Giới thiệu Konjiki no Moji Tsukai Convert

Hiiro Okamura, học sinh trung học, một con mọt sách tham ăn và luôn cô độc, nhận ra mình được triệu hồi đến 1 thế giới khác cùng với 1 nhóm 4 người bạn cùng lớp. Sau đó, Bốn người kia phát hiện ra mình có danh hiệu "Hero", còn danh hiệu của Hiiro lại là "Innocent Bystander" (Người qua đường vô tội). Hiiro bắt đầu cuộc hành trình của mình với một phép thuật đặc biệt - Word Magic với khả năng biến những từ tiếng Nhật cậu viết ra trên không khí thành sự thật.

Một bộ manga chuyển thể từ light novel hot nhất Nhật Bản.

Đã có rất nhiều cuộc xung đột giữa các chủng tộc của các 'Humas', các 'Gabranth', và 'Evila'. Để chống lại Demon King 'Evila' cuộc đua, các vương quốc triệu tập năm học sinh trung học từ thế kỷ 21 Nhật Bản những người có sức mạnh của Heroes. Tuy nhiên, chỉ có bốn trong số năm của những sinh viên đã có danh hiệu "Hero". Okamura Hiiro đã được triệu hồi do tai nạn khi cậu ngồi gần bốn học sinh khác trong lớp. Không giống như họ, cậu không có danh hiệu "Hero", nhưng thay vào đó cậu đã có được danh hiệu 'Word Master' và 'người ngoài cuộc vô tội'. Thấy được sự dối trá của Quốc Vương Humas, Hiiro quyết định rằng cậu không có ý muốn tham gia vào cuộc chiến một cách ích kỷ. Rời khỏi lâu đài, Hiiro quyết định gia nhập Guild Adventurer và làm bất cứ điều gì cậu muốn.

*Tóm tắt CỰC NGẮN : Main cực bá, biết dùng đầu (thay vì chiến đấu bằng niềm tin), ngầu, loli everywhere và main đi đến đâu loli đổ gục đến đấy. Hết

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lạc vào thế giới khác

Okamura Hiro bình tĩnh phân tích cảnh tượng trước mặt mình. Có nhiều người mà cậu chưa bao giờ thấy trước đây.

Hơn nữa, có nhiều người đàn ông mặc đồ linh mục mà khó có thể tìm thấy ở Nhật Bản và trong số họ có một cô gái mặc một chiếc váy diêm dúa màu hồng.

Cậu nhìn xung quanh để xác định tình huống. Có vẻ như đây là một khu vực sảnh trong một tòa nhà kiểu Roma, vì vậy mà cậu có thể nhìn thấy bên ngoài kể cả khi đang ngồi.

Nhưng kể từ khi cậu nhìn thấy một ngọn núi ở phía xa và không thấy mặt đất. Cậu đã kết luận rằng cậu đang ở một khu vực khá cao.

Để xây dựng một tòa tháp hoặc thứ gì giống như vậy. Trần nhà được hỗ trợ bởi những cây cột khác nhau và có những bức vẽ kỳ lạ trên trần. Những bức vẽ này khiến người ta liên tưởng đến những bức tranh khắc tường của người Ai Cập.

Rồi cậu nhận ra có bốn người đang ở gần mình, cả bốn người đều mặc đồng phục trung học giống như cậu.

Họ là bạn cùng lớp với cậu, nhưng cậu chưa bao giờ nói chuyện với họ. Vậy tại sao cậu lại ở đây cùng với họ?

Một vòng tròn ma thuật giống như trong game hiện hữu dưới chân 5 người

Rõ ràng đây là những người nước ngoài, một nơi hoàn toàn xa lạ và vòng tròn ma thuật. cậu có thể đoán được ít nhiều những gì đang xảy ra hiện tại.

Và cô gái mặc váy hồng lên tiếng:

[Cô gái mặc váy hồng]“ Xi..xin chào mừng các bạn, những vị anh hùng!”

Đúng rồi, đây có thể gọi là một thế giới khác.

Cho đến bây giờ thì cậu vẫn đang ở trường. Cậu cúp các tiết học bằng cách ngủ trên sân thượng, rồi quay lại lớp để lấy cặp của anh sau giờ học. Ở đó, cậu nhìn thấy 4 người vẫn còn ở lại trong lớp.

Như mọi khi, cậu lướt qua bốn người bạn học của mình mà không cần nhìn quá nhiều vào bọn họ. Họ đã cau mày khi nhìn thấy cậu, nhưng cậu đã lờ bọn họ đi cũng như không quan tâm về bọn họ.

Nhưng đột nhiên một ánh sáng kỳ lạ đột nhiên xuất hiện dưới chân cậu. Tất cả năm người họ bao gồm cả Hiiro, đứng chôn chân tại chỗ vì điều này quá bất ngờ và đột ngột.

Tất cả mọi thứ biến thành màu trắng trước mắt cậu và trong khoảnh khắc tiếp theo, cậu nhận ra bản thân mình trong tình trạng hiện nay.

Các linh mục reo hò: “Đúng rồi!” . “Đây là một thành công!”, họ lờ đi cả 5 người, những người hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Tuy nhiên, trông bọn họ hoàn toàn mệt mỏi và người ướt đẫm mồ hôi như thể họ vừa có cuộc chạy marathon.

Mặt khác, cô gái mặc váy hồng với mái tóc dài màu cam đến tận eo, không ai có thể nói cô ấy là người Nhật. Cô ấy khá đẹp, với đôi mắt to tròn và khuôn mắt đáng yêu.

Cô ấy thu hút mọi ánh nhìn và điều đó không phải bàn cãi.

Tương tự như những người đàn ông, cô ấy nở một nụ cười rạng rỡ. Có vẻ như là cả 5 người bọn họ bị triệu hồi mà không được báo trước.

Cậu không bao giờ có thể tưởng tượng được rằng cậu sẽ trải nghiệm một thứ gì đó như thế. Mặc dù Hiiro đã suy luận mọi thứ từ đầu đến giờ, nhưng một phần trong cậu vẫn không thể tin nổi [Editor note: Quảng nổ XD] kể cả bây giờ.

Những người khác đều cảm thấy như vậy kể từ khi họ được triệu hồi vì khuôn mặt của họ cho thấy họ cũng không thể theo kịp những gì đang xảy đến với mình. Cuối cùng một trong số họ đã lên tiếng.

[Taishi] - "Anh hùng ư? Cô đang nói về cái gì vậy?"

Chàng trai đó tên Aoyama Taishi với mái tóc màu bạch kim, với giọng nói tinh tế và nhẹ nhàng. Cậu ta cao ráo và đẹp trai, và cậu ta cũng khá nổi tiếng với các cô gái trong lớp.

Cô gái cúi đầu bối rối vì câu hỏi của Taishi.

[Cô gái mặc váy hồng] - "Ah, là lỗi của tôi! Đích thân bệ hạ sẽ giải thích vấn đề này với bạn! Vì vậy xin vui lòng theo tôi!"

Cô ấy có vẻ hối lỗi khi nói như thế. Khi nhìn gần, cô ấy có sắc mặt khá nhợt nhạt. Thật khó để nói về nụ cười của cô trước đó, nhưng cũng giống như những tu sĩ, cô ấy đổ khá nhiều mồ hôi trên mặt, có thể cô ấy bị kiệt sức từ việc triệu hồi.

Taishi dường như nhận ra tình trạng của cô ấy không được tốt và nghĩ rằng sẽ tốt hơn nếu lắng nghe cô ấy kể từ bây giờ thay vì ở ngoài đây lâu hơn, vì điều này có thể cho phép cô gái được nghỉ ngơi sau đó.

Taishi trao đổi bằng ánh mắt với những người còn lại trừ Hiiro và gật đầu đồng ý.

[Taishi] - "Được thôi. Tôi có vài suy nghĩ về những gì đang xảy ra, nhưng tôi sẽ lắng nghe những gì cô nói."

Dường như cả bốn người còn lại cũng hiểu về tình hình của họ. Cả 5 người bọn họ hướng đến gặp đức vua trong > với sự hướng dẫn của cô gái. Hiiro không hề bỏ qua việc quan sát mọi vật trên đường đi.

Xem xét tất cả màu tóc và mắt của những đầy tớ và lính tráng có mặt xung quanh, Hiiro có thể khẳng định một lần nữa đây không phải là Nhật Bản.

Tòa nhà mà họ vừa ở trong thực sự là một tòa tháp ở giữa một lâu đài lớn.

"Ohh, cảm ơn các vị đã có mặt ở đây, những anh hùng."

Người đàn ông ngồi trên ngai vàng nói với nụ cười sảng khoái.

" Ta hoàn toàn hiểu các vị sẽ hoang mang vì sự có mặt ở đây. Nhưng mong mọi người phải bình tĩnh, ta sẽ giải thích tất cả ngay bây giờ."

Sau khi nói như vậy, ông ta bắt đầu giới thiệu về bản thân mình. Đây là vương quốc có tên là Victorias và vị vua thống nhất Humas của Edea, thế giới ở đây. Các lục địa được phân vùng và mỗi chủng tộc có đất nước của riêng mình. Chủng tộc được gọi là (hay Nhân thú tộc) là một chủng tộc có đặc điểm giống như người sói hoặc người mèo ,và họ sống tại , vương quốc của người thú.

Tương tự như vậy, các , thường biết đến như là các Á nhân, bao gồm các tộc (Quỷ) hay (Ma) , và họ sống ở Xaoc, vương quốc của Quỷ.

Cuối cùng, các (Tinh linh) bao gồm các tộc (Tiên) và (Linh hồn), nhưng họ không có vương quốc của chính mình. Họ sống trong những khu định cư nhỏ và họ có rất ít người. Hầu như không có ai nhìn thấy họ, vì họ không có tương tác với các tộc khác.

Và đang ngồi trước mặt năm người là , vị vua cai trị . Kế bên ngài là hoàng hậu và con gái, người hướng dẫn của họ đến đây, công chúa cả .

Humas, Gabranth và Evila. Giữa ba chủng tộc hiện đang tồn tại một sự căng thẳng lớn hơn bao giờ hết. Đặc biệt các vua quỷ của Xaoc âm mưu tiêu diệt Humas và Gabranth. Hắn ta nghĩ rằng chỉ có chủng tộc của hắn mới phù hợp để cai trị toàn cõi Edea bằng sức mạnh vượt trội. Vì vậy, hắn muốn biến cả thế giới thành của riêng tộc Evila bằng cách xóa sổ hoàn toàn Humas và Gabranth khỏi thế giới này.

Tộc Evila có sức mạnh ma thuật rất lớn và sức chiến đấu mạnh khủng khiếp.

Ma thuật có tồn tại trong thế giới này và cũng không cần phải nói, năng lực ma thuật càng mạnh thì các phép thuật càng mạnh, . Các Humas cũng có năng lực ma thuật tốt, nhưng nó khá thấp.

Tất nhiên ma thuật không phải là tất cả trong trận chiến, nhưng ma thuật được sử dụng bởi Evila rất mạnh mẽ và một con người gần như vô vọng khi cố gắng đánh bại một con quỷ dù yếu hơn nếu chỉ có một mình.

Ngay cả các nhà thám hiểm được xếp hạng cao cũng phải thành lập một nhóm để đấu lại Evila. Nhà vua sợ rằng vương quốc sẽ bị tiêu diệt dù sớm hay muộn hoặc với tốc độ hiện nay và họ phải tiêu diệt Evila trước khi điều đó xảy ra. Vì thế sử dụng phép triệu hồi, thứ đã bị phong ấn như một cấm thuật.

Cấm thuật đã bị phong ấn là có lý do. Sự triệu hồi không hề hoàn hảo.

Phép triệu hồi tốn rất nhiều năng lượng và nếu được sử dụng bởi một người không có năng lực, thuật này sẽ gây ra các hậu quả nguy hiểm bởi "Rebounding" (Phản nguyền) và có thể khiến năng lượng ma thuật vượt khỏi tầm kiểm soát.

Về cơ bản, phép triệu hồi chỉ có thể sử dụng bởi các thành viên trong hoàng gia, nhưng nó không có nghĩa là bất cứ ai cũng có thể sử dụng miễn là họ có tiền.

Mỗi lần thất bại luôn luôn dẫn đến suy nhược nặng nề do tiếp xúc với một lượng sức mạnh ma thuật khổng lồ , hoặc đôi khi dẫn đến tử vong.

Đây không phải là một phép thuật triệu hồi đơn giản. Đó là một phép thuật của một kẻ dị giáo đã mở ra con đường đến thế giới khác do đó nó có rất nhiều rủi ro.

Vì vậy, vua đã có một ý tưởng. Ông có bốn người con gái và để họ sử dụng phép triệu hồi.

Với tốc độ này, không chóng thì chày Humas sẽ bị tiêu diệt. Để ngăn chặn điều đó, họ phải triệu hồi anh hùng từ thế giới khác mặc dù họ sẽ buộc phải trả giá. Và một cuốn sách cũ nói về các anh hùng được triệu hồi trong quá khứ và cứu Humas khỏi một tai họa khủng khiếp.

Anh hùng có thể sử dụng ma thuật đáng kinh ngạc và khả năng thể chất và phép thuật không thể tưởng tượng được so với Humas.Học tập điều đó, Rudolph nén lòng mình lại và hỏi các con gái về điều đó. Cả 4 đều chấp nhận thử thách. Nhưng các nàng công chúa thứ ba và thứ tư đã thất bại và trả giá bằng mạng sống của họ do>.

[Hiiro] - (Ông ta hy sinh các cô con gái của mình ...?)

Lắng nghe những lời giải thích của nhà vua, Hiiro cau mày vì tức giận. Nhưng nói ra ở đây sẽ làm cho vấn đề phức tạp, do đó cậu im lặng.

Hoàng hậu thì than thở về cái chết của các cô con gái. Nhưng bản thân bà kết hôn với Đức vua và là một người không mang dòng máu hoàng gia, do đó bà không thể sử dụng phép thuật triệu hồi. Cô công chúa thứ hai cũng đã cố gắng sử dụng thuật triệu hồi và bị ảnh hưởng của

Bằng một cách nào đó, cô ấy đã sống sót, nhưng cô ấy đã nằm liệt giường và hiện vẫn đang hôn mê . Điều đó khiến Lilith và Rudolph là những người duy nhất có thể sử dụng phép triệu hồi. Khi họ không đủ khả năng để chấp nhận những thất bại nhiều hơn, ông đã quyết định tự mình sử dụng thuật triệu hồi.

Lilith hiểu điều đó và quyết định hi sinh bản thân cho đất nước. Cô rất sợ hãi, nhưng với tốc độ này mọi thứ sẽ biến mất. Nếu cô ấy phải chết, cô sẽ tự chọn thời điểm cho riêng mình. Cô tiến hành nghi lễ triệu hồi với những cảm xúc như vậy

Buổi lễ được tổ chức với các linh mục và Lilith ,người chỉ có sức mạnh ma thuật ở mức trung bình. Lilith cảm thấy ý thức của mình mờ dần trong buổi lễ và khi cô từ bỏ, cô nghĩ rằng mình không đủ tốt, vòng tròn ma thuật giải phóng một ánh sáng mờ mịt. Và năm người xuất hiện,

[Taishi] - "Tôi hiểu. Vậy ngài đem chúng tôi tới đây để bảo vệ Humas khỏi Evila". Aoyama Taishi gật đầu vài lần khi nghe những lời giải thích.

[Rudolph] - "Đúng. Theo các tài liệu để lại, có bốn anh hùng có mặt tại đây. Hử? Nó về điều đó, ta để ý, có…. tận năm người tất cả."

Đúng là như vậy. Có năm người được triệu tập lần này. Nhà vua nhìn vào các học giả đang ở gần đó. Các học giả đều điều chỉnh kính của mình trong bối rối.

[Các học giả] - "Tôi,… tôi không có manh mối nào! Nhưng tôi đoán, tất cả bọn họ đều là anh hùng…>"

[Rudolph] - "Hừm…Vậy chúng ta phải tìm hiểu. Tất cả các vị xin hãy cho xem năng lực của các vị." Rudolph nói như vậy, nhưng Hiiro và tất cả người khác đều nghiêng đầu bối rối.

[Rudolph] - "Mh? Có chuyện gì vậy? Đừng nói với ta là các vị không thể cho ta xem năng lực của các vị?"

Taishi đã trả lời như là một đại diện của họ với nhà vua.

[Taishi] - "Có vẻ như vậy".

[Rudolph] - "Hãy đọc ≪Status≫(Trạng thái) trong tâm trí của mình"

Mọi người đều làm như hướng dẫn. Một màn hình hiện trạng thái hiện lên như một trò chơi xuất hiện trước mặt họ.

Hiiro Okamura

LVL 1

HP 24/24

MP 120/120

EXP 0

NEXT 10

ATK 13

DEF 8

AGL 27

HIT 11

INT 23

≪Magic Attribute≫ Không có.

≪Magic≫ Word Magic (Single Chain Unlocked)

≪Titles≫ Innocent Bystander (Người qua đường vô tội)– World Traveller(Nhà du hành thế giới) – Word Master(Ký tự tông sư).

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bạn cùng lớp

Vài thắc mắc hiện ra trong đầu Hiiro. Cậu nhận ra level của cậu là 1. Nếu đây là một thế giới như RPG, thì đây là điều tự nhiên, vì cậu chưa có chiến đấu với bất kỳ ai. Điều cậu không hiểu là tại sao MP(Magic Power) lại cao đến như vậy?

Liệu nó có phải là lợi ích của việc trở thành nhà du hành thế giới, người có chỉ số phép thuật cao ngay từ đầu.

Với kiến thức thông dụng thì HP là Hit Point (sức chịu đựng) (Hoặc là Heath point, điểm sức khỏe cũng được), MP là Magic power (sức mạnh ma thuật), EXP là kinh nghiệm và NEXT chỉ ra những điểm kinh nghiệm cần để lên level. ATK, DEF, AGI, HIT và INT lần lượt tượng trưng cho Attack (sức mạnh tấn công), Defensive(phòng thủ), Agility (nhanh nhẹn),Hit chance (khả năng đánh trúng) và Intelligence (trí thông minh). Đây là các chỉ số thường xuất hiện trong game.

Cậu rất ngạc nhiên vì chỉ số AGI cao bất ngờ của cậu, nhưng điều đáng làm cậu ngạc nhiên hơn nữa là điều này:

≪Innocent Bystander≫ (Người qua đường vô tội)

Nó hoàn toàn cho thấy rằng cậu chỉ bị kéo theo cùng với bốn anh hùng. Nói cách khác, bản thân cậu không phải là một anh hùng mà chỉ là một người bình thường.

Mặc dù cậu cũng lo lắng về ma thuật của mình, nhưng cậu đang suy nghĩ làm sao để giải thích tình trạng này.

Trong khi cậu đang suy nghĩ, Rudolph hỏi năm người.

Rudolph : "Nó như thế nào? Khi các vị nhìn vào danh hiệu, nó sẽ hiển thị danh hiệu Anh Hùng."

Taishi là người trả lời đầu tiên:

Taishi : "V,Vâng nó có! Nó có ghi Hero (Edit note: có lẽ mình cứ để Hero hay hơn là dịch sang VN như thế này)! Uwah~ Thật là tuyệt vời, tôi thật sự là

một anh hùng."

Cậu ta hét lên với một giọng phấn khích.

Taishi : "Này, còn cậu thì sao, Chika?"

Người trả lời câu hỏi của Taishi là Suzumiya Chika. Cô là một cô gái nổi tiếng trong lớp. Thái độ cởi mở và thẳng thắn trong giao tiếp với mọi người khiến cô được mọi người yêu mến.

Mái tóc cô ngắn và có màu trắng giống như Taishi, nhưng nó nhạt hơn. Ngực cô hơi flat 1 tí (Edit note: *cười nham hiểm*), dù vậy, cô sở hữu một thân hình mảnh mai quyến rũ

Chika : "Ừ, mình cũng có nó luôn, Taishi."

Taishi : "Tốt, còn hai cậu thì sao, Shuri, Shinobu?"

Taishi hỏi 2 cô gái khác. Minamoto Shuri có sắc đẹp và mái tóc đen dài và bóng.

Không giống như Chika, cô có một cơ thể đầy gợi cảm (Edit note : BB). Cô là thành viên của câu lạc bộ trà đạo và đôi khi các chàng trai ghé qua chỉ để ngắm nhìn cô trong bộ kimono.

Điểm quyến rũ của cô là đôi mắt rũ xuống và nốt ruồi dưới đôi mắt của cô.

Cô gái còn lại, Akamori Shinobu là một người tò mò. Cô hoạt động trong câu lạc bộ báo chí, cô thậm chí còn lên kế hoạch để làm nghề báo trong tương lai. Cô nói nhiều là tốt và có trí thông minh thuộc hàng đầu, vì vậy mọi người thường hỏi cô lời khuyên về bài tập.

Cô ấy có mái tóc đen rủ ngang vai. Từ đôi mắt sâu như mèo của cô, bạn có thể cảm nhận được quyết tâm mạnh mẽ không bao giờ buông tha con mồi của mình. Hơn nữa, cô đến từ vùng Kansai.

Cả ba cô gái đều có điểm chung. Họ đều xinh đẹp và bắt mắt. Và đó là dàn harem của Taishi, vì họ luôn ở xung quanh cậu ta.

Cả Shuri và Shinobu đều có danh hiệu anh hùng. Và vấn đề tiếp theo là về Hiiro, mọi ánh mắt đều đổ dồn về cậu.

Rudolph : "Còn cậu thì sao?"

Hiiro : "…Không có."

Cậu trả lời với một từ duy nhất. Những người xung quanh bắt đầu xôn xao.

Rudolph : "Vậy…cậu nói cho ta biết danh hiệu mà cậu có được không?"

Nó làm cậu bực mình vì phải nói ra, nhưng cậu vẫn trả lời thành thật, nhưng cậu chỉ nói có một. "≪Người qua đường vô tội≫…."

Bây giờ nhưng người bạn cũng lớp của cậu đã thay đổi thái độ của họ về những từ này. Họ cau mày và há hốc miệng trong sự hoài nghi.

Taishi : "≪Innocent Bystander≫…? Lilith, cậu có biết điều đó nghĩa là gì không?"

Lilith : "Eh, uhm…Có, nhiều khả năng…"

Lilith nhìn xuống, cô do dự trả lời. Hiiro thở dài khi nhìn vào cô. Sau đó Hiiro trả lời thay cho cô.

Hiiro : "Tôi chỉ là một người bình thường. Tôi chỉ tình cờ có mặt trong lớp và bị kéo theo các người. Chính xác không?"

Rudolph : "Đúng là như vậy."

Chika : "Này, đợi đã! Okamura! Cậu đang nói gì vậy?"

Chika nói bằng cách chỉ vào cậu. Nhưng cậu lờ điều đó đi và tiếp tục nói.

Hiiro : "Ngay từ đầu, chỉ có bốn người được triệu hồi ở đây. Và ở đây đã có đủ bốn. Điều bất thường ở đây là tôi. Vậy các người định làm gì."

Cậu chỉ nói nó không có quan hệ hay bất cứ sự thù địch nào. Và chưa hết, Lilith tái mặt khi mà cô là người đã triệu hồi họ.

Hiiro : "Và nó không chỉ là riêng tôi. Những người bị đem đến đây vì lợi ích của các người. Tôi chắc rằng gia đình của họ đang rất lo lắng."

Sắc mặt của Lilith càng trở nên tệ hơn.

Rudolph : "Cậu nói đúng. Ta chỉ mong các vị tha thứ vì vấn đề này."

Nhà vua nói lên những lời xin lỗi của mình như thế.Hiiro nghĩ rằng ông sẽ bào chữa cho bản thân, nhưng nhà vua bất ngờ nhận thức được tầm quan trọng về hành động của họ.

Rudolph : "Chúng tôi không còn cách nào khác."

Hiiro : "Nói thật, tôi không quan tâm tới hoàn cảnh của các người."

"Hả?"

Thời gian như dừng lại vì những lời của Hiiro.

Hiiro : "Tôi hoàn toàn không liên quan đến bốn người bọn họ."

Taishi : "Này, Okamura! Không phải chúng ta là bạn cùng lớp ư?"

Taishi hét lên giận dữ.

Hiiro : "Đúng là chúng ta là bạn cùng lớp. Nhưng chúng ta chỉ đơn thuần học cùng một phòng do nhà trường quyết định."

Shuri : "Điều…, điều đó đi quá xa…"

Shinobu : "Đúng vậy, sau cùng thì chúng ta nên ở cùng nhau."

Shuri và Shinobu đã bắt đầu nêu lên ý kiến của họ.

"Nhưng, như người đó nói, mặc dù chúng ta ở cùng lớp suốt bốn tháng nhưng chúng ta chưa hề nói chuyện, kể từ khi chúng ta là bạn cùng lớp."

Điều đó là sự thật. Hiiro thật sự thích ở một mình, vì vậy cậu đã giữ khoảng cách với tất cả mọi người, không chỉ đối với bốn người họ. Ăn, ngủ và đọc sách. Đó chính là sở thích của Hiiro.

Cả bốn người đều im lặng vì những gì mình nói ra. Giống như cậu đã nói, họ chưa bao giờ nói chuyện với nhau, mặc dù là bạn học. Và cũng là thực tế rằng họ chưa bao giờ tìm cách nói chuyện với cậu, mặc dù cậu khó tiếp cận.

Hiiro : "Được rồi, như tôi đã nói lúc nãy. Tôi không có liên quan đến bốn người kia. Các người muốn 4 anh hùng? Vậy xem ra tôi dường như vô dụng ở đây rồi, phải không ?."

Rudolph : "Mh- Mhm…"

Rudolph ậm ừ trong cổ họng. Ông bối rối khi không biết phải làm như thế nào.

Hiiro : "Kể từ khi họ là anh hùng, họ có thể chiến đấu chống lại Evila bằng cách nào đó, đúng không? Nhưng tôi chỉ là một người vô danh. Ngài đâu thể gửi tôi đi chiến đấu chống lại những kẻ quá mạnh với tôi phải không?

Rudolph : "…Vậy để ta hỏi cậu. Cậu muốn làm những gì?

Hiiro : "Về nhà".

Rudolph : "Nhưng chỉ có các tài liệu của quỷ vương mới có phương pháp để cậu trở về."

Những lời của Rudolph vang lên khắp phòng yết triều và biểu hiện của Lilith có vẻ ảm đạm. Thấy vậy, Hiiro lặng lẽ nhắm mắt lại.

Taishi : "Vậy chúng ta phải đánh bại quỷ vương một cách nhanh chóng!"

Hiiro nghĩ như vậy thật là ngu ngốc. Kể cả khi quỷ vương biết phép thuật để trở về, vậy tại sao lại đánh bại hắn? Hiiro chán nản trước câu nói thiếu suy nghĩ của Taishi.

Rudolph : "Đúng như vậy, bên cạnh đó, đất nước chúng tôi là một đất nước tuyệt vời., tôi chắc chắn các bạn sẽ thích điều đó. Bạn là một phần của gia đình chúng tôi từ bây giờ."

Thấy Rudolph cố gắng thuyết phục cậu trong vô vọng, Hiiro nhún vai.

Hiiro : "Ah, nếu tôi có thể thêm, tôi lo lắng về gia đình của mình."

Những người khác đều cảm thấy lo lắng, kể cả Chika.

Rudolph : "Điều đó không cần phải lo lắng nữa, phải không?"

Một học giả gần đó lên tiếng:

“Ah, đ-đúng là như vậy. Kể từ bây giờ, các bạn sẽ bị lãng quên.”

Hiiro : “Lãng quên? Các người đùa chắc!?”

Đó là một tuyên bố gây sốc.

Rudolph : “Làm ơn hãy bình tĩnh, Có một lực lượng giữ cho thế giới của bạn cân bằng. Khi các bạn quay về, mọi thứ sẽ trở lại bình thường.”

Hiiro : (Đó là một lời nói dối)

Hiiro chắc chắn cảm thấy điều đó từ thái độ của họ

Hiiro : (Tất cả mọi thứ họ nói chắc chắn là một lời nói dối. Chỉ có lý do đó mới thuyết phục được chúng ta. Phép thuật để quay trở lại, nói cách khác là một phương pháp để gửi cho chúng ta trở lại ... không tồn tại. Ít nhất là không phải bây giờ. Và tôi cũng không chắc chắn về phần lãng quên ...)

Cậu nhìn bốn người khác để xem có ai nhận ra điều đó không.

Taishi đã không nhận thấy điều đó. Điều đó tương tự với Chika. Chỉ Shuri và Shinobu là cau mày về vấn đề này.

Hiiro : (Mình không quan tâm đến bọn họ. Chỉ với bản thân mình... mình có thể làm mọi việc ở bất cứ đâu.)

Okamura Hiiro lớn lên trong một trại trẻ mồ côi. Cha mẹ không bỏ rơi cậu ta, mà họ đã chết trong một tai nạn khi cậu vẫn còn nhỏ.

Sau đó, cậu được giao cho trại mồ côi. Cậu đã có một số bạn bè ở đó, nhưng hơn thế nữa, cậu yêu sách, do đó cậu đọc sách suốt ngày. Những cuốn sách giống như một người bạn với cậu còn hơn cả những người khác.

Tất nhiên cậu còn có những người thân khác, nhưng cậu không có lý do thực sự để trở về thế giới của mình. Vì vậy, nó không gây phiền hạ cho cậu khi không có cách nào để trở về.

Lilith, biết rằng không có cách nào để trở về, đã che đậy biểu hiện của cô trong một thời gian. Cô đã bắt đầu cảm thấy tội lỗi về những lời nói dối của mình.

Taishi và các cô gái bắt đầu nói chuyện về những gì phải làm từ bây giờ sau khi hiểu rằng tính đến nay không có cách nào để quay trở về từ lời giải thích của Rudolph.

Taishi : "Nếu đúng như Okamura nói, thì các người quá ích kỷ khi triệu hồi chúng tôi đến đây. "

Bị Taishi nói trúng tim đen, Rudolph ủ rũ.

Rudolph : "Nhưng ..."

Trong khi nói như vậy, Taishi nhìn ba cô gái. Tất cả họ đều cười tủm tỉm và cậu nhìn đức vua một lần nữa.

Taishi : "Chúng tôi sẽ làm điều đó!"

Rudolph : "Thực sự là bạn sẽ làm?"

Rudolph cao giọng nói.

Taishi : "Vâng, chúng tôi luôn muốn đi du lịch trong một thế giới như vậy."

Chika : "Đúng như vậy! Cả bốn chúng tôi luôn chơi một trò chơi trực tuyến với nhau! "

Như Chika đã nói, bốn người họ đã chơi một game nhập vai trực tuyến (MMORPG) trong thế giới của họ. Họ thường gặp nhau và thảo luận về nơi để thám hiểm, giống như họ đã làm sau giờ học trước đây.

Ngay trước khi họ đã được triệu tập ở đây, họ chỉ nói về mong muốn của họ để mạo hiểm một thế giới như thế này.

Rudolph : "Vậy là, các bạn sẽ chấp nhận điều đó?"

Shinobu : "Có, nhưng đổi lại ..."

Shinobu nói sau khi nhà vua.

Shinobu : "Từ những gì tôi có thể nhìn thấy trong «Status», chúng tôi vẫn có vẻ là cấp 1. Nói cách khác, người mới bắt đầu."

Rudolph : "V- Vâng, đúng vậy."

Shinobu : "Chúng ta không thể chống lại Demon Lord như thế này. Vì vậy, ... Chúng tôi muốn các người dạy chúng tôi chiến đấu. "

Rudolph : "Đừng lo lắng về điều đó. Để giải quyết vấn đề đó ... "

Vào thời điểm đó, một người mặc áo giáp xuất hiện.

Vale : "Tôi sẽ hướng dẫn các bạn, thưa các Hero."

Anh ta quỳ xuống thi hành lễ và nói.

Vale : "Tên tôi là Vale Kimble. Tôi đã được giao phó nhiệm vụ dạy cho các bạn cách chiến đấu. "

Rudolph : "Vale Kimble là tướng quân quân đoàn hai của quân đội Victorias."

Anh ta là một anh chàng đẹp trai với khuôn mặt cao quý. Chỉ cần nhìn vào cơ thể của mình, bạn có thể nói anh đã được đào tạo như thế nào. Tóc anh màu xanh lá cây và ngắn, trong khi đôi mắt phát ra một sức mạnh ý chí tuyệt vời.

Đương nhiên những ánh mắt của các cô gái tập trung vào anh ta. Chỉ Chika nhìn anh không biểu cảm, cứ như cô không hề quan tâm.

Taishi : "Nói cách khác, có nghĩa là anh sẽ đào tạo cho chúng tôi?"

Vale : "Vâng. Ngay bây giờ, khi mà tình hình ở biên giới đã lắng xuống. Tôi muốn các bạn trở nên mạnh mẽ hơn trước khi nơi này trở nên hỗn loạn một lần nữa. "

Taishi : "Ah, Chúng tôi sẽ sống ở đâu?"

Rudolph : "Chúng tôi đã chuẩn bị phòng cho các bạn ở trong lâu đài. Lilith sẽ dẫn bạn đi tham quan ngay sau đây. "

Cuộc thảo luận diễn ra êm xuôi và Takashi và những người khác dường như đã giải quyết được vấn đề chiến đấu. Tại thời điểm này, Hiiro giơ tay lên.

Hiiro : "Xin lỗi, nhưng tôi sẽ đi một mình."

Thời gian dường như lại dừng lại khi mọi người nghe thấy những từ này.

Hiiro : "Các người cũng thấy đấy, tôi không có nghĩa vụ, cũng như không có lý do để chiến đấu cho đất nước này. Và tôi không phải là một anh hùng như các người. Vì vậy, tôi không có ý định ở lại đây lâu hơn nữa. "

Rudolph : "Ơ ... Nhưng"

Hiiro : "Xin lỗi, tôi không phải là người nhạy cảm như bốn người kia. Vâng, vì tôi đã ở đây, tôi chỉ làm những điều mà tôi muốn. Các người cũng sẽ không bận tâm, phải không? "

Rudolph có vẻ lo lắng. Hiiro thực sự không phải là Hero, nhưng chỉ là một người bình thường. Cậu nhìn không mạnh mẽ chút nào. Mái tóc đen, mặc đồ học sinh màu đen, cao khoảng 1m80, nhìn không có gì là có cơ bắp cả.

Điểm quyến rũ duy nhất của cậu là cặp kính của mình. Xét về ngoại hình, anh thua kém so với Taishi.

Với sự xuất hiện như thế, thật là không thể tưởng tượng được rằng cậu có thể chiến đấu. Nhưng có một thực tế rằng họ đã triệu hồi cậu. Đá cậu ta đi mà không làm bất cứ điều gì cho cậu là rất vô lý.

Rudolph : "Ờmmm, ta thực sự xin lỗi về trường hợp của cậu. Có bất cứ điều gì mà ta có thể làm ... "

Hiiro : "Tôi không cần gì cả."

Rudolph : "Kh... Không cần gì, cậu nói không ư?"

Hiiro : "Đúng. Không phải là tôi khó chịu với các người. Thế giới này giống như một cuốn tiểu thuyết, vì vậy nó có vẻ khá thú vị. "

Hiiro là một chàng trai tốt. Tất nhiên cậu ngưỡng mộ những cuộc phiêu lưu. Nó không cần phải là một cuộc phiêu lưu tuyệt vời như những nhân vật chính trong cuốn sách của cậu, nhưng cậu chắc chắn muốn đi du lịch trong thế giới này.

Hiiro : "Tôi đã nói hết những gì cần nói. Hẹn gặp lại. "

Nói xong, cậu quay đi, nhưng Taishi túm tay cậu.

Taishi : "Này! Hành động như vậy mà vẫn tự nhận mình là một người đàn ông ư? "

Hiiro : "Ý kiến à?"

Hiiro đáp lại 1 cách khó chịu.

Taishi : "Họ đang tự cúi mình cầu xin ở đây! Cậu không cảm thấy muốn giúp đỡ họ dù chỉ một chút? "

Hiiro : "Không."

Taishi : "Tại sao!"

Hiiro : "Bởi vì tôi không phải anh hùng. Hoặc là, cậu muốn sử dụng tôi làm một bia đỡ đạn? "

Taishi : "Cái gì... bia đỡ đạn ...?"

Taishi buông tay Hiiro.

"Hãy quên cậu ta đi, Taishi."

Chika nói với một giọng khó chịu.

Taishi : "Đừng nói là cả hai đồng ý?"

Shuri : "Eto ... mình thì ..."

Shuri nhìn xuống đất,hoang mang. Shinobu nhìn chằm chằm vào Hiiro, sau đó cười khúc khích.

"Ahaha, chắc chắn, tại sao không. Ý tôi là, điều này trông giống như một trò chơi, nhưng nó vẫn là hiện thực. Nói cách khác, chúng ta đang đặt cuộc sống của chúng ta ở đây. Chúng ta là những anh hùng, vì vậy chúng ta sẽ mạnh mẽ hơn nữa, nhưng nó hoàn toàn khác với Okamuracchi. Cậu ấy chỉ là một chàng trai bình thường. Vì vậy, hãy thử đặt mình vào vị trí của cậu ta. "

Lời nói của Shinobu khiến 3 người kia im lặng. Đây không phải là một trò chơi. Đây là thực tế, có những người đã chết trong nghi lễ triệu hồi. Họ hiểu một cách nghiêm túc về điều đó.

Taishi : "P- phải. Vậy chỉ chúng ta làm thôi. "

Taishi đồng ý. Hiiro liếc nhìn về phía 4 người kia và quay đi.

Lilith : "Uh- Uhm!"

Lilith lên tiếng. Hiiro dừng lại và ngoái lại sau.

Lilith : "Uhm ... tôi, tôi xin lỗi!"

Cô nhìn Hiiro một cách lo lắng. Hiiro quay đầu lại nói.

Hiiro : "Đừng lo."

Sau đó, Hiiro rời khỏi cung điện.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ma thuật và Ma lực

Hiiro rời khỏi lâu đài hòa vào các con phố, nghiềm ngẫm coi nên làm gì tiếp theo.

(Điều căn bản trong RPG là thu nhập thông tin trước đã.)

Thực ra thì cậu cũng có thể hỏi lão vua và những người ở đó nhưng như thế dễ dây vào mấy chuyện khó lường, thậm chí về lâu dài thì hết đường thoát khỏi đó luôn. Do đó cậu nên rời đi càng nhanh càng tốt. Hơn nữa bốn đứa kia là những kẻ có tài nên việc cậu ở lại là điều không cần thiết.

(Trước hết thì cái trong dòng Ma thuật trong bảng …? Nó nghe thật xa lạ.)

Dựa theo những hiểu biết về game và qua sách truyện thì nghĩ tới ma thuật thì thường nhớ ngay về các Guild (các phường hội). Và qua lời lão vua nói thì đúng là có các Guild tồn tại trong thế giới này. Hiiro quyết định hỏi những người trong thị trấn đường tới Guild và cậu nhận ra là có một cái ở khá gần.

Giờ cậu đến đó để đăng kí làm Mạo hiểm gia. Sống trên đời không thứ gì là miễn phí. Không cách này thì cách khác, cậu phải trữ cho mình một lượng tiền nhất định. Thêm nữa, tiền ở thế giới này có thể lưu trữ bằng thẻ Guild, ta có thể dùng nó để thanh toán. Đó là điều những người dân trong thị trấn chỉ cho cậu.

Khi cậu đến Guild, bên trong khá là đông đúc. Những tên lực lưỡng chắc là các Mạo hiểm gia đứng xếp hàng trước các quầy khác nhau. Ở quầy gần nhất có tấm biển đề Quầy đăng kí trên đó.

Người có mái tóc đen và đôi mắt đen ở đây là khá hiếm nên cậu trở thành tâm điểm của sự chú ý ngay khi bước vào. Và đương nhiên cũng một phần là do bộ đồng phục học sinh khác lạ của cậu. Cậu tự ngẫm bản thân nên mua sắm vài bộ đồ sau khi rời khỏi đây. Cậu bước tới quầy mặc những ánh nhìn xung quanh.

"Tôi muốn đăng kí."

Cậu thẳng thừng yêu cầu, một cô lễ tân ở quầy bắt đầu giải thích với nụ cười dân buôn.

Những nhiệm vụ khác nhau sẽ được gửi tới Guild. Những Mạo hiểm gia sẽ được nhận phần thưởng bằng cách thực hiện các nhiệm vụ đó. Các nhiệm vụ được phân loại theo độ khó của nó từ F, E, D, C, B, A, S, SS và cao nhất là SSS. Thẻ Guild được trao sau khi đăng kí, và nó có nhiệm vụ tương tự như Chứng minh thư mà mọi công dân đều có. Một thứ để nhận dạng chủ nhân của nó. Cấp độ của Mạo hiểm gia như thế nào thì nhiệm vụ của anh ta tương ứng như thế ấy. Mặc dù khá là ít Mạo hiểm gia đạt được cấp S và cấp cao hơn. Đặc biệt chỉ có 3 người từ tộc Humas là đạt được tới cấp SSS.

Cô lễ tân đưa cho cậu một thẻ trắng và yêu cầu nhỏ máu vào đó. Cậu chích ngón tay bằng cây kim nhận từ cô. Sau khi nhỏ máu vào, chiếc thẻ phân tán rồi biến mất.

"Hở? Nó biến mất?"

"Xin hãy niệm trong đầu của bạn."

Cậu làm theo và tấm thẻ xuất hiện trên tay cậu. Nhưng trông nó hơi khác với lúc trước. Trước nó hoàn toàn trắng nhưng giờ có thêm viền xanh dương.

"Màu sắc ấy thể hiện cấp độ của bạn. Từ màu xanh dương là thấp nhất rồi đến tím, xanh lá, vàng, cam, hồng, đỏ, bạc, hoàng kim và cuối cùng là đen."

Hiiro gật đầu nghe lời giải thích. Nhìn vào thẻ Guild, cậu xem xét thông tin trên đó.

Tên: Hiiro Okamura

Giới tính: Nam

Tuổi: 17

Xuất thân: Không rõ

Cấp bậc: F

Nhiệm vụ:

Trang bị:

- Vũ khí:

- Giáp:

- Phụ tùng:

Rigin: 0

Cậu khá là vui khi dòng Xuất thân ghi là "không rõ". Nếu nó mà ghi rằng cậu đến từ thế giới khác thì chắc giải thích hết ngày mất. Trang bị là những dụng cụ cậu mang theo. Nó được chia làm Vũ khí, Giáp, Phụ tùng.

Nhưng có một thứ cậu không hiểu.

"Cái Rigin ở cuối trên tấm thẻ này là…"

"Dạ? Thì đó là đơn vị tiền,…"

Cô gái nghiêng đầu bối rối. Đương nhiên người dân ở đây ai chả biết Rigin là tiền. Cũng dĩ nhiên là Hiiro không biết điều đó bởi cậu mới được triệu hồi tới đây. Và sau khi hỏi thêm thì cậu nhận thấy giá trị của chúng gần bằng đồng Yên Nhật và dòng thứ 6 là thể hiện Nhiệm vụ hiện tại của cậu.

(Cái thẻ này tiện thật.)

Chỉ một cái thẻ mà cậu có thể dùng để trao đổi buôn bán lại còn xác nhận danh tính. Hơn nữa, nó luôn ở bên cậu và thích lấy ra lúc nào cũng được.

"Tôi có thể nhận nhiệm vụ ở đâu?"

"Ở bảng tin đằng kia. Nhưng nhớ là cậu đang ở cấp F nên cao nhất chỉ được nhận nhiệm vụ cao hơn một bậc là cấp E mà thôi."

"Hiểu rồi, vậy làm sao để tôi có thể lên cấp?"

"Cậu cứ thực hiện tốt nhiệm vụ và nâng cao cấp độ (Level) thì cấp bậc (rank) của cậu sẽ tự động nâng lên."

"Nghĩa là sau khi tôi hoàn thành xong một vài nhiệm vụ cái viền xanh xanh này sẽ… ừm, thành màu gì nhỉ?"

"Màu tím."

"À, thành màu tím chứ gì?"

"Đúng vậy ạ."

Hiiro kinh hoàng trước sự đa năng tiện dụng của chiếc thẻ.

"Tốt hơn hết là không nên tốn thời gian nữa."

Nói vậy, cậu hướng ra chỗ bảng tin.

- Sửa mái nhà thờ: F

Giúp sửa mái nhờ thờ Amaruq, ưu tiên người có kinh nghiệm.

Giải thưởng: 10000 Rigin

- Thu hoạch Cát thảo: F

Thu lượm Cát thảo trên cao nguyên Asbit.

Giải thưởng: 300 Rigin mỗi bó.

- Săn Goblin: E

Diệt 10 con gobln trong rừng Clair.

Giải thưởng: 35000 Rigin.

Có nhiều nhiệm vụ khác nữa nhưng cậu chọn "Thu hoạch Cát thảo" mà không hề đắn đo. Thành thực mà nói thì với cấp độ 1 như hiện tại cậu khó có thể đảm đương được những nhiệm vụ săn bắn. Dù săn goblin khá phù hợp cho tân thủ. Nhưng cậu quyết định chỉ nhận chúng sau khi lên được thêm vài level nữa khi đã có thể chiến đấu.

"Tôi hiểu rồi. Nhưng cậu nhớ cẩn thận, nếu cậu hủy nhiệm vụ giữa chừng thì cậu sẽ bị phạt 10000 Rigin đó."

Cậu nhận nhiệm vụ sau khi mang tờ nhiệm vụ đến quầy. Vì do luật phí phạt nên cậu cần tránh hủy nhiệm vụ bằng mọi giá. Ít nhất tạm thời là như vậy bởi hiện tại cậu không đồng xu dính túi.

Đầu tiên cậu đi hỏi Cao nguyên Asbit nó ở đâu. May mắn thay là nó ở ngay ngoài thị trấn này. Và cậu cũng được cho xem hình của Cát thảo trong cuốn sách tham khảo.

(Mình muốn đọc cuốn sách tham khảo đó.)

Là một tên mọt sách, Hiiro đang khát kiến thức. Và chắc chắn cậu sẽ đóng đô trong thư viện một khi tiết kiệm đủ số tiền. Sau khi đã nhìn bức tranh của cây thảo mộc, cậu mang theo một chiếc túi to rời khỏi Guild. Chiếc túi đó chắc dùng để đựng thảo mộc.

Trên đường rời thị trấn, cậu nhớ lại bảng lần nữa. Cái thứ vẫn đè nặng tâm trí cậu. Dù ma lực cậu cao đến đâu nhưng thật là lãng phí nếu không được sử dụng. Cậu cần phải học được cách dùng ma thuật nhanh nhất có thể. Cậu thấy hối hận khi không hỏi khi còn ở trong quầy Guild. Ma thuật chẳng phải là thứ gì xa lạ trong thế giới này. Ai cũng có thể sử dụng nó chỉ có điều là sở hữu ma lực ít hay nhiều mà thôi. Ngẫm đến đây cậu chợt cảm thấy có người. Hiiro dừng lại và nhìn sang phải. Một người ngồi đó trước một quả cầu pha lê trên một chiếc bàn.

(… Một thầy bói?)

Người này trùm một áo choàng đen che hết mặt nhưng chắc chắn đó là một thầy bói.

"Thế nào, cậu muốn thử chứ?" Từ giọng phát ra thì đó có lẽ là một bà già.

"À, tôi không có tiền."

"Vậy sao, nhưng nhìn cậu trông có vẻ đang băn khoăn chuyện gì."

"…"

"Cậu không phải người ở đây? Ta chưa từng thấy cậu bao giờ."

"Ý bà là sao?"

Cậu ném cho bà ánh mắt nghi ngờ.

"Fuhehe, đừng có nhìn ta với ánh mắt viên đạn thế chứ. Muốn ta bói cho cậu một quẻ không?"

"Không có hứng."

"Đừng lạnh lùng thế chứ. Ngồi xuống đi."

Dù gì cậu cũng không vội nên cậu ngồi xuống chiếc ghế đặt trước chiếc bàn.

"Fuhehe, Vậy ta bắt đầu nhé."

Bà ta đặt tay lên quả cầu thủy tinh và tập trung. Hiiro khoanh tay yên lặng nhìn bà lão. Bà ta đột nhiên nheo mắt.

"… Ô ho, cậu được một ngôi sao kì lạ chiếu mệnh."

"Kì lạ?"

"Fuhehe, ai cũng có một ngôi sao chiếu mệnh. Mỗi ngôi sao lại có hình dáng, màu sắc, kích thước và độ rực rỡ khác nhau. Khả năng tiên đoán cho ta thấy chúng. Nhưng ta chưa bao giờ thấy một ngôi sao nào mạnh mẽ như của cậu."

"Hừm."

"Mạnh mẽ và rực đỏ ở bên trong, còn xanh đậm thống lĩnh bên ngoài. Đó là khối cầu tinh khiết không một góc cạnh và tỏa sáng rạng ngời mở toang con mắt kẻ ngắm nhìn. Cậu đến từ… một vùng quê, không, thậm chí cậu không phải là người của thế giới này."

Cậu bật dậy khiến chiếc ghế kẽo kẹt.

(Làm sao mà bà thầy bói này lại biết được chuyện đó?)

Hiiro cảm giác hồ nghi.

(Bói toán có thể đoán được những chuyện như thế sao? Không, có lẽ đó là do…. ma thuật?)

Nghĩ vậy trong khi cậu lườm bà ta. Cậu không quan tâm bà ta biết được bao nhiêu nhưng cậu phải đề cao cảnh giác.

"… Ngồi xuống đi. Ta không phải là kẻ lắm chuyện. Đúng là người đến từ thế giới khác rất là hiếm nhưng đây cũng không phải lần đầu tiên ta gặp một người như cậu."

"…Bà từng gặp một người như tôi trước đây?"

“Phải, một lần khi ta còn trẻ. Người đó cũng có một ngôi sao kì lạ chiếu mệnh như cậu.”

“… Hiểu rồi, vậy sao nữa?”

“Fuhehe, cậu sẽ có, không, cậu đã có những đôi cánh của sự tự do. Những đôi cánh sẽ dần dần trở nên rộng lớn bao trùm và ấm áp.”

Cậu không hiểu ý bà ta là gì nhưng nghe có vẻ không phải thứ gì xấu cả.

“Những ý chí sẽ theo đuổi nguồn sáng và tụ tập dưới đôi cánh ấy.”

“Ế, thật là tệ. Tôi thích ở một mình hơn.”

“Fuhehe, đó chỉ là một trong những tương lai có thể xảy ra. Hiện tại được nghe, tương lai có khả năng thành sự thật. Tất cả chỉ có thế.”

“Hừ, tôi vẫn chẳng hiểu gì cả. Dù gì thì tôi sẽ làm những gì tôi muốn.”

“Fuhehe, tùy ý cậu thôi. Mà, cậu không có thắc mắc nào sao?”

“À thì như bà nói, tôi đến từ thế giới khác. Thế giới đó không có ma thuật nên thực sự tôi không biết nhiều về nó cũng như cách sử dụng. Tôi muốn học nó càng nhanh càng tốt…”

“Ô hô, hiểu rồi. Một thế giới không có ma thuật à, thật thú vị.”

Hiiro như bất chợt nhận ra điều gì đó và nhìn bà lão.

“Này, bà có thể chỉ tôi cách dùng ma thuật?”

“Ta không ngại đâu.”

Cậu nghĩ rằng bà ta sẽ từ chối cậu nhưng dường như là bà ta đã đồng ý.

“Cậu biết ma lực đến từ đâu không?”

“Không.”

(Biết thì tôi nhờ bà làm gì)

Cậu ức chế định nói.

“Là trái tim hay bộ não sao?”

“Không, không, ma lực đến từ máu.”

“Máu ư?”

“Đúng vậy, mọi sinh vật sống đều có máu. Nó là cội nguồn của ma thuật.”

“Ra thế.”

“Đó là tại sao cậu phải dồn máu vào tĩnh mạch khi muốn tập trung ma lực.”

“Dồn máu.”

“Đúng vậy, nhìn kĩ vào nhé.”

Vừa nói, bà lão giơ bàn tay của bà trước mặt cậu. Có thứ gì đó như khói xanh bốc ra từ lòng bàn tay. Có định hình dần thành một quả cầu trong bàn tay bà.

“Đây là ma lực.”

“Oa, nó có thể trông thấy bằng mắt thường sao?”

“Không hẳn, phải trải qua luyện tập mới có thể làm cho nó hiện hữu như thế. Ta phải tập trung dòng chảy và tưởng tượng ra nó hội tụ trên tay ta.”

“Tưởng tượng?”

“Ma thuật là sức mạnh của sự tưởng tượng và cũng là sức mạnh của dòng chảy. Một dòng chảy ma lực cũng đang lưu thông trong quả cầu này giống như máu vậy.”

“Nghe có vẻ rắc rối nhưng chung quy có thể tạm hiểu dòng chảy máu = ma lực, đúng chứ?”

“Có thể coi là vậy.”

“Và để tận dụng nguồn ma lực, tôi hình dung ra dòng máu chảy trông khắp cơ thể. Và cứ thế…”

Trong khi nói vậy, cậu hình dung ra máu tập trung vào đầu ngón tay. Và thế ngón tay của cậu tỏa sáng nhợt nhạt và trở nên ấm áp.

“... Bà ta có thể làm được như thế này à. Tôi hiểu rồi, thì ra đây là ma thuật.”

Bà lão há hốc mồm ngạc nhiên.

“Thật kinh ngạc! Cậu nói đây là lần đầu sử dụng ma thuật, phải không?”

“À thì đúng vậy.”

“Vậy mà đã có thể kiểm soát nó đến mức này. Cậu chắc phải có trí tưởng tượng đến kinh ngạc.”

“Thì tôi là một tên mọt sách nên mấy thứ như tưởng tượng thế này đối với tôi là chuyện nhỏ.”

Những cuốn sách chỉ toàn chữ và chữ, người đọc buộc phải tự tưởng tượng hình ảnh dựa trên câu chữ của người viết trong đầu. Từ địa điểm, con người hay hành động trong câu chuyện tái hiện bằng sự tưởng tượng. Hiiro đóng bản thân vào những quyển sách từ khi còn nhỏ nên sự tưởng tượng của cậu đã được qua tôi luyện. Hay đúng hơn, đó là điểm mạnh duy nhất của cậu. Khi cậu dừng tưởng tượng, ánh sáng và hơi ấm biến mất khỏi đầu ngón tay của cậu.

“Cảm ơn bà lắm, giờ tôi có thể dùng ma thuật được rồi.”

“Thật vui khi nghe cậu nói thế.”

“Thêm điều nữa, chỉ cần niệm phép trong khi tập trung dòng chảy ma lực như vừa rồi nếu muốn sử dụng ma thuật phải không?”

“Khá lắm, nhìn này.”

Bà ta giơ ngón tay trỏ lên và niệm, một quả cầu lửa to bằng quả cầu tennis xuất hiện.

“Ồhhh”

Hiiro cao giọng thích thú đầy ngưỡng mộ. Hứng thú của cậu đối với ma thuật được khơi gợi khi sử dụng nó lần đầu tiên.

“Ta giữ cho nó nhỏ như thế thôi nhưng nó có thể to hơn phụ thuộc vào sự tưởng tượng và ma lực mà ta có.”

“Đã hiểu, nhưng tôi nghĩ tôi không thể dùng được .”

“Hừm? Cậu khác thuộc tính sao?”

“Vâng, nó là loại không rõ thuộc tính.”

“… Giờ lại là thuộc tính hiếm nữa à. Không rõ thuộc tính là những người sử dụng ma pháp độc nhất. Có lẽ nào cậu…”

“Chờ chút đã. Độc nhất ư? Ý bà là loại ma pháp mà chỉ duy nhất một người thực hiện được nó?”

“Chính là thế.”

Theo bà lão, có 8 thuộc tính ma thuật là Hỏa, Thủy, Thổ, Phong, Lôi, Băng, Ánh sáng (Quang), Bóng tối (Ám). Loại không xác định là loại không có thuộc tính. Hay nói cách khác là kẻ sở hữu thuộc tính không xác định không thể dùng được các ma pháp của thuộc tính pháp thuật khác. Nhưng đổi lại, kẻ đó sở hữu ma pháp chỉ bản thân mới sử dụng được, đó gọi là ma pháp độc nhất.

“Vậy nên ma pháp độc nhất rất có giá trị thậm chí cả trong thế giới này. Sự thật là không nhiều người có thể thực sự kiểm soát được nó.”

“Ý bà là sao?”

“Ma pháp độc nhất luôn là ma thuật đầy quyền năng nên ta nghe nói rằng nó rất khó để kiểm soát. Nhiều kẻ đã chết bởi do trào ma lực.”

Lời bà lão làm lạnh xương sống Hiiro. Cậu chưa từng nghĩ rằng ma pháp độc nhất sẽ nguy hiểm đến vậy.

“Kiểm soát đúng là rất cần thiết nhưng hiểu biết còn quan trọng hơn thế.”

“Hiểu biết?”

“Phải, bởi lý do chính dẫn tới là do không hiểu cặn kẽ ma thuật của bản thân. Hiểu biết về ma lực, ma thuật và bản thân. Khi đã tinh thông tất cả thì kẻ đó trở thành một pháp sư thượng thừa.”

“Hiểu rồi. Thực sự cảm ơn bà đã chỉ bảo.”

“Ta phải cảm tạ cậu mới phải. Lâu lắm rồi ta mới thấy được vì sao như của cậu.”

Cậu vẫn không thể thấy mặt của bà lão nhưng có vẻ bà đang cười nên giọng bà cao lên.

“Ta luôn ở đây, nên thỉnh thoảng ghé qua nhé. Dù lần tới ta sẽ tính phí đó.”

“Lão bà quỷ quyệt vai~ ra.”

Cậu tạm biệt bà lão và hướng tới cổng trấn

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 4: Ma ngôn

Ẩn đi!

(Nếu không nhầm thì hướng phía đông là tới Cao nguyên Asbit)

Hiiro bắt đầu hướng đến cao nguyên khi nhớ lại bức tranh Cát thảo từng được xem.

Đi hồi lâu thì cậu dễ dàng tìm được nó.Nó giống hệt như tranh vẽ. Nó có nụ trắng nhỏ và mọc ở khắp nơi.

(Dễ như ăn cháo.)

Nơi đây gần thị trấn và dễ dàng kiếm được lũ thảo mộc này bởi nó mọc ở khắp nơi.

Nhiệm vụ quá đơn giản thậm chí đối với một tân thủ.

***

(Chẳng có ai ở đây cả.)

Nhìn quanh khi cậu thấy không có ai ở gần đó. Cậu niệm và chạm nhẹ ngón tay vào dòng .

(Phần trợ giúp sẽ hiện ra khi chạm nhẹ ngón tay như vậy, y như game luôn)

Tất nhiên là Hiiro không chỉ muốn đọc phần trợ giúp mà còn muốn thực hiện nó ngay luôn cơ.

Nếu được thì cậu muốn tránh thể hiện ma pháp độc nhất của mình bởi cậu lo rằng nếu nó đến tai nhà vua thì tự do cuối cùng cũng có được của cậu sẽ đi tong mất.

(Mà, nó cũng phụ thuộc vào ma thuật đó như thế nào đã.)

Nếu đúng là mọi ma pháp độc nhất đều quyền năng thì điều cậu lo sợ khả năng cao trở thành sự thật.

Hơn nữa, để hiểu được ma thuật thì cần hiểu rõ bản thân như bà lão nói với cậu. Cậu không có ý liều mạng khi đã biết về cái .

Hiiro chỉ muốn biết ma thuật của cậu chứ không phải tự sát tại đây.

cần 30 MP (Nội lực)

Tưởng tượng ra ma lực tập trung đầu ngón tay và viết ra một từ. Nghĩa của từ như thế nào thì tác dụng nó như thế ấy.

Đây là ma pháp độc nhất với khả năng kỳ diệu nắm bắt và kiểm soát các định luật. chỉ độ dài có thể của từ.

Ma pháp này là #$%^&*

Không hiểu vì sao mà dòng cuối bị lỗi và không thể đọc được.

Cậu hoi băn khoăn về nó nhưng phần nào đó cậu đã hiểu về ma pháp này.

Nói là hiểu nhưng thực hành vẫn tốt hơn là đọc suông.

(Vậy ra đó là Ma ngôn. Thử phát coi.)

Với ý nghĩ như thế, cậu thở sâu bà tập trung ma lực ở đầu ngón tay như lúc trước mặt bà lão.

Lần trước, cậu mất một hồi lâu nhưng lần này cậu thực hiện khá là suôn sẻ.

(Chỉ một từ thôi à, hừ… Thử đại vậy? Nhưng chắc chắn là nó chỉ là một từ…)

Cậu dùng ngón tay viết lên đất.

Kí tự cậu viết phát ra ánh sáng nhợt nhạt.

Cậu đã viết chữ hán tự "Rắn" trong khi tưởng tượng ra mặt đất cứng lại.

Đó là hình dung hợp với từ hán tự đó nhất.

Va khoảng khắc cậu niệm trong ý thức, ma lực từ câu chữ ngấm vào đất trong khi phát ra tiếng xèo xèo như phóng điện.

(Nó hoạt động như thế à…?)

Cậu gõ vào đất. Nó đã rắn lên. Cứng một cách lạ thường.

Chẳng khác nào khối bê tông dù vừa nãy nó đang còn lầy lội.

Cậu lượn xung quanh xem phạm vi tác dụng.

Cộp cộp cộp… bọp.

Vùng đất bị hóa rắn khoảng 6.5m2.

Kí tự cũng biến mất. Nó khá là thuận tiện khi không để lại dấu vết, giảm nguy cơ ma thuật của cậu bị phát hiện.

Sau đó, cậu làm mảnh đất quay lại nguyên trạng với hán tự "Nguyên"

Hiện tượng phát điện xuất hiện như lần trước và mặt đất quay lại y như trước.

(Cái này… tuyệt diệu hơn mình nghĩ.)

Hiiro nhận ra tiềm năng của ma pháp của mình. Một ma thuật có thể nắm bắt và kiểm soát các định luật, tác động đến mọi thứ chỉ bằng một từ duy nhất.

Ví dụ như nếu cậu yểm "Héo" vào đám Cát thảo thì chắc chúng sẽ chết khô ngay. Hay yểm "Chẻ" thì nó sẽ nứt đôi làm hai.

(Nó có thể thay đổi mọi hiện tượng sự vật… không, thậm chí còn hơn nữa.)

Với ý nghĩ đó, cậu viết ra một kí tự khác xuống mặt đất. Và một ngọn lửa đột nhiên bùng lên và đốt xém vùng cỏ.

Từ cậu viết là "Hỏa". Nhưng lần này ngọn lửa tắt ngúm sau 1 phút.

(Tạo ra thứ từ hư không… Có vẻ như mình vớ được một ma pháp bá đạo rồi.)

Cậu thốt ra với chút kinh hãi, nhận ra rằng ma thuật độc nhất này còn khủng khiếp hơn cả những gì cậu nghĩ.

Nhưng cậu vẫn thấy vui với ma thuật hữu dụng này. Chỉ cần với nó thì cậu có thể sống mà chẳng phải lo gì cả. Quyền năng đến thế cơ mà.

(Nhưng mình không được quên là vẫn chưa hiểu rõ về nó. Chỗ lỗi trong phần trợ giúp và cả kết quả mà ma pháp đạt được…)

Cậu niệm lên lần nữa.

Hiiro Okamura

LVL: CẤP ĐỘ 1

HP: SINH LỰC 24/24

MP: NỘI LỰC 30/120

EXP: KINH NGHIỆM 0

NEXT: KẾ TIẾP 10

ATK: CÔNG 13

DEF: THỦ 8

AGI: NHANH NHẸN 27

HIT: CHÍNH XÁC 11

INT: THÔNG MINH 17

≪Thuộc tính ma thuật≫ Không

≪Ma pháp≫ Ma ngôn (Đã mở khóa: Nhất tự)

≪Danh hiệu≫ Người ngoài cuộc vô tội – Du hành giới – Ngôn linh pháp sư

(Biết ngay mà, tốn mất chút MP)

MP khi đầy của cậu là 120 giờ chỉ còn 30.

Cậu đã dùng ma pháp kia đến 3 lần, tiêu mất 30 MP mỗi lần dùng đúng như phần miêu tả viết.

Cậu không biết các ma pháp khác ra sao nhưng có vẻ mức tiêu thụ này khá là cao.

Như những gì đã được nghe thì MP của cậu đã thuộc loại cao hơn người thường bởi lợi ích của du hành không gian.

Một thông số đến ba chữ số là điều không tưởng đối với một người mới chỉ cấp 1.

Thường thì chỉ số của nó xấp xỉ bằng HP và ma thuật khởi đầu cũng tương ứng với lượng MP đó.

Trong mọi game mà cậu chơi tới này chưa từng có loại ma pháp khởi đầu nào tiêu tốn đến 30 MP.

Đó cũng là điều minh chứng cho sức mạnh của ma pháp đó, sức mạnh của nó tăng lên mỗi khi lên cấp (level up) phù hợp với lượng MP nó tiêu tốn.

(Tình hình hiện tại thì mình chỉ có thể dùng tối đa 4 lần, mình cần nhanh lên cấp thôi.)

Dù gì thì có thể dùng được ma pháp càng nhiều lần thì càng tốt hơn, nhất là với ma pháp quyền năng như

(Được rồi, để chuyện ma thuật sang một bên, đến giờ về rồi.)

Cậu quay trở lại thị trấn với cái túi đầy Cát thảo.

***

Thông thường trong tình huống như thế dễ có quái ra cản đường lắm nhưng cậu đã gặp may khi đi về thị trấn mà chẳng tốn giọt mồ hôi nào.

Và cậu hướng tới Guild để hoàn tất nhiệm vụ.

“Để tôi xác nhận lại nhiệm vụ của cậu, Hiiro Okamura-sama. Cậu chấp nhận nhiệm vụ cấp F “Thu hoạch Cát thảo” đúng chứ. Cậu có thể cho tôi xem

thành quả của cậu.”

Bà chị tiếp tân trong quầy nói, Hiiro đặt túi chất đầy cát thảo trước mặt cô.

“Được rồi, tất cả là 22 bó. Cậu sẽ được thưởng 7700 Rigin. Hãy đưa thẻ của cậu cho tôi.”

Khi cậu đưa chiếc thẻ, cô ta đi đâu đó một lát.

Sau một hồi thì quay lại và trả tấm thẻ cho cậu.

Nhìn vào cột tiền trong thẻ đã từ 0 trở thành 7700.

“Nhiệm vụ đã hoàn thành. Cậu làm tốt lắm.”

Cô cúi đầu lịch thiệp và nở nụ cười rất con buôn.

Hiiro cũng gật đầu nhẹ đáp lại và rời khỏi Guild.

***

(Tốt, tiền đã có. Vậy thì tiếp là thức ăn. Mình vẫn chưa bỏ gì vào bụng từu khi đến đây.)

Hỏi người dân, cậu tìm đến một quán ăn.

≪Victorias≫ là thị trấn lớn được bao bọc trong bức tường thành,

được chia làm các khu chợ búa, thủ công nghiệp, khu giải trí và những con phố người dân sinh sống.

Và mỗi con phố cũng đã rất lớn, Victorias chẳng khác nào được gộp lại từ những thị trấn nhỏ khác nhau.

Hiiro bước qua một khu buôn bán để tìm quán ăn.

Khi cậu bước vào đại một cửa tiệm, nó bốc lên mùi cá thơm lừng.

Cậu không ghét cá nên quyết định vào xem thử thực đơn.

Đúng như cậu nghĩ, cậu chẳng hiểu nổi mấy cái tên trong thực đơn nghĩa là gì nên yêu cầu một món gợi ý của quán.

“Vâng, một suất mì hải sản gây nghiện! Xin chờ cho một chút~”

Tên bồi bàn hứng hởi nhận yêu cầu.

Trong khi đợi thức ăn cậu kiểm tra lại bảng .

Cậu nhận ra là MP đã hồi lên 40 sau khi đã sụt xuống 30 trước đó do dùng đến 3 lần .

Nó có thể hồi lại khi cậu nghỉ ngơi, giống như stamina (thể lực) của cậu.

Nhưng tỉ lệ hồi phục không có ích nhiều lắm khi chỉ hồi được 10 MP sau khi cậu dùng ma thuật từ hơn một tiếng trước.

(Mà, cũng đâu phải nghỉ suông, mình còn đi lung tung quanh thị trấn nữa mà.)

Nếu cậu thực sự nghỉ ngơi, nói cách khác là ngủ thì tốc độ hồi phục chắc sẽ khác.

Trong khi đang còn lan man thì thức ăn đã được dọn ra.

Một bát mì đầy hải sản.

Rất nhiều trứng như trứng cá hồi với tôm và tảo bẹ hay rong biển xanh.

Cậu lấy đôi đũa trộn nó lên, mùi hương thơm ngon xộc vào mũi.

Dạ dày cậu bắt đầu biểu tình.

Cậu bắt đầu từ thứ trông như vây cá mập.

“Ô”

Không kìm nổi, cậu thốt lên.

Miếng vây đậm đà làm sao, vị cá như trào vào khoang miệng.

Mùi và vị thật tuyệt cú mèo khiến cậu không thể dừng lại.

Sau đó, cậu dùng thìa húp nước.

Quá tuyệt so với một xuất ăn như thế.

Nước dùng trôi tọt xuống họng mà cậu chẳng hề hay biết.

Hương vị nhẹ nhàng mà tinh tế.

Tiếp theo là mì, nhìn cẩn thận thì có những hạt nhỏ trộn trong từng sợi.

Với mềm dầy ứ ự, hương vị biển thách thức vị giác.

Thì ra cá được nghiền trộn trong mì. Thật đúng là mì hải sản mà.

(Ra là món gây nghiện quả không chỉ dừng lại ở cái tên à.)

Cậu chén xong bữa ăn chỉ tốn vài phút và có thể xử thêm hai hay ba bát nữa song cậu đã chống lại cám dỗ, đã nghèo không nên mắc cái eo.

Dù nó chỉ có 450 rigin chăng nữa.

Căng da bụng rồi, giờ thì cậu nghĩ nên kiếm cái nhà trọ để vạch kế hoạch dài lâu như lên cấp, kiếm tiền chẳng hạn.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5: Về các anh hùng

Ẩn đi!

Trong khi đó, 4 anh hùng đang luyện tập ma thuật.

Vale Kimble, thống lĩnh quân đoàn 2 thuộc quân đội Victorias, là người phụ trách của họ.

Taishi Aoyama

LVL 1

HP 35/35

MP 35/35

EXP 0

NEXT 10

ATK 28

DEF 23

AGI 13

HIT 19

INT 9

≪Thuộc tính ma thuật≫ Hỏa, Phong, Quang, Lôi

≪Ma thuật≫ – Hỏa cầu (Hỏa, Công)

- Phong Trảm (Phong, Công)

- Lôi sốc (Lôi, Công)

-Phát sáng (Quang, Ảnh hưởng)

≪Danh hiệu≫ Anh hùng, Du hành giới

Chika Suzumiya

LVL 1

HP 28/28

MP 30/30

EXP 0

NEXT 10

ATK 25

DEF 20

AGI 21

HIT 17

INT 12

≪Thuộc tính ma thuật≫ Hỏa, Thổ, Băng, Quang

≪Ma thuật≫ -Hỏa cầu (Hỏa, Công)

- Mộ (Thổ, Công)

- Băng Châm (Băng, Công)

- Phát sáng (Quang, Ảnh hưởng)

≪Danh hiệu≫ Anh hùng, Du hành giới

Shuri Minamoto

LVL 1

HP 18/18

MP 60/60

EXP 0

NEXT 10

ATK 9

DEF 10

AGI 15

HIT 10

INT 20

≪Thuộc tính ma thuật≫ Phong, Thủy, Quang

≪Ma thuật≫ – Phong trảm (Phong, Công)

- Thủy Đập (Thủy, Hỗ trợ)

- Phục hồi (Quang, Hồi phục)

≪Danh hiệu≫ Anh hùng, Du hành giới

Shinobu Akamori

LVL 1

HP 22/22

MP 52/52

EXP 0

NEXT 10

ATK 13

DEF 13

AGI 24

HIT 14

INT 24

≪Thuộc tính ma thuật≫ Thủy, Lôi, Quang

≪Ma thuật≫ - Sương (Thủy, Hỗ trợ)

- Tê liệt (Lôi, Ảnh hưởng)

-Phục hồi (Quang, Hồi phục)

≪Danh hiệu≫ Anh hùng, Du hành giới

Bốn người nói cho Vale nghe về của họ.

"Các bạn quả thật là siêu phàm."

Vale tròn con mắt thốt lên ngạc nhiên khi biết về những thông số đó.

"Nó siêu phàm đến vậy sao?"

Taishi lên tiếng đại diện hỏi với ánh mắt hồ nghi.

"Thường thì một người chỉ có duy nhất một thuộc tính. Dĩ nhiên có những ngoại lệ hay các thiên tài bẩm sinh thì có thể có hơn một thuộc tính. Nhưng tôi chưa bao giờ nghe có người có đến 3, 4 thuộc tính như thế này. Hơn nữa, lại còn có thuộc tính ánh sáng, thuộc tính chỉ có Pheoms mới sở hữu."

Bốn người kia cười ngượng trước những lời tán tụng cường điệu.

Dù đó là những thông số đầy cheating (gian lận) nhưng họ vẫn cảm thấy vui trong lòng.

"Từ hệ ma thuật mà các bạn sử dụng thì cậu Taishi và tiểu thư Chika là thuộc loại vanguard (tiên phong) còn tiểu thư Shuri và tiểu thư Shinobu hợp với rearguard (hậu tập). Các chỉ số cũng chỉ ra điều đó."

Căn bản là của Taishi và Chika thiên về công còn Shuri và Shinobu thiên về thủ và hỗ trợ.

Ma thuật của hộ cũng phù hợp với tính trạng của họ.

“Đúng là một party đồng đều làm sao.”

“Haha, y như game online chúng ta hay chơi ấy.”

“Ừ”

Taishi và Chika nói cười với nhau.

Cả bốn đều là cựu thành viên của cùng party khi còn chơi game online RPG.

Thậm chí lúc ấy, Taishi và Chika chơi công trong khi Shuri và Shinobu chơi vị trí người hỗ trợ.

Và bây giờ họ cũng nhận cùng vai trò tương tự trong thế giới này.

“ của chúng ta chắc cũng tăng lên phù hợp từng vai trò khi chúng ta level up.”

“A ha, thế thì y chang RPG. Thế còn của "ngài" như thế nào, Thống lĩnh Vale”

“Cậu chỉ cần gọi tôi là Vale là được rồi, cậu Taishi.”

“Ồ, vậy sao? Vậy trình độ của anh đến đâu rồi, Vale?”

“Của tôi ấy ạ? Tôi là cấp 48.”

“Oa, đúng là thống lĩnh có khác. Chắc là do anh kiếm được nhiều điểm kinh nghiệm từ việc giết quái lắm?!”

“Quả là vậy. Ngoài ra thì hoàn thành các nhiệm vụ cũng nhận được các điểm kinh nghiệm.”

“Nhiệm vụ?”

Bốn người bị sốc.

“Chúa ơi, nhiệm vụ á?! Những thứ nhận từ Guild ấy hả?”

“Vâng, đúng vậy, các Mạo hiểm gia phải đăng kí tại Guild.”

Mắt chữ A mồm chữ O.

Nào nhiệm vụ rồi đến Guild khiêu khích sự thích thú của bốn đứa chúng nó, những người luôn mong muốn trải nghiệm thế giới game.

“Chúng tôi có thể đăng kí được không?”

“Tại sao không chứ. Sau khi giúp các bạn luyện tập những thứ cơ bản, tôi rất vui lòng đưa các bạn đi đăng kí để nâng cao kĩ năng.”

“Ồ yeah~!!”

Vale chớp mắt ngạc nhiên bởi sự hưng phấn của bốn người họ.

“C-Có vẻ các bạn hứng thú về mấy thứ đó sao? Nguy hiểm luôn rình rập Mạo hiểm gia. Tôi có chút ngạc nhiên khi thấy các bạn phấn khích đến thế.”

“Ồ, thôi nào, đó là Guild đó! Mạo hiểm gia đó! Lại còn những nhiệm vụ nữa. Đối với game thủ thì còn gì hơn chứ! Phải không, các cậu!”

“Đúng, ngứa lắm rồi đấy.”

“Ừm, hơi run chút nhưng mọi người đi cùng nhau nên chắc sẽ ổn thôi.”

“Tốt quá~Ta chẳng thể làm được gì nếu không có guild.”

Mỗi đứa lại chêm một câu.

“Những âm thanh đầy hứa hẹn làm sao!”

Tuy nhiên Vale đã hiểu nhầm về cái suy nghĩ lạc quan của mấy đứa nó, ông ta cảm thấy niềm hi vọng trên những lời “gan dạ” đó mà nở một nụ cười.

***

“À, về “cậu ta” thì sao?”

Taishi chợt nhớ cất tiếng hỏi. Chika phản ứng lại.

“Cậu ta?”

“Là Okamura ấy.”

“À…”

Chika đáp lời thờ ơ, không một chút hứng thú.

“Cậu ta bị vạ lây cũng bởi chúng ta, đúng chứ? Ý mình là mình cảm giác có lỗi với cậu ấy.”

“Ôi thôi nào, tên đó cũng đã nói không trách chúng ta còn gì, lo làm gì cho nhọc công.”

“Nhưng… mình”

“Với lại ngay từ đầu mình không thích thái độ của tên đó.”

“Ơ?”

“Phải, tên ấy lúc nào cũng ở một mình cứ như ta đây có thể làm mọi chuyện ấy. Nhìn mà ghét.”

Cả ba người còn lại lặng thinh trước những lời giận dữ của Chika.

Đúng là họ ở cùng lớp nhưng chưa bao giờ nói chuyện với nhau một lần.

Không chỉ mỗi thế, họ cũng chưa thấy cậu ta nói chuyện với ai cả.

Cậu ta cứ như người trên trời, hễ lơ mắt đi là biến mất.

Không trốn tiết thì cũng ngủ hay đọc sách trong giờ học.

“Thích thì cứ chết dẫm một mình ngoài đó đi!”

“Này, Chika, sao mà có vẻ cậu ghét cậu ta vậy?”

“Bởi hắn làm mình ức chế! Đã ít học mà sao điểm vẫn cao như thường! Công bằng ở đâu chứ?!”

“À mà, dù cậu có hỏi thì…"

Vâng, Okamura Hiiro chẳng đến lớp thường xuyên và có đến thì rồi cũng làm việc riêng.

Thế mà chẳng rõ lý do nào mà điểm số của cậu ta vẫn cao chót vót. Chika căm phẫn sự bất công đó.

“C-Có thể là cậu ấy xem lại và chuẩn bị bài ở nhà.”

Shuri không có ý nói đỡ cậu ta, cô chỉ muốn nếu ra ý kiến của mình.

“Hay trường luyện thi hoặc gia sư riêng thì sao.”

Shinobu nói thêm.

“Tớ không quan tâm!”

Chika bĩu môi quay đi. Taishi thở dài chán ngấy.

“Ngài Okamura là bạn của các bạn à?”

Việc Vale thêm “ngài” (dono) thay vì “cậu, tiểu thư” (sama) thể hiện cách nhìn nhận khác nhau giữa họ.

“Hắn không có bạn!”

“Anh có thể nói đó là… bạn cùng lớp, người học chung với chúng tôi.”

“Thì ra là vậy. Nhưng để ngày ấy như vậy có ổn không?”

“Hể?”

“Thế giới của chúng tôi ngập tràn nguy hiểm. Ngoài Evila khỏi nói ra thì tranh chấp trong cùng một tộc cũng không phải là hiếm. Để có thể sống sót thì ngài ấy phải trở thành Mạo hiểm gia. Nhưng không có vẻ gì là ngài ấy có khả năng chiến đấu như các bạn nên… ”

Cậu ta có thể sẽ chết.

Ai nấy đều nghĩ như vậy.

Cơn yên lặng đè nặng trong không khí.

Dù không phải bạn bè gì chăng thì đúng là chẳng vui vẻ gì khi mất đi một bạn học.

Chika phá tan bầu không khí.

“À, mô! Thật tốn thời gian để mà lo nghĩ cho tên ích kỉ đó! Thay vào đó, mấy cậu lo nghĩ cách trở nên mạnh mẽ hơn đi!”

“Cậu mạnh mẽ thật đấy, Chika.”

“Hả, có vấn đề gì à?! Với lại, ta chỉ cần đánh bại Evila và lập lại nền hòa bình thì tên ấy cũng có thể sống thanh thản mà, đúng chứ?”

Ai nấy há miệng ngạc nhiên.

Đâu ai ngờ Chika, cô nàng còn nổi cáu vừa nãy lại có thể nêu lên quan điểm như vậy chứ.

“Chika, cậu thật là nhân hậu!”

Shuri nói trong sung sướng, cô nở một nụ cười khiến cho Chika mặt đỏ bừng và thét lên.

“Không-! Mình chỉ… A..A! Không nói chuyện này nữa! Không được nhắc lại nữa! Hiểu chưa?”

Những người khác vui vẻ đồng thanh “Rồi rồi”

“Tiểu thư Chika nói đúng lắm. Chúng ta giờ phải ưu tiên cho luyện tập.”

Mấy đứa đồng ý với Vale. Buổi luyện tập ma thuật bắt đầu.

***

Trong lúc đó, Hiiro đã kiếm được một nhà nghỉ và giờ đang nghiềm ngẫm xem nên mua gì.

Cậu tính toán rằng với số tiền trong túi thì cậu không thể sống hết ngày.

(Mình cần phải nhanh chóng kiếm thêm tiền. Có nhiều thứ mà mình muốn thử quá.)

Nghĩ thế, cậu nằm trên giường đắm chìm trong suy nghĩ trong căn phòng đơn của nhà trọ.

(…Tim mình đang đập rộn lên?)

Cậu nắm rồi thả tay lặp đi lặp lại. Bằng cách đó, cậu thấy cơ thể nóng lên bất thường, cậu đang phấn khích.

(Mình chưa từng phấn khích thế này? Haha, đúng là dù gì mình vẫn là một tên con trai mà.)

Một thế giới như RPG đang khiến cậu rộn ràng lên.

Một thế giới mà cậu chỉ mới kinh qua sách và game.

Ngay cả trong giấc mơ cũng chưa bao giờ cậu nghĩ mình có thể được trải nghiệm nó.

Hoàn thành nhiệm vụ, thử ma thuật. Và giờ chỉ cần thành thạo cái ma pháp bá đạo kia nữa thì đời còn gì đẹp hơn, dù ngay tại nơi đây.

(Mà nên ngủ sớm thôi.)

MP của cậu đã hồi hoàn toàn khi ăn món Mì hải sản gây nghiện hồi tối.

Thậm chí giờ cậu cũng có thể ra ngoài lên level ngay luôn cũng được nhưng quá nhiều chuyện xảy ra trong một ngày, đầu óc rã rời ra rồi.

Không thể chống nổi cơn mệt mỏi, cậu quyết định đi nằm cho thư thái đầu óc và mọi thứ sẽ bắt đầu từ ngày mai.

***

“Cậu chắc muốn nhận nhiệm vụ này chứ?”

“Đúng vậy.”

Điều đầu tiên cậu làm trong ngày mới là đến Guild tìm nhiệm vụ.

Săn Goblin: E

Giết 10 con trong rừng Clair

Thưởng: 35000 Rigin

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Trận chiến với quỷ

Ẩn đi!

Cậu đã chọn được một nhiệm vụ vào ngày hôm qua.

Đó là một nhiệm vụ phù hợp đối một tân thủ và mức thưởng cũng khá hời.

“Goblins là một trong những loại quái yếu nhất nhưng chúng tấn công theo đàn nên cần phải cảnh giác.”

“Hiểu rồi.”

Cậu cụt lủn trả lời.

Cậu rời Guild và muốn rời khỏi thị trấn ngay song có thứ cần phải mua nên cậu hướng tới con phố buôn bán.

Cậu ghé vào một cửa hàng vũ khí, dù là quái yếu nhất chăng nữa thì đánh tay không cũng không dễ dàng gì, cậu nhìn quanh tìm xem cho mình món vừa túi tiền.

Với túi tiền hiện tại, cậu kiếm được một vũ khí ngắn nhìn như con dao. Trong cả đám, nó khá cứng với lưỡi dày và cầm khá vừa tay.

“Tôi lấy cái này.”

Cậu chìa con dao trước chủ cửa hàng.

“Sẵn lòng. Một con dao đặc, tất cả 2650 rigin.”

Trả tiền xong, cậu nhận thêm được chiếc vỏ dao như một tặng phẩm đi kèm.

Giờ tới phần giáp trụ. Một cái khiên cũng khá là hữu dụng nhưng cậu ngẫm rằng khi cần cậu có thể dùng “Ma ngôn” nên rời khỏi cửa hàng.

***

Rời khỏi thị trấn, cậu hướng về Rừng Clair ở phái tây. Cậu chỉ cần đi dọc con đường tên Toll này là có thể đến đó.

Trong khi đi tìm nhà trọ tối qua, cậu đã tạt qua một tiệm tạm hóa và mua 5 hạt “đậu giòn” có thể hồi máu và 3 “kẹo bơ” để hồi MP cùng một cái bản đồ thế giới.

Dù đó là khoản đầu từ cần thiết xong cũng làm túi cậu cạn đáy. Vậy nên bằng mọi giá phải hoàn thành nhiệm vụ này bằng không thì đêm nay cậu ngủ

giữa muôn trùng vì sao. Nghe có như đùa nhưng nếu có thể cậu muốn tránh kiểu sống ma cà bông ấy.

Bất chợt cậu nhận thấy có gì đó là lạ ở trước mặt.

(Cái gì vậy…?)

Nó trông như quả bóng chày lớn.

Tuy nhiên hình dạng nó không có định mà vặn vẹo như miếng bọt biển ngáng đường của cậu.

(Chờ đã, có lẽ nào…)

Một con quái nổi tiếng cho việc luyện cấp cho tân thủ của RPG đây mà…

"Một con slime!"

Giọng cậu đầy kích động.

Nghe giọng người, con slime đột ngột hướng vào phía cậu.

"Hể, chiến luôn à?!"

Cậu rút con dao ra khỏi vỏ.

Con slime khá chậm, nhưng Hiiro có chút rùng mình khi mường tựa phải chạm vào cái đống chất kinh tởm đó.

Con slime nhảy lên, cậu cầm dao chém xuống.

Không chống đỡ được, con slime bị cắt đôi làm hai nhưng cả 2 mảnh vẫn còn giãy.

Dù nói hơi lỗ mãng nhưng đúng là tởm thật.

"Đừng nói là tao là mày nhân đôi khi bị chém đấy nhé?"

Nếu là vậy thì con dao giờ vô dụng rồi, cậu đang phân vân không biết nên làm gì tiếp theo nhưng nhận ra con quái chỉ quằn quại đau đớn và giờ bất động hồi lâu.

Hiiro rụt rè lấy con dao chọc vào con quái.

(Hở, thế này có vẻ hơi nhanh thì phải!)

Cậu mở phần > . Phần NEXT (lượng kinh nghiệm cần để lên cấp độ) từ 10 đã giảm còn 8.

Đã nhận kinh nghiệm đồng nghĩa quái đã bị tiêu diệt.

"Ồ, nó đúng là quái mà. Mình đoán là nó cũng yếu như goblin. Chỉ được 2 EXP bọ."

Dù vậy góc nào đó cậu cũng thấy phấn khích với trận chiến đầu và chiến thắng.

Lúc đầu cậu cứ nghĩ sắp chết đến nơi rồi nhưng giờ mọi chuyện đã ổn thỏa.

"… vẫn giống y như game… mà đúng hơn là chẳng đã tí nào…"

Khi cậu bình tĩnh phân tích lại tình hình, cậu nghe tiếng loạt xoạt sau lưng. Quay lại và có đến 3 con slime.

"Bọn chúng đúng là quá hoàn hảo để luyện cấp. Ước gì có 4 con cho nó vừa đủ."

Nếu được vậy thì cậu đủ lên cấp luôn. Nhưng ngay khi vừa tặc lưỡi thì 3 con nữa xuất hiện sau lưng. Hiiro giờ hoàn toàn bị bao vây.

"Hừ, chơi gọng kìm với một tân thủ à?"

Vừa càu nhàu, cậu lao vào tấn công 3 con đằng trước.

Sau khi chém hạ con thứ nhất, con thứ hai thì cậu bị một lực mạnh đánh vào sau lưng.

Một con slime dường như đã tông vào cậu.

"Ư… không ngờ đau cũng thấm thế."

Cảm giác như cậu vừa bị ai đó đập. Hiiro tạo khoảng cách, kiểm tra >, HP đã giảm đi 3.

"Có vẻ hết giờ chơi rồi."

Cậu gồng mình lên giữ thế với con dao tỏng tay.

2 con slime tấn công cùng lúc, cậu tránh được và hạ thêm được một con.

Song 2 con còn lại tấn công từ phía sau.

"Đừng có hòng!"

Cậu vung dao, chém liền cả hai. Chỉ còn một con. Hiiro xử luôn nó.

Sau đó, cậu nghe có tiếng BINN nhỏ trên đầu, cậu mở .

Hiiro Okamura

LVL 2

HP 21/30

MP 120/145

EXP 12

NEXT 12

ATK 15 (25)

DEF 10

AGI 30

HIT 12

INT 25

≪Thuộc tính ma thuật≫ Không

≪Ma pháp≫ Ma ngôn (Đã mở khóa: Nhất tự)

≪Danh hiệu≫ Người ngoài cuộc vô tội – Du hành giới – Ngôn linh pháp sư

"Có vẻ là âm thanh lúc nãy báo hiệu lên cấp. Mà MP của mình tăng đáng sợ. Nhảy liền 25 một cấp. Đúng là không thể phàn nàn gì."

Dù cậu khá ức chút là nó không hồi máu khi lên cấp.

Nhiều game thường có chế độ như vậy nên cậu muốn nó cũng có ở đây.

Trên đường tới rừng Clair, cậu đánh bại thêm vài con slimes.

Dù đến nơi ổn thỏa nhưng cậu không biết cách nào để kiếm được lũ goblin.

Do lũ slime thi thoảng lại xuất hiện nên giờ cậu đã lên cấp độ 3.

Không còn cách nào, cậu tiến sâu vào khu rừng và để lại dấu trên những thân cây để tránh bị lạc. Nó cũng sẽ giúp cậu có thể quay lại.

Tiếng bụi cây xào xạc lần nữa, cậu tưởng là goblin nên thủ thế, nhưng lại là một con smile.

"… lại là mày à."

Dù khá bệnh với lũ chúng nó nhưng cậu toàn thẳng tay giết luôn nên giờ cũng thành quen.

Nhiệm vụ là xử 10 con goblin. Và để chứng minh, cậu phải mang về "răng nanh của goblin" về.

Ngẫu nhiên là slime cũng rơi ra "chất nhầy nhụa" giống với một nhiệm vụ nhưng cậu lờ nó đi vì trông nó tởm quá.

Đi qua rừng hồi lâu, cậu lại chạm trán thêm một con slime khác.

Đang cảm giác ức chế thì đột nhiên có gì nó nhảy ra từ bụi rậm bên hông cậu.

Nó tấn công cậu bằng một loại vũ khí.

***

Ọp!

Cậu ngả người tránh được nó nhưng người toát mồ hôi lạnh.

(Tí nữa thì… à, là một goblin.)

Y như bức hình trong cuốn sách tham khảo cậu đã xem.

Vóc người bé nhỏ như đứa con nít nhưng khuôn mặt thì xấu xí với một chiếc dùi cui trên tay.

"Bị cái đó đánh vào thì chắc đau phải biết…"

Đang tập trung nhìn goblin, cậu nhận thêm một đòn tấn công khác từ phía sau mà kêu lên.

Cậu quên mất về con slime. Nhân thế, con goblin nhảy vào tấn công.

(Chết tiệt. Goblin đến theo đàn, mình không thể lãng phí thời gian ở đây được!)

Cậu dùng con dao đỡ chiếc dùi.

Con goblin phát ra tiếng ken két như tiếng nghiến răng, nước dãi chảy ra từ miệng nó.

Hiiro không muốn bị cắn nên đá nó ra xa.

(Hừ, một con quái dạng người… Mình có thể giết được nó không đây?)

Tự ngẫm bản thân, cậu nheo mắt nhìn con goblin. Hơi thừa khi nói rằng cậu chưa từng giết ai bao giờ khi còn ở Nhật.

Mấy con ruồi muỗi thì rồi nhưng động vật cũng chưa bao giờ huống chi giờ là sinh vật có vóc dáng con người dù rằng nó là quái vật.

"… Ha, dù gì ta cũng phải sống cái đã."

Cậu thì thầm lấy lại tự tin.

"Xin lỗi… nhưng ngươi sẽ là vật lót đường cho ta."

Nói rồi, cậu lao về phía con goblin với tất cả tốc độ.

Hiiro có độ nhanh nhẹn khá cao dù cậu không biết vì sao.

Con goblin không di chuyển, có vẻ nó đợi cậu tiến gần mới ra đòn.

Xoẹt!!!

Cậu chém gục nó.

Bụng cậu có chút quặn đau, cậu cố chịu đựng và nhìn sang con slime.

"Đến lượt mày!"

***

Sau khi hạ xong con slime, một tiếng báo lên cấp kêu lên.

Giờ cấp độ cậu là 4.

Mọi chuyện đều ổn thỏa.

Niềm vui cậu chưa được bao lâu thì những con goblin khác đã xuất hiện.

Có vẻ trận đánh trước đã thu hút chúng.

Tuy nhiên, Hiiro đang chờ chúng. Cậu tập trung ma lực ở đầu ngón tay và viết một chữ lên mặt đất.

Cả nhóm goblin lao vào cậu cùng lúc.

(Ngon… có giỏi thì lao vào kiếm ăn!)

Ngay khi lũ goblin đến ngay trước cậu,

"Kích hoạt!"

Cậu hô lên và dòng điện phát ra từ con chữ.

Và khoảng khắc tiếp theo, những vật sắc nhọn xuất hiện từ mặt đất, đâm xuyên vào những con goblin.

"Haha, nó hoạt động rồi."

Lũ goblin giãy giụa trong đau đớn cố thoát ra nhưng không thể.

Chúng ngừng nhúc nhích và chết.

Từ mà Hiiro đã viết là "Kim" {*kim trong kim khâu nhé}

Vùng tác động khoảng 6.5m2, giống như từ "Rắn" trước đây.

Cậu chờ lũ goblin vào tròng và xử cả đám.

(Hừ… mệt hơn mình nghĩ.)

Máu chảy ròng ròng từ lỗ bị đâm xiên trên thân lũ goblin.

Nhìn thấy vậy, Hiiro đau đớn nhận ra đây là cuộc chiến thực sự, rằng những gì cậu đã làm và rằng cậu có thể trở thành như lũ goblin đó nếu bất cẩn.

Một bài học bằng vũ lực.

(Hư, cái gì cũng có lần đầu của nó.)

Cậu thực hiện lại lần nữa. Lũ goblin còn lại bối rối trước đòn tấn công kì lạ của cậu mà không dám tấn công.

"Thử tiếp coi nào."

Vừa nói, cậu nhặt viên đá và viết lên đó từ "Dừng".

Nếu tốt đẹp thì nó sẽ làm lũ goblin bất động, Cậu ném viên đá vào một con goblin.

Ngay khi viên đá chạm vào vai nó, cậu kích hoạt nó.

Tuy nhiên, chỉ có viên đá dừng lại. Dừng ngay giữa không khí.

(Hừm, vậy ra nó không thể phát ma thuật.)

Nếu cậu viết lên một hòn đá thì chỉ hòn đá đó bị ảnh hưởng.

Hiiro đã mong là tác dugj từ hòn đá cũng truyền sang goblin nhưng đáng buồn là không được.

Chỉ mình hòn đá bị tác động còn con goblin thì không.

(Vậy thử cái khác vậy!)

Cái thứ tiếp cậu thử là từ "Dài" lên con dao.

Cậu giơ con dao lên và xoay cơ thể một vòng.

"Kích hoạt!"

XOẸT!!!!

Trong nháy mắt, con dao dài ra và cắt những goblin đứng đằng xa. Ba con goblin ngã gục xuống.

"Chỉ cần thêm hai con nữa là hoàn thành nhiệm vụ nhưng đừng hòng ta để cho chúng mày thoát đâu."

Cậu vung con dao đã được kéo dài tàn sát lũ goblin, mải mê mặc tiếng kêu báo hiệu tăng cấp.

Sau khi diệt toàn bộ lũ goblin, cậu lượm những "Răng nanh Goblin".

Những chiếc răng sắc nhọn ở trên hàm trên.

Nhưng trước đó, cậu biến con dao trở lại như trước bằng từ "Gốc".

Ngay sau khi thu lượm xong, cảm thấy cơ thể rã rời.

MP hoàn toàn cạn nên cậu dùng "kẹo bơ" để phục hồi nó.

(Phải rồi, mình cũng phục hồi nguyên trạng vùng đất này nữa.)

Với MP mới khôi phục, cậu sửa lại với từ "Gốc".

Do lao vào cuộc chiến mà cậu không để ý nhưng đây chẳng khác nào một vụ thảm sát, dù cho chúng chỉ là lũ quái vật.

"Hừ, chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ có những xúc cảm này!"

Cậu thở dài trong khi nói, cậu cũng không nghĩ rằng tinh thần cậu kiệt quệ đến mức này.

Nó khiến cậu nhận ra rằng đây không phải là một trò chơi.

Mùi của máu, cảm giác chém qua thớ thịt, những tiếng thét và xác chết.

Những xúc cảm ấy khiến Hiiro, một người dân thành phố của một đất nước yên bình, một cú sốc khủng khiếp.

Mệt lử, cậu ngồi xuống nghỉ ngơi. Nhưng tiếng xào xạc báo hiệu có thứ gì đang đến. Một con goblin.

"Hừ, chắc là ta phải tiếp tục cho đến khi quen với nó…"

Cậu thở dài đầy cam chịu và lườm mắt vào con goblin.

"Tới coi! Tấn công ta đi! Cho đến khi ta quen cái cảm giác này!"

Tâm trạng rối bời, cậu vung con dao của mình.

"A, là hết cả người!"

Hiiro đã quay lại thị trấn, ngôi nghỉ trên chiếc ghế dài ven đường.

Lũ slime và goblin tấn công cậu không ngừng nghỉ.

Cậu đánh bại chúng và máu chúng dính hết lên người, cậu cảm thấy cơ thể mình hoàn toàn hết sức lực.

(Dù rằng nhờ thế mà cấp độ mình tăng đáng kể.)

Hiiro Okamura

Cấp 7

HP 31/65

MP 34/250

EXP 222

NEXT 87

ATK 25 (35)

DEF 21

AGI 46

HIT 20

INT 37

≪Thuộc tính ma thuật≫ Không

≪Ma pháp≫ Ma ngôn (Đã mở khóa: Nhất tự)

≪Danh hiệu≫ Người ngoài cuộc vô tội – Du hành giới – Ngôn linh pháp sư

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Bon Voyage! (Chuyến đi tốt lành!)

Ẩn đi!

Cậu dự tính đến Guild để nhận thưởng cho nhiệm vụ sau khi ngồi nghỉ một lát.

Bộ dạng vấy máu thu hút sự chú ý, nhưng quá mỏi mệt nên cậu chẳng màng để ý.

(Ha,… có lẽ mình có thể làm sạch quần áo bằng ma thuật…)

Nghĩ vậy, cậu dời đến chỗ không người chú ý và viết "sạch" lên bộ đồ.

Và khi kích hoạt, bộ quần áo vấy máu trở nên sạch sẽ ngay chốc lát.

(Có khi nào nếu mình viết lên người thì khỏi phải tắm luôn…?)

Cậu nghĩ sẽ thử nó sau. Nhưng nếu nó có tác dụng thì đúng là một ma pháp tiện lợi.

Ở quầy guild, cô nàng tiếp tân tròn mắt ngạc nhiên bởi cậu đã hoàn thành vượt mức nhiệm vụ.

Trong khi chỉ cần săn 10 con goblin nhưng kết quả lại lớn hơn nhiều với tất cả 22 con.

Nhìn vào 22 "goblin fangs" mà cậu đưa ra làm bằng chứng cho yêu cầu nhiệm vụ.

"Tôi thật ngạc nhiên là cậu có thể săn được nhiều như vậy. Dù cậu chỉ mới đăng kí ngày hôm qua, Cậu Okamura."

"Gì cũng được, cô định giá hộ với."

Cậu muốn kết thúc nhanh chóng để tránh dính vào phiền phức.

Cô tiếp tân nghe vậy tỏ ra hối lỗi và quay lại với công việc của mình.

"Theo thông cáo thì giải thưởng là 35000 Rigin nhưng tôi có thể thêm cho cậu 10000 Rigin cho toàn bộ số "goblin fangs" này. Cậu thấy thế nào?"

"Rồi, cứ như thế đi."

Cái đống "goblin fangs" cũng chẳng hữu dụng gì đối với cậu.

“Xin cậu đợi cho một chút.”

Nói rồi cô lấy chiếc thẻ của cậu và đi đâu đó.

Khi quay lại, chiếc thẻ đã được nạp thêm tiền.

Cậu cầm chiếc thẻ lại gần ngực và niệm, chiếc thẻ biến đi.

Giờ cậu đủ tiền để thuê nhà trọ cũng như để mua thêm thuốc hồi MP.

Qua nhiệm vụ lần này, cậu nhận ra là những viên thuốc MP rất cần thiết đối với người như cậu.

Để sử dụng ≪Word Magic≫, ma pháp đòi hỏi lượng lớn MP, nhiều lần thì có càng nhiều những viên thuốc hồi MP càng tốt.

***

(Mình thử nghiệm nhiều lần rồi nên cũng biết tầm quan trọng của mấy viên MP. Tốt nhất là mua lượng đủ mang đi.)

Cậu thẳng bước đến cửa hàng tạp hóa và mua những vật phẩm cần thiết cho những trận chiến, kể cả một món vũ khí mới.

Đó là một thanh kiếm rẻ nhất trong tiệm nhưng vẫn có giá tới 30000 rigin.

Cậu phải sắm món vũ khí mới bởi lưỡi dao của cậu đã bị mẻ.

Mà, lẽ dĩ nhiên sau khi đánh bao nhiêu là quái như vậy.

Sau đó, cậu sắm thêm một chiếc áo choàng đỏ như đồ bảo vệ.

Cậu chọn nó bởi nó có khả năng kháng ma thuật cao cũng như chỉ số khả năng phòng vệ không ngờ.

Màu đỏ trông hơi hào nhoáng nhưng cậu không quan tâm, nghĩ là rồi sẽ quen thôi.

(Chờ đã, không phải mình chỉ cần sửa vết mẻ con dao bằng ma pháp là được sao… Như viết từ ‘mới’ hay ‘gốc’ chẳng hạn… vả lại…)

Nhiều ý nghĩ chợt nảy trong đầu cậu nhưng cậu lỡ mua thanh kiếm mất rồi.

(Mà, dù gì cũng chỉ là một con dao. Từ giờ, mình sẽ dùng ma thuật.)

Con dao ấy cũng chỉ là mua tạm thời khi đang lúc khó khăn lúc bắt đầu và cậu cũng đã có ý định sắm một thanh kiếm khi dư giả hơn.

Nhưng sau này chắc cậu sẽ thử dùng ma thuật để sửa thanh kiếm trước khi có ý mua cái mới.

Và nếu khi thanh kiếm có mẻ thì cậu chỉ cần dùng ≪Word Magic≫ để sửa lại, nó sẽ y như mới với từ “mới”.

Khả năng của cái ma pháp này đúng là không có giới hạn.

Trong một tuần liên tục, Hiiro hoàn thành các nhiệm vụ từ sáng đến tối.

Đầu tiên cậu chỉ ý định tiết kiệm tiền và lên cấp nhưng nó thực sự là khá thú vị.

Cậu thấy những bông hoa chưa từng biết và chạm trán với những con quái khác nhau.

Thật là kích thích khi cố tìm cách hạ chúng

Cậu không coi mình là kẻ máu chiến nhưng cậu có vẻ phải suy ngẫm lại bản thân bởi những cảm giác phấn khích bất chợt mỗi khi giết được đối thủ mạnh.

Một cảm giác hồi hộp thực sự của một RPG.

Và sau nhiều chuyện, cấp Guild của cậu tăng lên từ xanh dương F lên tím E.

Nó không phản ánh số tiền cũng như cấp độ của cậu.

Cô tiếp tân gọi cậu là ngôi sao mới nổi như là một tân thủ chỉ trong vòng một tuần thực hiện được 23 nhiệm vụ.

(Có vẻ sẽ rắc rối nếu cứ tiếp tục làm ở đây và chuyện đến tai lão vua.)

Cậu lo sợ sẽ bị kéo vào trận chiến của mấy đứa anh hùng nếu cậu trở nên mạnh hơn, nếu là vậy thì thật là tồi tệ.

Tự do của cậu là thứ cậu sẽ không từ bỏ.

Cậu không muốn cái cuộc sống vui vẻ ở thế giới khác lại bị trói buộc vào mấy cái nghĩa vụ, bổn phận.

(Có vẻ đến lúc rồi.)

Cậu hạ quyết tâm sau khi kiểm tra lại chiếc túi lớn.

(Mai mình sẽ rời khỏi vùng này.)

Đúng vậy, cậu đang chuẩn bị cho một chuyến đi.

Với số tiền đủ dùng, cấp độ cũng ổn và trên hết, tinh thần đang lên cao.

Với tất cả những điều đó, một chuyến đi cũng chẳng bõ gì.

Hiiro Okamura

LVL 18

HP 210/210

MP 640/640

EXP 4672

NEXT 480

ATK 89 (100)

DEF 65 (80)

AGI 137 (139)

HIT 77 (85)

INT 102 (106)

≪Thuộc tính ma thuật≫ Không

≪Ma pháp≫ Ma ngôn (Đã mở khóa: Nhất tự)

≪Danh hiệu≫ Người ngoài cuộc vô tội – Du hành giới – Ngôn linh pháp sư

Thẻ Guild

Tên: Hiiro Okamura

Giới tính: Nam

Tuổi: 17

Đến từ: Không rõ

Cấp: E

Nhiệm vụ:

Trang bị:

-Vũ khí: Kiếm ngắn

-Giáp trụ: Áo choàng đỏ

-Phụ kiện:

Rigin: 567000

***

Ngày hôm sau, Hiiro lẩm bẩm trong khi dò bản đồ trên con đường Toll ngoài thị trấn.

Giờ là lúc nên quyết định sẽ đi đâu.

Cơ bản là cậu cũng đã có ý tưởng.

Đó là đi về phía nam, có một thị trấn lớn tên là Frentor, dù không thể sánh bằng Victorias nhưng nó nổi tiếng như là một thị trấn thương mại.

Nhưng Hiiro cảm giác nên đi về Surge, thị trấn ở phía tây hơn.

Surge gần biên giới vương quốc, ngay bên kia đại lục là nơi loài Gabranth sinh sống.

Đã đến thế giới khác thì dĩ nhiên là cậu muốn gặp những Ma sói và Yêu mèo rồi.

Nhưng hiện giờ do căng thẳng giữa các quốc gia với nhau nên cậu nghĩ là khó có thể qua được bên kia biên giới.

Tuy nhiên, như là một Mạo hiểm gia, cậu có nghe một vài tin tức.

Các nước thường tránh xâm phạm nhau nhưng khá nhiều Mạo hiểm gia Gabranth thường đi và cùng làm nhiệm vụ với các Mạo hiểm gia Humas.

Phép vua thua lệ làng. Nói cách khác, suy nghĩ của một vương triều không đại diện cho cả tộc.

Nhiều người vẫn làm việc chung với nhau.

Nhưng vẫn có những người trên thế giới này kì thị tộc khác.

Đặc biệt sau những hành động hiếu chiến của Evila.

Mặc vậy, Hiiro vẫn muốn kiểm chứng bằng mắt chính mình.

Ngay từ đầu, cậu đã không có hứng với lời dân thiên hạ, tự bản thân cậu sẽ đi tìm câu trả lời bằng chính trải nghiệm bản thân.

Vậy nên cậu quyết định đến Surge.

Vẫn luôn có cách này hay cách khác để vượt qua biên giới.

Nhưng Surge ở khá xa.

Một chuyến đi dài cần đôi chân chắc khỏe.

Trên đường, cậu phải qua Rừng Clair, nơi cậu từng đến khi trước.

Giờ khu rừng không còn quá dè chừng nhưng cậu phải đi xuyên qua nó.

Cậu vào rừng và diệt những con quái cản đường.

Với độ AGI (nhanh nhẹn) hiện tại thì tốc độ lũ quái so với cậu chẳng khác nào đứng yên. Chênh lệch sức mạnh quá lớn.

(Ta giờ đâu còn là tân thủ nữa.)

Hiiro đã kinh qua những trận chiến với những con quái mạnh hơn nhiều nên những con slime và goblin trong khu rừng chẳng đáng bận tâm.

Vượt qua khu rừng dễ dàng, cậu vào đường cái Tempus.

Dọc theo con đường, cậu tới thị trấn nhỏ tên là Ames.

Kế hoạch cậu là dừng chân một đêm ở đây và sẽ lên đường vào sáng mai.

"Ồ, có con slime đá quý ở nơi này sao?"

Cậu phát hiện ra một con slime lấp lánh ở trước mặt.

Nhờ cuốn sách tham khảo của Guild thì cậu nhớ kha khá các loại quái.

“Cái ‘jewel slime core’ bán hơi được giá đó. Đừng mơ mà thoát, cậu nhóc ạ.”

Hiiro với con mắt của kẻ đi săn rút kiếm ra.

Tiền thêm không bao giờ thừa. Xử xong nó, cậu gật đầu mãn nguyện.

“Đúng là dấu hiệu tốt. Hừm? Giờ là thỏ vàng à.”

Con quái tiếp theo đúng là một con thỏ vàng theo đúng nghĩa đen.

Đòn tấn công của nó không quá mạnh nhưng rất nhanh.

Nhưng tốc độ đó không thể khiến Hiiro bối rối, cậu còn nhanh hơn cả nó.

“Chết nè!”

Cậu chém nó làm hai.

Có thêm 3 con xuất hiện nhưng 1 con có vẻ chạy trốn.

Cậu tiếp tục nhiệm vụ săn đồ rớt “Đuôi thỏ vàng”.

Vừa tiêu diệt những quái xuất hiện, cậu vừa hướng đến Ames.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Có thằng bình thường nào làm việc không công đâu!

Ẩn đi!

Đặt chân đến Ames, việc đầu tiên của Hiiro là đi tìm một nhà trọ.

May mắn là không mấy Mạo hiểm gia dừng chân ở chốn này nên có khá nhiều phòng trống, chỉ duy một phòng đôi đã được đặt trước.

“Cho tôi một phòng đơn.”

“Ê, à, vâng. X-Xin lỗi… nhưng cậu có phải là… một Mạo hiểm gia?”

“… đúng vậy.”

“Tôi… hiểu rồi.”

“…?”

Hiiro nghiêng đầu cảm giác hình như cậu không được chào đón.

Đây là lần đầu cậu tới ngôi làng này nên chẳng có chuyện xích mích gì với họ cả.

Tên chủ nhà trọ tỏ vẻ dè chừng với cậu.

Nó làm cậu khó chịu tuy vậy do đã nhận được phòng nên cậu tính đi lượn quanh làng.

Nhưng có điều gì đó bất ổn.

Vì lí do nào đó, cậu cảm giác bị những ánh nhìn soi mói đến từ mọi phía.

Cảm giác coi cậu như một vị khách không mời.

Như tên chủ quán trọ, họ ném cho cậu sự khó chịu.

Có vẻ như cái làng này không chào đón người ngoài.

Cũng chẳng sao, Hiiro chỉ nghỉ tạm một đêm nên để tâm làm gì.

***

"Này, ông kia."

Bất chợt, có người gọi cậu.

Cậu quay người lại, một đứa bé đang ở đó. Một cậu trai khoảng 7 tuổi.

Tên nhóc lườm cậu với ánh mắt đầy ngờ vực. Hiiro lờ nó đi bởi cậu không ưa thái độ của nó.

"Này, đừng có mà lờ tôi!"

Tên nhóc giận dữ. Tại sao cậu lại dính vào tên nhóc nhiễu sự này chứ? Hiiro nhún vai.

"Gì đây, nhóc lùn?"

"Đừng có mà gọi tôi là lùn! Nhất là khi ông mặc cái áo choàng đỏ quái dị đó! Thật phát khiếp!"

"… Thế nhóc là bò mộng hay là gì à?!"

Không phải cậu mặc áo choàng đỏ để dọa nạt kẻ khác.

Nó chỉ đơn giản là một vật phẩm bảo hộ.

Dù nó thu hút khá nhiều sự chú ý vào cậu.

Thêm bộ đồ học sinh bên dưới, đúng là một sự kết hợp chẳng giống ai nhưng Hiiro chẳng quan tâm đến nó lắm.

"Ông kia, ông là Mạo hiểm gia phải không? Sao khi không lại tới nơi dị biệt như thế này."

"Nơi dị biệt?"

"Đừng có mà gọi nó là nơi dị biệt!"

"Chẳng phải nhóc gọi trước sao."

(Sao mà tên nhóc đó hống hách vậy…?)

Hiiro cũng chẳng cần biết, cậu lờ tịt và cố rời đi để tránh rắc rối.

"N-này, chờ đã!"

Lờ đi, lờ nó đi.

"Tôi bảo ông chờ đã!"

Nhắm mắt.

"Này, lão kia! Nghe tôi nói chứ!"

Bịt tai, lè lưỡi.

"Này… nè… đừng có mà lờ tui."

Giọng tên nhóc bắt đầu run run.

Nó chắc cảm thấy tủi thân vì bị lờ đi.

Hiiro thở dài một phát và dừng lại.

“Thế nhóc muốn gì?”

Cậu thôi không lờ tên nhóc nữa bởi nếu cậu mà làm nó khóc ở đây thì có mà cuốn gói khỏi làng mất.

Thấy vậy, tên nhóc tươi rói như hoa, nhưng sau lại tiếp tục lườm cậu.

“H-ừ, ông đúng là tên nhỏ mọn! Tên Mạo hiểm gia nào cũng vậy!”

“Ta là ta. Đừng có mà đánh đồng ta với mấy kẻ khác, thật là khó chịu!”

Cậu ném cho tên nhóc cái nhìn bực bội làm cho nó co rúm người lại.

“…Hừ, Vậy có chuyện gì? Nhóc nên biết là ta đang bận đi xem xét quanh đây.”

“Ể? Sao ông lại phải đi xem xét?”

“Có vấn đề gì sao? Nó không liên quan tới nhóc.”

“Ư..ư”

Mắt tên nhóc lại ngấn nước, Hiiro bấm vào thái dương và thở dài.

“Hà, thì để giết thời gian. Ta vừa tới đây và có ý định ở qua đêm trước khi tiếp tục khởi hành.”

Cậu nhìn tên nhóc, mong là tên nhóc thỏa mãn câu trả lời.

“Ồ? Vậy ông không phải tới phá làng à?”

“Phá làng? Cái gì cơ?”

Theo tên nhóc thì mấy Mạo hiểm gia gần đây đến làng đã đột nhập vào các tiệm tạp hóa hay các cửa hàng vũ khí, và làm những gì chúng muốn.

“Có một nhóm hai người và chúng ép nhà trọ phải cho chúng ở miễn phí.”

Trong khi nghiến răng, tay cậu nhóc nắm chặt.

“Sao mấy người không khước từ chúng? Chỉ cần mấy người đồng tâm là tống cổ được chúng rồi mà.”

“Chúng tôi không thể.”

Người trả lời Hiiro không phải là cậu bé.

“A, bác Panis.”

Người đàn ông tên Panis là một người trung niên tầm hơn 30 tuổi.

Thực tế thì ông ta trông còn khá trẻ nhưng sắc thái ảm đạm lại khiến ông có vẻ già dặn hơn.

“Ông chú là?”

“Cậu có vẻ là một Mạo hiểm gia. Tên tôi là Panis, là chủ của một cửa hàng xập xệ.”

Nghĩa là ông ta là một trong những nạn nhân của hai tên Mạo hiểm gia kia.

“Có thật như tên nhóc này nói chứ?”

“Vâng, đúng vậy. Giờ chúng đang phá ở cửa hàng tạp hóa.”

“… Ông nói là các ông không thể ngăn được chúng, ý là sao?”

Panis có vẻ bồn chồn, ông thở dài.

“Không biết vì sao nhưng chúng giữ bằng khoán của làng” * {bằng khoán:giấy chứng nhận quyền sở hữu đất}

“Hả? Sao chúng lại có chứ? Không phải thông thường thì trưởng làng phải giữ sao?”

“Vâng, nhưng chẳng rõ sao nó tự dưng lại biến mất khỏi nhà trưởng làng…”

Nói tóm lại là hai tên kia đã ăn trộm nó.

"Thật là bất cẩn! Mấy người giao nhân nào gặt quả nấy thôi."

"Cậu nói chí phải."

Một người khác xen vào trả lời Hiiro.

"Cậu là Mạo hiểm gia vừa đến? Ta là trưởng làng của Ames, Brey."

"Bác làm gì lại ra đây, bác trưởng làng?"

Panis hỏi.

"Thì cũng như cậu. Tôi được báo có người ngoài đến nên tôi đến để kiểm tra."

Sự xuất hiện đã ngay lập tức đến tai trưởng làng và ông ta tự đến kiểm chứng xem Mạo hiểm gia đó như thế nào.

Ông có chút nhẹ nhõm khi thấy Hiiro chỉ là một Mạo hiểm gia bình thường.

***

RẮC!!!

Đột nhiên có tiếng thân gỗ gãy vang lại.

Mọi người hướng về nơi phát ra âm thanh.

Cánh cửa căn nhà bị phá mở tan hoang và ai đó bị ném ra ngoài.

"Mick!"

Trưởng làng mở to mắt và kêu lên.

Người đàn ông tên là Mick bị ném ra nền đất đang quằn quại.

Hai kẻ bước ra từ ngôi nhà, nơi người đàn ông bị ném ra khỏi.

Một tên phệ với cái đầu trọc lốc và một tên mảnh dẻ với mái tóc nhọn như cây chổi.

Tên đầu nhọn khạc nhổ trong khi nhìn Mick.

"Ke! Thử nói lần nữa xem!"

Tên mảnh khảnh gầy như cái cà kheo quắc mắt nhìn.

Kế bên hắn, tên kia đang nhai một loại quả có lẽ hắn chôm được trong cửa hàng. Hiiro đặt tên hắn là trọc phì lủ.

Mick đã tuyệt vọng chống đối.

Chúng bắt phải đưa đồ cho chúng miễn phí nhưng ông từ chối.

Tuy nhiên tên cà kheo đã tức tối và đá vào mặt Mick.

Máu tung tóe khắp nơi. Nhìn thấy thế, dân làng quây lại chúng.

Tên cà kheo ném ánh nhìn sắc nhọn về phía trưởng làng.

"Hở? Xem ta có ai nè, trưởng làng. Ngài đến có chuyện gì à? Hử?"

Hiiro bình tĩnh quan sát, chúng chỉ là đám cướp hạng ba, không, là một lũ tội phạm.

"Th-êm thức ăn nữa."

Tên Hói phì lủ cố quay vào ngôi nhà trong khi nhỏ nước dãi, chắc là đi kiếm thêm đồ ăn.

"Này, Junior, bỏ đi, chúng ta đi nào."

“Nhưng đói lắm.”

“Xì, vậy nhanh lên.”

“Rồi.”

“Dừng lại được rồi đó!”

Không thể trơ mắt đứng nhìn, trưởng làng lên tiếng, nhưng co rúm lại khi tên cà kheo lườm ông ta.

Nhưng người xung quanh cũng không dám đến gần vì sợ cái nhìn đầy đe dọa của tên cà kheo.

(Có vẻ như mấy người này hoàn toàn nhượng bộ mấy tên kia vì sợ sức mạnh của chúng hơn là vì cái bằng khoán kia.)

Dân làng không có một người nào đủ năng lực nên họ không thể chống lại để rồi bị giết vì dám thách thức chúng.

(Mấy người họ cũng có thể ngờ quân đội giúp nhưng chắc là do cái bằng khoán nên không dám làm càn. Ngoài ra chắc cũng sợ bị trả thù. Cách tốt nhất để giải quyết chuyện này nhờ ai đó trị bọn chúng.)

Trong khi Hiiro còn đang cân nhắc, tên nhóc khi nãy ngước nhìn cậu.

Có vẻ như nó muốn nhờ vả cậu làm gì đó để giải quyết chuyện này.

“Ta chẳng biết nhóc muốn gì nhưng đừng lôi ta vào được.”

“Gì cơ! Thế ông còn gọi mình là con người được à?!”

“Hử? Thế ta trông giống ác quỷ lắm sao?”

“Có đó! Sao ông không giúp chứ! Ông là đồng nghiệp của chúng nên ông phải dừng chúng lại mới phải!”

“Nghe này nhóc, ta có thể là một Mạo hiểm gia nhưng không phải là kẻ xả thân vì lẽ phải. Nếu đòi hỏi chính nghĩa thì đi mà cầu xin những kẻ gọi là Anh hùng ấy.”

Hiiro khoanh tay điềm tĩnh trả lời.

Cậu nhóc ném cho cậu cái nhìn tức tối, nhưng chẳng liên quan tới cậu.

“Quên nó đi! Đúng là lũ Mạo hiểm gia chung một ruột.”

Nói thế, tên nhóc hướng đến hai tên kia.

“Chờ đã, Nies! Đừng ra đó!”

Panis cố ngăn thằng bé nhưng tên nhóc Nies đã chạy ra khỏi tầm với.

Panis quay lại lườm Hiiro trong khi nghiến răng. Nhưng nhanh chóng, ông thả lỏng người và thở dài.

“Không, tôi hiểu mà. Chuyện này không liên quan tới cậu. Anh hùng là người vì người khác mà không màng danh lợi trong những câu chuyện cổ tích không hề tồn tại.”

“Hừm, tôi không biết họ có tồn tại hay không nhưng ít nhất thì tôi không phải là một trong số đó. Tôi không làm việc không công.”

Đối với Hiiro, làm mấy việc phi lợi nhuận là tốn công vô ích.

“… không công?”

“Hử? Gì cơ?”

Panis đột nhiên thì thầm nên Hiiro hỏi lại theo phản xạ.

“Vậy… nếu được trả công thì sao?”

“…”

“Cậu sẽ giúp chúng tôi?”

"…"

Panis nhìn cậu đầy nghiêm túc.

Thành thực mà nói thì chuyện chẳng liên quan đến cậu.

Tuy nhiên, vũ khí tốt nhất là sự mủi lòng. Chỉ cần chăm sóc mấy tên cặn bã thôi thì giá quá hời.

Trong khi nghĩ vậy, cậu trao đổi bằng mắt với Panis.

Nhìn chằm chằm vào nhau không chớp một hồi.

Sau cùng, Hiiro thở dài cam chịu.

"Rồi, tôi sẽ giúp một tay. Nhưng ông chú nhớ giữ lời."

Mặt mày Panis rằng rỡ hẳn nhưng ngay sau đó lại quay về vẻ mặt u ám.

"Tôi… biết là mình là người nhờ vả nhưng… cậu có mạnh không?"

Ông ta hỏi trong khi nhìn Hiiro từ đầu tới chân.

"Ai biết. Nhưng đủ dùng đối với lũ chúng nó."

Hiiro nói khi nhìn bộ đôi hói phì lủ vào cà kheo.

Panis há khốc mồm trước sự tự tin ấy nhưng Hiiro lờ đi và nhanh chóng hành động.

Nies nhặt một viên sỏi dưới đất ném vào tên cà kheo.

Cậu nhóc thỏa mãn khi viên đá đập ngay vào mặt hắn nhưng không cần phải nói, mặt tất cả dân làng xanh hết cỡ.

Tên cà kheo chậm dãi nhìn xuống Nies và cao giọng: Tên nhóc đó phải chết.

Cảm thấy sát khí, Nies chôn chân tại chỗ.

"Đ-Dừng lại!"

Trưởng làng cố che chắc trước Nies nhưng bị đấm bay không thương tiếc.

Sau đó tên cà kheo tuốt thanh kiếm bên hông và chỉ vào Nies.

Đơ người vì sợ, Nies không chút động đậy.

"Tên nhóc, có trăn trối gì không?"

"Đ-đừng…"

Nies lắc đầu trong khi lả tả nước mắt, nhưng không thể động lòng tên cà kheo.

Hắn cười lên sung sướng và giơ kiếm lên và chém xuống.

Xoẹt!!!

Mọi người nuột nước bọt và nhắm chặt con ngươi.

Tất cả đã nghĩ mạng Nies đến đây là hết.

***

Tuy nhiên!

"Á Á Á Á Á Á!!!"

Một tiếng kêu thất thanh và máu phun ra từ tên cà kheo.

Có cái gì đó đâm xuyên qua cánh tay cầm kiếp của hắn.

Tất cả đứng lặng một lúc. Một thanh kiếm, đúng vậy, là một thanh kiếm.

Tay hắn đã bị một thanh kiếm đâm xuyên.

Nhưng chiều dài của nó rõ ràng là dài bất thường.

Và họ nhìn vào cuối chuôi của nó, người cầm nó, người đã ra đòn tấn công.

Đó là Okamura Hiiro.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đọ kiếm

Ẩn đi!

Cậu đã kéo dài thanh kiếm bằng từ "Dài" lên nó, giờ chiều dài nó tầm đến bảy mét.

Tuy nhiên, chẳng có ai hiểu được đã có gì xảy ra trước cái cảnh tượng kì quái này.

Hiiro hồi kiếm như cũ bằng từ "Gốc".

Lưỡi kiếm trượt ra khỏi tay tên cà kheo roẹt một cái làm hắn rống lên.

Hắn đánh rơi thanh kiếm của hắn vì cơn đau và tay hắn run rẩy.

Mồ hôi hắn đổ nhễ nhại.

"Lùi lại đi, tên nhóc."

"Ô-ông,… tại sao?"

"Ta được trả công nên giúp các ngươi một tay."

Nghe Hiiro nói vậy, cậu bé vui mừng thở phào nhẹ nhõm.

"M-Mày là thằng nào, tên khốn!?"

Kìm cơn đau, tên cà kheo điên cuồng hét lên trong khi con mắt đỏ lòm của hắn trừng hết cỡ.

"Tao không cần trả lời mày. Vậy nhé."

"Cái gì!?"

Hiiro nhảy tới với tốc độ thất kinh và tên cà kheo không kịp phản ứng.

Và Hiiro cầm thanh kiếm chém hắn.

Xoẹt!!!

Một nhát chém, lưỡi kiếm cắt từ vai trái đến sườn phải của hắn, máu bắn tunh tóa khắp nơi.

Tên cà kheo khụy xuống và đổ sụp xuống nền đất.

"Không… thể nào…"

Ai nấy nghĩ rằng hắn đã chết nhưng cơ thể co quắp và co giật chứng minh rằng hắn vẫn còn sống.

Nhưng dường như hắn đã hoàn toàn mất ý thức.

Ngay sau đó, tên hói phì lủ cảm thấy có gì bất ổn nên đi ra khỏi cửa tiệm.

"A, cái gì thế nà?... sao người anh em của ta lại nằm dưới đất thế kia?"

"Tự hỏi bản thân ấy!"

Nói vậy, Hiiro lại lần nữa nhảy tới hắn nhanh như chớp và vung kiếp như nãy, song.

KENG!!

Cậu bị chặn bởi một âm thanh kim loại.

(Chết tiệt, hắn mặc giáp xích!)

Dù cậu đã chém hắn nhưng không có cảm giác chém vào da thịt.

Thay vào đó là cảm giác phản lực từ kim loại truyền đến tay.

"B-ộ đồ của ta. Sao ngươi dám!"

Khi tên hói phì lủ hét lên vậy càng làm bộ đồ hắn rách thêm.

Hiiro muốn cự lại là sao hắn phải tức giận chỉ vì bộ đồ chứ, nhưng cậu cũng xác nhận được một điều, có một lớp giáp xích dưới bộ đồ của hắn.

Hói phì lủ lôi thanh đao từ sau lưng và vung lên cái vút.

"Hừm, mình chết chắc nếu ăn trọn cái đó vào người, phải cẩn thận."

Với suy nghĩ vậy, Hiiro tao khoảng cách với hắn.

"Tao sẽ biến mày thành thịt băm!"

"Ngậm mồm, con heo kia. Có giỏi thì nhào vô!"

"Gừ!!!"

Hói phì lủ chém thanh đao hết sức.

Nhưng Hiiro đoán trước là hắn sẽ nhắm vào đầu cậu nên tránh được bằng cách ngồi sụp xuống và nhanh chóng chém ngay vào chân của hắn.

Nhưng âm thanh kim loại lại vang lên lần nữa.

"Ôi trời, lên ỉn này mặc giáp toàn thân à? Thế quái nào mà hắn di chuyển được chứ?!"

Bình thường thì như thế sẽ quá nặng để có thể di chuyển.

Nhưng dù chuyển động một cách ngớ ngẩn thì hắn vẫn có thể di chuyển nên tên này chắc khỏe không ngờ.

"Nhưng nó cũng chẳng có ý nghĩa gì nếu không đánh trúng. Với lại, mình có thể chiến đấu theo "kiểu này"."

Nói vậy, Hiiro cất kiếm của mình đi và giễu cợt kẻ địch bằng cách di chuyển nhanh xung quanh hắn.

"A-u, đâu rồi? Hắn đâu rồi?"

Với đặc thù tốc độ nên Hiiro nhanh chóng vòng ra sau lưng của hắn.

Đối phương vẫn còn loay hoay tìm kiếm cậu.

Tập trung ma lực vào đầu ngón tay, cậu viết một chữ lên lưng tên phì lủ.

Sau đó nhanh chóng tạo khoảng cách với hắn, cậu kích hoạt bằng tâm niệm, ngay đó, tên hói phù lủ mặt mày chuyển đỏ và bắt đầu lăn lộn trên mặt đất.

"N-Nóng quá!? Cái gì thế! Sao lại nóng vậy!?"

Hắn giờ chẳng khác nào chiếc vỉ sắt bị nung trên ngọn lửa.

Hơn nữa, cả cơ thể hắn đều nóng chứ không riêng gì lưng.

Cảm giác như bị thiêu đốt bởi ngọn lửa. Không phải thứ mà con người nào có thể chịu đựng được

.

Chữ viết sau lưng hắn là "Nhiệt".

Nó không chỉ dừng ở mức nước sôi mà thậm chí còn nung chảy cả giáp xích.

Thịt hắn cháy xèo xèo và mùi xém lùa vào trong không khí.

Dân làng bất động trước sự gục ngã của tên hói phì lủ.

"Rồi, vậy là xong."

Nhìn xuống tên hói phì lủ, Hiiro cười nhạt.

"Gư… nóng… mày đã… làm gì?"

"Ai biết? Và mày chẳng bao giờ biết đâu, phì lủ ạ."

Cậu dùng hết sức đập hắn trong khi nói.

"Gé!"

Tên hói phì lủ bất tỉnh, cơ thể hắn bốc khói.

Ngay lúc đó, một âm thanh quen thuộc phát lên trong đầu cậu.

(Ồ, mấy tên này cũng cho mình EXP à?)

Sau đó, cậu đến chỗ tên cà kheo và móc ví hắn.

"A, thấy rồi. Đây."

Nói rồi, cậu ném cho trưởng làng.

"Đừng có đến khóc lóc với tôi vì nó nữa đấy!"

Đó là bằng khoán.

"Và mấy người gọi quân đội đến lôi mấy tên này đi đi. Chúng chưa thể tỉnh lại ngay đâu nhưng để đề phòng thì nên trói chúng lại."

"Ư… ừm…"

Trưởng làng không hiểu mô tê hết trơn, dần dần nắm được vấn đề và nhìn hai tên nằm bất động lần nữa và sau đó mới hớn hở.

"Ồ… ồ…"

Và rồi…

***

"RÊÊÊÊÊ!"

Tiếng hò của đám dân làng xuyên màng nhĩ cậu.

Hiiro lẩm bẩm "Ồn quá!" với một mắt nhắm, nhưng chẳng ai nghe cậu cả.

Trưởng làng nắm lấy tay cậu và cảm ơn rối rít.

"Cảm ơn! Cảm ơn cậu rất nhiều!"

"R-Rồi."

Có chút bối rối, cậu trả lời. Panis đến lại gần.

"Cậu chắc phải là một Mạo hiểm gia xuất sắc."

"Không hẳn, chẳng phải do hai tên kia quá yếu sao?"

"Không, không, cái tên "Anh em Harios" không phải thứ hữu danh vô thực, chúng là những Mạo hiểm gia lành nghề. Dù tất cả đều là tiếng xấu."

Cậu gật đầu ra vẻ hiểu.

Dù thành thực mà nói thì cậu chẳng có hứng thú với cuộc đời sự nghiệp của bọn chúng làm gì.

Đột nhiên, cậu cảm thấy lực đấm nhẹ vào thân dưới. Đứng đó là Nies.

"Ông kia, nếu đã có sức mạnh như vậy sao không giúp mọi người ngay từ đầu chứ!"

"Này, Nies!"

Trưởng làng khiển trách cậu bé nhưng ngay sau đó, mọi người đều ngạc nhiên trước hành động của Hiiro.

Bởi cậu thụi nhẹ bằng khủy tay vào đầu thằng bé.

"Au! Ông làm gì vậy?!"

"Ta đã nói rồi, ta không phải Anh hùng. Ta không làm không công. Ông chú kia thuê ta nên ta giúp thôi."

"Hả…"

"Dù vậy cũng chỉ có lần này thôi."

"Hả?!"

Lờ Nies với cái môi trề ra, Hiiro quay lại cuộc nói chuyện với Panis.

Không cần phải hỏi, đĩ nhiên là nói về phần thưởng rồi.

"Được rồi, giờ tôi đến thăm quan cửa hàng của ông được chứ?"

"À- ừ."

Panis nở nụ cười nhạt với Nies, người đang lườm Hiiro với con mắt ngấn lệ và cặp má căng phồng.

Trưởng làng thậm chí còn yêu cầu chi trả phí nại cho cậu và cậu vui vẻ chấp nhận.

Sau đó, cậu hướng tới cửa hàng của Panis, những mỗi lần cậu bắt gặp một dân làng đều được họ cảm kích.

Lúc đến như khách không mời thì giờ đây chẳng khác nào khách quý.

(Một lũ vị lợi mà.)

Dĩ nhiên là cậu cũng có lợi vì chuyện này, nhưng cậu vẫn không có thiện cảm với họ bởi cái cách thay đổi thái độ đột ngột ấy.

"Đây là cửa hàng của tôi."

"Ồ, tưởng ông chỉ có vũ khí, không ngờ là có cả giáp trụ à."

Nhìn vòng quanh cửa hàng, cậu xem thử từng mặt hàng.

"Ông bảo sẽ cho tôi thứ tốt vũ khí tốt nhất. thế nó đâu?"

"Hahaha, tôi vui là cậu đã hỏi."

Nục cười ông ta khá là ngứa tai. Không có chút giữ kẻ nào.

Sau đó, ông ta quay vào trong cửa hàng vừa bước ra cùng một thanh kiếm.

"Nó đây!"

“Ô hô.”

“Nó được gọi là Piercer. (Mũi giùi)”

Hình dáng và chiều dài nó như một thanh kiếm Nhật.

Chỉ có điều khác là lưỡi nó sáng trong như băng. Nó là một thanh kiếm tuyệt đẹp.

“Nó là một thanh katana chuyên dùng để đâm. Nó là loại kiếm được làm bởi người Gabranth. Không giống kiếm rèn bởi Humas là phải dùng sức để chặt, với lưỡi dao sắc nhọn, nó dùng tốc độ để chém đối phương thay vì dùng lực.”

Là con dân Nhật Bổn nên cái đó dĩ nhiên là Hiiro biết nhưng cậu vẫn im lặng.

“Dĩ nhiên, tôi đảm bảo là độ sắc bén của nó nhưng nó đặc biệt với những đòn đâm. Như cái tên của nó, thanh katana có thể xuyên thủng bất cứ cái gì. Nhìn mảnh dẻ vậy thôi chứ nó cứng đến ngờ đấy.”

“Ông chú kiếm đâu loại kiếm này vậy?”

“Qua một vài mối quan hệ. Tôi định giữ lại cho đời sau như vật gia truyền.”

“Thật ngạc nhiên là hai tên kia không thó nó đi đấy.”

“Thì tôi đã giấu nó dưới tầng hầm mà.”

Ông nói trong khi tay nắm chặt ngực.

Nó chắc là rất quan trọng với ông ta.

“Thực sự là tôi có thể lấy nó chứ? Nó là vật gia truyền phải không? Nói chung là hàng không phải để bán. Tôi nghĩ là ông chú sẽ đưa tôi thứ gì đó trong cửa hàng chứ?”

Vì nó không được trưng bày nên Hiiro đoán là nó không phải hàng để bán.

“Mà, có hơi đáng tiếc nhưng tôi cảm giác có thể tin tưởng giao phó nó cho cậu.”

“…Không phải như thế quá hời cho tôi sao? Không phải tôi hạ bọn chúng vì tôi muốn. Và cũng như tôi đã nói với tên nhóc, tôi không phải là một anh hùng.”

“Không có vấn đề chi.”

“Hử?”

“Cậu đã cứu ngôi làng này. Chúng tôi trân trọng điều đó, không quan trọng cách cậu làm như thế nào.”

Hiiro nhìn một lần nữa vào thanh kiếm và có gì đó thôi thúc cậu cầm lấy nó.

“… Tôi có thể chứ?”

“Chắc chắn rồi, hãy nhận lấy.”

“Vậy thì cảm ơn nhiều.”

Nói vậy, cậu chấp nhận Piercer.

Dù là lần đầu tiên chạm vào nó, nó dính vào tay cậu cứ như cậu đã dùng nó lâu lắm rồi.

Cậu giữ nó bên hông, nó vừa khít. Khuôn mặt cậu rạng rỡ hẳn lên.

Với tư cách thằng trai dân Nhật, có một thanh kiếm Nhật bên hông thì còn gì khoái chí hơn.

(Đúng là may mắn làm sao.)

Vừa lên cấp lại được kiếm ngon, có gì mà phải phàn nàn.

Sau khi Panis cảm ơn cậu lần nữa, cậu dời cửa hàng, do không còn gì để làm nên cậu quay lại phòng trọ.

Nhưng có ai đó chặn đường cậu.

***

"Ông kia, đợi một chút được chứ?"

Đó là Nies. Tên nhóc giận dữ khi thấy Hiiro thở dài.

"Ông thấy phiền đến thế sao!"

"… Hài."

"Lại nữa!"

Hiiro muốn nói thằng bé không được chỉ tay vào người khác nhưng sẽ dây mơ dễ má một khi đã dính vào nó nên cậu muốn kết thúc càng nhanh càng tốt.

"Thế nhóc muốn gì đây, nhóc lùn?"

"Đừng có gọi tôi như thế! Tôi đã 7 tuổi rồi đó!"

"Vâng, một nhóc con chính hiệu luôn."

"Gừ~!"

"Hài, thế, chuyện gì?"

"Nói cho tôi biết tên ông!"

"… Hử?"

"Tên ông ấy! Cha tôi bảo tôi đến hỏi tên ông!"

"Cha nhóc á? Là ai vậy?"

"Là trưởng làng."

"…Nhóc là con lão à?"

"Fufu, thấy sợ chưa~"

Nies tự hào nói nhưng Hiiro chẳng ham.

"À rồi rồi. Sợ quá đi~ Ngạc nhiên quá đi~ Tuyệt quá đi~"

"…Ông chọc tôi đấy à."

"Ờ."

"Cậu thừa nhận luôn à?!"

Tên nhóc ngoác mồm vì sốc nhưng cứ thế này thì còn phải tốn nhiều thời gian nữa nên Hiiro quyết định xưng tên mình.

"Ta là Hiiro, Hiiro Okamura."

"Hero (Anh hùng) á… Thật tuyệt!" *{Hiiro tên nhóc nghe nhầm ra Hero nhé}

"Hả?"

Hiiro không hiểu sao mà thằng nhóc tự dưng nhìn cậu với con mắt ngưỡng mộ.

"Thì ra là vậy~ Là Hero à~"

"…Ta không hiểu nhóc đang nhầm lẫn gì không nhưng không phải nhóc nên về báo cáo với cha nhóc sao? Vậy thì đi đi chứ?"

"Dạ, vâng! Cha đang bận xử lý mấy tên kia! Gặp lại anh sau nhé!"

"Rồi rồi."

Nies chạy đi trong khi nhiệt tình vẫy tay chào, khiến Hiiro nghĩ được trẻ lại thì sướng biết bao.

Dù bản thân cậu cũng chưa thạo đời là bao.

Cậu lắc đầu, sau cùng, cậu mới 17 bẻ gãy sừng trâu chứ mấy.

Sau đó, cậu quay về nhà trọ và được lão chủ nhà y như người khác đối đãi nồng hậu.

Cậu được phục vụ những món xa hoa dù không hề gọi, trong khi đang khoan khoái vì nó, cậu tự hỏi thái độ ông ta sẽ thế nào nếu cậu tỏ vẻ khó chịu, nhưng chắc thôi.

Một lúc sau thì Nies xuất hiện cùng lão trưởng làng. Ông ta đến để cảm tạ cậu lần nữa về vụ hồi chiều.

Và khi cậu đi dạo quanh làng, ai nấy lại đến cảm ơn cậu, thế nên Hiiro nhốt mình trong phòng trọ tránh khỏi phiền hà.

Sức mạnh vật lý không có vấn đề nhưng về mặt tâm lý thì cậu chịu hết nổi rồi.

Cậu kiểm tra ≪Status≫ lần nữa.

Hiiro Okamura

Cấp 20

HP 320/320

MP 900/900

EXP 5672

NEXT 520

ATK 139 (200)

DEF 100 (115)

AGI 210 (212)

HIT 112 (120)

INT 189 (193)

≪Thuộc tính ma thuật≫ Không

≪Ma pháp≫ Ma ngôn (Đã mở khóa: Nhất tự, Không khắc tự)

≪Danh hiệu≫ Người ngoài cuộc vô tội – Du hành giới – Ngôn linh pháp sư – Thức tỉnh nhân – Đồ tể (Ripper)

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Evila

Ẩn đi!

Có một vài mâu thuẫn đã xuất hiện.

Đầu tiên là sự tăng đột biến trong ≪Status≫.

Dĩ nhiên là tăng từ liền 2 cấp từ 18 lên 20 thì đúng là chuyện vui.

Nhưng đáng cân nhắc là HP cậu hồi trước chỉ mới hơn 200, thế này thật là kì lạ dù cho cậu nhảy liền 2 lvl chăng nữa.

MP và các tính trạng khác cũng vậy, chúng gần như tăng gấp đôi.

(Dù thế này thì vui thật nhưng mà…)

Nghĩ đến đó thì cậu nhìn đến ≪Danh hiệu≫.

Cậu để ý đến .

Cậu biết mình nhận từ việc đánh bại bộ đôi Hói phì lủ và Cà kheo.

Nhưng cậu không thể giải thích được cái danh hiệu kia.

Tạm thời thì cậu nhấn vào phần trợ giúp.

Nâng cấp dành cho Du hành giới. Tính trạng sẽ tăng lên đáng kể khi bạn đạt đến cấp độ 20. Và các cấp độ tiếp theo từ giờ, các tính trạng sẽ nhận một phần tăng thêm nhỏ.

Đến cậu cũng bất ngờ về cái cheat (gian lận) này.

Là Du hành giới có lợi ích đến vậy sao. Hiiro cảm thấy có chút thỏa lòng bởi sự may mắn này dù chẳng phải Anh hùng gì cả.

Cái tiếp theo cậu nhận ra là

> Tốn MP: 100

Có thể viết chữ trên không trung bằng ma lực. Hoạt động khi chạm vào đối tượng. Ngoài ra có thể bắn kí tự và kích hoạt nó sau đó, dù vậy nó chỉ có thể bay thẳng như mũi tên.

Cậu không thực sự hiểu phần trợ giúp bèn áp dụng thử.

Cậu tập trung ma lực vào đầu ngón tay và viết lên giữa không trung trong khi tưởng tượng cách thường dùng khi viết lên mặt đất.

Theo đó, một kí tự nhợt nhạt xuất hiện.

Nó là từ "trôi".

Khi cậu di chuyển ngón tay, con chữ di chuyển theo và cậu tưởng tượng bắn nó vào chiếc lọ ở góc phòng như kiểu bóp cò súng.

Ngay sau đó, kí tự hướng thẳng vào chiếc lọ.

Ngay khi chạm vào, kí tự đính vào chiếc lọ.

Sau khi niệm kích hoạt, chiếc lọ đột nhiên trôi lơ lửng.

"Oa, thật tiện dụng!"

Với ma pháp này, cậu có thể tấn công bằng cách bắn thẳng đối phương thay vì phải đặt bẫy ở dưới mặt đất.

Hiiro kinh ngạc về sức mạnh ngày càng gian lận của cậu, nhưng đúng là sung sướng không gì bằng.

Bất ngờ, chiếc lọ đột nhiên rơi xuống đất sau một phút.

***

Ngày tiếp theo, trưởng làng đã đợi sẵn Hiiro ở trước nhà trọ để cảm ơn cậu lần nữa, khi thấy người chủ nhà trọ bước ra.

"C-Có chuyện gì à?"

"À ừ…"

"Hiiro đã đi mất rồi, không có chút bóng dáng gì trong phòng cậu ta nữa cả."

“Cái gì!?”

Sự thật là Hiiro đã rời khỏi làng từ sớm thậm chí trước khi mặt trời mọc.

Khỏi phải nói, đĩ nhiên là do cậu đoán được lão trưởng làng sẽ ghé thăm.

Hơn nữa, sẽ càng rắc rối hơn nếu quân đội đến nơi.

“Ôi trời, chúng ta vẫn chưa trả ơn đủ cho cậu ta…”

“Thế mới giống anh ấy….”

Nies nói trong khi nở nụ cười trong khi Panis gật đầu đồng ý.

“Không biết chúng ta còn gặp lại “Hero” nữa không.”

Trưởng làng vỗ đầu Nies và trả lời.

“Tất nhiên rồi. Cậu ấy là vị cứu tinh của chúng ta cơ mà.”

Mọi người gật đầu tán thành lời trưởng làng.

“Hắt xì”

Vừa hắt hơi, Hiiro vừa rảo bước trên đường tới Surge, thành phố nằm sát biên giới.

≪Status≫ của cậu đã tăng nhanh chóng nên việc hạ mấy con quái giờ chẳng khác nào nhổ cỏ dại.

Cậu cũng nhân đó thử dùng Piercer, nó khá là dễ dùng, diệt quái chỉ cần nhất kích tất sát bởi công lực cao của nó.

“Rồi, mình cần phải vượt qua Dãy núi Torchu và sau đó là đường cái Maritone là tới được Surge.”

Trên tấm bản đồ trải rộng, cậu xác nhận đường cần phải đi.

“Là chặng đường dài đây!”

Nhăn mặt bởi mặt trời chói chang ở phía trên, cậu ngước nhìn dãy núi Torchu ở khoảng cách xa.

***

Trên đường, cậu xem lại khả năng của .

Cậu thử nhiều cách khác nhau và nhận ra khi dùng , những từ nào.có tác dụng tạm thời, từ nào có tác dụng vĩnh cửu.

Thí dụ như từ “trôi” có tác dụng trong 1 phút rồi biến mất, còn những từ như “dài” giúp kéo dài lưỡi kiếm thì vẫn còn mãi cho đến khi cậu làm gì đó.

Tương tư, các từ “cứng”, “mềm” cũng có tác dụng vĩnh cửu trong khi “hỏa” và “nhiệt” chỉ trụ trong một phút.

(Có vẻ nó hoạt động như vậy chăng? Thay đổi bản chất và hình dạng thì mãi mãi còn những cái còn lại thì chỉ tác dụng trong một phút?)

Giả thiết này cần phải kiểm nghiệm thêm nữa.

Thêm nữa, việc sử dụng bất hợp lý có thể tạo ra ≪Phản nguyền≫ gây nguy hiểm tính mạng.

Sức mạnh của cậu quá vượt trội. Nên bản thân cậu cũng dễ dàng nhận ra cậu sẽ gặp họa thế nào nếu mất kiểm soát và dính phải ≪Phản ngược≫.

Vậy nên cậu quyết định tránh dùng những ngôn từ tác động trực tiếp đến sự sống và cái chết của sinh vật nhiều nhất có thể.

Chỉ cần một lần dính ≪Phản ngược≫ là chắc chắn chỉ có cái chết.

Ma thuật tạo nên từ sự tưởng tượng.

Tưởng tượng không chính xác thì ma pháp không hoạt động và nếu có hoạt động thì dễ gây ra ≪Phản ngược≫ chỉ cần chút non tay.

Hiiro hiểu tại sao bà lão tại thủ đô lại nói với cậu rằng hiểu biết là tối quan trọng.

Để có thể những khác nhau, cậu mang kha khá thuốc hồi MP, nên cậu có thể gật đầu an tâm mà chú trọng vào việc tìm hiểu điểm mạnh va yếu của ma thuật này.

(Không biết đám Anh hùng giờ đang làm gì ta.)

Cậu bắt đầu quên mất mặt lũ chúng nó rồi, nhưng cậu vẫn còn chút gợn nhớ về lũ Takashi.

***

"Tuyệt quá! Giờ chúng ta đã là cấp E trong Guild rồi."

Trong khi giữ chiếc Guild card viền tím, Aoyama Takashi làm thế chiến thắng.

Ba Anh hùng còn lại cũng cầm những tấm thẻ tương tự.

"Đúng là những Anh hùng. Tốc độ lên rank thật không ngờ."

Thầy giáo của họ, Vale Kimble đang rạng rỡ với khuôn mặt lãng tử đầy hạnh phúc.

"Vâng, chúng tôi cũng lên được lvl 15 rồi! Mọi chuyện đều tốt đẹp!"

Suzumiya Chika vui vẻ đấm thụp.

"Nhưng vẫn chưa đủ để đấu với Evila, phải không?"

"Thật vậy, Evila trội hơn Humas cả sức mạnh vật lý lẫn năng lực ma thuật kể từ khi sinh ra."

"Haa~ đúng là đặc trưng chủng tộc là vấn đề nan giải."

"Ừ, thậm chí ở trong game, tộc người đa năng nhưng lại không có đặc trưng nổi bật."

"Vậy nên chỉ có thể dựa vào chiến lược và vũ khí thôi sao?"

"Không, cái đó chỉ đúng với những Humas bình thường mà thôi."

Vale phủ nhận ý kiến của Takashi.

"Ý anh là sao?"

"Các bạn đến từ thế giới khác. Những anh hùng có những đặc trưng riêng. Về khả năng tăng sức mạnh vật lý đến ma lực, và thêm cả Quang ma thuật, điểm chí tử của loài Evila. Đó là những ưu thế tuyệt vời."

"A, phải nhỉ. Mình nghĩ từng nghe nó ở đâu rồi ấy."

"Đúng là vậy, nhưng cũng có một thuộc tính mà chỉ có Evila mới có thể sử dụng."

"Ám ma thuật… đúng chứ?"

Người vừa mới trả lời, đó là Minamoto Shuri. Vale làm bộ mặt dài thượt.

"Đúng vậy. Ám ma thuật là thuộc tính ma thuật khá là mạnh. Rất nhiều Humas đã là nạn nhân của nó."

"Và Quang ma thuật của chúng ta là để dùng đối đầu với bọn chúng, đúng chứ~"

Akamori Shinobu chen vào với nụ cười vô tự lự.

"Phải rồi, nhưng Quang ma thuật là ma thuật cao cường, nó đòi hỏi lượng ma thuật cực kì lớn. Nếu sử dụng sai cách…"

"Thế nên chúng tôi mới đánh theo team."

"Đúng thế, 2 người tấn công và 2 người hỗ trợ. Nó giúp phân chia rõ ràng việc sử dụng Quang ma thuật."

"Mà, không như game, chúng ta không đánh theo hệ thống theo lượt. Ta không có nhiều thời gian để suy nghĩ trong thực chiến đâu."

Shinobu nói đúng. Luôn phải đặt mạng sống khi xông pha nơi chiến trường.

Lập kế hoạch tiến công chi tiết dễ rơi vào tình trạng không theo kịp và trong trường hợp xấu nhất thì có thể phải trả giá bằng cả mạng sống.

Vậy nên, họ mới lập nên một đội và hỗ trợ lẫn nhau. Như thế, ít nhất có thể câu giờ để người khác phân tích tình hình cẩn thận.

Với cách đó, họ có thể xác định khi nào dùng Quang ma thuật là tốt nhất.

Nhưng để thực hiện được nó đòi hỏi một đội làm việc một cách hoàn hảo.

"Nghe đây, về tất cả các loại Evila. Các bạn giờ có thể đánh bại được loại cấp thấp nhưng tôi muốn các bạn kìm chế lại để có thể chống lại được Evila cấp cao."

"Chúng rất nguy hiểm sao?"

Shuri lo âu hỏi.

"Đúng là vậy. Đặc biệt là đội hộ vệ Cruel dưới sự lãnh đạo trực tiếp của Quỷ Vương."

"Không được chiến đấu một trong số chúng với chỉ hai người hay ít hơn. Chúng là những Evila cấp thượng thừa, trên cả Evila cấp cao."

"Có phải Cruel là lực lượng bảo vệ Quỷ vương đúng không? Tôi nghĩ chúng chỉ có 6 đứa?"

"Đúng vậy và thêm nữa là trong đám đó có Evila gọi là Aquinas lại là ở đẳng cấp khác."

Vale tái mét như thể mới nhớ lại điều gì đó.

"H-Hắn ta mạnh đến thế sao?"

Takashi ngập ngừng hỏi.

"P-Phải. Trước đây khi tôi còn bảo vệ nơi biên cương, tôi từng có dịp chạm mặt hắn. Aquinas đáng sợ đến mức các bạn có thể gọi hắn là hiện thân của ác quỷ."

Ngày đó, Aquinas chỉ đi ngang qua gần biên giới.

Nhưng khí chất bao trùm hắn khiến lũ cấp dưới của Vale khai hỏa chống lại quân luật.

Khỏi phải nói, đòn tấn công của họ không si nhê gì với hắn, dù có trúng hay không. Nhưng nó lại thu hút sự chú ý của hắn ta.

Hắn bay lên, dừng lại ở giữa không trung và nhìn xuống họ với đôi mắt sắc nhọn, đôi mắt đỏ rực.

Khoảnh khắc ấy, tất cả lính tráng đã nghĩ đến một cái chết chắc chắn.

Một vài người còn nghĩ xem làm cách nào để chết không đau đớn.

Dù chỉ bị lườm thôi nhưng họ cảm nhận được sự tồn tại dị thường của hắn ta và rằng họ sẽ bị giết chết.

Và rồi tư dưng tất cả vũ khí của họ biến thành đống tro tàn, không ai biết có phải hắn đã sử dụng ma thuật hay chưa.

Nhưng đúng khi ấy, mái tóc đỏ của hắn vẫy lên và hắn rời đi.

Trừ một số ít người, còn lại đều xỉu đi.

***

"Anh chắc đó không phải là Chúa quỷ chứ?"

Takashi đưa ra suy đoán từ câu chuyện kinh hoàng đó, nhưng Vale lắc đầu.

"Nhưng thật ngạc nhiên là anh có thể tiếp tục chiến đấu với mớ kinh nghiệm đó đây."

"Vâng, dù gì cũng chẳng có gì khác nhau cả."

"Không có gì khác nhau?"

"Phải. Dù tôi có chiến đấu hay không, Humas sớm hay muộn cũng sẽ bị diệt vong. Như một người lính, tôi thà chết trên chiến trường."

"Oof~ Thật oai nghiêm~"

"Không có đâu, bởi tôi đã từng từ bỏ hi vọng ở cách nào đó."

Theo cách nói như vậy thì anh ta không nghĩ rằng họ có chút cơ hội để giành chiến thắng.

“Nhưng quan trọng là việc triệu hồi đã đưa các Anh hùng tới đây. Những đấng cứu thế, những người sẽ bảo vệ Humas chúng tôi với sức mạnh to lớn từ ngàn xưa. Chúng tôi đã tìm thấy cho mình hi vọng cuối cùng.”

Vale nhìn thẳng vào mắt bốn người với nụ cười trên môi làm cho họ có chút ái ngại.

“Hiểu rồi. Nhưng chúng mạnh như vậy nghĩa là một cuộc tấn công có thể nổ ra bất cứ khi nào, đúng chứ?”

“Vâng, đứa vua cũng đang quan ngại vì sao chúng lại không tấn công khi có tiềm lực mạnh như vậy.”

“Hừm~ Thế thì càng tốt cho chúng ta.”

“Phải. Tuy vậy, ta không được lơ là. Chúng ta cần phải chuẩn bị để có thể ứng biến khi chúng tổng tiến công.”

“Đúng thế, ta phải trở nên mạnh mẽ hơn!”

“Cứ để mọi chuyện cho bọn em.”

“Chúng em sẽ cố hết sức!”

“Phải, chúng ta sẽ làm hết sức có thể!”

Vale đáp lại bằng nụ cười trai đẹp hậu hĩ trước những lời vững dạ của cả bốn đứa

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hội nghị tại quỷ quốc

Ẩn đi!

Vương quốc của Demons nằm xa về phía bắc so với .

Trong một căn phòng trong lâu đài của Quỷ vương, thuộc vương quốc này, các chiến binh Evila đang ngồi cạnh chiếc bàn dài, ném ánh nhìn lẫn nhau..

Ba chiếc ghế được sắp xếp ở mỗi phía của chiếc bàn dài theo kiểu đối diện nhau.

Năm người trong số chúng trông khá bận rộn trong khi một người khác ngồi quan sát họ cùng với một người đứng cạnh bên.

Tổng có 7 người ở trong phòng.

***

Người đang đứng, một phụ nữ có tên là Kiria, cất tiếng.

“Giờ chúng ta bắt đầu hội nghị quỷ. Đầu tiên cho phép tôi điểm danh, bắt đầu từ rank thấp nhất như mọi khi.”

Kiria đưa ánh nhìn mình về vị trí ngồi xa nhất so với cô.

“, ngài Grayald.”

“Có.”

Một thanh niên tầm 20 với làn da sạm trả lời.

“, ngài Shublars.”

“Here~ Fufu.”

Một phụ nữ đầy phóng đãng và khêu gợi cười trả lời.

“, ngài Ornoth.”

Người đàn ông mặt sói gật đầu.

“, ngài Teckil vắng mặt hôm nay vì có nhiệm vụ.”

Một tiếng tặc lưỡi phát lên, xuất phát từ:

“, ngài Marione.”

Người đàn ông với khuôn mặt bặm trợn, trông có vẻ là kẻ cực đoan. Hắn cau mày có vẻ tức tối.

Kiria vẫn tiếp tục.

“≪Rank 1≫, Aquinas-sama.”

“Có.”

Một người đàn ông với mái tóc đỏ khẽ lên tiếng.

“Về nôi dung chính buổi nghị luận hôm nay, xin mời người, Eveam bệ hạ.”

Kiria chuyển cuộc thảo luận sang cho cô gái tóc vàng ngồi ngay bên cạnh, Eveam.

“Ừm.”

Đôi mắt đang nhắm của cô mở ra khi trả lời, ngay lúc đó Marione nhanh chóng giơ cánh tay của hắn lên.

“… Có vấn đề gì à, Marione?”

“Có nhiều vấn đề là đằng khác, thưa bệ hạ. Tại sao chúng ta lại thiếu một người như thế này?”

“Bởi ta có công việc cần hắn phải làm.”

“Công việc ư? Nó còn quan trọng hơn buổi hội nghị này sao?”

“Phải. Dù gì thì ta cũng sẽ đề cập nó trong cuộc họp này nên hãy lắng nghe ta nói đã.”

“…ra là vậy.”

Trông có vẻ hắn chưa thỏa mãn nhưng vẫn cam chịu.

“Được rồi, giờ vào chuyện chính: Humas đã triệu hồi thành công các Anh hùng.”

“Chuyện đó chính xác chứ, bệ hạ?”

Shublars hỏi, Eveam gật đầu.

“Phải, Teckil đã báo cáo lại. Không còn nghi ngờ gì nữa.”

“Hiểu rồi, vậy là người đã gửi hắn đến “Địa phận loài người”.

Marione gật đầu thông suốt.

“Đúng, dù giờ ta đã phái hắn tới “Địa phận dã thú” rồi”

“Phải rồi, dù thế nào thì chúng ta vẫn phải cẩn trọng với bọn Gabranth hơn là lũ Humas.”

“Quả thực vậy, mấy ngày trước thần cũng nhận được báo cáo về người hầu của thần bị tấn công. Chắc chắn có liên quan đến bọn chúng.”

Grayald phát biểu với sự tức giận.

“Đúng là các Anh hùng là một mối đe dọa nhưng giờ tạm thời lờ chúng đi. Gabranth với sự mạnh vật lí hùng mạnh và kĩ năng ngụy trang của chúng mới là vấn đề nan giải. Thêm nữa, bọn chúng lại là lũ máu chiến.”

“Chúng không thể dùng ma thuật nhưng lại có sức mạnh quái dị bù vào. Cứ thế này chúng sẽ được đà lấn tới vậy nên chúng ta phải tiên phát chế nhân.”

Marione đưa ra đề nghị nhưng Eveam lắc đầu.

“Ta đã nói rồi, chúng ta sẽ không gây chiến.”

Marione đập mạnh lên mặt bàn, thu hút mọi sự chú ý.

“Người mất trí rồi hay sao? Con dân người sẽ bị thảm sát! Ta phải đập chúng thành bã trước khi chúng trở nên đáng sợ hơn.”

“Không, chúng ta sẽ theo con đường như các đời vua trước, theo đuổi một thế giới – nơi mọi tộc có thể chung sống hòa bình!”

“Thế thì ta nên loại bỏ mọi vật cản chứ!”

“Không được! Cách làm như thế chỉ mang lại sự hận thù! Xung đột chỉ dẫn tới xung đột, mang đến ngọn lửa chiến tranh và hủy diệt Edea của chúng ta mà thôi!”

“Vậy thì phải làm gì chứ?! Người bảo bọn thần phải ngồi im khoan nhượng cho chúng tác oai tác quái sao!?”

“Chính xác!”

“Cái…!?”

Hắn không ngờ sự quả quyết của cô gái nên cứng người.

“Tiên đế gần nhất… Anh trai ta đã đoạt vương quyền bằng cách sát hại cha của chúng ta và cố gây dựng cái thế giới độc tôn chủng tộc Evila. Và kết quả đã đẩy chúng ta vào vị trí như ngày nay. Đây có phải là điều chúng ta mong muốn? Các ngươi có thể gọi một thế giới, nơi các tộc dè chừng nhau, chém giết và tổn thương lẫn nhau là một thế giới công bằng?”

Mọi người trong phòng căm nín, lắng nghe lời cô gái.

“Vì quá cực đoan như vậy mà anh trai ta đã bị ám sát. Tộc Gabranth có thể chịu trách nhiệm cho việc này nhưng giờ đó chẳng phải vấn đề. Thêm nữa, việc áp đặt quá thể đáng chỉ dẫn tới căng thẳng. Căng thẳng gia tăng thì nổ ra xung đột. Không phải như thế thật đáng buồn sao? Mọi chủng tộc đều có quyền được sống. Tại sao chúng ta lại phải đấu đã lẫn nhau…”

Cô thổ lộ nỗi lòng với đôi mắt rầu rĩ cúi xuống. Kiria nhận thấy vai cô gái run nhẹ nên dịu dàng đặt tay lên vai cô.

“Ta ổn, Kiria. Cảm ơn.”

Eveam ngẩng mặt lên, nhìn mọi người.

“Mọi tộc cùng chung tay thì tất cả đều tốt đẹp, nhưng thậm chí dù không thì chí ít nên có một cách để không làm tổn hại lẫn nhau!”

“Quá ảo tưởng.”

Marione phản đối.

“Đúng là vậy. Nhưng cứ để mọi chuyện như hiện tại, máu rồi lại sẽ đổ.”

“Chúng ta là Evila. Tại sao ta phải cảnh giác những tộc khác cơ chứ?”

“Cuộc sống, bản thân nó đã là điều tuyệt vời!”

“…”

Eveam đã 17 tuổi nhưng nhìn chẳng khác một cô bé 8 tuổi.

Trong mắt Marione, cô chỉ là con nhóc.

Nhưng ánh nhìn đầy sức mạnh của “con nhóc” lại làm hắn nghẹt thở trog giây lát.

“Đó là tại sao chúng ta sẽ không toàn lực chiến đấu! Tiến hành chiến tranh chỉ là chuyện ngu xuẩn!”

“Hừm, nhưng thưa bệ hạ, các tộc khác đã lờ đi bức thư mong muốn hiệp ước hòa bình của người.”

Shublars nói đúng. Eveam đã gửi rất nhiều bức thư để hòa giải. Nhưng không một lần được hồi đáp.

“Thì đó là những đòi hỏi quá vô lí mà. Trong triều đại trước, nhưng cuộc tàn sát mở ra liên tục và tiên đế đã đâm lén các tộc khác bằng những bức thư

như thế. Không quá khi nói rằng chúng ta đã tạo ra bức rào hận thù khó có thể vượt qua. Nên chẳng có gì lạ nếu họ coi hiệp ước hoàn bình từ phía ta chỉ là một trò đùa."

Với tiếng thở dài, Grayald như tự nói với chính bản thân.

"Gabranth hay Humas sẽ không bao giờ tha thứ cho hành động bạo ngược của anh trai ta. Ta thông cảm điều đó. Tuy vậy, trừ khi có ai đó phá vỡ xiềng xích thù hận này không thì sự đau khổ cứ mãi chồng chất."

"Ý người là chúng ta có thể trở thành con dao sắc để chém đứt cái xiềng xích đó sao?"

Marione nói với nụ cười chế nhạo.

"Đúng vậy."

"Không thể nào. Chúng ta cũng thiệt hại về người. Người không thể mong bọn chúng đột ngột chấp nhận đề nghị đó. Chúng thần phải bình chân như vại đợi hòa bình đến sao? Khi nào chứ? Khi chúng ta bị suy tàn sao?"

"Không bao giờ có chuyện đó! Ta sẽ bảo vệ Evila!"

"Đừng có chọc cười thần. Mọi thứ người nói về lâu về dài chỉ gây nguy hại tới chúng ta mà thôi!"

Eveam bồn chồn trước những lời của Marione.

"Dù có thế… ta sẽ…"

"Lũ Humas sẽ sớm huấn luyện xong đám Anh hùng của chúng và tấn công chúng ta. Bọn Gabranth cũng chỉ đợi thời cơ đó. Và lúc đó, chúng ta chỉ còn lựa chọn chém giết lẫn nhau cho đến khi một bên bị tuyệt diệt. Người hãy nên rút lại lệnh ngừng chiến đi!"

Đúng vậy, việc Evila không tấn công các tộc khác là do lệnh ngừng chiến của Eveam với tư cách là Quỷ vương.

Mệnh lệnh của Quỷ vương là tuyệt đối. Tự cổ chí kim, kẻ chống đối chỉ có nước chết.

"Hãy để chúng thần loại bỏ lũ cản đường trước khi quá muộn, thưa bệ hạ!"

Nghe những lời khẩn cầu, Eveam lặng thinh hồi lâu. Cô quay sang phía Marione. Nhưng sắc thái của cô không có dấu hiệu quở trách, Marione cau mày.

"Ta sẽ không rút lại lệnh ngừng chiến!"

"Bệ hạ!"

"Sao ngài không bình tĩnh lại chút đi, ngài Marione?"

"Im mồm, tên súc vật nhà ngươi!"

Marione quắc mắt nhìn Ornoth, người nói chen vào, như thể ăn tươi nuốt sống ông ta vậy.

"Mà sao một như nhà ngươi lại có thể ch-"

"Im lặng!"

"!?"

Một tiếng quát vang lên.

Không khí trong phòng như đặc quánh trước lời Eveam. Cô trừng mắt nhìn Marione.

"Ngươi muốn chống lại mệnh lệnh của một quỷ vương sao?"

"Gư…u"

Hắn khịt mũi rời khỏi phòng.

"Người không ngăn hắn lại sao, bệ hạ?"

Cô gặng cười đáp trả câu hỏi của Shublars.

"K-không cần,… niềm tin của ta sẽ không bị dao động."

Aquinas cất tiếng phá vỡ sự yên lặng.

"Hắn là một kẻ nóng tính nhưng cũng chỉ là lo lắng cho tương lai của Evila chúng ta mà thôi."

Dĩ nhiên là anh ta đang nói tới Marione.

"Ta biết."

"Vợ và con hắn bị giết dưới tay Gabranth."

Ornoth lặng thinh nhắm nghiền con mắt.

Eveam ghì chặt tay nản lòng nhín Marione khuất dạng.

Cô biết sự cố đó đã gây cho hắn mối ác cảm đến vậy.

Dù vậy, cô vẫn tin rằng đàn áp chỉ sinh ra hận thù.

***

"Cuộc họp tới đây thôi."

Trái với phong thái lúc trước, cô dời đi như kẻ vô hồn với tâm trạng đầy thống khổ, cùng với Kiria.

Những người khác cũng từng người một rời đi, chỉ còn Aquinas và Ornoth ở lại.

"Đừng để tâm, như tôi đã nói, Marione chỉ hơi nóng tính thôi."

Ornoth cười đáp lại lời an ủi của Aquinas.

"Không, ta lo lắng cho điện hạ hơn."

"…?"

"Cậu nghĩ gì về lý tưởng của cô ấy."

"…Tôi nghĩ nó quá ngây thơ. Quá khờ khạo."

"…"

"Dù thế nào chăng nữa,…"

"Hừm?"

"…nếu chỉ có một bên cố gắng không thôi thì tất cả công sức đều là vô nghĩa."

"Cậu nói phải."

"… Có ai đó."

"Hử?"

"Một ai đó, kẻ không thiên vị cho một chủng tộc nào cả, đứng lên như người hòa giải…"

"Không phải điện hạ đó sao?"

"Công chúa không thể là người đó được… cô ấy là người của phe chúng ta, là đại diện của Evila."

"Đúng thật. Ta cần ai đó không thuộc về Humas, Gabranth cũng như Pheom hay Evila. Một kẻ có thể trở thành người hòa giải."

"Nó quả là điều không tưởng."

"Nhưng cậu vẫn ở bên phe điện hạ chứ, phải không?"

"Phải."

"Vậy ta hứa sẽ hỗ trợ cậu từ phía sau."

"…Đúng là trung quân có khác."

Trao nhau nụ cười nhạt, họ rời khỏi ghế. Aquinas ngẫm:

(Một người hòa giải… Đó thật sự là điều không tưởng.)

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tranh nhau miếng thịt

Ẩn đi!

Dãy núi Torchu là dãy núi là nơi lui tới thường xuyên của nhiều loài ác quỷ.

Và đây là nơi anh chàng nhân vật chính của chúng ta Hiiro Okamura phải băng qua để đến cái đích của mình, Surge và hiện tại, cậu đang…

"U, AAAAAA!"

…chạy hết sức có thể.

Lý do à?

Thì cả đám quỷ phiền phức đang đòi hun mông của cậu chứ sao nữa.

Cậu lẻn vào một hốc đá, lũ quỷ rượt qua cậu.

Chuyện quái gì đã xảy ra hả?

Thì cuối cùng cậu ta cũng đến được rặng núi nhưng trời ơi đất hỡi, thức ăn hết còn đâu.

Trong khi đi rong lung tung thì cậu thấy một loại cây bên vệ đường.

Nó có trái, phát ra mùi như dâu tây.

Hơn nữa trái nó khá to cậu nhổ nó, nghĩ là có thể làm thức ăn.

Tuy nhiên nó không hề có rễ, thay vào đó là hình thái dạng người thân gỗ kinh tởm. Nó đột ngột thét lên, tim cậu gần như ngừng nhịp.

Cậu chợt nhớ bà chị trong quầy ở Guild đã cảnh báo cậu về con quỷ gọi là "Cây bất hạnh Torchu".

Nó không phải là thực vật mà là một con quỷ đúng nghĩa.

Thêm nữa là tiếng thét inh tai của nó thu hút những con quái ở gần đó.

Do không ngờ nó là "Cây bất hạnh Torchu" nên cậu đứng hình hồi lâu chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì lúc đó đám quỷ ùn ùn kéo tới chỗ cậu.

(Ôi trời, cái thế giới này đúng thật là thú vị mà.)

Dù nghĩ vậy nhưng cậu cố điều hòa lại hơi thở và xem xét tình hình xung quanh.

Có vẻ đám quỷ đã đi xa rồi.

"Phù. Thịt cả đám chúng nó thì chẳng vấn đề gì nhưng tự dưng cả đám lòi ra như thế thì.."

Chúng nó dễ phải đến hơn chục con. Lẩn trốn đúng là thượng sách.

Cậu rời đi, tự ngẫm bản thân từ sau cạch mặt cái con "Cây bất hạnh Torchu" đó đi.

"Nhưng đói quá trời à."

Lại còn tốn sức để chạy nữa chứ.

Cậu tìm kiếm thứ gì đó để bỏ vào bụng thì ngửi thấy mùi thơm phức từ đâu đó.

"Đến xem thử vậy."

Cậu lần theo mùi thơm.

Một hồi thì cậu thấy một con suối, có vài con cá gắn vào những chiếc xiên nướng trên đống lửa.

Mùi thơm khuấy động dạ dày cậu.

Nuốt ực một cái, cậu đảo mắt một vòng tìm chủ nhân của đám cá này.

Nhưng có vẻ chẳng có ai ở quanh đó.

"Hừm~"

Không có ai cả. Cá nướng ngon lành thì ngay trước mắt. Dạ dày thì rỗng. Quan trọng là chẳng có ai ở quanh đây cả.

"…Thôi thì của thiên trả địa vậy."

Hết kìm chế nổi. Khoảnh khắc cậu định chộm lấy con cá thì…

"Cút ngayyyyyy!"

Cảm giác sát khi rừng rực sau lưng, cậu nhảy tránh sang một bên.

Nơi cậu vừa đứng khi nãy, giờ đứng đó là một gã đàn ông ghim cây dùi gỗ lún vào mặt đất.

"Cút ngay! Định chôm chỉa gì hả! Đó là thức ăn của ta!"

Vừa nói, hắn cầm chiếc dùi chỉ thẳng mặt Hiiro như chỉ ngón tay vậy.

Gã ta có mái tóc ngắn xù màu xanh. Độ tuổi tầm ba chục.

Dù bao quanh toàn giáp trụ nhưng có thể thấy rõ ràng là một tên tay cơ bắp thịt.

Hắn mang một thanh đao sau lưng, như cảnh báo Hiiro rằng dính vào gã thì rắc rối to đây.

(Nhưng…)

Nhìn đám cá, bụng cậu biểu tình lần nữa.

"Nhóc! Tên là gì?! Dám chôm cá Arnold này thì đừng hòng được tha thứ! Xưng danh đi!"

Nhìn với nửa con mắt, Hiiro nghĩ: (Đúng là một thằng cha khó chịu!)

"Ta chẳng có việc gì với ngươi cả! Xưng danh rồi xéo đi!"

Dường như là kiểu gì cũng phải xưng tên, nhưng cậu cân nhắc.

"…À ừm, trước hết, nghe tôi nói đã."

"Ngươi định diễn trò cho ai xem à, tên trộm! Ta không bị lừa đâu! Thức ăn là của ta! Tự ta bắt được!"

Hắn ta quả quyết đập tay vào ngực.

"Đám cá này là của ông chú?"

"Phải! Thì sao?"

"Vậy được, đưa nó cho tôi đi."

“Ngươi chọc ta đó à!”

“Tôi sắp chết đói rồi nên đưa nó cho tôi.”

“Gừ!!! Đòi hỏi kiểu quái gì vậy. Bố mẹ ngươi nuôi ngươi như thế đó à, tên nhóc chết dẫm!”

“Quan tâm làm gì chứ. Nói chung là trao nó cho tôi, lão già cục tính.”

“Gì cơ! Ngươi gọi ai là cục tính hả?”

Hắn ta điên tiết cực độ đến mức tưởng chừng sẽ phát nổ nếu cứ tiếp tục hăng tiết thêm nữa.

Ngay khi Hiiro những tưởng ông có thể biến hình thì ai đó bước ra từ bụi rậm.

“B--bác ơi…”

Một cô bé tầm chục tuổi. Mái tóc bạc dài tới ngang hông nhưng cô đội một chiếc trùm đầu bằng len giấu nó đi.

Đôi mắt tím xanh bầu trời, nhưng hiện tại, chúng chất chứa đầy lo âu và cơ thể nhỏ nhoi của cô bé run khẽ.

“Ôi, Muir~! Chờ bác chút! Giờ bác sẽ dạy tên lưu manh này bằng nắm đấm đầy tình iu của bác!”

Không hiểu sao nhưng thằng cha tự dưng dẻo mỏ hẳn, nhưng Hiiro ném ánh nhìn về phía cô bé, làm cô bé giật thót.

“…Hà, tôi hiểu rồi.”

“Hả? Ngươi hiểu gì chứ?”

“Tôi không cần toàn bộ đám cá đó nữa, chỉ cần chia cho tôi vài con là được.”

“Ngươi không được học phép lịch sự khi xin người khác à, tên hỗn xược!”

“Hả? Tôi đây sẽ không thỏa hiệp nữa đâu đấy.”

“Ngươi không có tư cách để nói câu đó.”

Nắm chặt chiếc dùi, gã đàn ông lao vào với tất cả sự thù địch.

Hắn áp sát nhanh chóng về phía Hiiro. Hiiro nhảy lùi lại, tránh nhát đập của đối thủ.

(Nhanh quá… thậm chí hắn còn chưa đánh nghiêm túc.)

Trong khi tránh đòn, Hiiro cân nhắc sức mạnh đối phương bằng cách quan sát.

Nhưng đối phương của cậu cũng tương tư.

(Tên nhóc này cũng di chuyển khá đó.)

Arnold chỉ mới thử cậu nhưng việc cậu dễ dàng né tránh dù mới lần đầu chạm trán, hắn công nhận Hiiro có chút thực lực.

Hai người giữ khoảng cách lườm nhau.

***

Hiiro đưa tay vào cán “Piercer”.

Gã đàn ông kia cũng nắm lấy thanh đao trên lưng.

Sự căng thẳng ngập tràn trong không khí và sự tĩnh lặng ngày càng trải rộng, bất chợt một tiếng kêu thất thanh phát lên. Bắt nguồn từ cô bé tên Muir.

Ba con Barbarous Kong, những con quỷ khỉ đột, xuất hiện ngay sau cô bé. Chúng có thể cũng bị thu hút bởi mùi cá nướng và nhằm ngay vào cô bé mà tấn công.

“MUIRRRRRRRRRRRRRR!”

Gã đàn ông rút thanh đao và lao thẳng vào đám Barbarous Kong.

Tốc độ của hắn ở đẳng cấp khác lúc trước. Lũ quỷ giật mình sững sờ.

Arnold chém thật lực thanh đao xuống, chặt đứt cánh tay đang cố tóm lấy Muir.

"GÉÉÉÉÉÉ!"

Máu bắn tung tóe, con quái vung vẩy cánh tay còn lại, ông chú dùng thanh đao để đỡ, liều mạng bảo vệ Muir.

"B-bác ơi…"

"Ổn mà! Cứ mặc bác và đi trốn đi."

Gã muốn nói cô bé tìm chỗ trốn nhưng một con Barbarous Kong khác xuất hiện ngay phía sau.

(Hừ, lại nữa! Hay ta sẽ dùng… không được, nó sẽ khiến Muir liên lụy mất…!)

Ngay lúc đó, hắn nghe thấy tiếng ở đằng xa.

"Này, tôi ăn nhé~?"

Vâng, câu hỏi hoàn toàn không hợp tình cảnh chút nào, Hiiro nhìn nhỏ dãi về phía đám cá nướng trước mặt cậu.

"Uầy, chờ đã! Ăn giờ á?! Đùa nhau à! Ngươi không biết đọc tình hình à, chết tiệt!"

"Ông muốn nói thì cứ nói. Mà nhân tiện, đang gặp rắc rối à?"

"N-Ngươi cũng thấy còn gì, giúp ta!"

"Không, sao ta lại phải làm không công chứ? Thật lố bịch."

"Cái giề!"

Gã vừa đỡ đòn của lũ quái trong khi ức chế muốn hộc máu mắt.

Trong khi bị dồn ép, Muir ở ngay phía sau và bốn con Barbarous Kong bao vây xung quanh.

Chỉ cần phút lơi tay là Muir sẽ gặp bất trắc.

(… Làm sao bây giờ?)

Nhìn Arnold bị dồn ép, Hiiro vẫn cứ mặc nhiên.

Cơn đói đang khống chế cậu, dạ dày réo lên không ngừng.

(Làm sao bây giờ… Tiếng réo nghe phiền quá. Hay cứ lấy ăn luôn? À mà hắn ta vẫn đang để ý…)

Đang mải nhìn món cá thơm phức, thì một con dao ném đến chỗ chân cậu.

Nhặt con dao cắm phập vào đất, cậu quay lại nhìn thủ phạm.

"Hả, có chuyện gì thế hả, lão già."

Dĩ nhiên đó là con dao do Arnold ném.

"Được rồi, nghe này, tên ngốc! Ngươi có thể lấy có! Vậy nên giúp ta đi! Coi- như là trao đổi! Nếu ăn thì vác thân ra làm cho ta đi!"

"Không."

"Hả!?"

Hắn không ngờ rằng cậu từ chối thẳng tuột trong tình thế như vậy.

"Này nhé, giờ tôi chỉ cần cắp đám cá này và chuồn đi chẳng phải dễ dàng hơn sao!"

"Tên ác quỷ!"

"Ông không biết đùa à, hài."

"Đừng có mà làm mấy chuyện dư thừa vào những lúc thế này chứ!"

Hiiro luôn giải quyết mọi chuyện theo cách riêng của mình.

(Tốt thôi, động tay tí vì mấy con cá nào…)

Ngay lúc cậu đang nghĩ vậy thì Arnold chặt đứt một cánh tay quái và nó rơi chuẩn mực vào ngay đống lửa.

"…A"

"K-Không thể nào!?"

Đám cá bị cánh tay tàn nhẫn đè bẹp và kết thành tổ hợp đầy cát và sỏi, hết ăn nổi. Nhìn vậy, Hiiro mất hết động lực và…

"…Thôi nhé, tôi đi đây!"

"Này, này, chờ chút đã!"

Hiiro chuẩn bị cất bước thì bị dừng lại.

"Gì nữa? Phần thưởng của tôi giờ thành thế này thì động lực còn đâu nữa."

"Gừ…"

Gã có thể bắt Hiiro chịu trách nhiệm nếu nó gây ra bởi sự vô lí của cậu nhưng Hiiro đã không chấp nhận và hợp đồng với điều khoản về cá đã đi tong do chính lỗi của Arnold, dù cho chỉ không may.

Nhưng nếu không có ựu hợp tác của Hiiro, gã phải chống lại đám quái dữ tợn trong khi bảo vệ Muir. Làm thịt lũ này chỉ là chuyện nhỏ nhưng để bảo vệ cô bé Muir thì thật là khó.

"Được rồi! Nghe nè, tên não kia!"

"Hử?"

Hiiro, đang rời đi, quay lại khi nghe Arnold gọi.

"Chết tiệt! Món cuối của ta đấy! Ta sẽ cho ngươi món Thịt chó săn Aqua, nên giúp ta đi!"

"…Cái đó là cái gì vậy?"

"Không biết à?! Thịt hảo hạng đó! Một miếng thịt nướng đó thôi cũng khiến lưỡi ngươi sẽ tan chảy và làm ngươi nghiện luôn!"

"… Ồ."

Hiiro sáng mắt.

"Gây nghiện cơ à…"

Nghe đến thế là cậu nhớ về món "Mì hải sản gây nghiện" từng ăn ở Victorias.

Nó ngon tuyệt, ngon diệu kì. Cậu giờ muốn ăn nó bằng mọi giá.

Lúc này lại nghe về từ "gây nghiện" từ Arnold.

Với kẻ sành ăn như Hiiro thì đây đúng là cơ hội ngàn vàng để ăn đặc sản.

"Này, tốt hơn là ông đừng có mà nói dối."

"Hả? Dĩ nhiên là không rồi! Nhưng đừng có mà hiểu nhầm! Ta không cho ngươi hết đâu! Chết tiệt!"

Arnold chật vật đỡ móng vuốt của con Barbarous Kong.

"Chết tiệt! Nghe này, tên khốn! Ta đảm bảo vị của nó! Nhưng ta chỉ cho ngươi một phần thôi!"

Ngay lúc đó, một con Barbarous Kong tóm được Muir và đưa về phía miệng nó. Hình như nó muốn xơi con bé.

"Kyaa!"

"Chết tiệt!"

Những tưởng Muir đã rơi vào tay địch thì ngay lúc đó tay nó bị xẻ ra từng miếng.

"Á Á Á Á Á!"

Cô bé rơi từ cánh tay xuống đất.

Muir nhắm nghiền con mắt, cuộc tròn lại cố bảo vệ mình trước khi va chạm, Arnold thấy thế và hét lên. Nhưng…

"Quá dễ."

"…Ế?"

Muir cảm thấy sự êm ái. Không chút đau.

Khi từ từ mở mắt ra, Hiiro đứng đó với thanh Piercer trên tay.

***

"...Đứng được chứ?"

"Dạ, ừm… vâng."

"Vậy tự đứng đi. Và nhóc ngáng đường quá nên lùi lại đi."

Muir nhìn Hiiro đầy vô thức. Arnold thở phảo nhẹ nhõm thì thấy Muir ổn cả.

Tuy nhiên Hiiro tỏ ra khó chịu trước thái độ của hai người kia.

"Này, tránh ra nhanh lên, con lùn."

"Dạ, vâng…"

Vừa trả lời, cô bé tách mình ra xa khỏi cậu.

"Lão già, đừng đứng như trời trồng thế, chiến đấu đi!"

"I-Im đi! Còn nhà ngươi nếu có chết thì đừng có mà đổ lỗi tại ta!"

"Nực cười, mấy con bọ này sao đủ trình với tôi."

Arnold đang cầm thanh đao chuyển về thế để tấn công, cảm giác lạnh xương sống trước cơn khát máu của Hiiro.

Phải nói là Hiiro đang thảm sát kẻ địch. Xuống tay không chút khoan nhượng. Đó là cách cậu xử những con quái cả gan khiêu khích.

Cách chiến đấu gạt bỏ mọi loại cảm xúc của cậu tạo nên sự khát máu và đàn áp lan tỏa cả vùng.

Thậm chí khiến lũ Barbarous Kong phản ứng lại, quây về phía Hiiro.

"Thật là phiền phức, cứ con này lại đến con khác. Lão già, xử hết chúng đi."

"Hả?! Cái gì cơ?"

"Cứ làm đi. Nói gì để sau."

"Tên nhóc… Được thôi!"

Thở dài cam chịu. Arnold ném ánh nhìn sắc nhọn về đám Barbarous Kong đang phân tán.

"Ta làm đây, cố mà tránh nếu không muốn bị cuốn vào đó."

"Khỏi phải lên mặt."

Dù đốp chát lại nhưng Hiiro vẫn lùi lại, thận trọng trước đòn của gã kia.

Arnold nắm lấy cán đao ngược tay và từ mặt đất xoáy thanh đao lên không trung.

"≪Vuốt Cuồng Phong≫!"

Một cơn gió không lồ dữ dội đột ngột xoáy từ mặt đất hướng lên, với Arnold làm tâm.

Hiiro, dù đã tránh ra một bên nhưng vẫn có chút loạng choạng.

Lũ quái trong cơn bão không chống lại được, bị ném lên không trung.

"Ồ, không tồi."

Hiiro thốt lên thừa nhận. Arnold có thể cho lũ quái một xuất bay lúc nào cũng được nhưng nếu Muir vẫn đang còn ở gần đó thì gã không thể ra tay.

(Mình không cảm giác tí ma lực nào từ nó cả. Đó có phải là ma thuật không?)

Lũ Barbarous Kong bị xoắn tít trên không và các lưỡi dao chân không chặt chém cơ thể chúng.

Không lâu sau, chúng rơi xuống, tất cả đều rơi về hướng Hiiro như cậu đã yêu cầu.

"Hừ, thế đủ rồi chứ?"

"Hoàn hảo."

Hiiro trả lời, và nhằm vào con Barbarous Kong đang rơi xuống trước mũi kiếm của cậu.

"N-Này, ngươi định làm g…"

"Im lặng và tự nhìn đi."

Cậu lỗ mãng đáp trả câu hỏi Arnold. Gã sưng sỉa nhưng cũng giương mắt xem như Hiiro bảo.

Cậu tập trung sức mạnh vào đầu ngón tay và viết "Giãn" lên thanh kiếm của mình.

Vâng, cậu đang dùng .

"Xử chúng nào, Piercer."

Thanh kiếm sắc nhọn kéo giãn đâm xuyên qua con Barbarous Kong.

Nhẹ nhàng xuyên qua từng thớ thịt, không rõ là nhờ trọng lực hay là do sự sắc nhọn của thanh kiếm.

Arnold há hốc mồm trước cảnh tượng đó.

Thấy thế, Hiiro chậm rãi đưa thanh kiếm mình trước gã sau khi xuyên thịt cả 4 con quái.

Mặt đất đánh rầm một cái trước vụ va chạm của bốn con Barbarous Kong.

Bốn con quái dính vào nhau trên thanh Piercer kéo giãn.

Hiiro cảm nhận cái chết của chúng đến dần với những cơn rên truyền qua thanh kiếm.

"Một que thịt xiên Barbarous Kong đã sẵn sàng."

Lời nói như đánh dấu kết thúc trận chiến.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 13: Hương vị của Thịt chó săn Aqua

Ẩn đi!

Cuộc chiến đã kết thúc và Hiiro thu hồi chiều dài thanh kiếm bằng "Gốc" viết trên nó.

Phải nói là độ sắc nhọn của thanh kiếm thuộc loại thượng hạng.

Nó xuyên qua đối thủ như con dao nóng chạm vào miếng bơ.

(Đúng là một thanh kiếm chuyên để đâm.)

"N-Ngươi… vừa làm gì thế?"

"Không phải ông nên lo cho con lùn kia trước sao?"

Cậu không có ý định giải thích nó nên cậu lảng sang chuyện khác.

Arnold nhanh chóng gọi tên Muir. Cô bé chầm chậm xuất hiện từ phía sau hòn đá, nơi cô lẩn trốn.

"C-Cháu có bị thương không?"

"Dạ- không."

"T-Tốt quá~"

Nhẹ nhõm làm sao, gã ngồi xuống đất.

Sau một hồi lưỡng gã, Hiiro thu thanh kiếm về bao.

Ngay lúc đó, bụng cậu biểu tình và cậu hướng về phía Arnold.

"Này, lão già. Thực hiện lời hứa đi."

"…Ngươi nói gì cơ?"

"Hở…"

Hiiro rút một chút thanh kiếm ra khỏi vỏ.

***

"Đ-Đùa thôi mà! Cất kiếm đi!"

Hắn kêu lên sợ sệt. Hiiro thở dài ức chế.

"Đưa tôi món thịt gây nghiện ngay, tôi sắp chết đói rồi."

"…Ha, xin lỗi nhé, Muir. Ta không ngờ chúng ta phải ăn nó ở đây…"

Gã rũ vai xuống thất vọng nhưng Muir lắc đầu.

"K-Không. Anh ấy đã giúp chúng ta mà. Hơn nữa, thịt càng ngon khi ta ăn cùng với nhiều người."

"Ôi! Cháu đúng là một đứa trẻ ngoan, Muir!"

Hắn ôm chặt lấy Muir, giọng đầy cảm xúc.

Bình thường đó đúng là khung cảnh ấm áp nhưng Hiiro xen vào trong khi vỗ bụng.

"Rồi rồi, nhanh lên. Tôi chịu hết nổi rồi."

Mạch máu nổi lên trên trán Arnold bởi thái độ của cậu, nhưng gã nhận ra rằng nói gì cũng vô ích với một tên như Hiiro, gã chỉ biết ngán ngẩm chỉ dẫn.

"Lại đây. Ta sẽ chuẩn bị nó."

Hai người bọn họ đi theo Arnold tới đống lửa ban nãy.

"Hừm, ta nghĩ nó ở… à, đây rồi."

Hắn lục lọi sau mấy tảng đá và lấy ra một chiếc túi lớn.

Mở chiếc túi ra, gã lấy ra chiếc túi khác. Có gì đó dày và nặng nằm trong đó.

"Có phải là nó không?"

"Phải, trong đây chính là nó!"

Hắn lấy ra miếng thịt được bó chặt bằng một chiếc băng để khỏi bị rơi.

"Đây chính là Thịt chó săn Aqua. Hơn nữa là phần chân, phần ngon nhất luôn!"

Hắn giơ nó trước mặt và thẩm định.

"Rồi rồi, cho tôi ăn đi."

"Đúng là tên khốn hay lên mặt mà. Ăn hoa quả trước đi để ta nướng lên đã."

"…Để tôi thử cho."

"Thôi, khỏi. Cứ để cho ta."

Hiiro ăn hai trong sáu quả màu đỏ to cỡ nắm tay, do Arnold lôi ra từ trong túi.

CHúng gọi là trái Gorin mà cậu từng ăn trước đây.

"Cho thêm đi."

"Rồi! Ta còn phải chuẩn bị nữa nên kiên nhẫn chút đi."

Nếu vậy, gã đàn ông lôi viên đá lớn từ chỗ đống lửa. Nhìn có vẻ hòn đá rực đỏ ấy rất chi là nóng.

Đặt miếng thịt lên trên nó. Tiếng xèo xèo ngon miệng phát ra và màu thịt dần dần thay đổi trông thật rực rỡ, giải phóng mùi vị thơm phức.

Cả ba nuốt nước bọt ực phát. Cô bé Muir không thể rời mắt khỏi miếng thịt.

"Này, không phải nó ăn được rồi sao?"

Không kìm nổi, Hiiro hỏi nhưng Arnold lắc đầu.

"Không, vẫn chưa được. Phải tuần tự các bước thì thịt mới đạt đến vị ngon nhất."

"Tuần tự các bước?"

Nước thịt tạm thời ngừng thoát ra, miếng băng quấn quanh nó bị cắt đứt. Ngay lúc đó, miếng thịt căng phồng lên.

"Ồ, cái gì thế!?"

"Là thịt căng phồng, đặc sản của Thịt chó săn Aqua! Nó giải phóng chất béo từ miếng thịt và làm nó phồng lên gấp ba lần."

Thật tuyệt, nguyên gốc đã to như quả bóng chuyền. Giờ to lên gấp ba lần thì đúng là lớn thật.

Khi đạt đến giới hạn, nó giờ giống miếng thạc hơn là miếng thịt.

Cậu tự hỏi có thật là nó là thịt không nữa, nhưng mùi thơm đã trả lời cậu. trước khi nhận ra thì nước dãi đã trào đầy mồm.

"Rồi, Muir kiếm bát đựng đi!"

Arnold cũng khá là phấn khích.

Muir gật đầu sung sướng khi đi lấy đồ đựng trong túi.

Arnold nhanh chóng cắt miếng thịt một đường thẳng ngang với con dao thắt ở bên hông.

Con dao cắt nó dễ dàng như cắt một chiếc bánh pudding. Sau khi chia làm ba phần, gã đưa vào ba cái bát.

"N-Này, của ngươi đây! A, đừng có mà ăn vội, tên nhóc!"

Hiiro định ăn luôn nhưng Arnold đã ngăn cậu lại.

"Gì nữa? Ông định tra tấn tôi à?"

Bụng cậu giờ như chuông báo thức. Cứ dông dài thế này kiểu gì cũng có chuyện xảy ra.

"Đừng có ngốc thế. Phải thêm cái này mới thành món ăn hoàn hảo được."

Nói thế, gã lôi một vật đựng dài chứa nước xốt bên trong.

"Gì thế?"

"Xốt đặc biệt làm từ Trái Orczy!"

"Nó làm món ăn ngon hơn nữa à?"

"Phải, quên cái gọi là gây nghiện đi, thêm cái này cho chú lên thẳng thiên đường luôn."

"Ồ, thật kích thích. Chan cho tôi ít!"

Nước xốt có màu như xốt cà chua nấm nhưng lỏng hơn. Nó có vị nhẹ và mùi trái cây.

"Vậy là xong hết rồi chứ?"

"Đúng vậy!"

"Ực."

Cả ba cùng đồng thanh.

"Cả nhà dùng bữa!"

Hiiro lấy cái đĩa giữ và dùng dao cắt miếng thịt một cách dễ dàng.

Nó mềm đáng kinh ngạc. Cậu cắt một miếng vừa miệng và đưa vào mồm ăn.

"Ôi…!?"

Đầu cậu ngứa ran.

(N-Nó tan rồi?!)

Phải, miếng thịt đã tan chảy trong mồm cậu và "biến mất". Nhưng có nghĩa là cậu không thỏa mãn.

Miếng thịt là tan chảy nhưng mùi vị đậm đặc in sâu đầu lưỡi.

(Đây là-…!)

Cậu ăn miếng nữa, rồi miếng nữa.

(Không thể dừng ăn!)

Nó khiến cơ thể cậu tự chuyển động.

Toàn bộ cơ thể cậu khao khát ăn thêm nhiều hơn.

Mỗi miếng thịt mềm mại cùng nước dùng trào ra lấn chiếm toàn bộ khoang miệng cậu nhưng cậu vẫn thấy chưa đủ.

Cậu muốn thêm nữa. Hơn thế nữa…

(Nước dùng này!)

Ngọt ngào làm sao, nước xốt ấy khiến cho vị thịt tươi ngon hơn, kích thích sự thèm ăn của cậu hơn nữa.

Cậu có thể ăn cho đến chết. Hai người kia cũng ngấu nghiến món thịt điên cuồng.

Miếng thịt to lớn đã xử xong không mất quá nhiều thời gian. Cả ba tràn ngập sự mê li.

Hiiro không bao ngờ nó ngon đến thế.

"…Phfu, món thịt thế nào hả, tên nhóc?"

Hiiro nhắm mắt, thả mình vào dư vị. Sau đó hé hờ con mắt và hờ hững đáp.

"Cũng được đó tên người hầu nhà ông."

"Ta biết mà, quá ngon, miếng thịt ấy, chờ đã, ngươi gọi ai là người hầu đấy!"

"Đùa thôi. Đừng có làm quá thế, ông định phá hỏng không khí à."

"Thế đó không phải lỗi của ngươi hay sao?"

"Aaaaa!"

Thấy hai người cãi nhau, Muir lúng túng.

***

"Hừm, mà này, tên nhóc là gì?"

"Xưng tên trước đi."

"Ngươi đúng là một tên tự cao tự đại! Thôi được, ta là Arnold Ocean. Một Mạo hiểm gia và là một đầu bếp."

"Đầu bếp? Hiểu rồi, nên cách nấu ăn chuyên nghiệp đến vậy."

"Phải, ta đi du hành mọi nơi để học hỏi công thức nấy ăn. Coi như là nhà ngươi gặp may đi."

"Còn con lùn này thì sao?"

"Này, nghe ta nói hết đã chứ!"

Arnold vặn lại nhưng rồ thở dài tiếp tục.

"Nó là Muir Castreia. Ta gặp nó khi đang du hành."

"Ồ, vậy thế giới này trẻ em nằm ở khắp nơi à."

"Như có thể ấy! Chúng không phải rương kho báu."

"Không phải sao?"

"Dĩ nhiên rồi! Có biến ở làng cô bé."

Có vẻ như gã không muốn nói nhiều về nó, Muir khép mắt lại trông rất u sầu.

(Có lý do cá nhân à, hừ. Mà mình cũng chẳng có hứng biết.)

Vâng, cậu ta đúng là một nhân vật chính đầy thực dụng.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Những đồng đội đầu tiên?

Ẩn đi!

“Thế tên nhóc là gì?”

“Tại sao tôi lại phải nói cho mấy người chứ?”

“Hử? Lại giở chứng à?”

Arnold không biết phản ứng thế nào trước những câu trả lời khó lường từ Hiiro.

“Đùa thôi.”

“Đó mà là đùa hả?! Ngươi làm ta khó chịu quá!”

“Tôi là Hiiro Okamura. Một mạo hiểm gia và là… mọt sách.”

“Gì cơ! Cái cuối không phải chỉ là sở thích sao!”

“Hihihi”

Muir đột nhiên phát ra tiếng cười nhỏ.

“Ôi, Muir, cháu thật dễ thương khi cười.”

Khi được khen thế, Muir đỏ mặt rụt rè.

Còn cái mặt vui sướng của Arnold thì trông thật là tởm.

“… Ông chú là lolicon à?!”

“Này, chờ đã! Ta không bỏ qua những từ đó được!”

“Em… không phải… loli (cô bé).”

Cả hai cùng nổi giận.

“Phải đó! Con bé trông vậy thôi nhưng 12 rồi đó! Đủ tuổi sinh con rồi!”

Arnold nói rất tự hào vừa đập ngực một phát, nhưng cô bé đứng cạnh ném cho gã cái nhìn dữ dội.

“Đ-Đừng có nói những thứ đáng xấu hổ như thế!”

Nhìn cô bé giận dữ với đôi má căng phồng, Hiiro nhận ra.

“Hoi khác lúc nãy.”

Cậu những tưởng cô chỉ là đứa bé trầm lặng không bao giờ nổi giận với người khác, khác xa hình tượng táo bạo thế này.

“Hả? Nhóc nói Muir ấy hả? Thì dĩ nhiên là ai cũng sẽ cảnh giác với một tên côn đồ lỗ mãng với ánh mắt sắc quỷ từ đâu xuất hiện rồi, đâu riêng gì Muir dễ thương của ta đâu.”

“Ồ, có vẻ ông muốn nếm thử vị kiếm của tôi thế nào thì phải!”

Hiiro phát ra sự khát máu qua đôi kính lóe sáng.

“Hở! Thử xem! Để bảo vệ Muir thì bảo ta ăn hàng thải ta cũng ăn!”

“…Như thế đâu còn là con người nữa.”

Muir bối rối với cảm xúc lẫn lộn.

“Rồi, con bé là người có quyền ở đây! Nhân tiện, ta có câu hỏi cho ngươi, Hiiro.”

“Tôi sẽ không nói cho ông tí gì về năng lực của tôi đâu.”

“Gừ..”

Không hỏi chuyện đó thì hỏi chuyện gì.

“Ta chưa bao giờ thấy một loại ma thuật có thể kéo dài thanh kiếm trước đây.”

“Nó không đơn thuần là một thanh kiếm, nó là katana.”

“Katana á? Giờ ta mới để ý. Vậy ra đó là katana? Trông có vẻ là hàng tốt.”

“Không chắc, nhưng nó khá dễ dùng.”

“Hừm, vậy về-”

“Tôi không nói về ma thuật của mình.”

“Tại sao chứ? Nó có hại gì ngươi đâu! Ta cho ngươi ăn thịt còn gì!”

“Đó là giá để thuê tôi. Chuyện chỉ có thế.”

“Ư…”

Không còn gì để nói về nó nữa.

***

“Mà thật là ông có thể trò chuyện với một người hoàn toàn lạ như tôi đấy.”

“Hử? Dù gì chúng ta cũng ăn cùng nhau. Hơn nữa, ngươi trông cũng không phải người xấu.”

“Cái gì làm ông nghĩ vậy? Tôi sau cùng vẫn là con người. Tôi có thể tấn công con bé tộc Gabranth đó đấy.”

Trong khoảng khắc, Muir tái nhợt và Arnold nắm lấy thanh đao của mình.

Thái độ của gã đầy thù địch. Nhưng Hiiro bình tĩnh nhìn họ.

“N-Ngươi nói cái gì vậy?”

“Thái độ của ông nói lên tất cả rồi.”

Phản ứng của Arnold càng chứng minh suy nghĩ của Hiiro là đúng.

“Hừ…sao ngươi lại biết được?”

“…Hừm.”

Hiiro lấy ngón tay chỉ vào một vị trí. Đó là mông của Muir.

“T-Tên khốn! Ngươi thèm khát Muir à?!”

Hình như cậu vừa tạo ra vụ hiểu lầm lớn rồi, Hiiro buộc phải đánh vần từng chữ cho gã ta,

“Nhìn kĩ đi. Nó vung vẩy nãy giờ kìa…cái đuôi của con bé ấy.”

“Ể?!”

Lần này, Muir kêu lên ngạc nhiên.

Cô bé nhanh chóng nhìn lại phía sau và cô ngừng thở trong giây lát.

“Ơ-Muir…”

Arnold cũng đang đứng hình.

“X-xin lỗi!”

Sự xuất hiện của cái đuôi cô bé, thứ được giấu dưới lớp quần áo có thể là do vô tình bật ra bởi món ăn khi nãy.

"Đuôi là dấu hiệu nhận biết của tộc Gabranth, phải không? Và chiếc mũ trùm kia cũng dùng giấu dấu hiệu còn lại, tai thú, đúng chứ?"

Cả hai đứng hình trước lời của Hiiro. Arnold cuối cùng cũng nói thành lời với dáng vẻ bồn chồn.

"…Nghe này, đúng là con bé là Gabranth. Nhưng Muir… không làm sai điều gì cả! Nên đừng có nói với ai!"

Gã nghiêm túc nhìn cậu, cũng lúc cũng sẵn sàng rút thanh kiếm ra chỉ cần… nhưng đó là điều không cần thiết.

"Nói với ai? Tại sao lại phải nói? Tôi chẳng quan tâm nó có phải là người hay người thú hay không."

"…Hể?"

Hai người há hốc mồm.

"Con bé có thể là khác tộc nhưng vẫn là sinh vật sống, đúng chứ?"

"N-Ngươi…"

"Thành thật mà nói tôi chẳng quan tâm. Có gì mà phải đi đàm tiếu mấy chuyện vớ vẩn này chứ?"

Hiiro trả lời với sự khó chịu. Thấy thế, Arnold bật cười.

"Hahhahahaha! Ngươi đúng là một tên nhóc thú vị, Hiiro!"

"Đừng có mà cười tôi, tôi đâm chết ông giờ." *{tsun~}

"Không phải đâu, ta hiểu rồi, đúng là kiểu nhà ngươi mà…"

Nói thế, Arnold quay mông về phía cậu.

"…Gì thế hả?"

Hiiro nhăn mặt khi tự dưng có một cái bàn tọa đập ngay trước mặt.

Giờ thì đúng là cậu muốn đâm chết thằng cha này rồi.

"Nhìn đi."

Một chiếc đuôi lòi ra từ trên chiếc quần. Hiiro trố mắt nhìn một lúc.

"…Ông cũng là người thú à."

"Phải, ta- chúng ta là loài Gabranth."

Theo những gì cậu được nghe thì họ đang trên đường vượt biên sang lãnh địa Gabranth.

Nhưng hiện tại vẫn đang thuộc lãnh địa Humas nên sẽ là tai họa nếu thân phận của họ bị bại lộ, nhất là trong tình hình thế giới hiện giờ.

Humas thông cảm với họ hơn là Evila và cũng không giết họ ngay, nhưng họ muốn tránh sự chú ý.

Bởi vẫn còn đó những cá thể cực đoan. Arnold đã chạm mặt nhiều những kẻ như vậy rồi.

Vì những lý do trên mà họ giấu thân phận của mình và cố tránh xa con người.

Hiiro nhìn lên đầu Arnold tìm kiếm thứ chứng minh thân phận người thú.

Để ý cái nhìn của cậu, Arnold cười nhạt và trả lời.

"Muốn hỏi vì sao ta không có tai hả?"

Phải, Arnold không đội trùm đầu , nhưng không thể thấy tai thú của gã ở đâu.

"Muốn biết hả?"

"Thực sự thì không."

“Hiểu mà, muốn chú em muốn biết đến thế thì để ta nói cho mà nghe.”

“Ông không nghe tôi nói à?!”

“Khỏi làm bộ thế. Hơn nữa… nó cũng không hoàn toàn không liên quan tới ngươi.”

Nói xong, Arnold tiếp tục trước khi Hiiro có thể đáp lại.

“Ngươi biết đấy… ta đã mất chúng.”

“Mất ư?”

Hiiro hỏi theo phản xạ.

“Ừm, bởi ta là cựu nô lệ mà.”

Chế độ nô lệ.

Một chế độ chính mà con người dùng để ngược đãi người thú.

Bị bắt cóc từ bé, họ bị đánh một vết bớt gọi là lên cơ thể.

Vết bớt ấy ngăn cho họ được chạy trốn hay chống đối bằng cách làm ma lực trong cơ thể họ phản ứng lại, gây cho chủ thể cơn đau dữ dội.

Thuở xưa, khi người thú không có một đất nước riêng, không danh vị hay quyền lực, rất nhiều trong số họ bị biến thành nô lệ cho con người như lũ súc vật.

Ngày nay, chế độ này đã bị bãi bỏ song vẫn tồn đọng dưới dạng các chợ nô lệ.

Arnold là nạn nhân của chế độ đó và một tên loài người, những kẻ đã mua gã như một nô lệ, đã cắt đi đôi tai ấy.

Đôi tai, phẩm giá của người thú, đã bị lấy đi vĩnh viễn chỉ để giải khuây cho tên loài người ấy.

“Tôi hiểu rồi.”

Nó liên quan đến Hiiro, bởi cậu cũng là con người.

Một trong những “Humas”, những kẻ đã đày đọa người thú, không chỉ mình Arnold.

“Rồi nhiều chuyện đã xảy ra, ta may mắn được giải khỏi và đã trốn thoát.”

“Nó có thể giải dễ dàng đến thế sao?”

“Không, chỉ có chủ nhân mới có thể xóa nó. Hoặc nó tự động biến mất sau khi chu nhân chết.”

“Vậy ông…”

“À, ta không tự tay làm chuyện đó, nhưng một gã đã biết ta, những nô lệ bị đối xử như thế nào, đã ra tay làm điều nó.”

Với cái chết của chủ nhân mình, Arnold chính thức được tự do.

Nghe câu chuyện đó, Muir cũng nản lòng và trông rất buồn bã.

“Và, sau khi tự do, ta trở thành đầu bếp đi lưu động! Thế nào, thấy ta sáng lấp lánh chưa!?”

“Bỏ cái sáng lấp lánh của ông sang một bên đi, nhưng đúng là ông có một cuộc đời đầy sóng gió. Bình thường nếu có ác cảm với loài người cũng không phải lạ.”

Sự thật là việc gã có thể nói chuyện bình thường với Hiiro thế này đúng là quá bí ẩn.

“Chuyện đã qua thì cứ để nó qua. Đừng có quên là kẻ đã giúp ta cũng là một Humas.”

“Nếu là tôi thì sẽ trả thù chúng. Làm những chuyện này rồi chuyện nọ…”

“Nhóc làm ta quan ngại đấy… Mà! Dù gì thì ta hạnh phúc với tình tạng hiện tại nên chẳng có vấn đề gì cả.”

Gã nói trong khi vỗ đầu Muir. Cô bé híp mắt hài lòng.

“Mà này, nhóc làm gì ở nơi thế này vậy, Hiiro? Nhiệm vụ à?”

“Tôi không có nghĩa vụ phải-”

“”-phải trả lời” chứ gì. Rồi, rồi, nói thế không thấy chán à. Nói ra có mất gì đâu?”

Đúng là chẳng mất gì cả nhưng cũng chẳng có lý do gì để cậu nói ra cả.

Chỉ đơn thuần là Arnold hiếu kì về nó. Không chỉ có vậy, cô bé Muir cũng chăm chú nhìn cậu.

“Vượt biên.”

“Ế? Ý- nhóc là…?”

“Đúng thế, mục đích giống hai người.”

“Tại sao! Tại sao một con người lại muốn vào lãnh địa người thú chứ!?”

“Hả? Đơn giản là ta muốn thăm quan nó.”

“…Cái gì?!”

“Tôi chẳng quan tâm mấy cái tình hình chính sự. Tôi làm những thứ tôi muốn và không để cái gì cản bước, thậm chí giết chóc nếu có kẻ ngáng đường.”

“…Phì.”

Arnold bật cười lần nữa.

“Có gì mà cười, lão biến thái.”

“Này, cái đó là một biệt hiệu à?!”

“Với lại, tôi cũng làm những thứ giống mấy người thôi mà.”

Arnold đột nhiên nghiêm túc.

“Đây không phải chuyến dã ngoại, cậu nhóc. Sự hiếu chiến của Gabranth ngày càng leo thang. Nếu ai đó mà bắt được cậu thì không có cái kết êm đẹp đâu.”

“Chẳng sao cả. Tôi sẽ lật kèo với họ thôi!”

“…Nhóc nghiêm túc à?”

“Dĩ nhiên, chẳng việc gì để phải chạy cả.”

“Người thú mạnh lắm đấy.”

“Tôi mạnh hơn.”

Với , cậu tự tin điều đó.

“Khỏi phải nói nữa. Ta thấy cậu ngày càng thú vị rồi đó.”

“Thôi đi, ông làm tôi nổi da gà rồi. Tôi không có dị tính.”

“Ta cũng thế, tên chết tiệt!”

Arnold sau đó tức giận hét “Ngươi không thể nghiêm túc được à?”, và Hiiro đáp lại hỡ hững “Không cần.”.

Nhìn cuộc đối đáp của hai người, Muir bật cười lần nữa.

“Dù gì thì cuộc gặp gỡ của chúng ta có thể coi là như số phận. Chúng ta cũng cùng đường. Muốn nhập nhóm chứ?”

“Xin kiếu đi. Nói tầm bậy gì vậy? Tôi một mình là ở-…”

Đang nói thì cậu đột nhiên đăm chiêu và lặng thinh một lúc, Arnold hỏi.

“Chuyện- gì thế?”

“Không phải ông nên: “Xin hãy đi cùng chúng tôi!”, sao?”

“Gừ… ta sẽ… tên não này…”

Gã lườm Hiiro trong khi đánh răng ken két nhưng sau đó thở dài.

“Hài~ Ta không thắng được tên nhóc nhà ngươi. Rồi, bọn ta sẽ đi với ngươi.”

“Muốn gì thì cứ làm.”

Ban đầu cậu có ý tự đi một mình nhưng đây cũng là cơ hội tốt để tìm hiểu về người thú.

Dù gì có những hiểu biết cơ bản về nơi mình tới, lãnh địa người thú, vẫn tốt hơn.

Bởi vậy nên cậu chiếu cố cho họ đi cùng.

***

“A, trước khi ta quên.”

Đột nhiên Arnold neo mắt cảnh giác.

“Gì cơ?”

“Chỉ là cảnh báo thôi.”

“Nói lẹ đi.”

“…Đừng có mà đụng tay vào Muir bé nhỏ.”

“Tôi là người bình thường không phải biến thái như ai đó.”

“Đừng có chọc ta! Ta còn hơn cả bình thường, tên khốn!”

“Mà, ít nhất là ta chẳng có chút gì hứng thú gì với mấy đứa con nít, còn ông thì có.”

“Tên khốn, ra ngoài nói chuyện với ta!”

“Chúng ta ở ngoài từ nãy đến giờ rồi, ngài Pedo.”

“Đừng có gọi ta như thế!”

Muir mệt mỏi rũ vai xuống trước cuộc tranh cãi không đổi giữa hai người họ và phản đối nhỏ đến nỗi chẳng ai có thể nghe được.

“Muir không phải là con nít.”

Phát biểu của cô bé cuốn theo chiều gió.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Lời đồn đến tai những anh hùng

Ẩn đi!

“A, mỏi hết cả vai ~”

Người đang xoa bóp cái vai của mình là một trong những Hero được triệu hồi đến Victorias, Aoyama Takashi. Ngay bên cạnh là 3 Hero còn lại, trông rất uể oải.

Đội trưởng quân đoàn hai, Vale Kimble, đứng trước mặt họ đưa mắt quan sát bốn người.

"Tốt lắm. Lại thêm một nhiệm vụ khấm khá nữa."

Nhiệm vụ lần này là săn Dơi Stinger trong hang Droke. Nó được đăng cáo thị bởi sự gia tăng số lượng lũ quái quá lớn nên gần đây chúng bắt đầu tấn công các thị trấn.

Do hang Drove là nơi sinh sống của nhiều quái độc và rất bất tiện khi hoạt động trong tối nên nhiệm vụ đòi hỏi từ rank C trở lên.

Dù vậy thì với rank khá cao và cách chiến đấu nhóm tốt nên bốn người họ đã xử được hơn 100 con Dơi Stinger. Số lượng đủ cho nhiệm vụ nên họ quay trở về thành.

"Xử lũ quái đó chắc cũng được lắm EXP lắm."

Takashi phát biểu, mọi người gật đầu đồng ý.

"Đúng vậy, ngoài ra ta cũng học hỏi được hạn chế trong cách chiến đấu nhóm của chúng ta để rút kinh nghiệm sau này."

Suzumiya Chika dùng chiếc khăn lau mồ hôi.

"Vậy giờ ta kiểm tra ≪Status≫ chứ."

Bốn người đồng tình với Vale.

Taishi Aoyama

Cấp 23

HP 120/406

MP 89/370

EXP 7200

NEXT 987

ATK 212 (263)

DEF 195 (210)

AGI 130 (137)

HIT 152 (158)

INT 119 (122)

≪Thuộc tính ma thuật≫ Hỏa, Phong, Lôi, Quang

≪Magic≫ Fireball (Hỏa, Công)

Flame Lance (Hỏa, Công)

Wind Cutter (Phong, Công)

Cyclone (Wind, Công)

Thunder Shock (Lôi, Công)

Thunder Break (Lôi, Công)

Lighting (Quang, Ảnh hưởng)

Light Arrow (Quang, Công)

≪Danh hiệu≫ Anh hùng, Du hành giới, Hậu cung tạo, Thức tỉnh nhân

Chika Suzumiya

Cấp 23

HP 134/373

MP 65/340

EXP 7200

NEXT 987

ATK 200 (250)

DEF 200 (210)

AGI 140 (155)

HIT 145 (148)

INT 120 (128)

≪Thuộc tính ma thuật≫ Hỏa, Thổ, Băng, Quang

≪Magic≫ Fireball (Hỏa, Công)

Flame Lance (Hỏa, Công)

Grave (Thổ, Công)

Earthquake (Thổ, Công)

Ice Needle (Băng, Công)

Ice Tornado (Băng, Công)

Lighting (Quang, Ảnh hưởng)

Light Arrow (Quang, Công)

≪Danh hiệu≫ Anh hùng, Du hành giới, Nữ vương thể thao, Thức tỉnh nhân

Shuri Minamoto

Cấp 23

HP 200/310

MP 29/530

EXP 7200

NEXT 987

ATK 107 (119)

DEF 110 (121)

AGI 130 (135)

HIT 118 (120)

INT 200 (215)

≪Thuộc tính ma thuật≫ Phong, Thủy, Quang

≪Magic≫ Wind Cutter (Phong, Công)

Green Bind (Phong, Hỗ trợ)

Water Wall (Thủy, Hỗ trợ)

Bubble Shot (Thủy, Công)

Heal (Quang, Hồi phục)

Antidote (Quang, Hồi phục)

Charge (Quang, Hỗ trợ)

≪Danh hiệu≫ Anh hùng, Du hành giới, Yamato Nadeshiko, Thức tỉnh nhân

Shinobu Akamori

Cấp 23

HP 90/342

MP 34/500

EXP 7200

NEXT 987

ATK 115 (127)

DEF 113 (124)

AGI 165 (170)

HIT 120 (122)

INT 207 (222)

≪Thuộc tính ma thuật≫ Thủy, Lôi, Quang

≪Magic≫ Mist (Thủy, Hỗ trợ)

Aqua Spiral (Thủy, Công)

Paralyze (Lôi, Ảnh hưởng)

Acceleration (Lôi, Hỗ trợ)

Heal (Quang, Hồi phục)

Cleaning (Quang, Hồi phục/ Hỗ trợ)

Ray (Quang, Công)

≪Danh hiệu≫ Anh hùng, Du hành giới, Hiếu kì nhân, Thức tỉnh nhân

(Mọi thứ đều tốt cả nhưng cái danh hiệu Hậu cung tạo này có tác dụng gì chứ.)

Taishi không hài lòng với cái danh hiệu của cậu, bởi cậu không nhớ là bản thân đã từng tạo harem đâu.

"Sao đứng đơ ra vậy, Taishi?"

"Ế? A, kh-ông có gì đâu! Ahahah!"

Chika gọi đột ngột làm cu cậu giật mình, bởi dĩ nhiên là cậu không thể nói cái cho cô biết cái Danh hiệu này được.

"Cậu lạ đời thật. Mà này, chúng ta có vẻ mạnh lên đó."

"Ừ, chúng ta đã cố gắng đến thế cơ mà."

“Shuricchi nói chí phải. Chúng ta cũng cần cố hơn nữa~”

“Các bạn nói hay lắm.”

Vale rạng ngời sung sướng.

“Nhưng thực sự là hôm nay rã rời hết cả rồi~”

“Ôi trời, Taishi, cậu ủy mị vừa thôi.”

Chika trách mắng Taishi, người đang nằm dài xuống đất.

“Tha cho mình hôm nay đi~ A, phải rồi, Vale, dạo này có gì bất thường xảy ra không?”

“Bất thường? Để coi nào…”

Vale đặt tay lên cằm, vẻ mặt đăm chiêu.

“Nhắc mới nhớ, có vài tên bị truy nã đã bị bắt ở Ames mấy hôm trước.”

“Ames là ngôi làng ở phía tây có phải không?”

Vale gật đầu trả lời Shinobu.

“Đúng vậy.”

“Lũ bị bắt nổi tiếng lắm à?”

“Phải, đó là anh em nhà Harios. Những mạo hiểm gia nổi tiếng về chém giết và trộm cướp. Dù mang danh là Mạo hiểm gia nhưng chúng được biết đến như những tên tội phạm hơn. Nên chính xác phải gọi là cựu Mạo hiểm gia.”

“Hừ, lũ chúng nó sao bị bắt?”

“Thật ra là các lời khai không được xác thực cho lắm.”

“Là sao cơ?”

Mọi người, không chỉ Shinobu hiếu kì nhìn Vale.

“Người dân làng kể rằng một Hero áo choàng đỏ đã ra tay trợ nghĩa khi anh em nhà Harios cướp phá.”

“Áo choàng đỏ? Anh hùng? Cái gì thế?”

“Mọi thứ tôi được biết là cậu ta tóc đen, dùng ma pháp kéo dài thanh kiếm và có sức mạnh hạ đối phương bằng một chạm.”

“Tóc đen… chẳng lẽ lại là?”

“B-áo cáo lại là cậu tự có tính tự cao rất lớn.”

“Tóc đen va tính tự cao?”

Shinobu quay sang nhìn mọi người và có vẻ tất cả đều đang nghĩ đến một người. Nhưng họ tin đó chỉ là nhầm lẫn đâu đó.

“A… chắc không phải cậu ta đâu. Cậu ấy bảo muốn sống như kẻ bình thường cơ mà.”

“Hắn chẳng bao giờ giúp ai với cái tính trái khoáy thế đâu.”

“Haha, sao lại nói quá thế, Chika.”

“Hừm ~ Nhưng nếu nó là thật thì sao. Mà thật ra thì giờ cậu ta đang ở đâu?”

Không ai có thể trả lời. Vale cũng chỉ biết lắc đầu.

“Mà, cố nghĩ cũng chẳng dẫn đến đâu. Chúng ta chỉ cần làm những gì có thể là được!”

Chika cổ vũ mọi người, họ gật đầu đáp lại.

***

Nhóm của Hiiro đã đến Surge, thị trấn gần biên giới, nhưng có một tình huống ngoài dự kiến diễn ra ở đây.

"Này, có chuyện gì thế?"

"C-Chịu…"

Hiiro cau mày sưng sỉa trong khi Arnold đứng cạnh nổi gân mặt.

Một lượng lớn người mở các quầy hàng thu hút đám đông ở trước mặt họ. Hiiro, kẻ không thích chốn đông người, đứng trước khung cảnh như thế này và kết quả là một bầu không khí ức chế.

"C-có lẽ là một lễ hội?"

Muir nghiêng chiếc đầu xinh xắn, đôi mắt cô bé sáng lấp lánh. Một dãy cửa hàng dài bất tận thu hút cô.

"Chờ đã, chẳng phải hôm nay là ngày đầu của Urui?"

"Đúng vậy thưa bác."

Urui ở đây là tên gọi của tháng.

Tháng 1: Nalwine

Tháng 2: Nunui

Tháng 3: Guweron

Tháng 4: Guviris

Tháng 5: Losron

Tháng 6: Norui

Tháng 7: Kelves

Tháng 8: Urui

Tháng 9: Ivanness

Tháng 10: Nalbress

Tháng 11: Hisui

Tháng 12: Grisron

Mỗi tháng ở đây có 28 ngày. Ngẫu nhiên là năm nay được gọi là Anol, và hôm nay là 214 Anno Anol.

"Ngày hôm nay có gì đặc biệt à?"

"Nhóc không biết à, Hiiro? Lễ hội Rear được tổ chức vào ngày này hàng năm mà."

"Lễ hội Raer?"

Thế giới này gọi các mùa là:

Xuân: Esuil

Hạ: Raer

Thu: Jarvas

Đông: Riu

"Giờ là mùa Raer. Để đuổi con nóng nên họ mới bày trò thế này."

(Ồ, đơn giản là một lễ hội mùa hè chứ gì!)

Càng biết càng khó chịu. Đã nóng khi có một tên đáng ghét ở bên cạnh, giờ thêm cái đám đông phiền hà này chẳng khác đổ dầu vào lửa. Đúng là khó chịu mà!

"Này, nhóc không phải vừa nghĩ cái gì khiếm nhã đó chứ?"

"Tôi á? Không hề, tôi chỉ nghĩ ông đúng là một tên phiền phức, lão già ạ."

"Nghe này! Ngươi không biết cách phủ nhận à, dù có là nói dối chăng nữa? Sao mà người trả lời thẳng tưng vậy, tên trời đánh!"

"Thế nên ông mới phiền phức!"

"N-Này nhé, sẽ có ngày…"

Gã ta nắm chặt tay. Đúng lúc đó, tầm nhìn của Arnold hướng tới Muir. Mặt cô bé ửng đỏ, chăm chú nhìn đám đông nhộn nhịp.

"… Thôi được, ta đã quyết rồi! Chú thích nói thì nói, nhưng ta đã hạ quyết tâm rồi!"

"Cái thái độ gì thế? Ông cuối cùng cũng chịu thua rồi à?"

"Im đi!"

Muir chớp mắt bối rối.

"Chúng ta sẽ qua đêm ở đây, được chứ? Vậy hãy cùng nhau tận hưởng lễ hội!"

Nghe thế, Muir tỏ rõ đầy sinh lực. Có vẻ cô bé khá vui mừng. Thực tế là cô muốn đi loanh quanh lễ hội lắm nhưng lại không dám lên tiếng.

"Hiểu rồi, vậy hai người đi chơi vui vẻ nhé. Tôi kiếu về nhà trọ đây."

"Chờ đã."

Hiiro đang cố rời đi nhưng bị chặn vai lại.

"Thả tôi ra."

"Thôi nào, sao nhóc có thể bỏ đi vậy chứ? Cùng nhau tận hưởng lễ hội đi!"

"Không có hứng."

"Hử, nhóc có chắc chứ?"

"…Ý ông là sao?"

Arnold đưa một ngón tay lên và cười điệu. Hiiro cảm thấy muốn đập gã ra bã nhưng kìm lại được.

"Nghe này, lễ hội Raer là lễ hội khá lớn ở Surge đó."

"…"

"Có hàng tá quầy hàng ~ Hơn thế có nhưng gian cực kì nổi tiếng."

Vai Hiiro hơi co giật, "cực kì nổi tiếng" gây hứng thú đối với cậu.

"Thêm nữa, họ còn tổ chức cuộc thi xem gian hàng nào bổi tiếng nhất Surge. Gian thức ăn thường thắng hàng năm… nhưng nghĩ xem ta sẽ được gì?"

"…Dĩ nhiên, là được phục vụ đồ ăn ngon."

"Ta nghĩ ngươi sẽ khá thích đó."

"Hừm."

Arnold có vẻ rất thông thạo. Dường như không phải lần đầu lão tới lễ hội ở Surge. Cũng chẳng có lý do gì để gã nói dối. Và mồi câu là thức ăn ngon.

Và tất nhiên là Hiiro bị cuốn theo hai người họ.

"Này."

Arnold tỏ ra thất vọng, những tưởng việc thuyết phục cậu đã thất bại nhưng Hiiro nói thẳng.

“Dẫn đường đi. Có những đồ gì tốt bán ở đây nào, lão biến thái?”

“Đừng có gọi ta là biến thái!”

Gã quát lên giận dữ nhưng miệng vẫn nhoẻn cười, Muir cũng tỏ ra khá rộn ràng. Cả ba cùng nhau tận hưởng lễ hội.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lễ hội Raer

Ẩn đi!

“…Kẹo đào Burning?”

Hiiro lẩm nhẩm trong khi nhìn tên gian hàng.

“Ồ, họ có bán những trái hiếm nữa kìa!”

“Mời quan khách!”

Chủ quầy hàng, một lão già trông đầy sức sống tỏ ra nhã nhặn. Muir nhìn những Kẹo đào Burning được trưng trong quầy với đôi mắt lấp lánh.

“Lão già, cho chúng tôi ba cái!”

“Chắc rồi! Ồ, cô bé thật là dễ thương, nên ta sẽ cho cháu cái to nhất!”

“Cảm ơn ông… Ehehe.”

Muir cười rạng rỡ.

“Nó ngon chứ?”

“Ừ, đoán xem~ Trái cây hình dạng như ngọn lửa cháy và được tẩm đường, đủ mềm khi nhai. Mà, chú thử xem thì mới biết nó “bùng cháy” (Burning) thế nào.”

Nghe nói vậy, Hiiro cắn miếng to. Đúng là dễ dàng cắn nó và vị tràn ra khoang mồm khi cậu nhai. Đột nhiên có gì đó nổ trong mồm cậu.

“Hử?”

“Hehe, ngạc nhiên chưa? Cảm giác kiến bò trên đầu lưỡi là bí mật của Đào Burning đó!”

Mùi vị đúng là gây nghiện. Thực sự là rất ngọt, như bữa thiết đãi cho vị giác. Cái này chắc khá nổi với đám trẻ. Muir giữ chặt thanh kẹo với cảm xúc mê li.

“Được rồi! Đến của hàng tiếp!”

Arnold dẫn đường, hai người còn lại bám theo.

(Vậy ra lễ hội nó như thế này. Nếu nó có nhiều món ngon thế thì cũng chẳng phải tệ.)

Hiiro chưa từng đi lễ hội khi còn ở Nhật, nên những cảm giác này thật là mới mẻ. Mặc dù thường thì cậu sẽ ước đám đông sẽ không ở đây.

Có nhiều gian hàng ở đây giống ở Nhật, như bắn đồ hay rút thăm. Muir có vẻ khá tận hưởng, nhưng sau một hồi đi lại, tâm trí Hiiro cũng đến giới hạn.

(A, chết tiệt. Hết đâm vào người rồi lại bị dẫm phải chân… Sao mà cả đám người không biến mất cho nó rồi?)

Suy nghĩ liên miên làm cậu tha thẩn khắp nơi. Và rồi cậu đến trước một gian khá lớn. Bảng hiệu đề >

Arnold cũng nhìn lên tấm biển, thể hiện sự kinh ngạc.

"K-Không thể nào… đó là Cá mập Happiness?"

"Ông biết nó hả?"

"Dĩ nhiên rồi! Đó là nguyên liệu mà đầu bếp nào cũng muốn chế biến một lần!"

Hiiro nghĩ có vẻ là một món khá ngon từ thái độ của gã.

"Nghe này, Cá mập Happiness chỉ sống trong vùng biển Great Bull. Hơn nữa, chỉ có những vùng nước sâu và chúng hiếm khi nổi lên mặt biển. Phải gọi là cực hiếm, thường chỉ là khoảng ngắn khi chúng đẻ trứng. Với cơ thể hồng tuyệt đẹp cùng chiếc sừng xanh bích đính trên đầu. Nghe đâu rằng mọi bộ phận của nó, cả sừng và răng nanh đều có thể ăn được!"

Arnold thuyết trình tuôn trào cảm xúc, nhưng Hiiro không có hứng với động vật nên chữ nào bay vào cũng bay ra hết.

"Thế, nó ngon chứ?"

"Dĩ nhiên rồi! Nghe này, vị của nó phải nói là… hàng top, trên cả Thịt Chó săn Aqua!"

"Mua ngay và luôn!"

Trong chốc lát, cái nhìn của Hiiro tựa kẻ đồ tể.

"C-chắc rồi… nhưng…"

"Gì nữa?"

"Nhìn kìa."

"Hử?"

Arnold chỉ vào trục quay may rủi mà cậu có thể nhìn trên dãy đường buôn bán.

"Họ chỉ có giới hạn hàng tồn… nên muốn ăn thì cậu phải thắng nó đã."

"Hả… gì chứ?!"

Con run chạy khắp người cậu. Đến mức mỡ dâng miệng mèo rồi mà không thể ăn? Hiiro cắn môi trong thống khổ.

"Mỗi người được quay một lần và có vẻ có vài người đã chiến thắng… A, tấm bảng có báo rằng họ chỉ còn 6 phần ăn nữa thôi… Mà có dãy đang xếp hàng kìa, thôi thì vận ta xui."

Hiiro nắm chặt tay tuyệt vọng khi thấy Arnold từ bỏ.

(Chờ đã! Món Thịt Chó săn Aqua thực sự rất ngon. Nhưng giờ mình lại không thể ăn được món còn ngon hơn khi đang ở ngay trước mặt? Làm sao có thể… Không, "từ bỏ" không có trong từ điển của mình.)

Hiiro bất thình lình ngẩng mặt và nhìn vào quầy ăn.

"Tôi biết ơn ông lắm, lão già."

"Gì thế?"

"Cảm ơn vì dẫn tôi đến đây."

"Rất sẵn sàng nhưng dù sao thì cậu cũng đâu được ăn…"

"Không, không có lý nào lại từ bỏ.'

Cậu chăm chăm nhìn người đang quay hộp may rủi. Cơ bản là nếu muốn thắng thì phải quay làm sao rơi ra hòn bi vàng.

(Nếu là vậy…)

Cậu tập trung ma lực vào đầu ngón tay.

“Đưa bàn tay hai người ra đây.”

“…Ơ?”

Hai người kia không hiểu gì.

***

Hàng người xếp trước quầy xổ số ngắn dần. Với vài người chiến thắng nữa nên chỉ còn lại ba suất cuối.

Nhưng may mắn là sau đó không còn ai thắng nữa nên…

“Đến lượt mình.”

Đến lượt Hiiro thử sức. Cậu ực một cái và chạm dãi tiến đến cần quay. Sau hồi lóc cóc và rồi…

… BỘP

Mọi người nuốt nước bọt. Quả bóng roi ra..

“FUAHAHAHA! Không có gì là không thể đối với anh!”

Hiiro cười lớn. Vâng, cậu đã lấy được viên bi vàng. Và từ xanh nhạt mà cậu viết trên tay bay cao lên không trung. Đó là… “Vận may”.

Cậu hơi lo lắng khi viết nó. Từ “may” có vẻ dùng được, nhưng cậu không chắc nó sẽ làm tăng hay giảm. Chuyện gì sẽ xảy ra sau đó? Một viên bi chắc chắn sẽ roi ra, nhưng có nhất thiết là viên vàng.

Do đó cậu đã viết “vận may”, từ dễ dàng hình dung ra sự may mắn hơn. Ma thuật là sự tưởng tượng. Những suy nghĩ không cần thiết sẽ giảm sức mạnh. Nên cậu chọn từ dễ hình dung là “Vận may”. Ma thuật của cậu thực sự là ăn gian mà.

Hơn nữa là vu ăn gian nhân ba. Cậu đã viết y hệt lên tay hai người kia, bởi như thế sẽ giúp tăng cơ hội chiến thắng hơn.

Dù rằng nó sẽ khiến họ phát giác ma thuật của cậu.

(Mà, khỏi phải xoắn, thức ăn là trên hết.)

Sự phàm ăn của cậu là ưu tiên hơn rắc rối bị phát giác. Dĩ nhiên kết quả là cả 3 đều chiến thắng. Và như lẽ thường, hai người kia há hốc mồm, nhưng Hiiro cân nhắc sẽ giải thích khi nào có tâm trạng tốt.

“N-Này, Hiiro…?”

“Tôi biết ông định hỏi gì rồi, nhưng trước hết thì.. ăn cái đã!”

Trên tay cậu là đĩa hamburger, với nhân là Cá mập Happiness. Nó có màu hồng nhạt và bao phủ bởi chút rau như rau diếp với nước sốt chua ngọt.

“Ăn… Oh?!”

(Mình đang ở đâu đây?) Trong khoảng khắc, cậu cảm giác như mình đang ở trong đại dương với áp lực ở nước sâu đè lên người. Một mùi vị đậm đà. Thêm sự tượng hợp với chiếc bánh một cách bất thường và chỉ phát cắn đã đưa cậu đến cảm nhận được linh hồn của biển cả.

Cơ thể cậu tan chảy với kích thích nơi đầu lưỡi, không, trong toàn khoang miệng. Hơn nữa, có cái gì đó giòn giòn. Đó là chiếc sừng mà Arnold đã đề cập trước đó. Ngon tuyệt. Những xương sụn được tẩm gia vị thượng hạng ngon đến không tả. Cơ thể cậu sẵn sàng để nhai mọi thứ, thậm chí cả xương hay răng.

(Tuyệt diệu, ai có ngờ thứ này tồn tại trên đời!)

Nó xa xỉ hơn nhiều lần với món cá mà cậu từng được ăn. Bên trong dạ dày rục rịch cứ như chúng vẫn còn đang sống. Đúng là hàng thượng phẩm. Hơn cả thế, cơ thể cậu cảm giác tràn trề sức sống.

Oa… thật sự là….

(Đây đúng là… một thắng lợi…)

Đôi má cậu bắt đầu chùng xuống. Cậu có thể nằm lăn ra ngủ với sự mãn nguyện đầy thư thái. Một cảm xúc đầy dễ chịu, như thể cậu đang nhàn nhã bơi trong đại dương dưới tia nắng ấm.

Khi cậu nhìn sang hai người kia, Muir đang cho thêm gia vị. Cô bé có vẻ thích ăn uống, cô sẽ có tâm trạng tốt nếu được ăn những món ngon. Về phần

Arnold… gã ta khóc, chẳng hiểu tại sao.

Nhìn một lão già khóc khi ăn thì chẳng có gì là thú vị cả. Mà, đúng à món này đáng để khóc, nhưng nhìn lão làm hỏng hết cả tâm trạng, nên Hiiro quyết định sẽ đập gã sau đó.

" Ôi ~ Ngon quá trời! Không thể ngừng lại ~"

Arnold cười hạnh phúc.

"Vâng, nó rất ngon. E… ừm…"

Muir nhìn Hiiro.

"Ưm,… em cảm ơn anh."

Dường như cô bé muốn thể hiện sự biết ơn, Hiiro đáp lại đơn giản "Không có gì.", nhưng đó cũng làm Arnold đả động đến .

"Vậy, nhóc sẽ nói cho ta biết nhóc đã viết gì trên lòng bàn tay chúng ta lúc nãy chứ?"

"…Cùng được thôi."

"Ế? Nói thật hả?"

Arnold cứ nghĩ rằng cậu sẽ từ chối cơ nên gã hỏi lại cho chắc.

"Hở? Vậy thôi khỏi nói nữa."

"À, không, không. Hãy chỉ giáo cho ta với! Cái từ ấy… có phải ma thuật của cậu?"

"Phải, đó gọi là . Một ma thuật độc nhất."

"Ma thuật độc nhất!?"

"Ông to mồm quá! Không nói cho nữa bây giờ!"

"X-Xin lỗi, nhưng đúng là nó là ma thuật độc nhất?"

"Phải. Thấy con chữ trên lòng tay ông rồi chứ?"

"R-Rồi."

"Đó là ngôn từ của nơi tôi sống và tôi có thể tạo ra tác động từ con chữ đó."

Thế giới này không biết đến chữ Hán tự, nên hai người kia không đọc được, do đó cậu có thể thẳng thắn giải thích về ma thuật. Cả hai người chết lặng lắng nghe.

"Không phải ma thuật của cậu là ăn gian sao?"

Gật đầu.

Muir gật đầu tán thành Arnold.

"Ai quan tâm chứ. Cứ coi nó là thiên bẩm đi."

"Mà, chắc vậy, nhưng… ta chưa từng nghe đến ma thuật độc nhất, nhưng không hề bá đạo đến thế."

"Ồ, ví dụ xem?"

Hiiro có hứng thú với ma thuật độc nhất ngoài ma thuật của cậu.

"Coi nào, ma thuật điều khiển không gian, ma thuật tẩy não và… ma thuật thao túng ma thuật khác."

"Nó nghe cũng đầy sức mạnh mà."

Đặc biệt là khoản tẩy não nghe rất nguy hiểm. Cậu không biết cách nó hoạt động nhưng ma thuật có thể bỏ bùa trái tim con người thì thật là đầy uy lực.

"Nhưng Ma ngôn của ngươi có thể dùng được khả năng của tất cả ma pháp trên, đúng chứ?"

Thành thật mà nói thì cậu có thể. Có thể không thuần thục như nguyên gốc nhưng nó có thể bằng cách sử dụng một từ có tác dụng tương đương.

"Tôi đoán là có thể."

"Ta biết mà, đúng là ăn gian vãi ra ~ Ngươi đúng là tên gian lận ~"

Gật.

"Nó có thể là bá đạo nhưng không có nghĩa là vô đối."

*{Nó có thể là toàn năng, nhưng không có nghĩa là bất bại}

"Ý nhóc là sao?"

"Ai biết? Sao tôi phải nói cho ông chứ."

"Gừ… mà, ít ra ngươi cũng không phải tên ngốc nói cho kẻ khác điểm yếu của mình."

"Dĩ nhiên."

"Dù thế thì ma thuật ngươi thực sự quá ghê gớm! Thực sự không tưởng!"

"Gì cũng được. Tôi mệt rồi nên về nhà trọ đây. Với lại, đừng có mà kể cho ai đó."

"Nghe xong đã nào!"

Hiiro vẫn cứ bước đi, hai người kia thờ dài bước theo.

"Hừ? Lễ hội thế là đủ rồi chứ?"

"Ế? A, vâng, nó rất tuyệt…"

"Tôi cũng thấy thế!"

"Vậy ra ngươi cũng biết hưởng thụ à."

"Đặt phòng cho ta, tên hầu."

"Ta nhắc lại là ta không phải thằng hầu cho nhà ngươi! Với lại, tôn trọng người hơn tuổi tí đi!"

Hiiro đột ngột nhìn Arnold đang gào lên và nói.

"…Đừng có mà trở nên giống gã ta, bé lùn."

"Ý ngươi là sao, tên nhóc chết giẫm!"

Hiiro liếc nhìn Muir nhưng cô bé bồi hồi không biết đáp trả thế nào.

Lờ đi cơn bực phiền phức của Arnold, Hiiro tiến tới quán trọ. Nhưng có vấn đề ở đây.

"…Ê? Hết phòng ấy à?"

Arnold ngoác mồm trước bàn tiếp tân. Phía sau gã, Hiiro đang phát cáu hết cỡ.

"Thực sự xin lỗi. Bởi đang trong lễ hội nên hiện tại không còn phòng trống nào nữa."

Giờ làm sao đây? Arnold rớt mồ hôi hột, tự hỏi làm sau để giải thích với con quỷ đằng đằng sát khí ngay sau gã.

Arnold từ từ và lặng lẽ quay đầu lại và nhìn cậu nhóc tóc đen và đặt câu hỏi.

"Có chuyện gì, lão già?"

"T-Ta cũng bất lực tòng tâm, đúng chứ? Người ta đặt hết nên hết phòng rồi."

"Ha, phải ngủ ngoài đường dù ở ngay trong thị trấn à…"

Hiiro lẩm bẩm với con mắt trống rỗng đúng là cảnh tượng hiếm. Thành thực thì cậu muốn ngủ trên giường hơn sau khi chui rúc trong các lều trại bên ngoài quá lâu, nhưng đúng là một giấc mơ dang dở.

“Chết tiệt,… Cái lễ hội trời đánh thánh đâm… biến mất cho nó rồi.”

Cậu thốt lên cái gì đó khá là đáng sợ, nhưng dù sao bản thân cậu cũng đã tận hưởng nó nên không thể quy chụp hết cho thực tế. Họ nên đặt phòng trước. Không, có lẽ phòng đã đặt hết trước đó rồi, cậu hối hận vì đã không kiểm tra trước.

“Xin lỗi…”

Chủ trọ ở bàn tiếp tân gọi họ, và cả ba quay lại nhìn ông ta với ánh mắt thất thần.

“Sao mấy người không thử đến Guild xem sao?”

“Guild?”

Arnold nghiêng đầu.

“Vâng, Guild thường có phòng trống cho nhân viên, nhưng nếu cậu hỏi thì có thể họ cho cậu mượn một phòng.”

Nghe thế, Arnold mặt mày rạng ngời và gật đầu.

“Hiểu rồi. Vào những ngày thế này, hẳn họ sẽ cho chúng ta mượn một phòng.”

“Chúng ta sẽ đi chứ?”

Muir ngước mắt nhìn lên, Arnold đặt tay lên đầu cô bé.

“Phải, hi vọng cuối cùng của chúng ta đó.”

“Đừng mong quá rồi lại thất vọng đó.”

“Tên khốn! Sao người thối mồm thế! Đừng có mà suy nghĩ tiêu cực!”

“Vậy thì nhanh lên đi!”

“Đã bảo là lắng nghe người khác nói đã!”

Hiiro nhanh chóng rời nhà trọ, trong khi hai người kia đuổi theo cậu.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Guild Master

Ẩn đi!

Tòa nhà Guild cũng kha khá người, nhưng họ cuối cùng cũng xoay sở được một phòng ba người. Ít ra đã không lãng phí khi cuốc bộ đến đây.

Ba người nhận phòng và nằm bệt lên giường. Đúng là dễ chịu hơn ngủ ngoài trời nhiều.

“Mà này, ngươi định sẽ làm gì từ giờ trở đi?”

Arnold hỏi, Hiiro đáp lại trong lúc nhắm mắt.

“…Để qua được trạm kiểm soát sẽ lắm rắc rối chứ gì?”

“Phải, nếu ngươi không có Thị thực chính thức thì đừng hòng mà qua.”

“Còn ông thì sao?”

“Có chứ, cả ta lẫn Muir nữa.”

“Làm sao mà ông có thể lấy được nó thế?”

“Hả, cái đó mà người cũng không biết sao? Thế ngươi định qua biên giới kiểu gì vậy?”

“Bảo bọn chúng cho qua, nếu không có tác dụng thì… đập nhau thôi.”

“Nguy hiểm vãi! Bình thường ta sẽ cười vào sự ngờ nghệch của ngươi rồi, nhưng giờ ta đã rõ ma thuật của ngươi, cái đó còn đáng sợ hơn.”

Arnold sợ cậu sẽ manh động mà dùng Ma ngôn đánh gục lũ lính canh để vượt biên, bởi sức mạnh của cậu thừa sức làm điều đó.

“Nghe này, Thị thực được phát ở Guild. Nhìn này.”

Vừa nói, gã đưa ra một tờ giấy mỏng, to hơn mảnh vé tàu. Viết trên đó ngày phát hành và ngày mãn hạn.

“Vậy tôi chỉ cần kiếm một cái ở ngay đây…”

“Không, dù ngươi có đăng kí ở đây, thì cũng mất kha khá thời gian để nó được thông qua, người hiểu chứ?”

“…Thật à?”

“Thật. Thông thường thì ngươi phải lấy từ Guild ở thủ phủ một đất nước. Thậm chí mất một tuần sau đó. Ở trường hợp của nhóc, đăng kí ở đây, phải được Guild ở thủ phủ xác minh và Thị thực chỉ đến tay nhóc khi nó đã được họ xác nhận.”

Đầu tiên khi đăng kí, một người cần phải xác thực nhân thân, nguyên quán. Và dĩ nhiên là kẻ có tiền án tiền sự sẽ không được xét đến. Còn nếu hồ sơ trong sạch và có lý do chính đáng để qua biên giới, Guild Master sẽ xác nhận cho anh, Đó gọi là Thị thực.

“Ô hô, thế thằng cha Guild Master ở thủ phủ quyền cao chức trọng gớm.”

“Lại nữa? Nhóc đến từ thủ phủ đúng chứ? Sao cái đó mà cũng không biết?!”

“Không có hứng.”

“…Hài, nghe cho kĩ này, Hiiro. Nhóc có biết bao nhiêu Mạo hiểm gia đạt đến rank SSS trong loài người không?”

“Ba, tôi nhớ thế.”

“Phải, một trong đó đảm nhận chức Guild Master ở thủ phủ đó.”

“Hừm.”

“Đừng có mà “Hừm”.”

Đó là cách mà Hiiro thể hiện thái độ không có hứng thú.

“Ông ta mạnh lắm đó, biết chưa hả? Chỉ có những người có sức mạnh cao cấp và có sự nổi tiếng mới được chọn vào cái ghế đó thôi. Họ đồn rằng kĩ năng vật lí của ông ta ngang ngửa loài Người thú. Đúng là một tên quái vật!”

“Có nghĩa ông ta là một con quái vật bị mất status (tình trạng) và thanh thế đó.”

“N-Này… Họ còn nói trong tình trạng khẩn cấp, quyền lực Guild Master ngang ngửa với Đức vua đấy, chờ đã… người nói hơi quá đáng rồi đó?!”

“Ai quan tâm.”

“…Ha, Mà nữa, tên ông ta là…”

***

“Ha? Đã lâu lắm không gặp cậu, Vale!”

“Đúng là đã lâu lắm rồi, ngài Judom.”

Người mới chào hỏi Vale, chỉ huy quân đoàn hai của Victorias, với nụ cười hào phóng là Judom Lankars.

Với bộ râu trắng hoành tráng song ông ta mới gần năm mươi. Mái tóc trắng ngắn được tỉa gọt của ông đến từ nhiều nguyên nhân hơn là do tuổi già.

Thái độ từ tốn toát ra phong thái thân thiện thậm chí đối với những đứa bé. Nhưng ông ta lại có một thân hình khác thường, đặc biệt rõ ràng khi ông đứng.

Chiều cao phải đến hai mét và cánh tay qua tôi luyện trông chắc khỏe, săn cứng như thép.

Một cơ thể vạm vỡ ấy khiến ta liên tưởng sẽ xé rách bộ đồ mà ông ta mang trên người chỉ bằng một cử động nhỏ.

"Hahaha, khỏi phải câu nệ ngài nghiếc. Cậu giờ cũng là một chỉ huy lỗi lạc rồi cơ mà."

Ông ta vỗ lưng Vale trong khi cười lớn. Nhưng dù chỉ là cú đánh nhẹ, nhưng chẳng khác nào đòn tất kích cắt xén dần mòn HP của Vale.

"Hự - Đ-Đúng là ngài vẫn không đổi, ngài Judom."

Vale cười vui vẻ trong khi xoa tấm lưng của mình.

"Vậy, có công chuyện gì à? Hiếm khi thấy cậu ghé qua đây."

"Tôi đến đây để xin ít ân huệ từ ngài, như một Guild Master."

Hiện tại hai người đang ngồi trong Guild, ở căn phòng của Guild Master.

"Ô hô, lại dính vào rắc rối nào à? Quên đi, ta nghỉ hưu rồi. Tiền tuyến là của lũ trẻ bọn cậu."

"Ngài sao lại nói thế! Đối với ngài, các Mạo hiểm gia hiện giờ chẳng khác nào cây nến."

"Hahaha! Cậu không cần quá lời! Hơn nữa, ta nghe là các Hero cũng đã được triệu hồi… Đây là kỉ nguyên của bọn họ, đúng chứ?"

Judom nói với cái nhìn sắc nhọn, nhưng Vale không để ý đến.

"Không, không, thêm được người mạnh nào càng tốt bấy nhiêu. Đặc biệt một người mạnh như ngài."

Nghe Vale trả lời vậy, Judom hơi tối xầm mặt mày, nhưng ngay lập tức rạng rỡ trở lại.

"Ta đã nói rồi, kỉ nguyên của ta đã hết. Như ta hiện tại, chỉ còn đến rank SS. Ta không thể suốt ngày bấu víu cái danh SSS này nữa rồi."

Judom nói có chút mặc cảm với biểu lộ sâu sắc.

"Ngài quá khiên nhường rồi… À mà ngài nói sẽ để tiền tuyến cho người trẻ?!"

"À, phải."

"Vậy ngài có thể huấn luyện cho họ để thực chiến?"

"… Cho các Hero?"

"Phải?"

Hai người nhìn nhau một hồi. Judom nhìn Vale, người đang thẳng thắn nhìn ông, với nụ cười nhạt.

"Y như ánh nhìn khi đó, khi cậu đến xin làm đệ tử của ta."

"Dù cuối cùng ngài vẫn từ chối. Lúc ấy ngài có nói: Cậu không đáng để làm học trò của ta. Ta chỉ nhận những ai có thể đấu ngang ngửa với ta."

"Ta có nói vậy à?"

Judom cười, hồi tưởng lại thời niên thiếu.

"Và giờ, những người có thể đạt đến ngang trình độ ngài đã xuất hiện."

"…Vậy sao."

Với nụ cười tắt trên môi, ông đáp lại Vale.

"Xin hãy dạy họ! Vì lợi ích tương lai của Humas!"

"Tương lai của Humas, sao…"

Vale nhìn ông với con mắt thành khẩn và đầy cương nghị. Judom lấy chiếc tẩu ra và châm nó. Ông chậm dãi hít một hơi.

“Này, Vale.”

“Dạ?”

“Cậu biết vì sao ta lại trở thành một Guild Master không?”

“Dạ… không, tôi không biết.”

“Bởi Guild Master có thể ra lệnh ngang với quyền lực của Đức vua khi có hoàn cảnh hiểm nghèo.”

“Ngài Judom…?”

“Khi ta còn là Mạo hiểm gia, ta luôn từ hỏi sao quốc gia này, không, cả lục địa này lúc nào cũng chìm trong chiến tranh.”

“…”

“Mỗi ngày ta đều cầu nguyện để có một ai đó mang lại bình yên cho thế gian này. Cứu vớt tất cả bằng sự tin cậy, thông qua đàm phán. Nhưng sự căng thẳng giữa các tộc cứ leo thang và rồi mở rộng khắp quốc gia này. Dĩ nhiên ta đã cầm kiếm đứng lên bởi ta có những thứ cần phải bảo vệ. Nhưng cậu nghĩ tên cựu Guild Master đã làm gì khi đó?”

“…”

Như biết câu trả lời, Vale cảm thấy xấu hổ.

“Guild Master đã cao chạy xa bay. Hắn bỏ rơi đất nước này. Lạm dụng quyền lực của một Guild Master để trốn thoát cùng của cải của hắn. Nhờ thế, liên kết mệnh lệnh giữa các Mạo hiểm gia bị phá bỏ và làm thương vong biết bao sinh mệnh mà đáng ra có thể cứu.”

“Ngài Judom…”

“Đức vua đã bổ nhiệm tên Guild Master đó.”

Vale lặng im trước lời nói của ông. Đức vua chịu trách nhiệm khi bổ nhiệm cựu Guild Master. Còn Judom giận bản thân vì đã không thể nhìn thấu chân nhân của hắn.

“Vậy nên ta đã trở nên mạnh mẽ hơn để giành lấy ghế Guild Master. Sau đó yêu cầu đức vua để có quyền hành trong những trường hợp khẩn cấp. Và như vậy Guild Master đã trở thành vị vua thứ hai của đất nước này.”

“…”

“Mục đích của ta chỉ có một, và đó là vị trí có thể sửa lỗi lầm của Đức vua. Đây là điều tốt nhất mà ta có thể làm như là một Mạo hiểm gia. Nhưng…”

Judom nắm chắt tay. Vale tròn mắt nhìn. Đúng là hiện nay quyền lực tuyệt đối nằm trong tay vua, nhưng Guild Master có toàn quyền với các vấn đề liên quan đến những Mạo hiểm gia.

Judom ném cho Vale cái nhìn trầm lắng và lạnh lẽo.

“… Đức vua lại phạm phải sai lầm lần nữa.”

“Cái- Ý ngài là sao chứ!”

Vale sốc trước lời cáo báo đối với Đức vua. Thậm chí nó có thể gán vào tội phỉ báng.

“Đức vua đã tế sống ba người vì cái gì? À không, vẫn còn một người sống, có lẽ vậy.”

Ông ném cái lườm tới Vale, muốn anh ta trả lời.

“N-Nó…”

“Triệu hồi anh hùng… Phải, quốc gia chúng ta đang đứng trước hiểm nguy. Nhưng ta đã khuyên Đức vua rằng có những cách khác có thể làm trước khi nghĩ đến việc triệu hồi.”

“Ngài đã cố ngăn đức vua sao…?”

Vale không thể hiểu, nên ông bực tức nhìn anh ta.

“Tại sao chúng ta lại từ chối một cuộc đàm phán hòa bình chứ?”

“Đàm… phán? Ngài đang nói cái gì vậy?”

“Hừm, ta chắc cậu không biết tin đó. Mà, dĩ nhiên rồi.”

Judom uể oải lắc đầu.

“Xin ngài hãy giải thích rõ ràng.”

“Vài năm trước, có bức thư kêu gọi đàm phán hòa bình từ phía Evila.”

“Không thể nào! Tôi chưa từng nghe thấy chuyện này!”

“Tiếng xấu phải giấu đi!”

Thở ra khói thuốc, Judom nói.

“N-Nhưng dù vậy! Đó là bức thư đến từ Evila, ta không thể tiin tưởng được!”

“Vậy sao ta không yêu cầu một cuộc đối thoại?”

“…”

“Ta sẽ chẳng biết cái gì sẽ đến nếu không thử nó.”

“Chuyện này…”

Vale hiểu rằng nói ra chỉ là biện hộ, anh không thể phản pháo.

“Ta hiểu cảm giác của cậu. Ta cũng biết họ đã phản bội chúng ta trên bàn đàm phán trước đây cũng từ một bức thư. Nhưng chẳng phải nên thử những cách khác trước khi hiến tế con gái mình chứ, không phải sao?“”

“B-Bệ hạ cũng đã rất đau lòng vì điều đó.”

“Đau lòng không cứu sống được con gái của ông ta không!”

Thái độ điềm đạm của ông lúc trước đã thay đổi hoàn toàn, trở nên đầy chết chóc. Vale toát mồ hôi khắp cơ thể. Đó là khí thế của một cựu Mạo hiểm gia…

Judom thở dài ngán ngẩm.

“Nếu lúc đó, ông ấy chỉ cần ngỏ lời thì ta chẳng quản ngại đi cùng dù cho buổi đàm phán có thành ra thế nào. Cậu cũng giống những người khác, không biết rằng trong tộc Gabranth với Evila cũng có kẻ hiểu biết.”

“C-Có thể đúng, nhưng nó cũng giống như sự thật là Đức vua của Evila đã muốn tuyệt diệt Humas chúng ta.”

“Sự thật?”

“Phải!”

“Vậy cậu đã biết chưa? Rằng Evila đã có vị vua mới.”

“…Ho?”

“Khi một vua mới lên ngôi là đi đôi với sự thay đổi chính sách. Và bức thư cũng được gửi từ vị tân vương đó. Không may thay, bệ hạ của chúng ta đã bỏ ngoài tai lời khuyên của ta mà cố theo đuổi kẻ ngoài đến từ thế giới khác.”

“Kẻ ngoài… Sao ngài lại nói thế, những Hero-”

“sẽ hi sinh tính mạng vì chúng ta?”

“…”

“Ta không biết bọn chúng sẽ trở thành người như thế nào, nhưng ta không nghĩ chúng sẽ đặt lợi ích của thế giới này trên mạng sống. Nếu ta mà vào tình huống của đám người đó và bị kéo đến đây thì ta mặc kệ hết mà bỏ đi làm một chuyến du lịch còn hơn.”

Nó chính xác là những gì Hiiro đã làm, nhưng những lời Judom thốt ra khiến Vale phải đứng hình.

“N-Nhưng các Hero nghiêm túc về…”

“Bởi chúng chưa phải đối mặt thời khắc sinh tử cận kề. Mấy ai tĩnh tâm được sau nếm phải tuyệt vọng.”

“…”

“Bọn chúng có gia đình đúng chứ? Là người gọi họ đến, Đức vua phải chắc chắn rằng có thể đưa họ trở về… đúng chứ?”

Vale cúi đầu và nhắm mắt.

“Và theo những gì ta nghe được, một trong những kẻ được triệu hồi, có thằng nhóc bỏ đi khi chẳng có lí do gì phải tuân theo?”

“Dạ, phải.”

“Ta có thể đặt niềm tin vào tên nhóc đó hơn là đám Hero.”

“Ý n-gài là sao!?”

“Câu hỏi đó thể hiện rằng cậu đang còn non lắm, Vale.”

“Ngài Judom…”

Sự điềm đạm quay trở lại với Judo,, đặt chiếc tẩu xuống bàn.

“Cuộc trò chuyện đến đây thôi, Vale.”

“N-Nhưng!”

“Ngẫm nghĩ lại coi cậu nên phải làm gì. Giờ đến lượt ta đi khuyên bảo Đức vua.”

“Tôi có thể không bao giờ…”

“Làm sao mà một người có thể cứu rỗi thế gian này, khi mà lờ đi lời khuyên từ những người bạn và kẻ hầu cận?”

Sau đó, Judom không nói thêm lời nào nữa và Vale rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cách để vượt trạm kiểm soát

Ẩn đi!

“Judom Lankars?”

“Phải, Judom Lankars. Cựu Mạo hiểm gia, được biết tới với cái tên Impact King (Chấn đế).”

Nó chỉ là một tên hiệu, nhưng Hiiro cau mày khi nghe.

“Nghe chẳng khác nào tên học sinh trung học bị chuuni (ảo tưởng, trẻ trâu) tự xưng…”

“Học sinh trung học?”

“Thôi, quên đi.”

“Cũng được? Nhưng hãy nhớ tên ông ta. Thật lãng phí khi ông ta lại là một Humas.”

“Ô hô, cũng chẳng mong gì từ một kẻ đã đánh mất status lẫn địa vị.”

“Ta đã nói là ông ta không có như thế! Ông ấy cũng từng cưu mang ta một lần, dù đã lâu lắm rồi.”

Arnold co đôi mắt lại hồi tưởng.

“Mà, tôi chẳng quan tâm tới ông ta, nhưng cứ thế này thì tôi không qua được cái điểm kiểm soát kia được à?”

“Phải, sẽ mất kha khá thời gian để nhóc vượt qua đó đấy.”

Hiiro trầm ngâm suy nghĩ nên làm gì. Với chừng nấy thời gian thì mọi chuyện sẽ đâu vào đó, nhưng đã mất một tuần ở thủ đô rồi nên cần nhiều hơn thế. Và dĩ nhiên là cậu không đủ kiên nhẫn ngồi đợi.

“Này.”

“Hử?”

“Điểm kiểm soát đặt trước cây cầu lớn đúng không?”

“Phải, cây cầu duy nhất nói hai địa phận loài người và người thú. Dĩ nhiên là vượt qua biển không phải là điều không thể, nhưng…”

“Nhưng nó không phải cách hay? Tôi đang tính đến phương án đó nếu không còn cách nào khác.”

“Và còn làm bằng cách nào nữa kìa? Biển nối giữa hai vùng đất thực sự chảy rất siết và có cả xoáy nước. Chưa nói đến nguy cơ gặp quái. Ta nghe do địa thế đặc thù như thế nên việc vượt qua bằng thuyền là không thể.”

(Mình không thể qua bình thường do không có thị thực. Còn cách vượt sông cũng đầy nan giải. Chờ đã, nếu dùng Ma ngôn… Không, như thế dễ không may có kẻ phát giác. A, phải rồi, mình có thể sao chép thi thực bằng từ “Chép”… Nhưng thế thì tầm thường quá nên không vui. Suýt quên, sao không nhân cơ hội thử thí nghiệm đó nhỉ. Đúng lúc lắm. Đi bên trái không được thì đi bên phải, người đời đã dạy mà. Kekeke…)

Hiiro cười như mới nghĩ ra điều gì đó. Nhưng hai người kia ngạc nhiên khi thấy thế, họ đoán rằng cậu lại giờ trò gì đó nữa cũng nên.

***

Ngày tiếp theo, bọn họ leo lên chiếc đồi gần điểm kiểm soát.

“Này, nhóc thực sự sẽ làm nó à?”

Arnold nhìn hồ nghi, làm Hiiro phát bực.

“Cứ làm theo những gì tôi nói là được.”

Muir bồn chồn nhìn hai người họ.

“Được rồi, bắt đầu thôi.”

Nói xong, Hiiro viết chữ “nhẹ” lên ngực cậu với Ma ngôn. Cậu hơi gặp khó khi viết nó, nhưng cậu không dùng đến Không khắc tự bởi sẽ gây tốn nhiều ma lực hơn. Sau khi cậu hoạt động nó và đếm đến 40 trong đầu.

“Mọi thứ thế là xong.”

“Vậy à. Ồ, cậu thực sự nhẹ hẳn!”

Theo vóc người Hiiro, cậu tầm khoảng 60 cân, nhưng giờ cậu chẳng được bao kí. Arnold sẽ ném cậu như một cây thương.

“N-Nhóc có chắc chứ?”

“Nhanh lên coi. Tôi đã nói là nó chỉ có tác dụng trong một phút nên giờ chỉ còn lại 20 giây thôi!”

“Thích thì chiều!”

Arnold vận hết sức và…

“GAAAAAA!”

“Ứi!”

Hiiro nheo mắt vì áp suất không khí và rời khỏi mặt đất với tốc độ cao, cảm giác y như viên đạn bắn khỏi nòng.

(Ồ ~ Tầm nhìn đẹp phết.)

Trong tâm cậu thán phục trước cảnh quang tuyệt vời này. Tác dụng của "nhẹ" biến mất và cậu mất dần gia tốc. Vì cậu dừng ở giữa không trung nên cậu viết một từ vào không khí. Bây giờ là từ "Bay". Cậu nhắm vào sau lưng và kích hoạt nó, bởi cậu hình dung ra cảnh bay tự do như con vật có cánh.

Dĩ nhiên là cậu đã kiểm tra có thể bay được hay không bằng cách viết vào gan bàn tay trước đây. Thay đổi duy nhất là viết trực tiếp vào sau lưng.

(Hừm, "cánh"… có lẽ lần tới mình nên thử nếu nó có thể mọc.)

Cậu khá hứng thú khi kiếm được thêm thử thách mới. Nó thể hiện phần trẻ con của cậu. Tác dụng của "bay" rất rõ ràng.

(Ồ, mình có thể bay ~ Nhưng chậm quá. Đi còn nhanh hơn.)

Cậu tưởng tượng ra mình bay nhanh hơn nhưng tốc độ vẫn không đổi. Vâng, cái này không trở ngại đến kế hoạch của cậu, nên chẳng vấn đề gì.

Chậm rãi bay cao lên bầu trời, cậu bay chéo qua điểm kiểm soát. Với độ cao này, cậu chẳng khác một con chim nhỏ khi nhìn từ dưới đất.

Nhưng một phút đã qua và tác dụng biến mất. Cậu muốn viết "bay" lần nữa, nhưng đó là điều không thể,

(Có vẻ không thể dùng liên tục hai lần cùng một từ.)

Viết cùng một từ liên tiếp là không thể. Cậu đã biết từ thử nghiệm từ trước nên chẳng có gì phải xoắn.

(Vậy thì dùng cái này vậy!)

Cậu viết "nổi". Và thế, cậu dừng dơi và dừng ngay giữa không trung.

Lơ lưng giữa trong không khí đúng là cảm giác khó tả.

"Hừm, được mấy ai được ngắm thế gian từ độ cao này chứ?"

Từ trên cao, Edea thật đẹp. Cậu có thể thấy vùng đất xanh lá, biển xanh dương và những rặng núi cao chót vót. Một cái nhìn cho cậu thực sự thấy Người mẹ Thiên nhiên.

(Giờ thì mình chỉ cần lập lại "bay" và "nổi" thôi mà.)

Với ý nghĩ đó, cậu thỏa con mắt trong khi chờ "nổi" hết hạn.

***

Trong khi đó, Arnold và Muir đang ở điểm kiểm soát.

"Bác ơi, anh Hiiro sẽ ổn chứ?"

"Ai biết. Nhưng ta chưa thấy ai khinh xuất như hắn cả."

Hiiro đã giải thích kế hoạch cho hai người: Đầu tiên là cậu sẽ giảm sức nặng cơ thể bằng từ "nhẹ". Sau đó cậu sẽ để 30 giây trôi qua. Lý do cho việc chừng lại này là cậu chỉ có thể hoạt động từ tiếp theo sau khi một phút của khả năng tạm thời từ trước hết tác dụng. Trong trường hợp xấu nhất là cậu sẽ đâm sầm xuống đất trong khoảng một phút sau bị ném.

Do đó cậu đã để Arnold ném mình ở giây thứ 40. Chỉ còn lại 20 giây trong khi cậu di chuyển theo quán tính lên trên. Và đó là những gì Arnold có thể làm với sức mạnh của một Gabranth.

Bước tiếp theo, cậu sẽ bay trên không trung bằng "bay". Dĩ nhiên là họ có hỏi cậu vì sao không dùng nó ngay từ đầu, nhưng cậu không thể dùng liên tục cùng một từ và nguy cơ cao là bị ai đó phát hiện khi cậu mất hết gia tốc. Dĩ nhiên nguy cơ có người thấy cậu sau khi Arnold ném cũng cao không kém, nhưng người đó chắc bản thân hoa mắt vì tốc độ phóng của Hiiro.

Bước cuối trong kế hoạch là dùng đảo hai từ "bay" và "nổi" rồi tìm chỗ vắng để tiếp đất.

Họ có hỏi cậu là sao không dùng cách đơn giản hơn mà Hiiro đã nghĩ tới trước đó là sao chép lại thị thực bằng từ "chép".

Tuy nhiên, Hiiro luôn muốn thử bay như thế và đang cơ lúc có cơ hội tốt nên cậu thử luôn.

"Nói thật là ta cũng chẳng hiểu là nó là thiên tài hay là thằng ngốc nữa."

"Ahaha…"

"Thêm nữa, hắn đúng là một tên khốn."

Arnold chỉ có thể cười nhạt. Nhưng thật không hiểu sao mà gã tin rằng Hiiro thực sự có thể làm được.

Điểm kiểm tra có một mái vòm khổng lồ bằng kim loại. Trước khi đi vào trong đó, lính canh sẽ kiểm tra thì thực từng người một.

"Được rồi, nhóc có thể đi."

Muir được cho vào trước, Arnold theo sau.

Trong mái vòm chứa đầy cửa hàng. Vài cái tạm bợ của mấy kẻ bán hàng rong, mấy cái khác thường trực thì đặ ở kia. Khi tiến xa hơn, có một cánh cửa, đủ để một người lớn đi qua, được bảo vệ bởi hai lính canh ở hai bên.

(Nghiêm ngặt như xưa. Tất cả để rà soát lượng người qua lại)

Nghĩ vậy, gã tiến đến chỗ lính canh cùng với Muir.

Một vòng ma pháp được đặt ngay trước đám lính canh. Vòng đó sáng lên màu xanh dương khi Humas đứng lên đó, xanh lá là Gabranth, và đỏ là Evila và vàng là tộc khác.

Sự phân biệt đối xử với tộc Pheom? Ý nghĩ đó lóe lên trong đầu gã, nhưng cho đến nay không một ai trong tộc đó có thể đi qua điểm kiểm soát. Và ngay từ đầu, họ cũng hiếm khi ló dạng. Nghe đâu là chưa có Humas nào thấy thậm chí một người trong số họ.

Do đó nên Pheom bị xếp vào nhóm những tộc khác.

"Về nhà à. Đi đi!"

Theo lời lính canh, Arnold và Muir đi qua cửa ra, đặt chân lên vùng đất của họ.

"Oa~ Cây cầu thật dài ~"

Như Muir đã nói, một cây cầu dài hoành tráng trải dài trước mắt họ, việc cô bé ngạc nhiên cũng dễ hiểu.

"Đi thôi, Muir."

"Vâng."

"Không biết tên nhóc ra sao rồi?!"

"Cháu cũng muốn biết ~"

Dĩ nhiên là hai người đang nói tới Hiiro. Cậu ta không trong tầm nhìn nên họ đoán là cậu đang ở cuối chiếc cầu và bắt đầu đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chạm trán: Quái vật độc nhất

Ẩn đi!

Tại lúc mà hai người kia đi qua trạm kiểm soát, Hiiro đang ở trên trời gần ngọn đồi. Từ đó, cậu có thể quan sát cây cầu mà không bị phát hiện.

Thực tế là cậu bị ép hạ cánh xuống đầu của cây cầu. Với nhịp độ di chuyển chậm. nên nó gây tốn nhiều ma lực để có thể đi hết đường sang phía bên kia.

Có vài người trên cây cầu khi cậu tiếp đất. Hiiro phải dùng chiếc áo choàng trùm kín người để tránh lộ danh tính, và lẩn đi.Tuy nhiên những người thú trên cầu chỉ nghĩ cậu chỉ là một con quái biết bai nhào xuống kiếm thức ăn, nên chẳng thèm để ý đến.

(Cây cầu này dài quá. Nó chạy đến mãi đâu cơ…)

Không giống game, nếu bạn mết thì sẽ rớt HP xuống. Vậy nên nếu chạy hết con đường này thì mất kha khá HP. Tuy vậy, nó cũng từ hồi phục nếu ta nghỉ

ngơi.

Đại lục của người thú bao phủ bởi màu xanh lá.

Sự khác biệt giữa nơi đây và của loài người là có só lượng lớn loài thú hoang dã. Dĩ nhiên là bên loài người có khá nhiều cây cỏ và núi non.

Tuy nhiên, ở đây là đất đai và rừng cây, là những mặt hồ và dòng sông, được bao quanh bởi thiên nhiên hoang dã tràn đầy sức sống.

(Vậy ra mỗi địa phận có những giá trị riêng.)

Điểm nổi bật của địa phận loài người là hệ sinh thái nhân tạo. Sản xuất và mua bán, xuất và nhập khẩu. Nó là vùng đất của buôn bán.

(Không biết địa phận Evila nó như thế nào… Mà dù gì mình không sớm thì muộn cũng sẽ đến đó để tận mắt chứng kiến.)

Trong khi đang suy nghĩ, một chiếc xe ngựa dừng trước cậu. Từ đó bước ra một người có vẻ là kẻ đi buôn. Dĩ nhiên đó là một người thú.

(Tệ thật… Mình không thể để bị phát hiện ở đây được.)

Arnold đã cảnh báo rằng không giống địa hạt của loài người, đây là vùng đất nơi ta có thể bị đột kích tấn công. Một đất nước chi phối bởi chiến tranh. Ta có thể bị tấn công chỉ bởi lý do là ta là thuộc tộc người.

Nếu nó không may xảy ra, cậu không có ý định để thua, nhưng cậu không thể gây ra hiềm khích ở đây được. Cậu vẫn chưa muốn tách khỏi Arnold khi mà vẫn còn có thể khai thác thông tin thêm từ gã.

(…Nghĩ ra rồi.)

Cậu viết một từ lên cơ thể, trong khi nghĩ đến một bộ phận của ai đó.

"Ngươi làm gì ở đây vậy? Đang bắt xe à?"

Như trả lời câu hỏi của gã đàn ông, Hiiro cởi bỏ trùm đầu.

"Ồ, ngươi có đôi tai thật đẹp!"

Tên kia cười vui sướng.

"Xin lỗi. Bạn tôi sẽ đến sớm. Cảm ơn ông đã quan tâm, nhưng không có gì đâu."

"Ồ vậy sao? Vậy có chuyến đi tốt lành nhé nhóc."

Và thế là tên đó quay lại chiếc xe ngựa.

(May mà mọi chuyển đều êm đẹp. Nhưng mà tên người thú đó cũng tử tế.)

Cậu chạm vào đôi tai đang rung trên đầu cậu. Nó khá mượt. Nhưng tai không phải cái duy nhát thay đổi. Tóc của Hiiro đã đổi sang màu bạc. Giống như của Muir.

Sử dụng trong khi nghĩ đến hình ảnh tộc của Muir trong đầu, Hiiro đã viết [Chép] lên cơ thể. Tuy nhiên, do nghĩ đến Muir nên kết cấu khuôn mặt cậu sẽ biến đổi khá nhiều và khó có thể làm nó cân xứng được, nên cậu cố nghĩ đến hình ảnh nào lhasc. Tuy vậy, cậu chỉ mới gặp được 2 người thú trong đời.

Lý trí của Hiiro không cho phép cậu biến thành lão già như Arnold được, nên cậu mới nghĩ đến chủng tộc của Muir.

Và thế lại tạo ra một tên bốn mắt với mái tóc bạc. Những từ ngữ thay đổi đặc tính đối tượng thì sẽ có tác dụng mãi. Hiiro phải viết [Hồi] để hồi lại như trước.

(Tự dưng có đuôi thấy thật lạ. Cơ thể mình bỗng nhẹ tễnh và răng nanh của mình nhọn đến kì quặc.)

***

Đợi một lúc thì hai người kia đến. Hai người có thể nhận ra cậu bởi chiếc áo choàng đỏ. Nhưng…

"Có chuyện gì với mái tóc ấy vậy!"

Cậu biết là sẽ có chuyện như thế sẽ xảy ra. Dù người thốt lên ở đây lại là Muir.

"Giờ, rời khỏi đây thôi."

"Này, chờ, chờ, chờ đã! Sao mà nhóc làm như thể chẳng có gì thế hả!? Có nhiều thứ ta cần phải xác minh ngay đây!"

“Sao mà ông lúc nào cũng lắm chuyện thế. Sao không bớt mồm tí đi, như con nấm lùn kia kìa.”

“Muir đang sốc vì có nhiều thứ để hỏi đấy! Nhóc giải thích đi! Sao mà tóc của nhóc lại có màu giống tóc Muir của ta đến vậy!?”

Dù không muốn nhưng Hiiro buộc phải giải thích. Muir nhìn cậu hứng khởi. Cô bé chạm và mái tóc của cô và nhìn sang đôi tai của cậu.

“Ngươi còn có thể làm thế nữa à… Nhóc còn bá thế nào nữa?”

“Hàiiiiii”

Chán với việc giải thích với hai người, cậu ngáp dài. Cậu đã dậy sớm để giảm tỉ lệ bị phát hiện, nên giờ cậu muốn ngủ.

“Mà, không phải tôi trở thành hàng thật. Chỉ là hình dáng thay đổi chút thôi.”

“Hử? Vậy bản chất thì ngươi vẫn là người hả?”

“Chính xác.”

“Hiểu rồi, nhưng đúng là cái ma thuật người kinh thật!”

Hai người kia giờ đã thấy sự hữu dụng của . Họ thở dài.

“Vậy giờ ta sẽ đi đâu đây?”

Nghe Hiiro hỏi, Arnold hướng ngón tay chỉ.

“Nếu ta cứ thẳng hướng tay mà đi, ta sẽ đến được ngôi làng Doggam”

“Nơi đó là nơi nào thế?”

“Một thị trấn của tộc Bearnt”

*{ Bearnt viết giống người gấu}

(Bearnt. Tôi từng đọc về họ trong cuốn toàn thư. Có vẻ là tộc họ là một tộc hòa bình, không giống mấy con gấu.)

Khi còn ở thủ phủ loài người, cậu đã có thu nhập kiến thức bằng cách đọc cả cửa hàng sách trong Guild.

“Đúng vậy, Bearnt là tộc hiền lạnh, ta không nghĩ nhóc sẽ bị tấn công dù có không may bị lộ ra đâu.”

Vậy thông tin mà cậu nắm được là chính xác.

“Thêm nữa là mật ong mà họ làm là hàng thượng phẩm đấy.”

“Ha? Cháu cũng mong chờ lắm.”

“Phải ha”

“hả? Bé lùn chưa bao giờ đến đó à?”

Biểu hiện của Muir cũng như cậu nên cậu đoán là cô bé chưa từng đến đó bao giờ.

“V-Vâng, sự thật là, ừm..”

Dường như có điều khó nói, cậu cảm giác rằng cô bé nghĩ đó là chuyện cần phải đề cập tới. Nhưng Hiiro đã vẫy tay.

“A, nếu không muốn nói thì nhóc không cần phải nói đâu.”

“Ể?”

Muir ngây ra nhìn Hiiro. Arnold cũng vậy.

“Tôi không có hứng thú với quá khứ người khác, nên không lý gì để nhóc ép bản thân phải nói ra cả.”

“…N-Nó không phải… nhưng…”

Arnold dõi theo Muir đang buồn rầu và cố nói gì đó nhẹ nhàng để dịu đi không khí.

“Nếu Hiiro thấy ổn thì cứ để mọi chuyện như thế đi, Muir!”

“Bác…”

“Thôi đi nào!”

Hiiro bắt đầu bước đi. Arnold vỗ đầu Muir, và thì thầm vào tai cô bé.

“Ta biết cháu áy này nhưng Hiiro là Hiiro, nếu cháu có kể thì hắn cũng chỉ đáp lại “rồi thì sao?” thôi.”

“Vâng… đúng là vậy…”

Nghe những lời của Arnold, Muir gạt bỏ bớt gánh nặng trong lòng.

“Ta mong là cháu có thể kể với hắn một ngày nào đó.”

“Vâng!”

“Giờ thì ta nên đuổi theo không thì lạc mất hắn đó!”

“Dạ!”

Nhìn theo Muir đang chạy bắt kịp Hiiro, gã nghĩ (Thật dễ thương!). Nếu mà Hiiro nhìn thấy biểu lộ của Arnold lúc này chắc cậu sẽ lôi gã đến vành móng ngựa mất.

Sau đi một hồi, họ bắt đầu chạm trán với những con quái đầu tiên, chúng là những con mà họ từng thấy trước đây.

“Ta nghĩ nó là… con Bukbuk?”

Bukbuk là những con quái tồn tại ở hình dạng những cuốn sách. Nó có kích thước lớn. Hơn nữa, sức mạnh của con quái này đến từ…

Xẹt Xẹt!

“Oạch! Món đòn sét mạnh phết!”

Arnold thốt lên khi tránh nó.

Phải, Bukbuk là dòng quái có khả năng ma thuật. Hơn nữa tùy phần dòng khác nhau lại có thể học ma thuật khác nhau. Tuy nhiên thật khó để nhận biết phân loài của Bukbuk.

“Lâu lắm mới gặp được con quái đáng để ra tay. Lão già, tôi để con đó cho ông đó.”

“Tuyệt! Hãy xem đao pháp của Arnold bổn gia! Muir, lùi lại coi!”

“V-Vâng!”

Mỗi người chọi một con.

(Con của ông chú là con sử dụng lôi, của mình là…)

Uỳnh!

Đột nhiên, một cánh tay khổng lồ đâm lên từ mặt đất, cố đấm Hiiro.

“Ra mày là hệ Thổ à!”

Hiiro rút Piercer và chém nàm tay đất. Nhưng ma pháp của Bukbuk tạo ra các khe rãnh nhỏ. Chúng tiến về chỗ cậu, hãm chuyển động của cậu.

“Đừng có mà kiêu ngạo!”

Hiiro tập trung ma lực vào ngón tay và viết [Tĩnh] vào không khí. Cậu hướng nó xuống đất và kích hoạt.

Mặt đất bình yên trở lại, các khe rãnh dừng nứt ra. Con Bukbuk bối rối, và nó do dự ra đòn tiếp theo.

“Chết đi!”

Ngay khoảnh khắc, Hiiro nhanh chóng rút khoảng cách với con quái. Một bức tường đất ngay lập tức hiện lên chắn trước nó.

“Nó không đủ để ngăn ta đâu!”

Không dừng lại, Hiiro đâm thẳng thanh kiếm vào bức tường. Thanh kiếm dễ dàng xuyên qua nó. Và xuyên qua cả con Bukbuk ngay sau. Tiếp theo là một âm thanh như quyển sách rơi xuống đất, con quái ngừng cử động.

“Phần lão già thì sao rồi…”

Gã có vẻ cũng xử lí gọn gàng. Sau khi tránh những tia sét, áp sát lại gần và một nhát đại đao của gã chém xuống đi đơi con Bukbuk.

“Ngươi nhìn thấy chứ!? Sức mạnh của bổn tọa! Nahahahaha!”

Có vẻ gã đang say mèn chiến thắng. Mấy con quái này đúng là hàng khó chơi nhưng sự chênh lệch lvl nên họ đã dễ dàng giải quyết chúng.

(Đánh bại được một con tuyệt đến thế sao?). Cậu thở dài.

Sau trận chiến, họ còn gặp những con quái khác nữa trên đường đi. Qua bao trận chiến, cuối cùng họ mới đi qua được khu rừng.

“Ta qua khu rừng này thì sẽ đến Doggam!”

“Ông không thấy lạ sao?”

“Gì cơ?”

“Ta chạm mặt nhiều quái lúc trước nhưng khi vào rừng lại chẳng có mống nào.”

“Chắc chúng sợ chúng ta mất dép rồi chăng?”

“Ông đúng là thoải mái quá rồi đó.”

“Xin lỗi anh, mỗi khi mà bác đang hứng chí thì thường như vậy đấy.”

“Tôi cũng chẳng mong đợi gì từ gã này từ đầu rồi nên không cần lo.”

“V-Vâng…*thờ dài*”

Muir có vẻ thấy xấu hổ khi nhìn Arnold. Như là đứa con gái nhìn ông bố trong ngày Phụ huynh* vậy.

*{Ngày mà bố mẹ đến dự giờ lớp học của con cái, ở Nhật có nhưng Việt Nam chỉ có ngày họp phụ huynh thôi.}

Arnold, người đang khệnh khãng với dáng đi chân kiềng đột ngột dừng bước. Hiiro cảm thấy bát an, lên tiếng gọi. Gã tỏ ra đang lo lắng.

“Oi, có chuyện gì vậy?”

Hiiro hỏi khi nhìn lên phía trước, ở đó là một con heo rừng. Hiiro nghĩ đó chỉ là một con quái thường, nhưng kì lạ, nó là loại quái mà cậu chưa từng thấy trước đây trong những cuốn sách. Con heo không thèm để ý đến nhóm họ mà nhởn nhơ gặm cỏ.

Cậu đã đọc về một loài quái tương tự nên cậu hỏi.

“Nó là một con Big Boar (Đại Trư)”

“K-Không, nó là…”

Arnold trông rất lạ. Dường như gã đang sợ. Nhưng loài Big Boar mà Hiiro biết có lông tóc ngắn màu nâu, nhưng con này nó màu đỏ.

“Hiiro… chúng ta nên chạy khỏi đây ngay.”

“Hả? Ông nói gì lạ vậy?”

“Đừng có lo, chỉ cần di chuyển đừng có tạo tiếng động là được.”

Hiiro cau mày nhìn Arnold đang cố chạy trốn khỏi một con heo trông hiền như đất.

“Chính xác là ông đang làm gì vậy, tên biến thái?”

“Ta đã nói là ta không có biến thái! … A”

Lời Arnold vang lên quá lớn, mặt mày gã nhạt dần. Hiiro nhìn sang con heo và thấy nó đang lườm giận dữ về phía họ.

“Chết tiệt.. lỗi của ngươi đó, Hiiro!”

“Thì sao chứ? Con quái đó có gì đặc biệt à?”

“Nó là một con quái độc nhất!”

“Độc nhất?”

Cậu từng đọc sách rằng quái độc nhất cực kì hiếm. Cũng như cực kì hung tợn. Cái biểu lộ quá trớn của Arnold đã xác nhận điều đó.

“Đ-ó là Red Boar (Xích Trư)! Một con quái rank S!”

“Hử.”

Độc nhất đấu với độc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Giới hạn của Ma ngôn

Ẩn đi!

Hiiro nhìn con Red Boar lần nữa.

Để có thể chiến đấu với quái rank S thì đòi hỏi phải là Mạo hiểm gia từ cấp S trở lên. Nếu không thì thực sự rất nguy hiểm. Tuy nhiên lần đầu thấy một con quái độc nhất nên khiến Hiiro trở nên phấn khích.

“Lão già, ông rank bao nhiêu?”

“Ta á? Rank C.”

“Hừm, ông cũng khá cao đó.”

“Thế còn nhóc?”

“Tôi nghĩ là E… à không, giờ là D rồi.”

Lần cuối cậu kiểm tra Guild Card thì nó đã chuyển sang rank D. Dường như cứ đánh nhiều quái thì sẽ tự động lên rank.

“C và D à… nhìn kiểu gì cũng chẳng si nhê với một con cấp S.”

“Vậy sao?”

Không như Arnold, Hiiro không có gì là sợ hãi. Tuy nhiên, cậu vẫn cảm thấy sát khí từ con quái.

“Ch-úng ta phải chạy thôi. Ta phải lo cho Muir nữa.”

“Tại sao phải làm thế chứ? Chỉ cần hạ nó là xong mà.”

“Đừng có mà nói hão nữa! Rank S mạnh hơn nhóc tưở-”

Không để Arnold nói hết câu, con Red Boar đã bắt đầu tấn công. Nó nhanh hơn mọi quái mà họ từng thấy trước đây. Ngay khoảng khắc, Hiiro đá vào ngực Arnold, đẩy gã tránh khỏi đòn của con quái.

“Oa! Chết tiệt! Nó nhanh quá!”

Arnold kêu ca, nhưng Hiiro thì ngược lại.

(Tuyệt vời. Vậy ra đây là rank S.)

Con Red Boar trở lại thế tấn công. Sát khí nó bốc lên dữ dội. Hơn thế, sau khi họ tránh được đòn đột kích, nó đã xô đổ cả một hàng cây mà không một chút thương tích.

(Da và răng của nó có vẻ khá cứng. Nếu mà đối đầu trực tiếp thì HP mình về 0 là cái chắc.)

Nếu đây là game thì cậu có thể sống dậy nhưng đây là đời thật nên nếu bị thổi bay như thế có thể chỉ có nước chết. Hiiro quắc mắt, tự hỏi trường hợp đó có áp dụng được vào thế giới này hay không. Mà dù thế nào, cậu không muốn bị đau đâu.

"Oi oi, chạy mau Hiiro! Muir nữa!"

Muir lắc đầu sợ hãi, ti hí nhìn trộm từ nơi lẩn trốn sau những rặng cây.

Con Red Boar lại đối mặt với họ lần nữa.

"Rồi, tôi sẽ xử con này."

"Đ-đừng có mà ngốc thế! Nhóc không thể đánh bại con quái đó đâu!"

"Im đi. Với tôi, chẳng có gì là không thể."

"Trời ạ! Nhóc lấy đâu cái tự tin chết người đó hả! Coi chừng, nó đến đó!"

Arnold nhảy lên tránh, nhưng Hiiro không thèm di chuyển.

"Đồ- ngốc! Tránh đi!"

Mặt đất rung lên, những chiếc gai nhọn như gai xương rồng đâm ra từ mặt đất xiên qua con Red Boar… hay là không.

"Cái!?"

Những cái gai bị gãy ngay tắp tự khi chạm vào da con quái. Nhưng đòn tấn công không mảy may suy giảm.

"Chết tiệt."

Hiiro bổ nhào xuống đất tránh được đòn tấn công, tuy nhiên cậu giận dữ vì đòn tấn công của cậu không có tác dụng. Cậu nhảy tránh muộn một giây nên cánh tay trái chạm phải con Red Boar. Chấn động nhẹ thôi cũng khiến cơ thể cậu xoay vòng, đổ nhào ra đất.

"Gừ-!?"

Cơ thể cậu đau đớn.

"Hiiro!"

Arnold lên tiếng gọi, nhưng cậu không có thời gian để trả lời. Mặc cơn đau, cậu ngay lập tức đứng lên. Tuy rằng cậu không thể đứng vững.

"Chết tiệt… Đòn thấm đấy, quái vật."

Cậu lườm con quái.

(Hoàn hảo, mình đang có từ muốn thử. Giờ thử nghiệm với con quái này nào.)

Hiiro tập trung ma lực vào ngón tay và bắt đầu viết chữ. Khó có thể di ngón tay, không hiểu sao nhưng nó làm cậu mất nhiều thời gian để viết. Trong khoảng đó thì con quái bắt đầu đòn tấn công tiếp theo. Nó tách rời chiếc ranh nănh và phi thẳng vào Hiiro.

(Nó làm được trò đó nữa sao!?)

Hiiro may mắn tránh được những chiếc răng nanh, nhưng con quái Boar cùng lúc lao vào cậu lần nữa. Nó không để cậu chút rảnh rỗi để cõ thể viết.

Đột nhiên, Arnold đâm sầm người vào sườn con quái. Con Boar khụy chân xuống không ngã nhưng đòn tấn công cũng bị dừng lại.

"Thế nào con! Mày thấy chứ? Sức mạnh của ngài Arnold ta đây-"

Con mắt Red Boar sáng lên đầy nguy hiểm và nhìn giận dữ về phía Arnold.

“À, ừm, à thì là…”

Trong khi Arnold kìm chân con quái, Hiiro vội viết nốt từ.

(Chết tiệt! Di chuyển đi, cái ngón tay này!)

Nhưng những ngón tay cậu run run và không thể viết được. Nó làm cho cậu càng trở nên tức tối. trong khi đó, con quái quay sang đâm Arnold.

“Uaaa!”

Gã nhảy sang bên tránh. Nhưng những chiếc răng nanh đeo bám gã. Arnold dùng chiếc đao to bổ chẳng để đỡ lại, nhưng chấn động cũng đủ thổi bay gã.

“Gư A!.. Đúng như ta nghĩ… nó quá mạ…”

Arnold tỏ ra đau đớn, trong khi lườm nhìn con quái không một vết thương.

(Chỉ một tí… tí nữa thôi… Xong rồi!)

Cậu đã hoàn tất con chữ, và giờ việc cậu phải làm là bắn nó về phía con quái. Nhưng khoảng cách với mục tiêu là quá xa. Với khoảng này, xác xuất cao sẽ bị trượt.

“Lão già!”

“G-Gì nữa! Cuối cùng nhóc cũng quyết định rút lui hả?”

“Ông ngáng đường quá, tránh ra!”

“Há?!”

Hiiro cần con Red Boar nhắm vào mình cậu nên giờ Arnold là vật cản.

“Nhóc nói gì vậy!”

“Đừng lo, ông chỉ cần đi ra núp với con nấm lùn là được. Còn lại cứ để cho tôi.”

“…Cứ như ta có thể- Oái!”

Những chiếc răng nanh lại tấn công, gã phải nhảy tránh chúng. Arnold trông mặt Hiiro, thấy cậu thực sự hạ quyết tâm. Nghĩ rằng tên nhóc có kế hoạch gì đó nên Arnold nghe theo Hiiro và tránh ra.

“Giờ thì lại đây, con quái ngu đần nhà ngươi. Lao thẳng vào ta coi.”

Như nghe thấy lời khích bác của Hiiro, Red Boar giậm chân, giận dữ đối mặt với cậu. Với cái giậm cuối cùng, nó lao vào Hiiro với tốc độ điên cuồng.

Hiiro chỉ tay về phía con quái, và làm thế như chuẩn bị bóp cò súng.

(Bằng!)

Con quái giật mình trong giây lát ngôn từ lao vào nó, nhưng nó vẫn tự tin lao vào không thèm tránh. Và thế là con chữ chạm trực tiếp vào con quái và….

RẦM!

Như thể mọi sức lực bị rút khỏi cơ thể nó, con Red Boar đổ xầm xuống đất. Với gia tốc còn lại mà cơ thể con quái theo quán tính trượt trên đất một đoạn khá xa.

(Tốt, nó có tác dụng.)

Nhìn thấy vậy, cả Arnold lẫn Muir từ từ rời khỏi chỗ ẩn nấp và đi đến chỗ Hiiro.

“O-oi, Hiiro. Nhóc đã làm cái quái gì vậy?”

“À? Chỉ là cho nó đi ngủ thôi.”

“Ngủ?! L-Làm sao mà… a, lại cái ma thuật an gian của nhà ngươi.”

“Phải rồi.”

Arnold để ý có gì đó là lạ. Thường thì những lúc này, Hiiro phải tỏ ra thái độ ngạo mạn, nhưng giờ cậu như kẻ thất thần.

Hiiro quay lại nhìn con Boar đang chìm trong giấc ngủ.

(Mình làm cho nó ngủ. nhưng nó khiến mình mất khá nhiều thời gian.)

Không như bình thường, nó tốn đến 30 giây để viết ra con chữ.

(Phải chăng khi mình cố dùng ma thuật để thay đổi trạng thái của đối tượng đã gây ra ? Thay đổi trạng thái của sự sống khác ngoài bản thân dường như sẽ gây ra tác động này. Chỉ mới từ [Ngủ (眠)] thoi đã đã gây ảnh hưởng thế này. Thế thì từ [Tử (死)] còn gây ra gì nữa?....)

Chỉ mới nghĩ thôi mà cậu lạnh hết xương sống.

(Không, miễn là mình tưởng tượng từ [Tử (死)] trong đầu, mình sẽ không bị . Thậm chí đối với từ [Ngủ (眠)], đó không phải là , dường như nó chỉ gây trở ngại khi viết. Có vẻ vài từ cần đòi hỏi chút yêu cầu. Không biết những từ khác nhau có đòi hỏi những điều kiện khác nhau.)

Phải, .là điều đem lại thảm họa cho bản thân người sử dụng. Nhưng lần này, chỉ có tốc độ giảm xuống, nó không như .

([Kim] và [Cứng] chỉ có tác dụng một vùng 4 tấm tatami (6.61 m2). Dù cho mình tưởng tượng thế nào thì diện tích vẫn chỉ giới hạn như vậy. Luôn luôn có giới hạn. Và mỗi từ có những giới hạn riêng. Đó là tất cả mà mình tạm thời có thể biết. Và giờ thì…)

Hiiro bước lên con Red Boar đang nằm ngủ. Tác dụng chỉ kéo 1 phút, nên nó sẽ dậy sớm.

“Tao phải lấy mạng mày ngay bây giờ.”

Cậu cố đâm thanh Piercer xuyên cái cơ thể con quái nhưng nó quá cứng. Đúng là quái rank S.

“Hự!!”

Cậu dùng hết sức bình sinh, và cuối cùng thanh kiếm cũng xuyên qua lớp da. Con Red Boar co giật dữ dội và rồi vong mạng.

Biiiiiiiiii. Âm thanh lâu rồi cậu không nghe dội trong đầu cậu. Hiiro kiểm tra status.

Hiiro Okamura

Lv 33

HP: 102/610

MP: 123/1290

EXP: 33089

NEXT: 4210

ATX: 216 (278)

DEF: 165 (180)

AGL: 301 (303)

HIT: 164 (172)

INT: 267 (271)

≪Thuộc tính ma thuật≫ Không

≪Ma pháp≫ Ma ngôn (Đã mở khóa: Nhất tự - Không khắc tự - Song khắc tự)

≪Danh hiệu≫ Vô tội ngoại nhân – Du hành giới – Ngôn linh pháp sư – Thức tỉnh nhân – Đồ tể (Ripper) – Tưởng tượng gia – Độc nhất sát thủ – Phàm ăn tục tử – Tại lộ vi hành.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Độ quan trọng của level

Ẩn đi!

Sau cuộc chiến, MP của Hiiro gần chạm đáy. Nhưng nó xứng với thành quả đạt được. Kinh nghiệm đả bại quái cấp S đưa cậu lên liền 4 level.

HP của cậu cũng xuống đáng kể. Chỉ một chạm nhẹ thôi mà đẩy sinh lực của Hiiro xuống hơn nửa.

Vài cái danh hiệu và kĩ năng đã được thêm vào status của Hiiro. Cậu nhanh chóng mở cái kĩ năng

Tốn 50 MP

Bạn có thể viết nhiều hơn một từ. Viết một từ khác trong khi từ trước vẫn đang hoạt động mà không làm ảnh hưởng đến tác dụng của từ trước đó. Ngoài ra, bạn có thể liên tiếp cùng một từ, làm tăng tác động của từ đó lên.

Hiiro nở nụ cười ranh ma. Cậu nhận ra rằng mình không phải mất công đợi 40s trước khi viết thêm từ mới.

Viết liên tục một từ cũng mang đầy lợi ích. Kĩ năng này sẽ rất hữu dụng cho mỗi lần vượt biên. Hiiro có thể viết liên tục [Bay] thay vì luân phiên hai từ [Bay] và [Nổi]

Tuy nhiên, về cái khả dụng tăng tác động thì…

"Nhóc đang kiểm tra status đó hả?"

Arnold cắt mạch suy nghĩ của Hiiro.

"Vậy nhóc lên tăng được mấy level?"

"Ông tăng level à?"

"Không, ta không có. Chỉ là hơi hiếu kì thôi."

"Ông á? Ông muốn biết lượng king nghiệm nhận được khi hạ con quái đó á?"

"Ta chỉ xem thử coi lượng kinh nghiệm ta có thể nhận nếu lập nhóm khi diệt được quái cấp S."

Hiểu rồi. Ta có thể lập nhóm tại các Guild. Nếu ta chiến với quái thì các thành viên trong nhóm sẽ nhận được lượng kinh nghiệm như nhau. Tuy nhiên là cậu và Arnold lại nhận được số kinh nghiệm khác nhau do họ vẫn chưa lập nhóm.

"À, nếu mà cậu muốn thì chúng ta đã có thể lập nhóm ở Surge rồi, Hiiro."

"Em và bác đã thành viên cùng một nhóm!"

"Hiiro, level của nhóc giờ là bao nhiêu?"

"Ông nói trước đi."

"Sao ta phải…? Ta 35."

"Chết tiệt!"

"….Gì thế? Chờ đã, ngươi nói gì?"

"…"

"Vậy level của nhóc là bao nhiêu?"

Cậu hơi ức vì level của mình vẫn thấp hơn của Arnold một chút.

"Nhân tiện là của Muir là 13"

"Vâng!"

“Thế của nhóc?”

“…33”

“Tuyệt thật! Nhưng chờ đã, đó là level trước hay sau ngươi hạ con quái cấp S đó vậy?”

“Trước khi hạ con Red Boar thì chỉ mới 29.”

“Không biết có tên mất trí nào trên thế gian này ngoài ngươi có thể chiến được một con unique (độc nhất)… và hạ nó với cái level dưới 30 kia chứ.”

“Này, dâm tặc. Ông vừa nói gì?”

“Ta không dâm tăc! Con quái đó level phải trên 50! Ngươi mới chỉ tầm nửa của nó. Không thể nói được gì luôn.”

“Thế đừng có nói nữa!”

Hiiro nghĩ một hồi. Có vẻ đây là trường hợp dị thường nếu cậu là một adventurer bình thường. Tuy nhiên, ở cái thế giới này, có stats (chỉ số) cao không có nghĩa đã nắm được chiến thắng.

HP của Hiiro đúng là bị thiệt hại nặng nề khi bị con Red Boar nó thổi bay. Nhưng với Ma ngôn thì cậu đã đánh bại được nó.

Ma thuật độc nhất áp đảo đến lố bịch.

Không có nó thì cách tốt nhất là phải chạy như Arnold đã nói. Bình thường mà đấu với con heo rừng tại level đó thì đúng là thiển cận.

“Chúng ta nên lấy vài bộ phận của con Red Boar để đi lĩnh thưởng ở Guild.”

“Nhóc muốn phần nào?”

“Như bình thường thôi…”

“…Hiểu rồi.”

Arold gật đầu và bắt đầu lượn các bộ phận của con quái. Răng nanh của Red Boar dường như đã bạc màu, nhưng nó chắc vẫn có đặc điểm riêng biệt của một con quái unique.

“Nhưng bất ngờ thật… khi đối mặt với một con quái Unique ở vùng này.”

“Nó khác thường lắm sao?”

“Có lẽ… bởi thường thì chúng rất hiếm. Ta đi vòng quanh thế giới này đã thấy con nào đâu.”

“Hiểu rồi. Ông còn đi nhiều nơi hơn những adventurer bình thường mà còn chưa bao giờ thấy một con unique.”

Nếu họ mà không hạ con quái rank S kia thì sẽ còn nhiều thương vong. Sẽ có nhiều adventurer bị con quái giết chết.

“Tuy nhiên, giờ nó bị hạ rồi, ta sợ là những con quái trong rừng giờ sẽ xuất hiện.”

“Có lẽ vậy.”

Kể từ khi cả nhóm vào rừng, họ chưa chạm trán một con quái nào. Con Red Boar chắc hẳn là nguyên nhân khiến lũ chúng nó lẩn đi mất.

“Mà coi như ta gặp may. Có vẻ sẽ chẳng có con quái nào tấn công ta sớm đâu.”

Trong khi Arnold vừa duỗi tay ra thì những con quái như đang chờ xuất hiện.

“Đùa nhau à…”

Arnold nghĩ nó không thể xảy ra nhưng cuối cùng giả thuyết của gã sai hoàn toàn.

“Này ông già, tôi mệt rồi nên ông xử chúng hộ nhé.”

“Gì cơ? Giúp ta với chứ!”

“Chúng đâu phải hàng unique nên không có chuyện ông bị thịt đâu… nên cố lên nhé.”

“Giúp ta với!”

“Rồi, cứ để Muir cho tôi, phần con lại cho ông hết.”

“Khôngggg! Giúp ta!”

“Ồn quá. Chỉ cần diệt hết chúng là được mà.”

“Được rồi, thịt hoặc bị thịt.”

Arnold nhảy vào giữa đám quái.

(Hừ, không may gã chết thật thì sao nhỉ?)

Muir bẽn lẽn nhìn cậu như thể mong đợi điều gì đó.

“Ồn mà, ta sẽ hồi sức cho ông ta nếu ông ta sống sót qua được đám đó.”

Sau khi Hiiro nói vậy, Muir ngồi xuống gốc cây mà cô bé nãy dựa vào.

“Muir, nhóc mệt à?”

“Vâng, nhưng em vẫn có thể thức. Em có thể giúp bác nếu bác ấy cần.”

Muir nói trong khi khoanh cánh tay. Cô bé nghĩ rằng mình nên hồi phục hoàn toàn để có thể giúp Arnold, do đó cô quyết định ngồi nghỉ.

Muir không hề chợp mắt theo dõi Arnold đang liều mạng chiến đấu trong khi ngày chậm rãi trôi đi.

Cuối cùng Arnold quay lại chỗ Hiiro và Muir đang nghỉ ngơi.

“Mệt bở hơi.”

“Bác làm tốt lắm!”

“Nụ cười ấy làm ta cảm giác khỏe hẳn ra!”

Nụ cười của Muir làm gã có chút thoải mái. Arnold ném ánh nhìn về Hiiro đang chìm trong giấc ngủ.

“Tên nhóc này. Trong khi ta cật lực chiến đấu thì ngươi không thèm canh chừng Muir mà nằm ngủ ngon lành thế à!?”

Arnold nắm chặt tay, răng đánh ken két, Hiiro đáp trả.

“Tôi đã phải xử con unique nên giờ mệt lắm.”

“Không… nói như nó oai hùng lắm ấy… tên trơ tráo kia!”

“Hehehe, thì sao.”

Arnold ngồi xuống cạnh bên Muir và Hiiro. Hoàng hôn buông xuống những hàng cây, choàng lấy họ như tấm chăn.

“Hiiro, thực ra thì nhóc là ai vậy?”

“Ý ông là sao?”

“Với unique magic, ngươi thực sự mạnh hơn nhiều ngươi. Cái thái độ hợm hĩnh… à thôi bỏ qua đi. Ngươi du hành một mình, và còn muốn đến địa phận của người thú.”

“Mà,… sau cùng tôi chỉ muốn đến địa phận người thú thôi.”

“Phải. Nhưng một adventurer chẳng bao giờ đi xa đến vậy như ngươi đâu. Ngay cả cuộc chiến với Red Boar vừa nãy, đó chẳng khác nào tự sát.”

“Đó là…”

Muir cũng đồng ý với Arnold và gật đầu.

“Với lại ở level 33 mà kĩ năng vật lý của ngươi thực sự vượt trội. Còn tính cách của ngươi…”

“Hehehe. Tính cách thì chẳng có liên quan.”

“Đây là lần đầu ta thấy tên khốn như ngươi. Ta thậm chí còn chưa thấy kẻ nào như ngươi dù trong tộc người thú.”

“Rồi, tôi chẳng hứng thú.”

“Ngươi hạ thấp tất cả, ta sợ ngươi có ngày sẽ dính vào rắc rối.”

“Mặc kệ tôi.”

Arnold nhìn Muir, khuôn mặt tỏ vẻ bối rối.

“Muir, em vẫn sợ loài người?”

*{đoạn này đang tỏ lòng nên sẽ thay đổi xưng hô, và chắc về sau sẽ giữ thế này}

“Phải, nhưng…”

“Còn tôi thì sao?”

“Về Hiiro… không đến nỗi.”

“Ta cũng nghĩ Hiiro không phải người xấu.”, Arnold xen vào. “Hắn khác hoàn toàn với những con người mà ta từng gặp trước đây.”

“Haha, vậy sao?”

“Buồn thay, hắn dường như là hiện thân của quỷ dữ. Cách hắn nhìn Muir thật đáng ghê tởm.”

Muir cười dù rằng cô biết nhận dạng về Evila.

“Muir có thể cười như thế, ta cũng ấm lòng.”

“Bác…”

“Cháu nên tin tưởng ta hơn là tên đó. Ta sẽ làm mọi thứ để cháu có thể được an toàn.”

“…Không, dù thế cháu phải mạnh mẽ hơn. Cháu muốn như bác và những người thú khác khi cháu lớn lên.”

“Muir…”

Trong khi Arnold và Muir nhìn nhau, Arnold nhẹ nhàng xoa đầu cô bé. Muir tỏ ra hạnh phúc.

Hiiro hơi mở con mắt. Sau thấy hai ngươi kia như vậy, cậu nhắm mắt và từ từ rơi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Người gấu ở Doggam

Ẩn đi!

“Nào, nhanh lên!”

Hiiro chậm chạp thức dậy và bắt đầu bước đi. Arnold lườm cậu với nửa con mắt.

“…Nếu ngươi đã hồi phục thì ta chắc sẽ ổn thôi. Nhanh lên đi, chúng ta đang phải chờ ngươi nè!”

“Fufu, đi nào!”

Với sự hối thúc của Muir, cả nhóm tiến về phía trước.

Sau một hồi thì họ đến được cổng rừng.

"Ôi, cuối cùng!"

Arnold rảo bước nhanh hơn. Sau khi qua được con rừng, cả ba đến một vùng rộng lớn đầy hoa.

"Uwa~"

Muir nhìn lặng thinh, như thể cô bé trở nên câm nín. Cơn gió nhẹ đung đưa những cánh hoa. Một quang cảnh lung linh.

"Đây là Vườn Doggam."

"Ở đây trồng Bearnts à?"

"Phải, chúng đẹp, phải không? Hương thơm cũng thật tuyệt vời."

Mùi thơm ngọt ngào đến mức làm nước dãi ai đó lây lất trong không khí. Những giống hoa khác nhau ở đây mang một lượng lớn mật hoa đầy thơm ngon.

"Và ngay sau đây, ta sẽ tới được ngôi làng của Bearnt, Doggam!"

Đi qua cánh đồng, họ có thể nhìn thấy ngôi làng. Ngôi làng khá nhỏ, như thể muốn giấu mình khỏi thế giới này.

Khi họ bước vào ngôi làng, Hiiro và hai người kia có thể nhìn thấy những người Bearnt đang tụ tập thành đám đông ở vùng trống. Họ cố xem chuyện gì đang xảy ra.

"Chuyện gì thế?"

"Ể? O-ồ! Lâu không gặp, Arnold!"

"Yo, Max! mày vẫn phì lủ như xưa!"

Hai người quàng vai bá cổ chào hỏi nhau.

"Hửm? Arnold… Tai của mày…"

"A? Haha, à ừm."

Arnold tỏ ra phiền lòng nhưng nhanh chóng phục hồi, lấy lại phong thái hớn hở.

"Giới thiệu hai người. Đây là một Bearnt, tên Max. Chúng ta từng chén chú chén anh lần trước khi ta đi qua ngôi làng này."

Arnold quay sang Hiiro và Muir, giới thiệu người đàn ông. Max cười có chút thoáng buồn.

"Max, để tao giới thiệu hai đứa này với mày."

Gã quay lại nói với Max.

"Cô bé này là thiên thần bé nhỏ, là đóa hoa dễ thương của tao, Muir Castrea!"

Dù gã nói với giọng rất quả quyết, song ai cũng nhìn gã với cái nhìn trống rỗng. Còn Muir thì đỏ ra mặt.

"Đ-Đừng có mà đem cháu ra đùa!"

Cô bé nhanh chóng cúi đầu. Khi cô bé làm vậy, những người khác có thể thấy một nụ cười.

"Rồi ~ và còn cái người kia thì trông thế nào thì y thế ấy. Tên khốn mang tên Hiiro."

Cách đối xử của gã khác nhau hoàn toàn, nhưng Hiiro chẳng thèm quan tâm.

"Chào mừng hai đứa đã đến đây! Tên ta là Max!"

Hắn ta trông khá tròn người. không, phải nói là hắn quá khổ.

(Hắn giống heo nhân hơn là người gấu.)

Hiiro nghĩ vài điều khá bất nhã, Arnold hỏi Max chuyện gì mà mọi ngươi quây lại thế.

Và mặt mày Max trở nên nghiêm túc.

"A, sự thật là có ai đó trông thấy một con quái Unique trong rừng. Nên giờ mọi người đang nghĩ cách đối phó."

Arnold nhìn như có vẻ muốn nói gì đó.

"Dù chúng tôi cố làm gì thì nó cũng là quái rank S. Làng không đủ sức để chống trọi được."

"R-Rank S? U-ừm, Max…?"

"Gì cơ?"

"C-cái con quái Unique đó có phải là… Red Boar không?"

"Phải, sao mày biết hay vậy. Chính xác rồi đó!"

("Hơn cả biết ấy chứ, bọn tao chạm mắt nó và tên khốn kia đã xử nó rồi.") Arnold muốn hét lên trong tim.

"À mà bọn mày đi từ đâu đến vậy? Đừng có bảo là đi qua con rừng đó nhé? Nếu đúng thì bọn may gặp hên rồi. Nếu chẳng may chạm mặt nó thì giờ chắc mấy người lên ngắm gà khỏa thân rồi."

"À, đúng là có thứ lên ngắm gà rồi…"

"Là sao cơ?"

Arnold thở dài và bắt đầu kể sự thật.

"HỂ Ể Ể Ể!? CẬU GÍT CON QUÁI UNIQUE RỒI ẤY HẢ?!"

*{thằng cha sốc nên líu lưỡi nhé}

Không chỉ có Max mà toàn bộ những người quanh đó đều đeo sự ngạc nhiên trên mặt.

"À-ừ. Nhưng kẻ giết nó là tên khốn kia kìa. Bằng chứng này."

Và gã mang ra cái răng nanh của con quái để làm chứng. Đám đông trở nên hưng phấn.

"Chuyện-chuyện-chuyện gì đã xảy ra, Arnold? Cậu ta là ai vậy? Một nghíu lưỡi cấp SSS à?"

"Kh-ông… hắn chỉ là tên rank D quèn thôi…"

"HỂ Ể Ể!?"

Max mồm rộng đến mang tai, nhìn Hiiro.

"Tên này thực sự hạ được con quái đó sao? Tên lùn với con mắt ác quỷ này ấy á?"

Max chỉ tay về phía Hiiro. Hiiro túm lấy nó.

Và bẻ…

"DỪNGGGGG LẠI!!"

"Tôi ghét kẻ nào dám chỉ tay vào tôi."

Cả đám trở nên im lặng. Thời gian như dừng lại ở ngôi làng. Arnold thở dài.

"Tôi nói thật đó, mọi người. Dù không thể kể chi tiết nhưng con quái Unique đã bị hạ rồi, và kẻ hạ nó chính là thằng nhóc này, nên giờ ngôi làng không còn gặp nguy hiểm nữa. Chỉ có vậy thôi!"

Hiiro tỏ ra chút cảm kích. Nếu Arnold cố giải thích về cái ma thuật dị biệt của cậu chắc cậu sẽ xử gã mất. Nhưng có vẻ Arnold tôn trọng sự riêng tư của Hiiro. Vậy nên sự cảm kích của cậu đối với gã tăng lên chút.

Sự nguy hiểm đối với làng giờ đã biến mất. Con quái sẽ không bao giờ đến được làng cũng như sẽ chẳng có tai họa nào sẽ đổ xuống. Hiiro đã giết con Red Boar nên trở thành tâm điểm sự chú ý.

Cảm giác ban đầu khá khó chịu, nhưng dân làng làm những món khá ngon thiết đãi cậu nên Hiiro quyết định cho qua.

***

“Nhưng không ngờ mày vẫn ổn đấy, Arnold.”

Max nhìn với chén sake vừa nói.

“Về gì cơ?”

“Tao có nghe đồn là có kẻ giống mày bị loài người biến thành nô lệ nên cứ nghĩ rằng… Tai của mày, bọn chúng làm vậy với mày à?”

“… Ừm.”

Đôi tai kiên quyết của Arnold đã in sâu trong trí nhớ của Max giờ không còn có thể thấy được nữa. và hắn nhớ những lời đồn về những người thú bị biến thành nô lệ.

“Chắc mày gặp nhiều gian truân lắm. Loài người toàn làm những thứ khủng khiếp.”

Max không thể hiện rõ ràng sự giận dữ nhưng lời nói mang đầy âm điệu hăm dọa. Arnold có chút vui vì người bạn mình nổi giận vì gã.

“Phải, tao cũng chẳng muốn quay lại những ngày ấy. Nhưng giờ tao có được sống khá nhàn nhã, Max ạ.”

“Arnold…”

“Giờ tao có thể làm những thứ tao muốn. Trở thành đầu bếp và thậm chí có một đứa con gái.”

“Ồ, phải nhỉ, mà mày có con khi nào vậy?”

Arnold đưa mắt nhìn Max đang hớn hở.

“Đừng có nhầm. Con bé dù là con tao nhưng chúng tao không có quan hệ máu mủ.”

“Vậy sao?”

“Phải, một người bạn đã tin tưởng giao con bé cho tao.”

Arnold nhìn về phía xa xôi, còn Max tợp hết chén rượu. Hắn thờ dài.

“Đời mày đúng là gian truân.”

“Ừ… nhiều thứ đã xảy ra.”

Cả hai im lặng hồi lâu.

“Vậy tên nhóc kia là gì? Nó có vẻ cũng là một người thú cùng tộc với con bé.”

Arnold hơi rụt lại. Căn bản là Hiiro đang dùng ma thuật để cải trang. Và kết quả là mái tóc bạc như của Muir.

“Ừm… cái đó thì! Hắn là anh trai của Muir!”

“Vậy sao? Nên chúng giống nhau đến thế!”

(Kiểu này tên Hiiro chắc sẽ đập mình mất…)

Nhìn thấy cái viễn cảnh tối tăm của mình, Arnold bắt đầu thấy không khí trở nên lạnh hơn.

“Nhưng thằng nhóc đúng là kinh khủng. Tao chưa từng nghe có ai đó tự mình hạ một con Red Boar trước đây.”

“P-hải, thằng nhóc có chút kì lạ.”

(‘Theo nhiều cách’) Arnold nghĩ vậy.

“Thôi không phiền mày nữa. Bọn mày là cứu nhân của làng này nên cứ tự nhiên nhàn nhã đi.”

“Cảm ơn, Max.”

***

“Này, nhóc lùn. Không được kén cá chọn canh.”

Hiiro đang giữ món ăn như đậu xanh mà Muir dường như đang cố tránh ăn.

“Ể… nhưng….”

“Nếu em mà ghét nó thì thì…”

Cậu bọc đậu xanh vào miếng thịt, nhồi thêm ít rau.

“Này, ăn đi.”

“…Nhưng.”

Dù cậu đã giơ tay đưa cho nhưng mắt Muir có vẻ như còn chống đối. Nó ánh lên như muốn nói: ”Em thực sự phải ăn sao?”. Ở chiều ngược lại, mắt Hiiro như đáp trả: “Không ăn cũng bắt phải ăn.”. Và cậu rúi thức ăn vào mồm cô bé.

(Cảm giác kinh khủng đã biến mất?)

Như có thể độc ý nghĩ của Muir, Hiiro bắt đầu nói.

“Lý do mà em ghét ăn nó có thể là do cấu tạo hoặc mùi của nó. Em chỉ cần không nhận ra chúng là được. Vị thịt sẽ át mùi của nó còn rau sẽ che đi hình dáng của nó. Chúng sẽ giúp em vượt qua sự ghét ăn đậu của em.”

“T-Tuyệt vời. Anh như bác ấy.”

Hiiro hơi gí đầu Muir

“Nyu!?”

“Ai giống lão già đó chứ?”

Hiiro cau mày nhồi đám thức ăn vào mồm. Muir xoa đầu, tự hỏi chính xác thì toàn bộ thức ăn đó đi đâu trong cái cơ thể mảnh mai của cậu chứ.

(Nếu mình có một anh trai… chắc cũng như thế này chăng?)

Cô bé cảm thấy ấm áp nơi vùng ngực. Cô chưa từng có suy nghĩ như vậy trước đây, nhưng mái tóc hiện tại của Hiiro làm cô bé có những ý nghĩ như vậy.

Arnold quan sát hai đứa, và lườm Hiiro như thể gã muốn bắn nát sọ cậu ra.

Nhưng những người gấu quanh đó đơn giản nhầm lẫn mà nghĩ rằng “Anh em ruột thịt có khác”. Sự lo âu của Arnold là vô ích.

***

Sau đó, cả bản làng tiếp tục ăn, một đám vũ nữ trong bộ đồ hở hang đi ra. Dường như là họ sẽ nhảy điệu nhảy dân gian.

Một người mang theo trống đi ra. Hắn ta đánh theo nhịp, những vũ công bắt đầu nhảy theo.

“Woa~ ! Họ thật là xinh đẹp ~ và nhảy thuần thục làm sao ~”

Muir nắm tay lại với nhau và ngưỡng mộ. Nhưng Hiiro thì mấy món ăn hứng thú cậu hơn. Sau khi nhồi đầy mồm, cậu liếc lên đám vũ công.

(Ồ, vậy ra người gấu cũng có người mảnh mai thế à.)

Và lần nữa cậu nghĩ những điều khiếm nhã trước khi đưa mắt trở lại đám thức ăn. Nhưng Muir có vẻ rất say mê nó, còn Arnold cứ như bị quyến rũ theo.

“A~ Thật không đứng đắn!”

Muir cảm giác người cha của cô đang đưa ánh mắt dâm đãng của mình lên mọi cô gái. Cô thấy xấu hổ.

“Kìm chế bản thân đi!”

Cô hướng tới Arnold. Hiiro tiếp tục chiến đấu với thức ăn, trong khi nhìn lên bầu trời đêm. Một ngôi sao bay qua, cậu nghĩ “Thật yên bình!”.

***

Status

Arnold Ocean

Lv 35

HP 355/355

MP 189/189

EXP 50089

NEXT 6210

ATX 358 (402)

DEF 323 (339)

AGL 298 (303)

HIT 222 (224)

INT 102 ()

《Hệ ma thuật》Phong

《Ma pháp》Fangs of Wind | Explosive Wind Claw | Blast Inversion

《Danh hiệu》Friend of the Wind | Former Slave | Chef | Doting Father | Man of Burning Soul | The Man Referred to as a Pervert

(Bạn của gió | Cựu nô lệ | Đầu bếp | Cha nuôi | Người đàn ông nhiệt huyết | Lão già bị coi là biến thái)

Thẻ Guild

Tên: Arnold Ocean

Giới: Nam

Tuổi: 37

Nơi chốn: Snyoll

Rank: C

Nhiệm vụ:

Trang bị:

+ Weapon Great Sword

+ Guard Plate Armor

+ Accessory Bracelet of the Wind

Rigin: 1393000

Muir Castrea

Lv 13

HP 111/111

MP 82/82

EXP 12655

Next 2210

ATX 102 (105)

DEF 100 (108)

AGL 99 (102)

HIT 77 (78)

INT 54 ()

《Hệ ma thuật》

《Ma pháp》

《Danh hiệu》Kidnapped | My Angel | Cutie Flower | Girl of Tolerance

(Bị bắt cóc | Thiên thần của ta | Đóa hóa xinh xắn | Cô gái của lòng khoan dung)

Tên: Muir Castrea

Giới: Nữ

Tuổi: 12

Nơi chốn: Rince

Nhiệm vụ:

Trang bị:

+ Weapon Knife

+ Guard Travelers Clothes

+ Accessory Nameless Bracelet

Rigin: 56000

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Quyết định của Vale

Ẩn đi!

"… Hờ"

Đã bao tiếng thở dài từ lúc đó? Người đàn ông ấy là Vale Kimble. Anh ta đang ngồi trên chiếc ghế trong phòng nghỉ cho lính đặt trên khu đất huấn luyện. Đầu anh gục xuống.

"Anh Vale đang lo lắng điều gì vậy?"

Lo lắng, Aoyama Taishi hỏi những người bạn của mình, Suzumiya Chika, Minamoto Shuri và Akamori Shinobu. Cả ba chỉ biết nghiêng đầu.

"Dường như dạo gần đây, sắc thái ấy không như bình thường."

"Từ khi nào vậy nhỉ?"

Chika hỏi Người trả lời là Shinobu.

“Kể từ lúc Vale trở về sau khi đến guild.”

“Nếu không nhầm thì anh ta bảo có một người đáng tin cậy mà ảnh cần thỉnh cầu giúp đỡ.”

Shuri thêm thông tin.

“Và sau đó thì… thành ra như vậy.”

“Chính xác thì đã có chuyện gì?”

Chika hỏi trong khi lau mồ hôi trên trán. Cả nhóm vừa luyện tập với các binh lính xong. Đặc biệt là Chika tập rất chăm nên mồ hôi nhễ nhại.

“Ta nên làm gì? Hỏi anh ấy chứ?”

“Có lẽ, nhưng giờ khó bắt chuyện với ảnh lắm.”

Không khí như bị trì trệ. Đây không phải lúc để họ có thể trò chuyện cùng anh ta.

Sau khi họ quan sát một hồi, thì một cô gái với bộ đồ hồng bước vào phòng. Đó là đệ nhất công chúa của Thủ phủ hoàng gia Victorias, Lilith van Strauss Arclaim.

Cô hướng tối chỗ bốn người với nụ cười trên môi.

“Các vị Anh hùng đã vất vả rồi!”

“Lilith, người còn có trăm công ngàn việc quốc gia đại sự vất vả hơn nhiều.”

Taishi hồi đáp lại cô công chúa.

“Ê, ừm, có chuyện gì sao?”

“Sao chàng lại cứng nhắc thế, Taishi!”

“Đ-Đó là…”

Taishi bồn chồn, đưa mắt khắp căn phòng.

“Không phải chàng đã hứa rồi sao!? Chàng chỉ cần gọi em là Lilith thôi. Vậy nên đừng có câu nệ như thế nữa. Em nghĩ là Taishi hiểu rồi chứ!”

Cô lại gần với đôi má phồng lên.

“R-Rõ rồi! Vậy nên đừng lại gần quá, Lilith!”

“A, em mạn- phép quá!”

Lilith bối rối, cô bước cách Taishi ra. Mặt cô đỏ như gấc.

“K-Không phải thế đâu, ta không phải ghét nó hay gì đâu. Haha.”

Taishi e thẹn cúi đầu.

Taishi đột nhiên cảm giác đè nặng lên chân.

“Oi, Chika! Cậu làm gì vậy?!”

Chika đang giẫm chân của Taishi với hết sức có thể.

“Chẳng làm gì cả, chỉ là tui đây chướng mắt với cái bản mặt cái gì cũng hiện lên của ông thôi. Hứ!”

“Á, đau đấy!”

Cô lại giẫm lên chân cậu lần nữa. Taishi bắt đầu ứa nước mắt như muốn cầu cứu Lilith và Shuri. Shinobu vừa chứng kiến vừa cười.

“Ahahha! Đúng là quan hệ giữa Tashi và Chika vui đáo để ~”

“Cái gì chứ! Tên ngốc Taishi, cái bản mặt đỏ ửng của hắn thật ngứa mắt!”

“Ồ? Phải chăng là cậu ghen tị?”

“Đồ-! Làm gì có chuyện đó!”

Từ những gì thể hiện, tất cả những người ở đó đều có thể nhận ra cảm xúc của Chika. Trừ Taishi.

“Uufufufufu~ Đổ vì một chàng khờ đúng là gian nan vất vả ~”

Shinobu chọc Chika vừa cười.

“T-Tớ chẳng quan tâm nữa! Tớ quay lại luyện tập đây!”

Cô nói rồi như cơn bão cuốn ra khỏi phòng. Nhìn theo cô, Shinobu lần nữa bật cười nghiêng ngả.

“Chika dễ thương thật. Cơ thể thì mảnh dẻ, lại còn tính tình tao nhã. Taishi may lắm đó nha.”

“C-cái gì chứ? Chỉ có đau thôi. May đâu ra?”

Shinobu thở dài trong khi Taishi cố giải thích rằng cậu không phải kẻ khổ dâm.

“A, cậu mà cứ như thế này thì công chúa và Chika còn khổ dài.”

Cô cười tỏ ra thông cảm với hai người ấy.

“À mà, mọi người đang nói về chuyện gì trước khi em đến vậy?”

Lilith hỏi. Cả nhóm giải thích nội dung câu chuyện cho cô.

“Vậy nên mọi người nghĩ đã có chuyện gì đã xảy ra?”

“Đó là điều bọn thần cũng muốn biết. Thần muốn hỏi nhưng hiện tại thì…”

“Rồi, để đó cho tớ.”

“Shinobu á?”

“Phải, không phải mình là người hợp nhất sao?”

“Tớ chẳng biết cậu lấy tiêu chuẩn gì mà nói, nhưng cậu có chắc làm được không?”

“Cứ để cho con này ~”

Có nói rồi hướng đến phòng nghỉ.

***

Những lời của Guildmaster Judom Lankars lởn vởn trong đầu Vale.

(Vậy là ngôi của Evila đã đổi chủ, tân vương lên thay đã gửi biết bao thỉnh cầu xin một cuộc đàm phán hòa bình, nhưng đất nước chúng ta lại lờ đi như không có gì…)

Anh ta cũng đã bị hỏi: Trước khi hiến tế con gái của mình, trước khi ta triệu hồi những kẻ ngoại nhân đến để chơi trò anh hùng, không phải có những chuyện ta phải làm sao?

Và anh đã bị nói rằng anh còn quá non nớt.

(Tại sao hoàng gia lại lờ nó đi… không, mình hiểu lý do. Khả năng bị phản bội như trước đây là rất cao.)

Khi tiền vương của Evila đề xuất đàm phán hòa bình, quốc gia này đã chấp nhận, nhưng đó là bẫy và biết bao sinh mạng Humas đã thành vật hi sinh. Đó là tại sao đức vua không thể làm gì ngoài từ chối những lời đề nghị mới.

(Nhưng…)

…đó cũng chính xác là lý do chúng ta càng phải giao thiệp. Như Judom đã nói.

(Và những Hero thực sự là những người có thể tin cậy…)

Judom khẳng định rằng những cư dân thế giới khác không thể nào đồng cảm được người dân ở nơi đây. Và sự ổn định chỉ là tạm thời. Với khả năng vật

lí mạnh mẽ, và nắm trong tay những hệ ma thuật nên họ mới có thể dễ dàng vượt qua thử thách.

Nhưng họ sẽ thực sự đứng bên bờ vực cái chết để chiến đấu cho lợi ích quốc gia này? Có những người nhân đức đến thế trong cái thế gian này? Khi nghe Judom nói vậy thì Vale trở nên trống rỗng.

Lý do rằng lý lẽ của Judom đầy thuyết phục. Đó không phải thứ xuất phát từ quan niệm hay thành kiến. Họ luôn nói về từ "game": Như thể game… Nếu là trong game thì… Không như game… Mỗi khi Vale nghe những từ đó, anh ta cảm giác rằng họ không có chút quyết tam nào.

(Mình nghĩ rằng bởi họ còn trẻ người và chưa từng thực chiến.. nhưng…)

Bản thân Vale vẫn mạnh hơn từng cá thể trong số họ tại lúc này. Nhưng họ đủ khả năng hạ anh trong nốt nhạc nếu họ chung sức cùng nhau. Họ có tiềm ẩn cao. Nhưng núi này cao thì vẫn có núi cao hơn.

Evila có thừa mứa những kẻ có thể hạ họ dễ dàng.

(Nếu… không may một trong số họ chết… thì…)

Thì họ sẽ tiếp tục chiến đấu cho đất nước của anh? Quá nhiều câu hỏi để có thể trả lời tràn trong đầu anh. Judom nói rằng họ phải chắc rằng có thể đưa các hero về thế giới của họ mà không chút sứt mẻ gì.

(Mình nên làm gì…)

Anh ta nhắm chặt mắt suy nghĩ, Vale cảm thấy ai đó ngay sau lưng.

"Có chuyện gì à, Vale?"

"… Cô Shinobu."

Đằng sau anh là Akamori Shinobu.

"Dạo này thần thái anh không tốt, có chuyện gì sao? Mọi người lo cho anh lắm."

"…Tôi xin lỗi."

"Ể? À, không, có gì đâu mà anh phải xin lỗi."

Shinobu ngồi xuống cạnh anh và hỏi lần nữa.

"Vậy, có chuyện gì?"

"*Hài*…ừm…"

Như là anh ta có thể nói ấy. Khi mà người anh nghi ngờ đang ở ngay bên. Nhưng anh muốn hỏi xem liệu cô có thể hi sinh tính mạng mình.

(Nếu họ biết được sự nghiệt ngã của cái chết, họ sẽ rời đất nước này…? Thậm chí dù mình đã giúp họ đạt đến level như vậy…)

Đầu anh giờ toàn là suy nghĩ tiêu cực.

"Có phải anh đang lo nghĩ điều gì đó liên quan tới chúng tôi?"

Vai của Vale căng lên như lời đáp trả. Shinobu có thể nhận ra.

"A~ Đúng như tôi nghĩ. Vậy chuyện gì? Chuyện gì sẽ xảy đến với chúng tôi?"

Không phải Shinobu nhạy bén gì. Chỉ là do cô để ý thấy Vale dường như lẩn tránh họ gần đây. Khi nhìn Vale, cô cảm thấy tội cho anh ta.

"..Tôi không thể nói."

"…Hiểu rồi. Vậy anh không phải cố làm gì."

"…Gì cơ?"

Vale cau mày.

"Đó có vẻ không phải là chuyện anh có thể nói một sớm một chiều. Anh có thể thong thả và tìm câu trả lời của mình, phải không?"

"N-Nhưng…"

“Hay là nếu anh không thể tìm thấy câu trả lời thì thế giới này sẽ diệt vong chăng?”

Shinobu thể hiện thái độ nghiêm túc trong khoảng khắc.

“K-Không, không đến mức thế đâu!”

“Vậy thì không phải ổn sao?”

“…”

“Tôi không biết anh đang lo lắng điều chi, nhưng Vale, anh nên làm những thứ anh phải làm thôi!”

“Những thứ tôi phải làm?”

Đưa các bạn về thế giới cũ? Anh muốn hỏi như vậy.

“Đó là giúp chúng tôi mạnh mẽ hơn.”

“M-Mạnh mẽ hơn?”

“Dĩ nhiên. Ta không biết khi nào Evila sẽ tấn công, đúng chứ? Vậy điều anh phải làm là chuẩn bị cho nó bằng cách giúp 4 chúng tôi mạnh lên.”

“Cô Shinobu…”

“Thành thật, tôi có chút lo sợ. Nơi đây có thể giống như game nhưng không phải là game.”

Lần nữa, từ “game” lại được thốt ra. Nhưng lần này nó mang đầy sự quyết tâm.

“Tôi không thực sự muốn chết nên tôi nghĩ mình có thể bỏ chạy vì sợ hãi.”

Đó là một quyết định. Vale và những người khác cũng đã tiên liệu từ trước.

“Nhưng, nếu tất cả chúng ta nỗ lực hết mình, chúng ta chắc chắn sẽ ổn thôi!”

Khi nghe những lời đó, một ánh sáng le lói trong tâm thức trống rỗng của Vale. Anh ta đứng lên khỏi chiếc ghế và đối mặt với cô gái.

“Đi nào, cô Shinobu! Như cô đã nói, giwof chúng ta nên làm những gì chúng ta có thể!”

“Phải, phải tinh thần thế chứ!”

Shinobu cảm thấy vui tận đáy con tim khi Vale có thể lấy lại sinh khí. Vale đã có thể xóa bỏ những nghi ngờ của mình.

(Phải rồi, mình không thể từ bỏ. Mình cần có niềm tin. Tin vào Đức vua. Vào những Anh hùng… Mình sẽ đối diện với ngài Judom lần nữa!)

Với quyết tâm mạnh mẽ, anh ta bước ra khỏi phòng nghỉ để ra ngoài.

Nhưng anh đâu có biết. Câu trả lời mà anh đang hướng đến không giải quyết được điều gì. Nếu anh biết được sự thật đó, chắc anh sẽ nhận cú sốc còn lớn hơn trước nữa.

Và anh vẫn chưa biết. Rằng dù có muốn hay không, anh sẽ phải đặt mọi thứ lên ranh giới để mà đánh đổi với mọi thứ của những người khác.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 24: Thu hoạch mật

Ẩn đi!

“Hả? Sao ngươi ăn vận như vậy hả?”

Hiiro không bận bộ đồ choàng đỏ như thường lệ. Thay vào đó là bộ đồ dày, màu trắng từ đầu đến chân và có lưới che mặt. Thậm chí cậu còn đeo cái găng tay da dày cộm.

Chính là bộ đồ đó đấy, bộ đồ dành cho người nuôi ong mặc để thu hoạch mật.

“Này, lão già. Có phải là mật ở đây sản xuất từ ong đúng không?”

“Ong? Ta không biết nhóc đang nói gì, nhưng mật lấy từ loài Honey Bee.”

*{Hiiro gọi theo tên gọi tiếng Nhật còn lão Arnold gọi theo tên gọi tiếng Anh.}

Đều là ong cả mà, Hiiro muốn thốt lên như thế. Nhưng có thứ cậu cần phải xác định trước đã.

“Lão già, ông bảo là mật là do người Bearnt làm ra đúng không?”

“Ơ? Ta có nói thế à?”

“Ông có nói. Quên những gì từng nói, ông bị lẩm cẩm à, lão biến thái?”

“Sao mà suốt ngày ngươi gọi ta như thế hả tên khốn! Ai là biến thái chứ?”

“Gahaha! Thứ chúng tôi làm không phải là mật, mà là những sản phẩm bánh kẹo về mật.”

Max, mặc bồ đồ tương tự Hiiro. Nó trông khá hợp với hắn.

“Hừm? Tôi nghĩ có vật phẩm tên là Kẹo Mật giúp hồi MP. Có phải là một trong những sản phẩm của các ông?”

“Phải rồi, có thể tạo nó bằng cách trộn với hoa Iris trắng. Chúng tôi nuôi trồng những loài hoa đã qua chọn lọc và kiểm soát dòng chảy sản phẩm đến khắp thế giới.”

“Hiểu rồi. Vậy? Sao mấy người lại ăn mặc như thế?”

“Dĩ nhiên là đi thu hoạch mật rồi, còn gì nữa?”

“Hỏi hay, lão bệnh hoạn.”

“A, ngươi lại đổi tên ta nữa à! Cái tên này làm ta thấy ức hơn!”

“Mà này, tôi không có đi đâu.”

Nói rồi, Hiiro quăng bộ đồ xuống đất.

“”Đừng lo, giờ không có Honey Bee ở đó đâu nên không có gì nguy hiểm cả. Đi thôi.”

“Nên nói ngay từ đầu chứ… Cứ như là tôi sẽ nói vậy ấy? Lão già đây đang quyết tâm dù bị chích cũng mang bằng được mật ngon trở về cho tôi, chủ nhân của hắn.”

“Gừ ừ---! Tại sao ta phải làm cho ngươi chứ? Mà từ lúc nào ngươi thành chủ nhân của ta vậy!?”

“Đùa thôi mà!”

“Đùa nhưng vẫn ức!”

Nhìn hai người cãi cọ, Max đến chỗ Muir.

“Hai người ấy luôn như vậy à?”

“G-gần như thế…”

“Hiểu rồi…”

Hiiro lột sạch bộ đồ làm và khoác lên bộ choàng đỏ. Cậu có vẻ không có ý định đi. Nhìn thế, Arnold bắt đầu chế giễu.

“Oi, oi, chắc chứ, Hiiro?”

“Hở?”

“Dĩ nhiên là ta có theerr độ lượng vào tổ Honey Bee để lấy chút mật mang về cho nhóc. Nó có vẻ khá ngon…”

“… Ý ông là sao?”

“Nhưng nhóc đâu có biết Honey Syrup mới là ngon nhất nhỉ?”

“”

“Vị đó chỉ có thể ngay sau khi được lấy ra thôi.”

Nghe những từ đó, ngón tay trỏ của Hiiro co giật.

“Hơn nữa, nhìn này.”

Nói rồi, gã lấy một chiếc bánh quy ra khỏi túi.

“Đây là bánh quy đặc biệt làm bởi người Bearnt. Nó mà thêm Honey Syrup rưới lên thì thôi rồi, A~ vị thiên đường.”

“……”

“Nhưng không may làm sao. Do nhóc không chịu đi nên hãy chấp nhận Honey Syrup kém chất lượng sau đó vậy. Trong khi chúng ta sẽ tận hưởng mùi vị hảo hạng nhất… chờ đã, gì thế?”

Hiiro đã biến mất trong tầm mắt gã. Arnold nhìn xung quanh tìm kiếm. Nhưng thứ đi vào tầm mắt của gã ta là một Chuyên gia thu hoạc mật đã trang bị tận răng.

“Tôi đã nói đi nói lại rồi nên cố mà nhớ lấy chứ. Giờ đi thôi, đồ lão già bắt cóc bé gái.”

“A-ai là tên bắt cóc chứ tên khốn kia!”

Nhìn hai người cãi cọ, Max lại hỏi Muir.

“Hai người ấy luôn như thế à?”

“G-gần như thế…”

“Hiểu rồi…”

Hai người cố bắt kịp Hiiro.

***

Hiiro, kẻ chết vì sự phàm ăn, quyết tâm mặc kệ những rắc rối. Khuôn mặt cậu biến dạng với khao khát được ăn những đồ thượng hạng nhất, và cậu hăm hở tiến tới ổ của Honey Bee.

Cậu bị dụ rằng nơi đến gần lắm nhưng sau một hồi cuối cùng mới đến được, nhìn cái đích đến cũng đủ làm cậu hết cả tinh thần.

Trước mặt cậu là… một tổ ong khủng bố. Kích thước to như một ngôi nhà.

“Ừm, không phải nó hơi quá to sao?”

“Hahah, thật vậy, đây cũng là lần đầu ta đi thu hoạc mật mà… Có hơi ngạc nhiên.”

Nhìn hai người, Max bật cười.

“Chứ không phải đúng như mong đợi sao? Honey Bee to như đứa trẻ sơ sinh. Tổ nó không to như thế thì sống ở đâu?”

“Tôi nghĩ là cuốn sách có nói chúng chỉ dài khoảng 30 Tails.”

Hiiro lục lại kiến thức. Thêm nữa, đơn vị đo thế giới này, một Tail tương đương với một xăng ti mét. Khác nhau chỉ ở cái tên.

“Vậy ta vào thôi chứ?”

Max nói và hắn dẫn nhóm Hiiro tới bên kia cái tổ. Ở đó, họ thấy một vùng với thứ gì đó như tay cầm mắc vào.

Max đặt cái túi lớn hắn mang theo xuống đất. Và nắm lấp cái tay cầm kéo ra hết sức. Như một cái ngăn tủ, phần cắt của tổ ong được từ từ lôi ra.

Ngay lập tức, không khí tràn ngập mùi ngọt ngào của mật. Đủ khiến Hiiro và đồng bọn ức một cái. Sao khi kéo được nửa, Max đừng lại.

"Này, nhìn đi."

Nơi Max chỉ là một dãy kẻ hở nằm trong tổ ong. Hình dáng nó trông y cái bàn Sudoku với các vách đóng thành khung.

Và trong những kẻ hở là vật chất mềm như bọt biển. Max lấy nó ra và vắt vào cái lọ hắn mang theo.

"Mấy người cũng thử đi."

Hắn bước sang bên và đưa cho nhóm Hiiro cái như bọt biển ấy. Hiiro cầm lấy trên tay.

(Vậy đây là cách họ thu hoạch nó à.)

Hiiro ghi nhớ lại kiến thức vào trong đầu và bắt đầu ép. Cậu nhanh chóng thấy mệt và đặt tay cậu lên vai Arnold, nói rằng để cho gã làm đó.

"Này! Nhóc làm rây mật lên ta giờ!"

Nó đã dính lên vai gã còn đâu. Hiiro lột bộ đồ nghề ra và lấy cái bánh quy từ túi Arnold.

"Oi, chờ đã!"

"Rồi rồi, ông cứ làm việc mình đi, lão già."

"Ta không muốn nghe câu đó từ nhà ngươi!"

Arnold hét lên bảo dừng lại, trong khi Max chỉ nhún vai.

Hiiro tẩm lấy khá nhiều mật. Nó có màu cam và khá đậm đặc. Mùi hương đầy ngọt ngào.

Và Hiiro đưa đám mật vào mồm.

"K-Không."

Nó đúng là ngọt đặc. Nhưng có chút chua. Có vẻ nó đã lên men. Chuẩn món thượng hạng.

Không tốn chút thời gian nào, Hiiro giúi miếng bánh quy vào miệng.

"…Ừm, cũng ngon đấy."

Khỏi phải bàn, nó rất ngon. Vật phẩm này chắc được mấy bà cô ưa chuộng lắm. Nhưng Hiiro cũng hám ngọt nên cậu cũng tận hưởng được nó. Trước khi cậu để ý thì đám bánh đã được xử lý hết.

"Oiiiiiiii! Ngươi ăn mảnh hết rồi à!?"

"Phải."

"Đừng có mà phải! Đây đúng là bất ngờ quá trời! Giờ lần nữa ta phải công nhận ngươi thực sự là tên khốn đến đốn mạt mà!"

"Đừng có mà khóc như làm đổ sữa thế chứ. Lão già nhỏ mọn."

"Tao nên làm gì để cho mày ngậm luôn cái mồm lại đây?"

Cái lực tác động lên bọt biển ngày càng tăng lên.

"Gahahah! Nếu là bánh quy thì tao có mang theo kha khá. Nên đừng có lo!"

"Ông làm tốt lắm!"

"Mày vẫn còn muốn ăn à!?"

"Đừng có coi thường thằng này."

"Cái!?"

"Dạ dày tôi… vẫn đang réo đây."

"Tao sẽ giết mày!!!"

Sau nhiều chuyện nữa xảy ra, họ đã lấy đầy hũ mật và đẩy cái ngăn lại như cũ. Cuối cùng họ cùng nhau thưởng thức bữa ăn.

"Ôi! Ngon quá trời! Đúng là Honey Syrup mà!"

Arnold đưa hai tay lên ca ngợi.

"Im đi, đừng có ồn ào khi đang ăn."

"Ư… ư… tên khốn…"

Arnold cảm thấy xấu hổ vì hành động bộc phát của mình nhưng nghe nó từ Hiiro làm gã muốn ức chết.

"Ghahaha, Arnold đúng là một tên thô lỗ mà!"

Max cười trong khi nhai chiếc bánh quy.

"Rộp Rộp Rộp Rộp Rộp Rộp Rộp"

Muir đang toàn tâm trong việc ăn… hay nên gọi là gặm nhỉ?

Nhìn cô bé, Arnold tỏ ra ấm ấp.

"Ha~ Tại sao con bé quá dễ thương đến vậy ~?"

"Ông kinh vãi."

"Gì chứ!"

"Để tôi nói lại nhé. Ông tởm quá đi!"

"Chẳng phải nó đều có nghĩa như nhau sao?"

"Gahahha"

"Rộp Rộp Rộp Rộp"

Bốn người vui vẻ (?) ăn, âm thanh vo vo bắt đầu phát lên.

"Dường như chủ nhân chiếc tổ đã về."

Một lượng lớn ong bay ngợp trời. Kích thước của từng con trong số chúng không như loài bình thường.

"Oi oi, chẳng phải cái tổ như thế hơi bé so cả đám đó sao?"

"Đâu chỉ có duy nhất cái tổ này, cả thảy có tất cả đến 6 cái."

"Thế còn có vẻ hợp lý."

Một đám lớn Honey Bee bay qua họ. Hiiro và Arnold ngay lập tức thủ thế nhưng…

"A, tôi để kiếm ở đằng sau rùi."

Arnold cũng thế nên gã đứng chắn trước Muir, và Hiiro sẵn sàng biết từ. Nhưng Max chỉ từ từ đứng lên và cười.

"Lần nữa, cảm ơn về món mất tuyệt vời."

Như thể đáp trả, một con ong lượn lên xuống trên không.

"Chúng tôi sẽ làm thêm tổ mới nên hãy tận hưởng cho đến lúc đó nhé."

Lên Xuống Lên Xuống.

Sau một hồi trao đổi ngắn, con ong bay về với đàn.

Để đổi với việc người Bearnt xây tổ cho mình, Honey Bee sẽ san sẻ mật cho họ. Đó là giao kèo của hai bên. Nó tồn tại từ bao giờ thì chẳng ai có thể nhớ được. Con Bee dừng lại lúc nãy là con Nữ chúa.

“Này, chờ đã. Thế sao tôi phải mặc bộ đồ này?”

Như Hiiro nói, hai người bên cạnh Max cũng gật đầu tán thành.

“Không phải nó vô tác dụng đâu.”

“Là sao?”

“Vùng này khá nhiều sâu bọ. Đặc biệt là sau khi ta lấy mật…”

Đột nhiên một đám sâu bọ chàn vào nhóm.

(T-ởm quá đi!)

Những con bọ khác nhau bò lên cơ thể họ. Muir cảm giác như thấy ngày tận thế trước khi cô bé bất tỉnh nhân sự. Arnold phải vác cô bé đi, và thậm chí Hiiro chỉ mong trời cho qua cái thử thách này.

“Chúng ta ăn quá lâu nên giờ đám bọ nó bâu lại. Tính sao giờ?”

“Chạy chứ sao!”

“Rồi.”

Với tất cả sức lực, cả 4 người cố rời khỏi vùng đó.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Kẹo mật thơm ngon

Ẩn đi!

Hiiro trở lại làng, với Honey Syrup để chế biến Honey Candy. Sau khi đã thưởng thức những vị ngon của mật.

Arnold và Muir đã đi đâu đó, nên Hiiro giờ ở một mình với ý định xả hơi cả ngày. Cậu đi ra vườn hoa gần làng với một quyển sách.

Đây là quyển mà cậu lấy từ nhà của Max. Dĩ nhiên là cậu đã xin phép mượn từ chính chủ.

>

Đó là cái tên trên bìa cuốn sách. Không hiểu vì sao nhưng cậu có thể đọc được ngôn ngữ của thế giới này, nó như được phiên dịch khi đi vào đầu cậu. Theo những thông tin từ Guild thì ngôn ngữ ở thế giới này gọi là Ranalyth, khá là khác biệt với tiếng Nhật.

Dù vậy Hiiro có thể dễ dàng đọc nó như thể nó được viết bằng tiếng Nhật. Có thể đây là kĩ năng mà cậu nhận được khi di chuyển giữa các thế giới. Ngôn từ được phiên dịch ngay lập tức khi cậu đọc. Đọc là thế còn để viết thì cậu cần trải qua luyện tập.

Sự thật là 4 hero hiện vẫn đang luyện viết ngôn ngữ thế giới này nhưng Hiiro thì đã viết thạo như một người bình thường của thế giới này.

Cậu luôn có một trí nhớ tốt, đặc biết đối với những thứ mà cậu hứng thú. Và những cuốn sách là một trong những số đó. Dù không phải hoàn hảo, Hiiro có thể nhớ gần như mọi thứ mà cậu muốn, vậy nên cậu nhanh chóng thuộc bảng chữ cái của thế giới này.

“Đây là chuyện về… một hero, hử?”

Trên bìa cuốn sách hình ảnh của một chàng thanh niên với một thanh kiếm.

(Thế giới này cũng có thể loại sách như thế này à. Coi nào, tác giả là… Marquis Blue Note)

Không phải là một cái tên mà cậu từng nghe đến. Hiiro lật trang sách và đọc.

Một câu chuyện với thiết lập bình thường.

Câu chuyện về các quốc gia đều muốn thể hiện quyền lực của mình, muốn chứng tỏ ta đây đứng trên tất cả. Ban đầu chỉ những cuộc thảo luận nhưng rồi nó leo thang thành chiến tranh.

Các vương quốc ấy đấu đá lẫn nhau khiến cho người dân gánh chịu hậu quả, đời sống lầm than. Một thế giới đầy đau thương. Và rồi, một thanh niên trẻ không thể giương mắt trước thế gian loạn lạc, đã cùng bạn bè đứng lên ngăn chặn cuộc chiến.

(Cảm xúc về chính nghĩa đẹp đấy nhưng thế giới không có dễ sống đâu dù cuộc chiến nhỏ mấy chăng nữa)

Được mọi người xưng tụng là anh hùng, được tôn thờ nhưng sau cùng chàng ta cũng bị hạ sát.

(… Đù? Thằng nhân vật chính chết toi sao?)

Hơn nữa, kẻ sát hại chàng chính là vị vua của đất nước đã tôn chàng như một vị anh hùng. Chàng ta bị gán vào tội giết con gái của đức vua. Dĩ nhiên là chàng hoàn toàn vô tội. Tuy nhiên bởi sự nổi tiếng của chàng như một biểu tượng của hòa bình sau khi kết thúc chiến tranh đã chạm đến sự ghen tị của nhà vua và gã đã hãm hại chàng.

Và sau đó, xung đột nổ ra quanh ai đã sát hại anh hùng, và một cuộc chiến mới đã nổ ra, tình trạng trở lại như trước đó.

(Anh hùng đã cố gắng chăm chỉ nhưng cuối cùng chỉ nhận một kết đầy bi thảm)

Nhưng cuộc phiêu lưu chưa dừng lại ở đó.

(Thế quái nào mà truyện vẫn chưa kết thúc!)

Có những điều mà chàng cần phải làm. Vẫn còn nhiệm vụ dang dở khi chàng chết. Do đó, chàng hồi sinh và quay lại thế giới này.

Theo những gì nghiên cứu, có một cách để cho thế gian này được hòa bình. Trên chuyến hành trình của mình, chàng đã biết đến một ma pháp. Sức mạnh của nó là tuyệt đối, một sức mạnh kiểm soát được thế gian mà anh hằng mong muốn.

Tuy nhiên, trong cuộc hành trình chàng đã đánh mất cơ thể, giờ chỉ là một thực thể không thể dùng ma thuật. Vậy nên, chàng quyết định đợi chờ. Rồi một ngày, sẽ có người sẽ tìm ra chàng, và khi đó, chàng sẽ tái sinh lần nữa, và mang hòa bình trở lại. Dù cho cả vương quốc ấy sẽ bị nghiền nát.

(Uầy, tên anh hùng từ bỏ nhanh thế.)

Ta sẽ hủy diệt toàn bộ mọi vương quốc xấu xa. Và thế gian này sẽ được yên bình. Một thế gian mà ta có thể phiêu lưu thỏa thích.

Vậy nên người anh hùng vẫn chờ. Chờ và chờ.

Tin vào một ngày ánh sáng hi vọng sẽ đến, chàng tiếp tục đợi chờ.

Người đàn ông tên Tyn Cal Weikl. Người đàn ông được điềm báo là một Hero.

(Tên này chắc chắn bị phế rồi. Nhưng kẻ đẩy gã thành như thế là cái quốc gia và thế giới đó)

Hiiro đóng sập cuốn sách.

"Một kết thúc cho một Hero. Mình chẳng muốn trở nên như gã đâu."

Vị anh hùng trong cuốn sách đã không có được cái kết có hậu. Dù cuộc sống thực muôn mặt nhưng truyện vẫn là truyện. Tiểu thuyết cũng chỉ là hư cấu.

Dù có là Hero tạo ra hòa bình thì vẫn có đầy kẻ thù. Chiến tranh mang lại lợi ích cho khối kẻ. Và có những kẻ mong muốn được chiến đấu. Và ở giữa nó, một người anh hùng trẻ tuổi cố áp đặt lý tưởng ích kỉ về chính nghĩa của mình lên những kẻ khác.

"Tự do là nhất. Đừng có ép bản thân là gì cả. Chỉ mặc trôi theo dòng chảy là tốt nhất."

Trong khi lẩm bẩm, Hiiro nhắm mắt lại.

***

"Đây là Fried Syrup, Honey Tart, và Threesome, còn đây là Honey Sap!"

Max sắp xếp các loại Honey Candy vào hộp và chỉ từng loại khác nhau để dạy cho Hiiro cách làm chúng. Cậu chưa từng thấy loại nào trong số chúng trước đây. Muir say mê nhìn chúng.

Đúng là một bé gái. Arnold nuốt nước bọt khi nhìn vào đám kẹo, sáng bóng như những viên đá quý.

“A”

“Chưa gì người đã ăn rồi là sao!?”

Hiiro bắt đầu ăn, Arnold cũng nhanh chóng tham gia cùng. Gã nhận ra sự trả miếng của mình không có tác dụng nên gã cố ăn lấy ăn để không chịu thua Hiiro.

Fried Syrup như là món mật được chiên trong dầu. Nó có kết cấu mới, khá khốc liệt tạo ra một ấn tượng mới.

Honey Tart, đơn giản là bánh nhân hoa quả được phủ mật. Đây có vẻ là cho sở thích của Muir.

Threesome tương tự như bánh pizza với 3 loại mật khác nhau là Blue Honey, Red Honey, và White Honey, được đính với 3 loại trái khác nhau. Theo hình dáng thì có lẽ là sở thích của Arnold.

Kết thúc là món Honey Sap là bánh bi gạo trắng nhân mật. Chỉ một bợm cắn là hương vị thực của nó trào ra. Một sự kết hợp giữa hương nhẹ của bánh với hương đậm đà của mật ong trộn mứt bên trong. Đây là món ưa thích của Hiio.

Khi cả ba đã chuẩn bị đầy đủ, Max hỏi coi ba người giờ sẽ làm gì.

“Mục đích của bọn này coi như đã xong. Giờ cũng đã có được mật rồi.”

Hiiro mở chiếc túi và giơ hợp mật bên trong.

“Vậy, mấy người sẽ dời đi sớm hả?”

“Phải.”

“Ồ, thế định đi đâu thế?”

“Thành phố Pasion”

“Thủ phủ Pasion của Beast, hừm.. thế thì khá xa nhỉ.

Phải, thủ phủ khá xa so với nơi này. Phải mất hẳn một tuần đi bộ mới tới nơi.

“Dù gì thì bọn này cũng không vội.”

“Ồ, vậy sao? Thế này mở tiệc thâu đêm chứ!”

“Được!”

Arnold và Max vỗ vai nhau bùm bụp, trong khi Muir chỉ biết quan sát nhìn.

(Thành phố Pasion à, mình muốn trông thấy nó.)

Hiiro nhìn bâu trời qua lăng cửa sổ.

***

Thủ phủ Pasion của Beast. Đây là nơi vương triều Gabrenth ngự trị. Nó được xây quanh một cây đại thụ, và xung quanh nó là một khu rừng rộng lớn. Chính xác thì cả thủ phủ gọi là rừng cũng chẳng ngoa.

Mọi ngôi nhà và kiến trúc đều làm từ cây cối. Một vương quốc sống hòa thuận với thiên nhiên.

Trong lúc đó, một chàng trai trẻ đang đứng trên một cành cây lớn nhìn lên trên ngọn. Có tiếng vọng từ phía dưới.

“Này, đừng có leo trèo lên cao quá!”

“Xuống đây nhanh đi!”

Hai gã đàn ông mặc giáp đang gọi với lên.

“Chết, họ thấy mình rồi. doo.”

Cậu miễn cưỡng nhảy xuống trước sự ngỡ ngàng của hai người kia.

“Cậu ta nhảy xuống rồi!”

"C-Có ổn không vậy?"

Họ lo lắng bằng thừa. Chàng trai trẻ đã tiếp đất nhẹ nhàng xuống một cành cây… hoặc là không.

RẦM!

Nhánh cây bị gãy và chàng thanh niên rơi xuống bụi rậm. Hai người kia hớt hải đến chỗ cậu.

"Này, nhóc ổn chứ?!"

Vừa lắc đầu, cậu ta mỉm cười.

"Xin lỗi, doo. Nhưng cháu ổn."

"T-Tốt. Đừng có mà leo trèo lên cao nữa, nghe chưa?"

Một trong hai người lính đưa cánh tay ra. Cậu nhóc vui vẻ bắt lấy và đứng dậy.

"Xin lỗi, cháu chỉ muốn chiêm ngưỡng cái cây đáng kính của vương quốc này, doo."

Cậu ngước lên nhìn cây đại thụ.

"Phải rồi. Vị vua đầu tiên Jingwald khi nhìn thấy cái cây này đã quyết định nó là trung tâm của vương quốc. Nó thỉnh thoảng được gọi với cái tên Tree of Beginnings." {Khởi nguyên chi mộc, chém đó :3}

"Vâng, đây là lần đầu cháu tận mắt thấy Tree of Beginnings, Aragorn, doo."

"Mà giờ để ý thì bộ dạng nhóc khá lạ. Nhóc đến từ đâu vậy?"

"Ở nơi rất chi là x~a ở phía đông ạ, doo."

"Đông… vậy là Kalent?"

"Xa hơn nữa cơ, doo."

"Còn gì xa hơn nữa chứ? A, hay nhóc đến từ một ngôi làng mới lập hay đại loại như thế?"

"Kiểu như vậy ạ."

Cậu ta cười nhe hai cái răng nanh trắng.

"Mà này, sao mà nhóc có thể leo lên cao như vậy chứ?"

Người đàn ông nhìn lên cái cây cao ngất, vừa nói.

"Như thế nào ạ? Thì nhảy lên thôi, doo."

"Nhảy… À, nhìn đôi tai thì nhóc chắc là tộc Were Rabbit. Nên mới có thể lên đó được."

Trên mái tóc cậu ta là, bộ tóc màu xanh như chiếc lá của cây đại thụ, là bộ đôi tai dài đang vẩy ra sau về trước.

"Ôi, đến lúc thay ca rồi."

"Đến giờ rồi sao? Này nhóc, đừng có làm gì nguy hiểm đấy."

"Cảm ơn ngài đã cảnh báo, doo."

Sau khi nói thế, hai người lính bỏ đi. Chàng trai trẻ nhìn lên cây đại thụ lần nữa.

"Tuyệt làm sao. Thành phố này như là "đâm chồi nảy lộc" quanh nó."

Cậu ta khoác lên bộ áo choàng nâu và bước đi. Khi rời đi, cậu đưa mắt nhìn một cây khác. Nơi cư ngụ của vị vua Beasts, King Tree.

"Đến lúc làm việc rồi, doo."

Với một tiếng gió vang lên, cậu ta biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cuộc họp ở vương quốc Beasts

"Papa!"

"Đã bảo gọi ta là cha cơ mà."

"Bỏ qua tiểu tiết đi và nghe con nè!"

Người đàn ông trong cuộc thảo luận có một khuôn mặt uy nghiêm của sư tử. Ông ta thật ra là vua của Beast Kingdom Pasion, Leowald King.

Và người gọi Laowald là papa là người truyền tự của ông, công chúa Kuclear.

Dù người cha với bộ bờm uy nghi tỏa ra phong thái đáng sợ thì cô con gái lại khác. Điểm giống nhau duy nhất giữa hai người là bộ tóc mượt nâu đỏ, bộ tóc mà cô đã cắt ngắn.

Dù đôi mắt cô nhìn sắc nhọn nhưng ấn tượng cô cho người khác là một cô gái trẻ thật đáng yêu. Có lẽ đây là di truyền mà cô kế thừa từ người mẹ cô, Blansa.

Cô hiện đang ở bên trong King Tree, chất vấn với cha cô. Và nội dung cuộc thảo luận đó là…

"Sao con lại bị cấm ra chiến trường chứ?"

"Ta đã nói biết bao lần rồi, con còn quá trẻ. Thêm nữa kĩ năng [Binding] của con vẫn chưa được thành thạo, đúng chứ?"

"…đúng… là vậy…"

Cô đưa mắt không dám nhìn thẳng người cha.

"Sớm thôi, ta phải chuẩn bị cho cuộc chiến. Máu sẽ chảy và cái chết sẽ tràn lan."

"N-Nhưng con là công chúa quốc gia này! Papa muốn con chỉ yên vị đứng nhìn mọi người đi ra chiến trường sao?"

"Chính xác!"

"Papa!"

"Ta không có cảm giác là chúng ta sẽ thất bại, song phòng hờ, ta cần chắc giữ lại máu mủ mình ở nơi hậu phương."

"Nghĩa là papa sẽ dẫn tất cả anh em con cùng đi với người sao?"

"Chính xác!"

"Ư…"

Kuclear ghìm mắt mà nghiến răng. Cô có thể hiểu ý của phụ vương cô. Nếu tất cả dòng máu hoàng gia kết thúc trên chiến trường thì quốc gia này sẽ rơi vào bạo loạn.

Đó là tại sao cô phải ở lại trong khi hai người anh em của cô phải ra chiến trận. Cô có thể hiểu đây là vì lợi ích đất nước này, nhưng cô không thỏa lòng.

"C-Con không chấp nhận! Ta vẫn còn có Mimir! Em nó có thể…"

"Một đứa trẻ 9 tuổi thì có thể làm được gì?"

"Ư… nhưng…"

Mimir là cô em gái của Kuclear. Dĩ nhiên là cô bé cũng là dòng dõi hoàng gia, nhưng cô bé còn quá nhỏ để gánh quốc gia đại sự. Hơn nữa, cô bé còn có một vấn đề.

"Dù là con bé cũng là con gái ta nhưng Mimir hiện trong tình trạng khó khăn, đúng chứ?"

"T-thật vậy, nhưng… Em nó là một đứa thông minh hơn con nhiều."

Leowald rời khỏi ngai vàng, đặt tay lên vai Kuclear.

"Con đã 18 rồi. Tấm lòng con vì đất nước này còn lớn hơn ta."

"Papa.."

"Bởi vậy nên ta và các anh em của con có thể an tâm mà ra chiến trường."

"…"

"Ta không có ý định sé chết. Ta sẽ chém chết toàn bộ lũ Evila, và rồi cả lũ Humas. Ta sẽ trả hệt mọi món nợ xưa cũ."

Leowald nhìn Kuclear với cái nhìn sắc nhọn.

"Nhưng con.."

Kuclear cảm giác sự ấm áp từ đôi vai.

"Con là con gái ta. Con gái của Beast King. Dù không còn thiếu kinh nghiệm nhưng ta tin con sẽ trở thành một Beast Man đứng trên vạn người."

"Papa…"

"Vậy nên khi chúng ta ra tiền tuyến, quốc gia này ta nhờ cậy vào con."

Sau khi nói những điều tâm huyết, Leowald gật đầu và rời khoi phòng không đợi cô con gái đáp trả. Kuclear, người bị bỏ lại phía sau, nhìn vào đôi tay mảnh mai yếu đuối của mình.

"Nếu mình có nhiều sức mạnh hơn… Nếu mình mạnh mẽ như những anh em mình…"

Cô muốn chiến đấu. Cô muốn bảo vệ người dân, đất nước cô và toàn dân tộc Gabranth. Nhưng cô nhận ra cô quá yếu đuối. Kuclear nhìn theo lưng người cha, tự hỏi sao mà ông ấy xa xăm nhường vậy.

***

Cuộc họp tổ chức tại King Tree. Ngồi vào vị trí của mình bên chiếc bàn tròn, vua Laowald nhìn thẳng vào những người trước mắt ông.

"Mọi người, đã đến lúc rồi."

Dõi theo lời nói ấy, ánh mắt tất cả người đang ngồi lắng nghe tràn đầy tự tin.

"Trong khoảng thời gian dài, chúng ta đã bị đối xử trong sự bất công. Evila làm những gì chúng muốn trên mảnh đất chúng ta, lũ Humas đè đầu cưỡi cổ coi ta như là nô lệ. Thậm chí giờ đây, vẫn còn đồng bào chúng ta đang chịu đau đớn."

Mọi người gật đầu tán thành.

"Giờ ta đã có đủ tiềm lực. Chúng ta, giống loài không dùng được ma thuật và đã mất đi những kĩ năng đặc chủng của mình giờ đã thuần nhuần tuyệt kĩ mạnh nhất [Binding]! Đã đến lúc chúng ta nhe nanh vuốt trước những kẻ đã coi thường chúng ta và dạy chúng một bài học! Beast Man là dòng tộc sẽ đứng trên thiên đàng."

"Phải!"

Âm thanh mạnh mẽ đồng tình tràn ngập khu phòng. Leowald mỉm cười trước những cấp dưới trung thành của mình.

"Đầu tiên, chúng ta sẽ tuyên bố chiến tranh! Chúng ta khác Evila, giống loài sống trong sự phản bội và lừa lọc. Chúng ta sẽ chiến đấu ngay thẳng đối mặt với kẻ thù. Và chiến thắng sẽ gọi tên chúng ta! Như niềm kiêu hãnh của người Gabranth!"

"Đúng!"

"Sau khi tuyên bố chiến tranh, ta sẽ tiến vào lãnh thổ địch. Dĩ nhiên là đánh lũ Evila trước… Săn từng tên một không cần phải thương xót."

Toàn bộ kẻ trong phòng nở nụ cười dã thú. Nụ cười như dòng máu thú vật chảy trong huyết của họ. Bản năng loài cầm thú, khao khát chiến tranh, không

khoan nhượng.

"Leglos, con đã viết xong bản công bố chưa?"

"Dạ, con đã viết chính xác như cha đã căn dặn."

"Tốt."

Leglos là con trai cả của Leowald. Theo những kẻ hầu cận, hắn ta không thua kém người cha của mình về sức mạnh, độ nổi tiếng và khí chất hung bạo.

"Vậy ngay khi người gửi nó đi, con sẽ dẫn đạo quân vào địa phận Evila."

Người vừa nói là nhị hoàng tử, Lenion. Khuôn mặt cậu kế thừa từ người mẹ, nên cậu khá giống với Kuclear.

"Hiểu rồi, nhưng nhớ không bất cẩn. Ngay khi nhận bản công bố từ chúng ta, lũ chúng nó chắc chắn sẽ điều động binh lính."

""Con biết. Nhưng con sẽ vẫn săn từng con mồi chúng nó."

Cậu dù sao vẫn là Beast Man. Đôi mắt cậu đầy sự khát máu.

"Mọi người hiểu rồi chứ? Đây là chiến tranh! Mục đích chúng ta là chiến thắng trở về. Cuộc chiến này ta bằng mọi giá không được phép thua! Mọi người, hãy mang trên mình phẩm giá của Beast Man vào trận chiến! Mục đích là tiêu diệt tận rễ chúng nó!"

"Rõ!"

"Ta sẽ bắt đầu chiến dịch trong một tuần kể từ giây phút này. Cuộc chiến khốc liệt đang chờ chúng ta. Tất cả ai về nhà nấy, truyền bá ngôn từ của ta đến với người thân của các ngươi."

Mọi người gật đầu.

"Từ này trở đi, chúng ta sẽ tăng lực lượng chiến đấu."

***

Trên căn phòng Leowald tổ chức cuộc họp, một chàng trai trẻ trong thế quỳ, tỏ vẻ khó chịu trên khuôn mặt.

"A, chuyện ngày càng nghiêm trọng rồi đây, doo."

Có vẻ cậu ta đã nghe nội dung cuộc họp. Tai cậu co giật khi nghĩ đến bản thân.

"Mình không ngờ mọi chuyện xảy ra chóng vánh đến vậy, doo. Tính sao bây giờ?"

Cậu gãi má, cân nhắc tương lai. Tai cậu co giật lần nữa.

"… Ổn rồi, ở đây không có gì bất thường cả."

Một gã Beast Man trông như lính canh đến khu vực đó và không thấy ai cả. Chàng trai trẻ đã nhanh chóng rời khỏi trước đó.

Và khi hiểm nguy trôi qua…

"Nguy hiểm quá, doo. Nếu giờ bị bắt thì chẳng vui tí nào đâu, doo."

Cậu vừa nói vừa lặng lẽ quay lại chỗ của mình khi trước. Cậu đã nhảy và chộp được cành cây cao hơn của chiếc cây khi cảm nhận có lính canh đi đến.

Đây là King Tree. Có có hàng ngàn hàng ngàn nhánh cây đâm tủy khắp nơi. Và bên trong nó là những căn phòng khác nhau và lối đi.

"Giờ có lẽ đến lúc gửi tin rồi, doo."

Cậu nhìn qua thị trấn trước cái cây với biểu cảm trang nghiêm.

"Họ đã tạo dựng một vương quốc hòa bình đến thế này, mà giờ lại đi dính vào rắc rối đẩy nó vào diệt vong, doo."

Chàng trai trẻ nhìn lên bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Một ngày trong cuộc hành trình đến Passion

Nhóm của Hiiro chọn kinh đô của Beastman – Passion là điểm đến tiếp theo của họ và bắt đầu cuộc hành trình của họ. Lần này, họ không đi bộ nữa

"Không ngờ là lại có một phương tiện thuận tiện như vậy ở thế giới này."

Nhóm của Hiiro ngồi trên một loại phương tiện, hay chính xác hơn là 1 loài vật. Chúng có hình dáng giống như loài đà điểu, nhưng chúng lớn hơn nhiều lần loài đà điểu ở Trái Đất, và có một chiếc yên nhỏ có tựa lưng được gắn trên lưng của chúng.

(Editor note : Chocobo detected!, nếu là bên The rise of Shield hero thì là Filo Rial)

"Thật là….. Có vẻ ta lại nợ Max một lần nữa rồi. "

Khi họ chuẩn bị rời khỏi【Doggam】, Max xuất hiện với loài vật này . Rõ ràng, con chim này là một phương tiện cực kỳ hữu dụng khi đi đường trường qua nhiều địa hình gồ ghề trong lục địa Beast Continent.

Loài chim đó được gọi là Raidpic, và là loài chim có thể chạy khá nhanh trong khi có thể mang trên lưng chủ nhân của nó.

Con Raidpic của Arnold được đặt 2 bộ yên trên lưng của nó, vì vậy Muir sẽ đi cùng anh ta.

"Với tốc độ này, chúng ta có thể đi đến đích nhanh hơn nhiều lần so với kế hoạch phải không?"

"Đúng vậy! Nhưng nó sẽ cần một ít thời gian để làm quen. "

Đúng như Muir nói, trong một thế giới chưa phát minh ra hệ thống giảm xóc, cưỡi trên lưng 1 loài vật chạy nhanh với chiếc yên như thế này sẽ rất xóc (thốn)

"Đúng, đúng. Chú nghĩ rằng mông chú sẽ rách làm hai! Phải không, Muir? " (Edit note: dầu tường an hân hạnh tài trợ công ty vận tải Raidpic)

“Đ, Đừng lôi cháu vào mấy trò đùa như thế!”

Cô bé đã đau ê ẩm từ lâu, và Arnord cũng đang cố làm quen với độ xóc kinh hoàng đó. Nhưng trái lại, Hiiro lại không cảm thấy vấn đề này.

Đó là bởi vì Hirro sử dụng từ「Soft」lên chiếc yên, biến nó thành một chiếc ghế sofa. Tất nhiên, cậu không tiết lộ việc này cho 2 người kia và giữ nó cho riêng mình. Nếu không thì Arnold sẽ nổi điên.

Ngay thời điểm đó, 2 con Raidpic bắt đầu đi chậm lại. Cả nhóm phát hiện ra họ đã bị bao vây bởi 1 đám quái ếch.

"Tuyệt vời! Đã lâu lắm rồi kể từ lần cuối ta được chiến đấu "

Arnold sẵn sàng để nhảy ra khỏi chỗ ngồi của mình. Tuy nhiên, Hiiro cảm thấy đánh nhau với đám quái này vừa tốn thời gian, vừa dễ mất HP, nên cậu tập trung phép thuật vào đầu ngón tay….

Bùm!

“Quách thị phụng?”

Bất ngờ vì vụ nổ lớn trước mặt đã thổi bay toàn bộ đám quái. Arnord nhìn quanh… Không một ai trong nhóm sử dụng được phép thuật hệ lửa, và anh ta cũng không cảm nhận được một ai khác quanh đây.

Nhưng rõ ràng là một phép thuật đã được dùng.

“Đi thôi nào!”

Hiiro là người duy nhất trong nhóm bình tĩnh.

“Là mi làm phải không, có phải mi không hả?”

“Ai biết.”

Arnold chắc chắn rằng Hiiro đã làm gì đó, còn Hiiro chỉ đơn giản là lờ anh ta đi. Mặc dù Raidpic ngạc nhiên, nhưng nó cũng nhanh chóng xác nhận kẻ địch phía trước đã biến mất nên chúng thận trọng tiến về phía trước.

(Ra vậy, "Word Magic" thật sự hữu dụng)

Từ mà cậu đã sử dụng là「Burst」, tiếng nổ lớn vừa rồi minh chứng cho hỏa lực mạnh mẽ của nó. Với khả năng bắn tan nát đám quái chỉ trong 1 phát trên diện rộng,「Burst」là một từ khá hữu dụng tuy nhiên, giống như những khẩu RPG7,「Burst」khi nổ gần có thể gây sát thương cho người sử dụng nên tốt nhất là bắn nó từ xa

-

-

-

Hiiro ngồi một cách thoải mái, đọc cuốn sách trong khi ngồi trên lưng Raidpic. Trong khi đó, Arnold cảm thấy ngứa mắt khi nhìn Hiiro thư thả như vậy

"… Này Muir?" "Sao ạ?" "Thằng nhóc đó… nhìn cái ghế của nó kìa…" "Vâng, có gì ạ ?" "Chẳng phải nhìn cái ghế đó rất mềm, khác hẳn với cái ghế đá của chúng ta sao ?" "Thế ạ?"

Arnold đứng dậy, gõ gõ vào mặt ghế để xác nhận độ cứng. Cái ghế cứng như đá ! Nhưng nhìn sang cái ghế của Hiiro, rõ ràng người cậu ta như chìm vào trong cái ghế, chứng tỏ nó rất mềm.

(Lạ thật, mình cảm giác có cái gì đó không đúng ở đây, hay là do mình tưởng tượng nhỉ … ?)

Thực sự thì đó không phải do Arnold tưởng tượng, nhưng rồi Arnold cũng đành ngồi xuống mà không kết luận được gì.

Trên đường đi, Hiiro bắt gặp nhiều loài động vật và côn trùng kỳ lạ cậu chưa nhìn thấy bao giờ, và cậu có hơi lo lắng khi không biết chúng có mang mầm bệnh nào không.

Nhưng ngay cả khi cậu dính bệnh thì đó cũng không phải là vấn đề với Word Magic.

(Nhưng mình không thể chịu được cái cảm giác khó chịu khi dính bệnh)

Nghĩ vậy, cậu tự viết một từ trên cơ thể của mình. Chữ「Clean」, và cùng với nó, bụi bặm và mồ hôi trên cơ thể của cậu biến mất.

(Hà…. dù mình dùng từ này thường xuyên, nhưng cảm giác vẫn thật thoải mái.)

Cảm giác của việc cơ thể của bạn ngay lập tức được làm sạch bởi ma thuật giống như là việc đi tắm vậy.

"Mi đang làm cái gì thế?"

Và Hiiro bị phát hiện bởi 1 kẻ phiền phức.

"Chả có gì cả."

"Đừng có chối. Ta đã thấy nó! Mi đã dùng phép thuật biến mi sạch sẽ trở lại phải không! Nói mau! Khai ra mau! "

Hiiro thở dài ngao ngán.

"Ngoài ra, đừng đánh giá thấp mũi của Beast Man! Mùi mồ hôi của mi đã biến mất! Vậy là sao hả? "

Arnold chỉ tay vào Hiiro, Hiiro tóm lấy nó và vặn…..

"AuAuAu….! Mi nghĩ mình đang làm cái gì vậy, mi là ác quỷ chắc ?! AuAuAu !?!?!?

"Đừng chĩa ngón tay của ông vào tôi, đồ quỷ biến thái."

"Ha, giờ ta có thêm 1 biệt danh mới cơ đấy!!"

Arnold bực tức dậm chân xuống đất. Trong lúc đó, Muir đi về phía 2 người

"Em cũng có một chút tò mò. Anh đã làm gì vậy?"

Hiiro nhận ra một cặp mắt to tròn long lanh đang nhìn mình, dù vậy, cậu vẫn có cảm giác hai người kia đang giấu mình chuyện gì đó.

Hiiro thở dài và nhìn thẳng vào Muir như thể cậu chịu thua.

"Lại đây một lát."

"Ế?"

"Đừng lo , cứ lại đây đi."

"Đ-được rồi."

Muir quyết định làm theo lời Hiiro và bước về phía cậu. Sau đó, Hiiro cầm tay của cô.

“WUTTTT! Đừng có cầm tay cô bé như thế chứ !! Ta sẽ không tha cho mi !!!”

"Im đi, lolicon."

"Gu ..."

Trong khi Arnold nhìn cảnh đó, anh ta nhận ra cơ thể của Muir bắt đầu phát sáng. Và sau đó, cũng giống như với Hiiro, bụi bặm và mồ hôi trên người cô bé biến mất.

"C..Cảm giác thật tuyệt."

Muir hơi đỏ mặt, và cô bé cũng cảm thấy chóng mặt. Hiiro dùng từ「Clean」lên cô. Cô cảm thấy như vừa được thanh tẩy.

“O-oi Muir?

Arnold gọi Muir với 1 giọng lo lắng.

"Ngạc nhiên thật! Chú, ma thuật của Hiiro làm cháu cảm thấy như vừa được thanh tẩy! "

"Eh? Thật vậy sao? Ta hiểu, đúng như ta nghĩ, mi đã sử dụng phép thuật để tắm rửa cho bản thân. Làm luôn cho ta đi nào. "

"Không!"

"Tại sao!?"

"Tại vì nhóc tì này là con gái."

"Lý do để làm việc đó ư?"

Câu nói ngắn gọn của Hiiro đã làm Muir sốc.

“Nếu lão đã bốc mùi như vậy thì tôi có thể làm một chút ….”

"Đừng có nhìn ta với ánh mắt thương hại như vậy! Và ta không hề bốc mùi! "

Arnold tiếp tục hét lên, và như vậy là quá đủ với Hiiro. Cậu đoán được việc này, nên cậu đã giải phóng「Sleep」cậu đã bí mật viết trước đó vào Arnold , và Arnold đổ gục xuống đất.

"Ế? Ưm anh đã làm gì vậy? "

"Tôi chỉ cho ông ta ngủ chút thôi , ồn ào quá. Nhóc cũng nên đi ngủ sớm đi. "

"V…vâng ạ."

Muir dần ngủ thiếp đi trong sự dễ chịu tạo bởi phép thuật của Hiiro.

Chắn chắn rằng Muir đã ngủ, Hiiro rời nơi cắm trại một mình. Tuy nhiên, cậu không đi quá xa.

(Mình nên tiếp tục thử nghiệm phép mới mà mình mở khóa hôm nay. Ah đúng rồi, mình chưa thử "Parallel Writing" và thời gian hiệu nghiệm của nó.)

Cậu tập trung ma thuật vào ngón tay của mình. Đúng lúc đó, cậu nhìn thấy một ánh sáng xuất hiện ở phía xa.

"Cái gì vậy?"

Cậu quyết định đi kiểm tra nó. Cậu leo lên đỉnh một ngọn đồi và xung quanh cậu là rất nhiều ánh sáng đang nhảy múa.

(Đom đóm à? Không, chúng không thể to như thế này)

Cậu chăm chú nhìn và cố gắng nhìn những chi tiết của ánh sáng. Có những hình người nhỏ bên trong chúng.

(Oiii... đừng nói đó là....)

Chúng có hình dạng như con người, nhưng có hai cánh mọc từ lưng của chúng. Họ phát ra ánh sáng khi họ bay tự do trên trời.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Vườn tinh linh

Hiiro há hốc mồm vì kinh ngạc. Cậu tự hỏi "Chết tiệt. chúng đã nhìn thấy mình chưa nhỉ?" . Ngay lập tức, những đốm sáng đó ngừng bay lượn.

(Đó là ... phải không?)

Chúng trông giống như trong cuốn sách ảnh. 4 Pheom lướt qua Hiiro, mỗi Pheom đều có một mái tóc khác nhau. Đỏ, xanh, vàng, và xanh lá cây.

"Này! Này! ! Không, . Có phải cậu đang nhìn chúng tôi không? Phải không!"(Pheom)

"Thì sao nào ? Nói ít thôi, ồn quá." (Hiiro)

"Điều này khác xa những gì mẹ nói với chúng ta!" (Pheom)

"Đúng vậy! không thể nào nhìn thấy chúng ta! "(Pheom)

(Thật là ồn ào... chúng nói chuyện xung quanh mình, lảm nhảm liên tục. Nhưng có một điều khiến mình khó chịu….)

" Làm thế nào bọn mi biết ta không phải là ?" (Hiiro)

(Ngay lúc này, mình đang mang hình dạng của người , những người khác hoàn toàn không thể nhận ra. Tuy nhiên, các phát hiện ra ngay lập tức!)

"Wow! Hắn đang nói kìa! Hắn thực sự có thể nhìn thấy bọn mình! "(Pheom)

Vì lý do nào đó, màu đỏ tỏ ra vui mừng khôn xiết ...

"Dù sao thì cũng hãy trả lời ta đi! Làm thế nào bọn mi biết được? "(Hiiro)

"Huh?!? Tôi đoán tại vì nó không phải sự thật nhỉ ?. "(Pheom)

Với một cái nhìn bình thản, một Pheom trả lời Hiiro.

"Sự thật?!? Ý của mi là gì? "(Hiiro)

"Kyahaha! đằng ấy thực sự không biết à? "(Pheom)

Màu vàng dường như thích thú về điều đó.

"Thú vị! Thật thú vị! "(Pheom)

"Chúng tôi sẽ nói với đằng ấy! Đó là bởi vì chúng tôi là ! Chúng tôi là những kẻ có thể nhìn thấu mọi thứ ! "(Pheom)

"Những kẻ có thể nhìn thấu mọi thứ? Điều đó nghĩa là gì? "(Hiiro)

"Kyahaha! Cậu ta không biết! Cậu ta thực sự không biết! "(Pheom)

Màu đỏ vẫn bay, đang cố gắng bắt chước tôi. Màu xanh lá cây tiếp tục nói...

"Mắt của chúng tôi chỉ nhìn thấy sự thật!" (Pheom)

"... Vì vậy nên bọn mi có thể thấy hình dạng thật của bất cứ ai?" (Hiiro)

"Ooo! Tuyệt vời! Đúng rồi đó! "(Pheom)

Màu xanh lại cười một lần nữa... Hiiro bắt đầu muốn sử dụng cho nó đo sàn.

"Dù sao thì, đó là cách mà chúng tôi biết." (Pheom)

Pheom màu vàng gật đầu. Hiiro thực sự muốn nói chuyện nghiêm túc với Pheom đó thay vì đám ồn ào kia

Màu đỏ tiến lại gần Hiiro.

"Hmmm. Con người này... có thực sự là một không? "(Pheom)

Màu xanh lại cười lần nữa... Hiiro thật sự muốn dùng cho nó rụng.

"Cái gì! Không phải sao? "(Pheom)

"Cậu ta thực sự giống một Humas mà..." (Pheom)

"Có lẽ cậu ta khác biệt chăng?" (Pheom)

"Mình cũng không biết, nhưng mình có cảm giác cậu ta khác biệt so với những người còn lại." (Pheom)

Màu đỏ vỗ lên bàn tay của cậu.

"Tôi biết rồi! Mẹ có thể sẽ biết!"(Pheom)

"Đúng rồi!" (Pheom)

"Chúng ta sẽ đi ư ?" (Pheom)

“Cậu có chắc về điều này không?"(Pheom)

Hiiro thở dài.

"Được rồi! Đi thôi nào!" (Pheom)

ZUZUZUZUZUZUZUZU

Trước mặt họ, mặt đất nứt ra ...

"Cái thế giới này bị làm sao nữa không biết?" (Hiiro)

Vết nứt tiếp tục mở rộng ra cho đến khi có kích thước đủ để một người đi qua. Nhìn từ ngoài vào chỉ có một màu đen tăm tối.

"Lối này sẽ dẫn tới chỗ mẹ, đi thôi nào!"(Pheom)

“Này, khoan đã ..!” (Hiiro)

Màu đỏ kéo tay cậu.

(Mẹ mà chúng nói là ai? Nhưng quan trọng là, sao chúng tin tưởng mình nhanh quá vậy ?)

(Có vẻ như những này không thông minh lắm. Đầu chúng có vấn đề à ?)

(Dù sao thì, vụ này cũng hay đấy chứ, ai mà biết được mình sẽ tìm được cái gì”

Hiiro bước vào vết nứt.

“Huh!?” (Hiiro)

Các tạo ra một ánh sáng xuyên qua bóng tối. Bên trong vết nứt, cảnh vật giống như một khu rừng, nhưng có vô số ánh sáng bay lượn trong không khí.

Những ngôi nhà ở đây chỉ nhỏ như những ngôi nhà búp bê

(Mình cảm giác như vừa lạc vào Lilliput ...) (Edit note : Lilliput – hòn đảo của giống người tí hon trong tiểu thuyết Cuộc phiêu lưu của Gulliver do Jonathan Smith viết năm 1726)

“Đằng này!” (Phoem)

Màu đỏ đẩy cậu ta lại phía đó. Một thứ to lớn, Một cái cây lớn và rỗng ruột hiện ra trong tầm mắt Hiiro, cùng lúc đó, 1 người phụ nữ xuất hiện.

Cô ấy không nhỏ như những Pheom. Mái tóc xanh óng ánh, dài đến sát đất. Tóc của cô tỏa sáng. Trên đầu cô đặt một vương miện. Một đôi cánh hiện hữu trên lưng cô. Dáng người mảnh khảnh. Cô ấy trông như một nữ thần.

Cầm một cây gậy với một quả cầu phát sáng và lông vũ trên đầu, cô nói.

“Chào mừng đến .”

"Cảm ơn vì đã mời tôi, mặc dù tôi đã bị ép đến đây." (Hiiro)

Màu đỏ le lưỡi.

"Orun nhìn người tốt lắm. Tôi không nghĩ rằng con bé sẽ mang kẻ thù đến đây."

Rõ ràng, cô ấy tin tưởng Hiiro.

"Ớ kìa mẹ"(Pheom)

"Gì vậy con yêu?" (Woman)

"Người này, cậu ta có phải là một không?" (Pheom)

"Không phải. Cậu ta đến từ một thế giới khác. Cậu ta không đến từ thế giới của chúng ta."

Các nàng tiên xung quanh ồ lên ngạc nhiên. Hiiro mỉm cười.

"Mà khoan đã, con có cư xử như ta đã dạy không? Cậu ta là khách, con có tỏ ra lịch sự với khách không vậy?" (Woman)

Orun đang bị mắng. Ha! Đáng cho mi lắm.

"Dù sao thì! Hãy để tôi giới thiệu bản thân mình. Tôi là người đứng đầu của , Niño. Cậu có thể cho tôi biết tên của cậu không?"

“Arnold Ocean” (Hiiro)

Niño cười.

"... Hiiro Okumura. Tôi trông chờ được làm việc với cậu."(Niño)

Tôi miễn cưỡng hơi cúi đầu.

(Vậy là... họ thậm chí có thể phát hiện nói dối.)

Tên giả của Hiiro đã bị nhìn thấy ngay lập tức. Cậu muốn làm cho rõ, nhưng khả năng của cô ấy thực sự tuyệt vời. Thậm chí những lời nói dối cũng không thoát khỏi tầm nhìn của cô.

"Dù sao thì, mời đi theo tôi" (Niño)

Mọi người bước vào trong cái cây. Bên trong có một khoảng không gian lớn. Có vài món ăn nhẹ được dọn sẵn cho họ.

"Món ăn này được gọi là " (Niño)

Nó có hình dạng giống như bông hoa, lấp lánh và nằm gọn trong bàn tay của Hiiro

(Đây có phải là... thạch rau câu không vậy?)

Nhưng Hiiro chưa thể ăn nó được. Nó có thể có độc.Tay cậu bắt đầu viết dưới bàn.

"Hãy yên tâm. Chúng tôi không cố gắng để đầu độc bạn đâu."(Niño)

“…” (Hiiro)

"Và làm ơn ngừng viết từ dưới bàn được không." (Niño)

Nó cảm giác giống như là họ có mắt ở khắp mọi nơi.

“Tại sao tôi phải tin cô.” (Hiiro)

“Được thôi.” (Niño)

Cô cầm lấy và ăn nó.

"Tất nhiên, chúng ta chưa uống bất kỳ thứ gì cả." (Niño)

Hiiro khẽ cau mày.

"Cậu khá cảnh giác, có phải không." (Niño)

"Tất nhiên. Tôi đang chỉ có một mình. Điều đó không phải rõ ràng sao? "(Hiiro)

"Tốt thôi... sao cậu không tự mình kiểm tra đi?" (Niño)

"... Cái gì?!?" (Hiiro)

"Sử dụng của cậu đi" (Niño)

Hiiro giật thót. Cậu biết rằng họ có khả năng nhìn thấu , nhưng cậu không ngờ rằng khả năng đó quá mạnh mẽ.

"Sức mạnh của chúng tôi là khả năng nhìn thấu tất cả mọi thứ. Tất nhiên, trong đó bao gồm cả ." (Niño)

Bằng cách nhìn thấy của tôi, người ta sẽ có thể tìm ra về của Hiiro. Nhưng kể cả thế...

(> khá là mạnh)

Hiiro để cho dòng chảy ma thuật về ngón tay của mình.

"Nếu cô không thấy phiền..." (Hiiro)

Chữ mà cậu viết là . Và như vậy, status của Nino hiện ra trước mặt cậu.

(Phép thuật này chắc chắn là OP) (Edit note: Sooooo OP, Nerfffffffff plsssssssss!!!)

Niño

Lvl: 20

HP: 100/100

MP: 1000/1000

EXP: 10000

NEXT: 1000

ATK: 20

DEF: 30

AGI: 50

HIT: 100

INT: 300 (400)

Fire, Water, Light

Fireball (Fire – Attack)

Mystic Flare (Fire – Attack)

Mist (Water – Support)

Bubble Rain (Water – Attack/Support)

Infinity Judgement (Light – Attack)

Lazer Prism (Light – Attack)

Holy Lance (Light – Attack)

Resurrection (Light – Recovery)

Full Clean (Light – Effect)

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: One Night's Experience

Sử dụng「Pry」để xem trạng thái của Niño , Hiiro thấy rằng những lời nói dối sẽ vô dụng với cô. Sức mạnh này dường như có thể nhìn thấu bên trong trái tim của một người, và nó là một từ cao cấp, mặc dù khả năng của nó có thể được cải thiện nếu cậu có thể tưởng tượng được hiệu quả tốt hơn.

"Vậy bây giờ cậu tin tôi chưa?"

"... Một chút ..."

"Tiếc quá."

Cô nhận ra một thực tế rằng cô không thể có được sự tin tưởng hoàn toàn của cậu, nhưng cô rất vui mừng khi thấy cậu nhồi nhét những miếng《Vanyer》vào miệng của cậu, hết miếng này đến miếng khác.

Món "Vanyer" ngon hơn cậu tưởng, cậu nghĩ là cậu nên ăn chúng. Chúng cảm giác giống như kẹo gấu dẻo (Edit note : món kẹp chip chip huyền thoại) khi chạm vào, nhưng chúng đã làm cách nào đó khiến cho cậu muốn nhồi nhét chúng vào miệng cậu.

(Chính là điều đó. Một khi bạn bắt đầu, bạn không bao giờ có thể dừng lại.) (Edit note: gì chứ kẹo chip chip thì bay nhanh lắm :3)

Tại Nhật Bản, cậu thường phải đối mặt với cùng một vấn đề với kẹo. Sau khi bạn ăn xong một viên, bạn sẽ tìm thêm một viên nữa, và cuối cùng bạn không thể ngừng ăn chúng. Các hương vị có nhiều loại khác nhau, vì vậy chúng không gây ngán.

"Xin hãy thưởng thức《Melnym》."

Hiiro nhìn chằm chằm vào thứ màu trắng, một thứ giống như sữa ở trong cốc của cậu. Nó có vị giống như đào. Cậu nhấp một ngụm.

(Tôi thấy. Nó thật thơm, nước trái cây thật tươi mát. Nhưng, nó có mùi giống táo hơn đào).

Cậu đã xác định được rằng đó là một loại nước trái cây. Cậu không biết cái gì đã làm ra nó, nhưng nó là loại đồ uống bạn muốn thưởng thức khi bạn ra khỏi bồn tắm.

"Cậu có thích nó không?"

"Ừm, nó không tệ."

"Fufu. Thật là tốt. "

Cô đan tay vào nhau và mỉm cười như một cô bé. Tuy hình dáng là của một người phụ nữ trưởng thành trong độ tuổi đầu 2 đuôi chơi vơi, nhưng khi cô ấy mỉm cười, cô tỏa ra một cảm giác rất trẻ trung.

"Nhưng có vẻ như tôi đã lờ đi các「 Humas 」quá lâu. Thậm chí họ còn có thể sử dụng ma thuật triệu hồi. "

"Nhưng để triệu tập các anh hùng, có vẻ như họ đã hi sinh các công chúa của chính họ. Đó là một sự ngu ngốc."

Đó là một trong những lý do Hiiro muốn rời khỏi đất nước đó càng sớm càng tốt. Bất kể vì lí do gì, cậu không muốn phục vụ một vị vua sẵn sàng hi sinh con gái của mình.

"... Tại sao cậu không hành động với những người được triệu hồi khác?"

"Ah? Tất nhiên đó là bởi vì tôi không muốn. Tại sao tôi phải chôn vùi ý tưởng của tôi và nghe theo mệnh lệnh ngu ngốc của người khác?"

"…"

Lời nói của Hiiro như đánh trúng cái gì đó .

"Dù sao thì, tại sao tôi lại phải du hành và làm việc với những người tôi không thích. Sẽ chẳng vui vẻ cả. "

"Fufufu. Tôi hiểu. Vậy ít nhất là cậu cũng xem những người mà cậu đang đi du lịch cùng là bạn?"

"Không, họ có ích cho tôi theo một cách nào đó, vì vậy tôi đi cùng với họ."

"Fufufu. Thật vậy à? Vì vậy từ bây giờ, cậu sẽ không chiến đấu vì lợi ích của [Humas]?"

"Vậy cho tôi hỏi tại sao tôi phải từ bỏ con đường của tôi để vì cái đất nước không liên quan gì đến mình ?. Sao những kẻ đó không thể tự giải quyết vấn đề của chính mình nhỉ ?"

Niño nheo mắt và nhìn chằm chằm vào Hiiro.

"Sau đó, cậu sẽ làm gì nếu những người ở bên cạnh cậu ngay bây giờ bị thương?"

"Tôi đã nói với cô, hay là tôi không nói? Tôi chỉ đơn thuần đi với họ là vì họ có thể sử dụng được."

"Tôi hiểu."

"... Tốt thôi, trong khi tôi không thích, chúng tôi vẫn đang đi cùng nhau cho đến đến bây giờ. Nếu có bất kỳ việc xấu nào xảy ra với họ trước mắt tôi, khi đó tôi sẽ có những cách giải quyết thích hợp. Tuy nhiên, nếu họ gây hại cho tôi vì sự bất cẩn của họ, tôi không có nghĩa vụ phải ở lại. "

"... Cậu là một người lạ. Vậy tôi sẽ gọi đây là vô cảm hay thực tế đây ? "

"Đa số mọi người chỉ quan tâm đến bản thân mình, phải không? Nhưng họ quan tâm đến những người theo dõi họ và dư luận xã hội, vì vậy họ hành động như họ đang làm việc vì người khác. Muốn trở nên mạnh mẽ không bao giờ là một mong muốn vì lợi ích của người khác. Đó là bởi vì họ không muốn các đồng đội của họ chết và để lại họ một mình. Họ sẽ trở nên mạnh mẽ vì chính mình."

"Có vẻ đây là cách suy nghĩ không đúng lắm."

Tất nhiên, Hiiro không nghĩ rằng nó vặn vẹo sai lệch chút nào.

"Tôi đã quyết định làm những điều tôi muốn cho bản thân của tôi. Nếu ai đó cố lấy đi điều đó của tôi, sau đó tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho họ. Nếu họ không liên quan đến tôi, thì tôi sẽ không làm phiền đến họ. Nói chung, tôi chả cần quan tâm đến bất cứ ai."

"... Tôi hiểu. Cậu chắc chắn là một người thú vị."

Cô đưa tay lên miệng và cười.

"Tiện thể, tại sao những người khác không thể nhìn thấy「Pheom」? Màu đỏ từng nói cái gì đó giống như vậy."

"Hmm? Không phải vì những người khác không đáng quan tâm sao?"

"…Cô là loại người thế nào vậy?"

Lo lắng rằng thân phận thật sự của cô đã bị lộ ra, Niño một lần nữa nheo mắt nhìn Hiiro.

"Fufufu, xin lỗi vì cách diễn đạt của tôi. Về câu hỏi của cậu trước đó, để phát hiện ra sự tồn tại của chúng tôi đòi hỏi mức độ cao nhất của phép thuật. Nhưng đó không phải là tất cả. Nó cũng dựa trên bản chất của người nắm giữ."

"Bản chất?"

"Vâng, những người có thể giao tiếp với「 Spirits 」và「 Fairies 」đều là những người có bản chất giống với「 Spirits 」và「 Fairies 」."

"Chờ một chút. Tôi là con người, và tôi không có cánh."

"Đó không phải là ý của tôi."

Ah tốt. Cậu lo rằng cậu sẽ phải làm gì nếu đột nhiên mọc ra một đôi cánh.

"Chúng tôi là một loài tồn tại mà cuộc sống trong thế giới tâm linh nhiều hơn so với thế giới vật chất."

"Tâm linh?"

"Vâng. Chúng tôi là một chủng tộc được kết nối chặt chẽ với ma thuật. Chúng tôi không có một cơ thể sinh học, hình dáng chúng tôi như cậu thấy đối với chúng tôi không khác gì nơi chứa ma thuật. "

"Tôi hiểu. Có phải đó là lý do tại sao tất cả các「Fairies」đều có hình dáng từa tựa nhau?"

Sự khác biệt duy nhất là màu tóc của họ, và khác hơn nữa, họ đều giống hệt nhau. Nếu tóc của họ là cùng một màu, Hiiro cảm thấy rằng cậu sẽ không phân biệt nổi họ, giống như họ là những cặp song sinh giống hệt nhau.

"Vâng, có thể coi cơ thể sinh học của chúng tôi như là trang phục ... có thể là nói quá, nhưng các「 Phoem 」, không có điểm nào trong hình thái sẽ khác nhau. Các「Fairies」cũng tương tự nhu vậy."

"Cô chủ yếu tồn tại bằng phép thuật, thật khó để con người có thể nhìn thấy cô? Vậy tại sao chỉ「Humas」gặp khó khăn ? Các「Gabranth」không có nhiều phép thuật cơ mà?"

"Đó là bởi vì「 Gabranth 」là hình thái sống gần với chúng tôi ngay từ đầu. Họ yêu thiên nhiên, sống cùng với nó, và chết bởi quy luật của họ. Môi trường đã làm cho họ phát triển để nhận thấy chúng tôi."

Đó là một câu trả lời làm cho Hiiro hài lòng. Đó là một cái gì đó mà có thể nhìn thấy khi nhìn vào sự khác biệt giữa các「Humas」và「Gabranth」. Các Beastmen rất coi trọng thiên nhiên. Cậu chắc chắn về điều đó.

Các「Humas」có được sự khôn ngoan. Họ đã sử dụng thiên nhiên và thay đổi nó để làm cho cuộc sống của mình dễ dàng hơn.

Tuy nhiên, như trước kia, Beastmen tiếp tục sống giữa thiên nhiên. Và nó đã được quyết định rằng điều đó cho phép họ phát triển một khả năng sẵn có, có thể nhìn thấy các [Phoem].

"Vậy tại sao tôi có thể nhìn thấy họ?"

"Đó là bởi vì các phép thuật mạnh tự nhiên của cậu và bởi vì tâm hồn của cậu giống như của chúng tôi."

"Hmm ... Bằng cách nào đó, tôi nên xem đó là một lợi thế, có phải không?"

"Um ... Có lẽ?"

"Tôi nghĩ là như thế này. Tôi có thể làm một số điều mà người bình thường không thể làm. Năng lực này thực sự OP."

"… Fufufu."

"Tại sao cô lại cười?"

"Không, tôi chỉ nhận ra điều thú vị rằng có những người như cậu. Tôi đã hiểu tại sao Orun lại thích thú với cậu."

"Tôi thực sự không quan tâm, nhưng ..."

"Vâng?"

"Làm ơn cho đĩa nữa."

Nói xong, Hiiro đưa ra đĩa của cậu. Bằng cách nào đó, núi kẹo "Vanyer" đã biến mất.

"Fufufu, cậu ăn tốt thật đấy."

Sau đó, họ tiếp tục nói chuyện và trao đổi câu hỏi. Và cuối cùng, Hiiro cho biết đã đến lúc cậu phải trở về.

Niño làm một cánh cổng như lúc đầu, liên kết cậu trở lại ngọn đồi lúc đầu.

"Ah, làm ơn đợi đã! Xin hãy đợi!"

Và đột nhiên, Orun chạy tới. Ba người kia cũng đi cùng.

"Bạn đang trở về đó, đúng không? Đúng không?"

“Đúng.”

Thói quen lặp đi lặp lại dòng cuối cùng của họ đã làm cậu bực mình.

"Tôi đưa cậu cái này! Đưa cậu cái này!"

Thứ mà được đưa cho Hiiro là một chiếc nhẫn.

"Đây là gì?"

"Fufu. Đó có vẻ là . Đó là một dấu hiệu cho thấy cậu đã nhận được sự tin tưởng của các [Faeries]. Orun khá vui với cuộc gặp đầu tiên của mình với một con người. Nếu cậu muốn, tôi muốn cậu chấp nhận nó."

"Được rồi, tôi sẽ lấy những gì được đưa cho tôi."

Có lẽ nó có thể bán được giá một chút, cậu thầm nghĩ. Nhưng cậu chắc chắn sẽ không nói ra.

(TL: thanh niên này chắc quên rằng Niño có thể đọc được tâm trí người khác)(Edit note: yep)

"Và đây là quà của tôi."

Niño tạo ra một khối cầu ma thuật như mọi người thường thấy ở các thầy bói già, và cô đẩy nó vào ngực của Hiiro.

"O-oy, đây là?"

Cậu bị mất thăng bằng một chút

"Đó là một item liên kết cậu tới đây. Nó sẽ giúp cho chúng ta gặp nhau lần nữa."

"Đợi đã nào! Tôi thực sự không muốn-"

"Buổi nói chuyện rất thú vị."

"Tạm biệt! Tạm biệt!"

"Tôi không trở lại đâu."

"Ah, và nếu có chuyện gì khiến cậu gặp [Spirit King], hãy chắc chắn đưa cho ông ta thứ liên quan đến tôi."

"Spirit? Cô đang nó-"

Và không gian xung quanh Hiiro xoắn lại, và cậu bị bóng tối bao phủ. Vào thời điểm cậu lấy lại các giác quan của mình, cậu đang trên đỉnh đồi một lần nữa. Và...

"Đã sáng rồi."

Có vẻ như cậu đã thức cả đêm. Cậu nhăn nhó đứng nhìn mặt trời mọc một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tin đồn về cuộc chiến

“Này Hiiro, mặt mi bị sao vậy?”

”Nghiêm túc à…”

“Mi làm sao thế ? Sao lại có vết thâm đen dưới mắt mi thế kia?”

“Im đi.”

Hiiro càu nhàu, cậu đã không thể chợp mắt cả đêm, hay luyện tập .

Đúng là cậu đã có một trải nghiệm đáng giá. Nhưng đầu cậu như bị nhồi quá nhiều thứ cùng lúc, cảm giác vô cùng khó chịu. Hơn hết, giờ Hiiro đã mệt rã rời.

“Đúng rồi Hiiro. Tối qua, cậu nói chuyện với ai à? Có gì quan trọng không?”

“Ông còn nói nữa, tôi xiên ông thật đấy.”

“… Xùy”

Hiiro nghĩ.

(Thành thật, ông thật thà quá. Ông sống được tới giờ đã là một kỳ tích rồi.)

“Dù sao thì, giờ tôi đánh một giấc đây. Nếu không có gì xảy ra, đừng làm phiền tôi.”

Tôi leo lên trên con Raidpic và bắt đầu ngáy.

“… Thật là! Chúng ta sẽ đi chậm lại vậy.”

“Đương nhiên rồi!”

Cả nhóm hướng đếntrên Raidpic. Họ có đi ngang qua một thị trấn, nhưng vì đã có đủ lương thực, và vì Hiiro còn đang ngủ, họ không tạt vào.

“Cứ tốc độ này, ta sẽ đến sớm thôi.”

Tốc độ bọn Raidpic nhanh hơn họ tưởng, nhờ thế họ có thể đến sớm hơn dự tính. Tuy nhiên, mông Arnold vẫn ê ẩm.

“Woah! Một con quái?”

Một con quái hình dáng như tê giác xuất hiện.

“Một con Funsai. Chậc, mất công quá, nhưng thôi, có còn hơn không.”

“Mọi..mọi chuyện sẽ ổn chứ ạ?”

“Nếu có chuyện gì, cứ đánh thức người đẹp đang say giấc ở đằng kia dậy.”

“D… dạ…”

Arnold tuột xuống khỏi con Raidpic. Với thanh trường kiếm trên vai, anh ta tiến tới. Con Funsai cũng nhào đến.

“Nào! ”

Gió bắt đầu cuộn quanh thanh kiếm. Đưa thanh kiếm lên cao quá đầu, anh chém xả xuống con Funsai.

SFX: Bushaaaaa-tsu!

“Haha! Đó là của ta đấy! Xuống địa ngục đi!”

Arnold vẩy máu ra khỏi thanh kiếm, rồi quay về chỗ Muir.

“Mừng chú trở về.”

“Quá dễ!”

“Nhưng chú vẫn rất tuyệt…”

Muir đã hơi lo…

“Chú rất mạnh, và có thể dùng cả . Không như con…”

Arnold vỗ nhẹ đầu Muir.

“Đừng nghĩ thế chứ! Khi ta như con, ta cũng không biết sức ta đến đâu.”

“…”

“Tuy nhiên, khi mạnh rồi, thì đừng quá tự mãn đấy!”

“Chú…”

“Mới đầu ta cũng chỉ là một nô lệ thôi, chỉ sau này ta mới bắt đầu mạnh hơn.”

Theo lẽ đây phải là một câu chuyện buồn, nhưng anh ta nói với một nụ cười trên môi.

“Ta đã từng chỉ biết ngồi khóc và chờ giúp đỡ, nhưng giờ ta muốn mạnh mẽ hơn. Như con vậy… !”

“…”

“Con nghĩ là con yếu hơn những khác ư? Thật là! Con có dòng máu “đó” chảy trong người mà. Hơn nữa, còn là con gái của “hắn”.”

“… Vâng”

“Cùng trở nên mạnh hơn nhé. Sau khi ổn định lại ở , chúng ta sẽ cùng nhau tập luyện!”

“Th.. thật ạ?”

Khuôn mặt Muir sáng lên, cô bé gật đầu.

“Ah! Đừng trở nên quá mạnh! Ta không thể để mình bị con đánh bại được, nhỉ !?!”

”Con cảm ơn.”

Khi nhìn cảnh Arnold vỗ đầu cô bé, người ta có thể lầm rằng hai người là cha con.

“Nhân tiện, người đẹp vẫn còn ngủ à?”

“Vâ… vâng… ”

Cả hai đều ngạc nhiên khi anh ta vẫn có thể ngủ say đến như thế.

Vài ngày sau.

“Sớm thôi! Chúng ta sẽ đến ”

Arnold giải thích.

“là một thị trấn gần ”

“Là nơi tộc sống.” (Werecats = người mèo)

Ba người sẽ qua đêm ở đây rồi đi đến vào ngày mai. Thực tế họ đã ở rất gần, và với tốc độ của bọn Raidpick, thì sẽ chỉ mất khoảng một ngày đường.

“Đã lâu rồi mới được ngủ trên một chiếc giường đúng nghĩa.”

Hiiro đã chán cảnh ngủ lều ngoài thiên nhiên. Cậu cũng không được đọc sách một thời gian rồi, và rất muốn tìm được một vài cuốn.

Thị trấn dần hiện ra trước mắt họ. Arnold giới thiệu:

“Đó là thành phố của tộc !”

Đúng như những gì Hiiro tưởng tượng, thị trấn nằm ngay giữa rừng, với một diện tích đáng kinh ngạc. Họ buộc những con Raidpic ở vìa thị trấn. Muir nhắc cậu cho chúng ăn. Arnold bảo 2 người hãy đến tiệm tạp hóa trước.

Khi vào thị trấn, chúng tôi gặp một đám đông . Đương nhiên, vẫn có những tộc người thú khác lẫn vào. Những nhà du hành như chúng tôi, thương nhân, … rất nhiều người đến thị trấn của tộc .

(Tuy nhiên, mình không thích vụ này lắm, nó làm mình nhớ đến Nekomimi và Nhật Bản. Mình không hợp với mấy thứ này. Mình không phải là ông chú già. À mà. Ông chú già và nhóc lùn thuộc tộc nào nhỉ? Mình đoán là…)

(Edit note : Nekomimi (猫耳 miêu nhĩ?), tên tiếng Anh là catgirl, là một dạng nhân vật nữ mang đôi tai mèo, đuôi mèo, hoặc có những đặc điểm giống như mèo khác, nguồn wiki).

Tai và đuôi động vật, mấy cái đó khá cơ bản. Mặc dù cũng có vài tộc có đệm thịt ở tay chân.

Quan trọng hơn, Hiiro có chút lo lắng. Mặt cậu tỏ vẻ khó chịu. Có vẻ như Arnold cũng cảm thấy thế. Arnold băn khoăn không biết có nên hỏi sau khi vào cửa hàng không.

"Cá.. cái gì !?!"

Sau khi bước vào, anh nghe tin. Cảm giác như một vết thương cũ lại tái phát.

"Cái gì …CHIẾN TRANH !?!"

Arnold như đứng hình. Người bán hàng gật đầu.

"À, dù tôi không nghĩ họ sẽ tiến quân ngay ngày mai. Có vẻ là tiến đến biên giới."

Hiiro kinh ngạc. Cậu chỉ mới nghe tin đồn. Mặc dù giữa các chủng loài có rắc rối với nhau, nhưng chiến tranh không phải là chuyện đùa. Cậu không nghĩ rằng sẽ hành động trước.

"Rất nhiều người trẻ tuổi đã tình nguyện tham gia."

Những tình nguyện viên vô cùng nhiệt huyết khi tham gia. Nhưng đa số họ không biết mùi vị của chiến tranh là như thế nào.

"Mọi người chưa nghe tin đồn về thị trấn này à?"

Trên đường tới đây, đúng là có vài làng và thị trấn, nhưng chúng tôi đã bỏ qua vì đã có đủ lương thực. Có vẻ chúng tôi đã bỏ qua vài thông tin quan trọng.

"Nh… nhưng! Một cuộc chiến… bọn Evila sẽ đánh chứ? Để cả đất nước trong tình trạng không phòng bị sẽ không sao chứ?"

Arnold băn khoăn. Dù là 1 vương quốc rộng lớn, không có nhiều lợi thế về chiến tranh. Tiến công đánh địch là lựa chọn tốt nhất.

"Không, dù chỉ là lời đồn, không phải tất cả quân lính đều được điều đi"

"Tôi hiểu… Họ sẽ tuyển thêm lính trên đường đi."

Hiiro gật đầu.

"Tôi chỉ có thể cầu mong họ sẽ bình yên."

"N.. nó…"

Arnold vô cùng sốc. Anh đã vượt qua một chặng đường dài để về lại quê nhà, chỉ để biết rằng nó đang trên bờ vực chiến tranh.

"Ông sẽ làm gì?"

"Ta nên làm gì… tôi sẽ đi tới . Có một người ta cần gặp"

"Hiểu, Tôi sẽ đến nhà trọ và mua vài thứ."

(Arnold sẽ đếnđể thu thập thêm thông tin. Chắc chắn lão sẽ đạt được mục đích. Còn mình nên làm gì đây?)

"Đúng rồi, có Guid Hall nào ở đây không?"

Chúng tôi tiến đến Guild Hall đăng ký một nhóm 3 người. Ngoài chức năng chia sẻ EXP ,bạn còn có thể nhận những nhiệm vụ cao cấp hơn.

Tuy nhiên, có một bất ngờ lớn dành cho Hiiro. Khi nhận lại thẻ của mình, cậu nhận ra rằng tấm thẻ đã chuyển sang màu hồng, tương đương với B-Rank.

Hiiro, Arnold, và Muir đều ngạc nhiên. Tôi nghĩ nhờ việc cậu đánh bại Red Boar? Bởi cậu đánh bại một con quái S-Rank một mình, thứ hạng của cậu đã tăng lên.

Dù thế, để nhảy từ D-Rank lên B-Rank, Arnold buồn kinh khủng khi biết rằng anh ta đã bị vượt một hạng. Hiiro khoe tấm thẻ mới một cách vui mừng

Con Red Boar cũng cho một số tiền thưởng không nhỏ. Thẻ của Hiiro đã được cập nhật mới.

Tên: Hiiro Okumura

Giới tính: Nam

Tuổi: 17

Xuất xứ: Không rõ

Hạng: B

Nhiệm vụ:

Trang bị:

 Vũ khí: Thorn Sword – Piercer

 Phòng hộ: Red Robe

Phụ kiện: Fairy Ring

Rigin: 3 869 000

Cậu vui mừng khi bỗng dưng trở thành triệu phú.

Cả ba rời khỏi Guild Hall và đi về nhà trọ. Họ sẽ trọ lại đây đêm nay và đi đến vào ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Sức mạnh của 4 người hùng, sự chuẩn bị cho cuộc chiến

"Vậy là tộc Gabranth đã bắt đầu hành động."

Đức vua của >, Rudolf van Strauss Arclaim lẩm bẩm với vẻ mặt u ám.

Ông vừa nghe tin từ thư phòng của mình. Tộc Gabranth cuối cùng đã tuyên chiến với tộc Evila. Tất nhiên, ông đã chờ đợi điều này, nhưng tốc độ của Gabranth khiến ông ngạc nhiên.

"Vậy ... có vẻ như thế giới sắp đại loạn rồi."

"Đào tạo một anh hùng tại một thời điểm như thế này là hoàn toàn cần thiết để tăng khả năng chiến đấu của chúng ta cho các trận chiến sắp tới."

Người vừa nói là tể tướng Dennis Norman. Dennis cũng đã từng phục vụ cho các đời vua trước.

"Hy vọng cả 2 phe đều tổn thất, từ đó chúng ta có thể chiếm thế thượng phong."

"Điều đó có vẻ như không ... đó là bọn Gabranth, thất bại là hiển nhiên với chúng. Tộc Evila vốn dĩ rất mạnh."

"Đặc biệt là những thành viên của , các chiến binh ưu tú phục vụ trực tiếp dưới lệnh của Demon lord. Đánh nhau với chúng là điên rồ. Mỗi người trong số chúng có thể cân cả ngàn người một lúc."

"Không, có những người mạnh hơn là > của Gabranth. Họ mạnh hơn cả 'Cruel'. Một người nào đó có thể chống lại bọn ... "

'Là thú vương?'

"Ừ, nếu đó là ông ta, thậm chí các có thể bị đánh bại. Tuy nhiên, ông ta chỉ có một mình. Có những điều mà chỉ có thể làm một mình."

Thực sự thì dù mạnh đến cỡ nào thì một người cũng không thể chiến thắng trong 1 cuộc chiến.

"Nếu họ có một chiến thuật tốt, nó có thể thành công không? Họ ngu ngốc đến mức gây một cuộc chiến mà không nắm chắc phần thắng.

"Đúng. Họ có thể có kế hoạch, nhưng nó không làm thay đổi thực tế rằng các Evila mạnh hơn."

Rudolf suy nghĩ với một vẻ mặt trầm ngâm.

"Giả thuyết rằng ... nếu Gabranth thắng ... chuyện gì sẽ xảy ra?"

"Tôi sợ rằng mâu thuẫn giữa Humas và Gabranth sẽ ngày càng sâu."

"Còn nếu Evila thắng?"

"Này, tại sao chúng ta không xác thực độ tin cậy của những lá thư đó?"

"Ah, những lá thư. Chúng ta đã nhận được chúng từ năm ngoái. Nhưng chúng ta không thể xác định mục đích thực sự của họ, nên thần nghĩ chúng ta nên kệ chúng đi thì hơn."

"…"

"Nếu những bức thư đó là thật, tôi nghi ngờ rằng họ đã có kế hoạch tiêu diệt Gabranth."

"Đó chỉ là mơ tưởng thôi."

"Giả sử nó là giả, họ sẽ thiêu hủy chúng ... đúng không?"

"Cho dù nó là giả hay không, xác suất khá là cao. Vì chúng ta không biết gì về tên Demon Lord này, thần nghĩ chúng ta nên tọa sơn quan hổ đấu trong cuộc chiến này."

"Cho dù thế nào, chúng ta vẫn còn có con át chủ bài của chúng ta."

"Trong khi chờ đợi, chúng ta hãy chờ thêm tin tức. Đất nước của họ có thể đang lung lay, nhưng ta sẽ để lại cho ngươi giải quyết nó."

"Vâng thưa bệ hạ!"

Người dân bắt đầu bàn tán về chiến tranh. Họ có thể đã nhận thấy sự lo lắng rồi. Nhưng ông nghĩ rằng việc này nên để các quan dưới quyền giải quyết.

"Nhân tiện, các anh hùng đang ở đâu ?"

"Tại , với Vale thưa bệ hạ."

"Woah, không phải một con rồng sống ở đó ư? Họ đang mạnh lên đấy..."

"Dạ thưa, họ phải trở nên mạnh hơn. Vì lợi ích của chúng ta."

"…"

(edit note: khổ thân 4 cháu bị làm hàng :trollface:)

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

"Chika, bên phải !"

"Hiểu rồi!"

Các anh hùng đang đánh nhau với 1 đám quái. Taishi tra kiếm vào vỏ và sử dụng phép nổ . Trong khi đó, Chika dùng tốc độ của mình để cận chiến với chúng.

"e"

Phép thuật mà Shuri đã niệm là .Con quái vật bị hất tung lên không trung rồi rơi xuống.

"e"
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Sử dụng phép thuật hệ sét, Taishi và tốc độ của Chika được tăng lên. (Edit note: HASTE!!)

“Yaaaargh!”

“Đánh!!!”

Được tăng tốc, họ tiếp tục lăn xả vào lũ quái. Trong vài giây, cuộc chiến đã kết thúc.

*Clap clap clap clap

"Làm việc tốt lắm mọi người!"

Đó là Vale. Anh ta hướng dẫn cho 4 anh hùng cách tấn công vài ngày trước, nhưng giờ không cần thiết phải làm điều đó nữa. Anh nghĩ rằng giờ mình không đủ sức chống lại các đòn tấn công của Taishi và Chika trong một trận đánh xáp lá cà.

"Đúng như mong đợi! Những con quỷ rank B không có lấy một cơ hội!"

"Haha, chúng ta rất mạnh, phải không?”

Taishi vừa gãi đầu vừa cười.

"Hey! Đừng có mà vênh váo. Chẳng phải cậu đã bất cẩn vào hôm trước và đã phải lãnh mấy vết thương sao?”

“Ah, haha ... có chuyện như vậy đã xảy ra à?"

Taishi cố gắng đánh trống lảng.

“Dù gì thì chúng ta đã thực sự mạnh hơn nhiều rồi!”

"Đúng, nhưng chẳng phải chúng ta đang đi chiến đấu chống lại thứ mạnh hơn nhiều sao?"

Shinobu nhìn chằm chằm vào Vale. Vale gật đầu với vẻ mặt nghiêm túc.

"Errr ... dù sao thì, sau đám quái này sẽ là. Rank-S ... Một con quái rất mạnh."

Taishi cười để phá vỡ sự căng thẳng.

"Được rồi! Nghỉ ngơi chút nào, chúng ta cuối cùng cũng sẽ phải chống lại nó!"

Theo lời Taishi, cả nhóm bắt đầu nghỉ ngơi chuẩn bị cho trận đánh quan trọng. Sử dụng các lọ thuốc, họ phục hồi HP và MP của họ và bắt đầu tiến sâu hơn. Họ đã nghe nói rằng không có nhiều quái vật dám lại gần địa điểm này, có vẻ như tất cả bọn chúng đều sợ con rồng.

Sau khi leo đến đỉnh, họ tìm thấy một con rồng đang ngủ. Taishi liếc nhìn Vale. Anh ta gật đầu. Họ đã tìm thấy .

Nó rất lớn. Vảy của nó có màu xanh lá cây, móng vuốt sắc nhọn, với hai cánh khổng lồ trên lưng của nó. Ngoài ra, miệng của nó là rất lớn. Loài rồng vốn được biết đến với của chúng.

Cố gắng bắt nó khi nó mất cảnh giác, họ nhanh chóng niệm phép thuật tấn công. Tuy nhiên con rồng đã nhận ra họ. Nó mở mắt nhìn họ.

Con rồng mở miệng của nó và bắn ra một quả cầu khí nén khổng lồ. Hầu hết tất cả các đòn tấn công của nhóm Taishi đều bị đánh bật. Chỉ có một vài đòn tấn công trúng, nhưng chúng chỉ đủ gãi ngứa cho Buckstorm Dragon.

V3 c

"Lên nào Chika!"

"Hiểu rồi!"

Hai người bọn họ nhanh chóng rút kiếm của mình ra và nhảy lên tuyến đầu.

'"' (Tốc biến)

Shinobu lập tức tăng tốc độ của họ lên.

“Haaaa!”

Họ chém con rồng.

SFX: Bushuuu

Máu chảy ra khỏi vết thương.

"Chết tiệt! Vết chém quá nông! "

“Tớ cũng thế!”

Lớp vảy đó khá dày, do các đòn tấn công của họ không hiệu quả. Con rồng nổi giận, bay lên trời và nhắm thẳng đến họ.

“”

Phép thuật nước của Shuri đã bảo vệ họ. Tuy nhiên, con rồng lại bắn ra một khác. Ma thuật của Shuri biến mất và làm hai người ở phía sau ngã nhào.

“Shuri! Shinobu!”

Taishi hét lên, nhưng…

"Tập trung vô Taishi!"

Chika cảnh báo cậu, lần này con rồng tấn công họ với móng vuốt của nó. May mắn thay, họ vừa kịp thời gian để né.

"Chết tiệt! Ăn cái này đi! !"

Một luồng sét phóng về phía con rồng với một tiếng vỡ vụn lớn. Con rồng gầm lên một cách đau đớn.

"Có vẻ như phép thuật hiệu quả hơn kiếm của chúng ta!”

"Oh! Vậy thì ăn tiếp này! !"

Hai ngọn giáo lửa kết hợp thành một, đánh trúng con rồng và đốt cháy nó.

"Gaaaaaaaaaa!" (Dragon)

Rống lên vì đau đớn, nó gục xuống đất.

"Được rồi!Ngay bây giờ!"

Cả hai lao về phía trước để kết liễu con rồng. Nhưng nó mở miệng và chuẩn bị sử dụng >

"Khỉ thật!"

Đúng lúc đó,

"!"

"!"

Hai tiếng niệm phép vang lên lên từ phía sau họ. Đó là Shuri và Shinobu. Phép thuật của các cô gái đã chặn đứng đòn tấn công cuối cùng của con rồng.

"Các cậu! làm luôn đi!"

Taishi và Chika gật đầu . Họ tập trung phép thuật của họ lên tay. Và ...

"!!!”

Họ đẩy nắm đấm về phía trước, bắn ra 1 chùm ánh sáng hình mũi tên. Các mũi tên đâm xuyên qua cơ thể của con rồng. Sau khi thét lên một tiếng kêu chói tai, con rồng gục chết.

"Woohoo!"

Taishi và ba người còn lại ăn mừng. Mặc dù không bị thương, nhưng sự căng thẳng của trận chiến khiến họ ngồi bệt xuống.

Mặc dù họ chắc chắn rằng họ đã mạnh hơn, nhưng sẽ không thể tránh khỏi sát thương khi nhận các đòn tấn công mạnh. Nhờ kinh nghiệm của họ, họ đã có thể tiếp tục chiến đấu.

"Mặc dù có một vài cú chết hụt, nhưng các cậu làm tốt lắm!"

Vale ngây người ra.

"Được rồi, nhặt đồ rơi và về thôi."

Khi họ đến gần cái xác, một bóng đen phủ lên trên họ.

"Cái gì?!?"

Khi họ nhìn lên, họ thấy một cái bóng đi về phía con rồng. Khuôn mặt Vale tái nhợt.

"Ngươi là ai?!?"

Taishi hét lên. Kẻ lạ mặt khoanh tay và nói.

"Ta sẽ lấy cái này."

Cùng với đó, kẻ lạ mặt giang tay ra , và chúng nhìn như một đôi cánh. Hắn không thể nào là con người. Hắn rõ ràng là một Birdman (Điểu nhân).

"Đợi một chút! Bọn ta là những người đã đánh bại nó!"

Kẻ lạ mặt lấy vảy và nanh của con rồng, sau đó ném về phái nhóm của Taishi . Hắn liếc nhìn họ, như thể đang nói "Như thế này thì khỏi phải thắc mắc nhé." Thái độ của hắn giống với cái cách mà "tên bạn cùng lớp" (Edit note: Hiiro) khiến cơn giận của Taishi bùng lên.

"Chết tiệt, đừng có tự ý làm theo những gì mi thích, giải thích xem nào tên kia!"

Khi Taishi giơ ngón tay của cậu lên (Edit note : chắc là như vầy(╬￣皿￣)凸), Vale ngăn cậu ta lại.

"Taishi-sama! Dừng lại!"

"Anh đang làm gì đấy, Vale!"

"Bỏ đi! Chúng ta đã có được những gì chúng ta muốn. Đừng để ý đến hắn."

Thấy vậy, tên người chim tóm đuôi con rồng, nhấc bổng lên và bay đi.

"Cái quái…. Con rồng rất nặng mà !?!."

Như Shuri đã nói, hắn đang cầm con rồng bằng một tay. Ngoài việc mang nó như thế, sức mạnh của đôi cánh của hắn rất ấn tượng. Mỗi khi đập cánh, những người ở dưới có thể cảm nhận được những luồng gió mạnh ập xuống.

Và như thế, gã người chim biến mất khỏi bầu trời.

"... Này, Vale, hắn ta đi rồi nhưng anh có chắc về điều đó không?"

"Bỏ đi. Ngay bây giờ, cậu sẽ không có cửa nào để đánh lại hắn ta đâu."

Thấy Vale đổ mồ hôi hột, Shinobu hỏi.

"Có phải tên người chim đó rất mạnh không?"

"... như cô có thể nhìn thấy anh ta là ."

"Vâng, bất cứ ai cũng có thể nói anh ta là một Gabranth"

"Tại sao chúng ta không đấu lại với hắn ta? Chẳng phải đó là một trận năm đánh một ư?"

Câu hỏi Taishi là tự nhiên. Họ đã thành công khi đánh bại con rồng S-rank. Ngoài ra, Vale đi với họ, họ có thể đánh bại gã chim đó. Tuy nhiên, Vale lắc đầu.

"Có rất nhiều nguyên nhân. Tên người chim đó không giống như bất kỳ ai khác."

"Ý ông là gì?"

"Hắn ta là một trong của vương quốc Passion. Hắn phục vụ trực tiếp dưới quyền Beast king. Nếu chúng ta giao chiến, các Gabranth sẽ không để yên."

"H..hắn ta là một trong 3 kẻ đó ư ?!?"

"Vâng ... và tôi sợ rằng sức mạnh của hắn vượt trội so với chúng ta ... Hắn ta ít nhất ở Rank SS. Tôi xin lỗi, nhưng chúng ta sẽ không sống quá 1 phút khi

đánh nhau với hắn. Và bên cạnh đó ..."

"Bên cạnh đó?"

Vale với khuôn mặt khó khăn , nhắm mắt lại và nói.

"Thực tế là khi hắn ta đi thu thập con quái vật nghĩa là...chiến tranh đã bắt đầu."

4 anh hùng đứng hình. Cuối cùng, Shinobu hỏi.

"C-chiến tranh? Họ sẽ tấn công chúng ta?"

"Khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy hắn ta, tôi cũng nghĩ vậy. Tuy nhiên, hắn ta không cho thấy bất kỳ dấu hiệu của sự thù địch nào."

Vale nhìn lên.

"Nếu họ tấn công Humas, hắn ta sẽ kết liễu chúng ta ở đây. Không có lý do gì để chúng ta sống sót cả."

"Vậy anh đang nói là...?"

"Vâng, kẻ thù của họ là Evila. Bọn họ đang tiến hành chuẩn bị nhanh hơn dự kiến."

Taishi đã được kể rằng Gabranth sẽ sớm mở cuộc chiến tranh chống lại Evila.

Tuy nhiên, nhà vua đã nói rằng vẫn còn thời gian. Nhưng trong thực tế, nó đã bắt đầu sớm hơn dự kiến.

"Đây có phải là một sự hiểu lầm không, Vale?"

Taishi hỏi. Nhưng Vale lắc đầu.

"Không. Cậu có biết tại sao anh ta lại thu thập những con quái vật?"

Mọi người đều lắc đầu.

"Họ có một phương pháp biến những con quái đã chết thành thây ma."

"Họ làm được sao?"

"Tiến sĩ Yuhito. Ông ta là chuyên gia nghiên cứu về các >, >, và thậm chí cả . Có tin đồn rằng ông đã tìm ra phương pháp biến xác chết của lũ quái thành zombies."

Taishi và những người khác rùng mình khi nghĩ về zombies.

"Tuy nhiên, nó không kéo dài quá lâu. Và tôi đã nghe nói rằng các xác chết phải còn tươi. Tôi đoán đó là lý do tại sao hắn ta phải đi thu thập chúng."

"Chiến tranh .... haizz"

"Vâng. Họ dường như đang thu thập xác chết để tăng cường quân đội của họ."

"Đây là một vấn đề nghiêm trọng ... liệu Humas và vương quốc này có an toàn không?"

"... Victorias sẽ đứng ngoài cuộc chiến này."

"Chúng ta sẽ không tham gia?"

"Ừ, vì chúng ta không liên minh với họ, nếu chúng ta tham chiến và phạm một sai lầm dù là nhỏ nhất, chúng ta sẽ bị tấn công bởi cả hai bên."

"Tôi hiểu ..."

"Bên cạnh đó, chúng ta đang trong khóa huấn luyện! Nó sẽ không giống như chúng tôi sẽ gửi các cậu đến chỗ chết."

Nghe thấy từ "chết", cả bốn người tái nhợt. Họ rõ ràng đã suy nghĩ là đồng ý chiến đấu vì Victorias, nhưng họ không nghĩ nhiều đến như vậy.

Đột nhiên, họ không còn thấy vấn đề đó là của họ nữa. Như Vale đã nói, nếu họ tham gia, họ sẽ bị giết ngay tức khắc.

"Nếu đó là bạn, các anh hùng, các bạn sẽ mạnh hơn bất cứ ai khác. Bây giờ là thời gian để luyện tập."

Cả bốn người mắt nhìn nhau và gật đầu.

"Chúng tôi hiểu rồi, Vale. Chúng tôi sẽ không đón nhận nó một cách dễ dàng nữa."

"Đúng vậy! Hãy mạnh mẽ hơn bất cứ ai khác!"

"Vâng!"

Cả bốn người một lần nữa đã lấy lại động lực của họ. Vale nhìn lên bầu trời, nơi gã người chim đã biến mất.

(Tuy nhiên, dù ai thắng, thế giới này vẫn sẽ đại loạn.)

Suy nghĩ về số phận của thế giới, cả anh cũng tự hứa rằng sẽ trở nên mạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Hang động Gree

Nhóm của Hiiro nghỉ đêm tại【Lyntemb】và lập tức đi đến【Beast Kingdom Passion】vào ngày hôm sau.

"Nếu chúng ta đi thẳng theo con đường này, chúng ta sẽ thấy【Passion】, phải không?".

"Không, để đến được đó thì chúng ta cần phải đi qua hang động Gree. Chúng ta sẽ thấy được kinh đô ngay sau khi chúng ta vượt qua nó."

"Trong hang động đó có gì đặc biệt à?"

"Đúng vậy. Trong đó đầy những con quái vật mạnh hơn Rank B, và chúng ta không thể dắt Raidpics theo chúng ta được."

Rõ ràng, trong hang động đông đúc với những đoạn hẹp, cưỡi Raidpic để qua hang là điều không thể.

"Còn đường vòng nào mà chúng ta có thể đi không?"

"Có, nhưng đi vòng xa lắm, và có các quái vật mạnh hơn. Xem xét những rủi ro, ta nghĩ rằng đi qua hang Gree vẫn là lựa chọn tốt nhất."

"Tôi hiểu. Vậy thì chúng ta cứ đi thẳng thôi "

"Mi có chắc chắn về điều đó không?

"Tôi không quan tâm đến cách mà chúng ta đi, nhưng không phải nó là lối đi nhanh nhất sao?"

"Đúng như vậy."

"Tôi tạm nghe theo ông lần này . Ông nên biết ơn chút đi."

"Hôm nay mi nói chuyện trang trọng quá nhỉ !!!"

Và như vậy điểm đến tiếp theo của nhóm đã được quyết định.

Sau khi đi được một lúc, họ đã đến lối vào của động lớn. Càng vào sâu, lối đi càng mở rộng ra.

"Oy, ông có chắc chúng ta không thể mang những con chim đó chứ, đường rộng như thế này cơ mà?"

Với kính thước như thế này, có vẻ như bất cứ thứ gì đều có thể đi qua hang một cách dễ dàng.

"Không, cấu trúc bên trong nó khá rắc rối, và có vài một đoạn hẹp mà chúng ta buộc phải đi qua. Hơi buồn một chút, nhưng đây là đoạn mà chúng ta phải chia tay Raidpic".

Arnold nói như vậy trong khi anh ta xoa đầu Raidpic.

"Cảm ơn đã đưa chúng ta tới đây. Gửi cho Max lời cảm ơn của ta nhé, chim ngoan."

2 con Raidpic tỏ vẻ buồn rầu và nó dụi mỏ vào mặt của Arnold.

"Oy, làm gì đó đi chứ."

Arnold quay lại khi nghe những từ đó và chứng kiến một Raidpic liếm mặt của Hiiro với cái lưỡi dài của nó. Có vẻ như đó là một cuộc chia tay miễn cưỡng với Hiiro.

"Ahaha! 2 bọn mi thân nhau nhanh đấy! "

"Tránh xa khỏi ta mau, con chim! Hay là muốn ta nướng mi lên?"

Mặc dù vậy, Raidpic không quan tâm và tiếp tục liếm Hiiro với nước dãi của nó.

"Ôi trời, cái thứ này dính quá."

Hiiro nhìn trừng trừng vào Raidpic với vẻ mặt khó chịu.

"Đó là cách thể hiện tình yêu với chủ nhân của nó. Cứ để yên như thế đi."

"... Ừ, dù sao mấy nhóc này cũng đã giúp chúng ta đi đường thoải mái rồi . Và đây là quà chia tay."

Hiiro bắt đầu viết một từ lên ở cả hai con Raidpic, và cả hai run lên với cảm giác dễ chịu.

"Mi đã làm gì vậy?"

"Tôi dùng từ『Comfort』lên chúng. Nó sẽ xóa tan mọi mệt mỏi của chúng."

Từ đó sẽ hồi phục sức khỏe cho 2 con Raidpic, Hiiro nghĩ rằng chúng sẽ thong dong đi về nhưng bất ngờ, cả 2 con kêu to và chạy về hết tốc lực.

"Chuyện gì xảy ra với chúng vậy?"

"... Chịu."

Dường như hiệu quả quá mạnh. Nó nâng sức mạnh của chúng lên mức cao nhất. Nhìn 2 con Raidpic chạy về với tốc độ của tàu cao tốc, Hiiro mong rằng chúng sẽ trở về an toàn.

"Sao mi làm thế ?"

"Ý ông là gì?"

"À, ta chỉ nghĩ rằng mi sẽ chỉ thưởng cho con Raidpic chở mi thôi."

Cả hai người bọn họ đều hiểu 1 phần tính cách của Hiiro. Hiiro chỉ làm việc tốt nếu cậu ta thấy vui vẻ, hoặc là trả ơn ai đó.

"Cả hai đang nói gì vậy? Tôi chỉ đang giúp đỡ người đã chở cho người hầu của tôi thôi. Vì vậy, không phải đó là điều tự nhiên khi chủ nhân thưởng công cho người hầu à ?

"Haha ~ n, ta hiểu, ta hiểu. Với mi, tất cả bọn ta đều là người hầu của mi, và mi thưởng cho cả hai bằng "Word Magic" cho công việc khó khăn mà chúng đã hoàn thành. Nhân tiện, liệu ta có được lên chức ngay bây giờ được không?

"Không chấp nhận."

"Fuuuuuuu! Ta luôn luôn nói điều này, nhưng bọn ta không phải người hầu của mi!!!"

"Tôi nghĩ rằng tôi đã nói điều đó trước đây, cơ mà, đùa thôi."

"Tên chết tiệt! Mi đang cố làm ta tức chết à!?"

"Bây giờ thì đi thôi."

"Này nghe ta nói đã!"

Muir nhún vai khi đi theo cả hai.

Bên trong hang động khá tối nhưng lại khá rộng rãi. Có thể nghe được âm thanh của nước chảy. Âm thanh đến từ bên trái, và khi cả nhóm quay sang

phía đó, họ thấy một con sên khổng lồ đang chảy nước dãi trông như đang nhìn vào họ.

"Đúng lúc lắm!? Hơn nữa, đây là quái Rank-B Gree Slugger (Sên hang Gree)!"

Arnold đứng trước Muir và rút thanh kiếm của anh ta ra.

"Sên... phải không? Tôi sẽ thử cái này."

Hiiro nói trong khi cậu phóng ra một từ. Và đột nhiên, một loại bột trắng rải lên khắp ốc sên. Tốc độ của con sên chậm còn một nửa, và cơ thể của nó bắt đầu co lại.

"Oh, vậy ra lũ sên thực sự có thể giải quyết bằng「 Salt 」(Muối)."

Phải, từ mà cậu viết là「Salt」.

(Miễn là mình có thể tưởng tượng một hình ảnh rõ ràng, phép thuật này thậm chí có thể tạo ra sự tồn tại của trí tưởng tượng. Nó có thể làm bất cứ thứ gì. Nhưng cũng có thể thay vì tạo ra muối thật, nó sẽ tạo ra một hiệu ứng tương tự như vậy. Nó có thể sẽ biến mất trong một phút.)

Cậu lẩm bẩm về sức mạnh của chính cậu. Nhưng cậu cảm thấy vui vì cậu có thể sử dụng nó từ sâu thẳm trong tim cậu. Khi con sên trở nên nhỏ bé do tác dụng của muối, Arnold nhẹ nhàng đâm nó bằng thanh kiếm của mình.

"Ta không thấy ngạc nhiên nữa, nhưng mi đã làm gì vậy?"

"À, tôi chỉ thực hiện một việc mà tôi mong muốn thử khi còn là một đứa trẻ."

"...?"

Arnold và Muir nhìn chằm chằm vào cậu với vẻ thắc mắc. Nhưng từ lâu họ đã nhận ra rằng tại thời điểm này, họ sẽ không thể ép cậu ta nói thêm gì nữa. Vì vậy cả nhóm tiến về phía trước.

Sau khi đi được một thời gian, con đường trở nên nhỏ hẹp. Họ chỉ có thể đi theo hàng dọc, do đó họ rất là cảnh giác. Cuối cùng, họ đi đến một vòm hang rộng, có 2 vách vực sâu được nối bởi một cây cầu nhỏ.

"Liệu chúng ta có thể ... băng qua cây cầu này chứ? Nó thậm chí còn gọi là cầu được không?"

Câu hỏi của Hiiro rất đúng. Cây cầu được làm bằng gỗ, nhưng một số chỗ đã bị mục, và sợi dây để giữ nó rõ ràng đã bị hỏng. Nó không có vẻ giống như là cây cầu có thể chịu được sức nặng của con người.

Nhưng có vẻ như đây là cách duy nhất để qua bên kia.

"Chúng ta nên làm gì đây, Hiiro? Khoảng cách này quá xa để nhảy qua..."

"Nếu tôi sử dụng「 Fly 」, tất cả vấn đề của chúng ta sẽ được giải quyết."

"Ah, đúng!"

Nhưng ở đó, Hiiro nghĩ.

(Nếu tôi sử dụng nó, chúng ta chắc chắn sẽ qua được. Nhưng nếu chuyện gì xảy ra khi chúng ta đi qua, Nếu đây là bẫy, hoặc một con quái vật đang nằm chờ, nó sẽ thật phiền phức, cả hai người kia ...)

(Thay vì bay, nó sẽ dễ dàng hơn nếu đi qua. Dù cho nếu một thứ gì đó xuất hiện, mình chỉ việc bắn tan chúng bằng Burst...)

"Oy, nhanh lên và niệm phép Fly lên ta!"

"Không, tôi nghĩ rằng tôi nên ..."

Hiiro lại gần cây cầu cũ. Cậu tập trung ma thuật vào ngón tay của cậu và viết「Connect」.

"Tốt, không có vấn đề gì xảy ra cả, nó sẽ giữ chắc như thế này trong vòng một phút. Đi thôi."

"Eh? O-oh? Oy! "

–

–

–

_

_

Mặc dù họ đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Hiiro đột nhiên chạy nhanh về phía trước, nhưng nhìn thấy Hiiro băng qua mà không có vấn đề gì nên hai người cũng chạy theo cậu. Nhìn cây cầu như muốn đứt tung dưới chân mình, Arnold vừa đi vừa nắm chặt vào sợi dây lan can cầu. Nhưng rồi anh ta trấn an mình rằng Hiiro đã làm cái gì đó giống những lần trước.

(Phép thuật mà thằng nhóc sử dụng lần này là cái quái gì vậy ...)

Với ba người đang chạy bên trên, cây cầu phát ra những tiếng cót két như thể sắp đứt tung, nhưng thực tế ngoài âm thanh thì nó không có bất kỳ dấu hiệu nào là cầu sắp đứt cả.

(Xùy, ta vẫn thích được bay hơn…)

Không chỉ Arnold, cả Muir cũng muốn vậy. Cả hai tỏ vẻ thất vọng.

Cả nhóm băng qua cầu an toàn trong vòng một phút, nhưng cả hai người bên cạnh Hiiro như muốn ngất xỉu vì họ quá căng thẳng khi nghĩ cây cầu có thể đứt tung bất cứ lúc nào dưới chân mình. Hiiro tin vào sức mạnh của mình nên cậu không thể hiểu được sự mệt mỏi của 2 người kia.

"Mi... mi đã làm trò gì vậy?"

"Từ「 Connect 」, những sợi dây thừng sẽ giữ nguyên không thể đứt trong một phút."

"Tuyệt quá, Anh làm được như vậy sao?"

Muir nói với giọng ngạc nhiên lên trong khi Arnold nhìn cậu với đôi mắt khép hờ tỏ vẻ ghen tị của anh ta.

"Ờ, nhìn kiểu gì thì cái phép thuật của mi cũng quá bất công!"

"Sao cũng được, đi thôi."

Đúng lúc đó, Hiiro cảm thấy lưng mình bị đánh mạnh, khiến cậu ta lăn trên mặt đất.

"Hiiro!"

"Kya!"

Cả 2 la lên hoảng hốt khi thấy Hiiro bị hất tung ngay trước mắt họ. Ngay sau đó, xuất hiện trước mặt họ là…

_

_

_

_

_

“G-Ganrock!?”

Ganrock là một con quái vật có chân tay và cả khuôn mặt được làm bằng đá. Chiều cao của nó chỉ khoảng 50 cm, nhưng những con quái vật đã có thể phát ra một lực tấn công đáng kinh ngạc.

(Ouch, chết tiệt, đau đấy...)

Hiiro lồm cồm bò dậy và nhìn thủ phạm. Nhưng nó không chỉ có một, mà hai con Ganrock khác cũng xuất hiện.

(Phải, hang động này đầy những còn quái vật Rank B ...)

Cậu liếc nhìn Arnold.

(Vậy là sẽ hơi khó khăn cho ông già để xử lý đám này...)

Thông thường, cậu chỉ cần sử dụng「Burst」để hạ chúng ngay lập tức, nhưng đây là một cái hang. Cậu không muốn sử dụng trong hang động ngay bây giờ

Nhưng với cấu trúc cơ thể toàn đá như vậy, một thanh kiếm sẽ không thể gây ra nhiều sát thương. Điều đó gây khó khăn cho Arnold. Nghĩ như vậy, Hiiro hét lên.

"Ông Già, sử dụng thanh kiếm của ông đi!"

Đó là kết luận của cậu. Mặc dù sẽ rất khó khăn khi đối với chúng bằng kiếm, Hiiro có lý do riêng của mình.

"Ông Già! Bắt đầu với con gần ông nhất đi!"

"Nhưng chỉ với một thanh kiếm, đâu đủ để ..."

Arnold biết về khả năng của Ganrock và biết rằng anh ta sẽ không thể làm được gì nhiều chỉ với vũ khí hiện tại.

"Đừng lo, tôi sẽ sử dụng cái này!"

Cậu nói trong khi bắt đầu viết một từ. Từ đó chạm vào Ganrock trước mặt Arnold.

"Nào!"

"Ta không hiểu, nhưng kệ, Hâyyaaa!"

Nhưng con Ganrock né sang một bên

"Đừng hòng thoát!"

Arnord bất ngờ thay đổi đường chém, xả ngang về hướng con Ganrock né tránh

Và, vì lý do nào đó, cơ thể của Ganrock đã tách ra làm hai.

"Eh? ... Cái quái gì?"

Việc cơ thể bằng đá của Ganrock bị chém đứt dễ dàng chỉ với một thanh kiếm bình thường làm anh ta ngạc nhiên. Đúng, có hầu như không có lực nào cản lại thanh kiếm. Nó trông như là anh ta đang chém một bao cát.

"Con tiếp theo này!"

Hiiro lại bắn ra một từ khác. Nhưng có lẽ những con Ganrock đã trở nên thận trọng hơn. Chúng nhảy lên để tránh đòn. Từ đó đánh trúng đất và kích hoạt, ngay sau đó một trong các con Ganrocks tiếp đất, nó bị chìm xuống mặt đất.

"Ah! Ta hiểu rồi!"

Có vẻ như Arnold cuối cùng đã hiểu tác dụng của từ này. Anh ta quay lại nhìn Hiiro.

"Mi có một từ làm cho mọi thứ mềm hơn phải không?"

Chính xác. Từ mà Hiiro sử dụng là「Soft」. Ganrock đầu tiên cho thấy hiệu quả của nó và dễ dàng bị cắt làm đôi bởi một thanh kiếm. Khi mặt đất bị ảnh hưởng bởi nó, Ganrock tự chôn chính nó với sức nặng của nó.

"Ông Già, tôi sẽ để tên bị chôn cho ông lo!"

Nói rằng, Hiiro bắt đầu tập trung một lần nữa. Arnold quay sang nhìn vào Ganrock, kẻ đang tuyệt vọng tìm cách thoát khỏi mặt đất.

"Fufu. Nếu nó là một con Ganrock bị chôn chân , thì ta chỉ cần tập trung sức mạnh đập nát nó."

Anh ta thủ thế chuẩn bị ...

《Wind Fang》!

Gió quấn quanh lưỡi kiếm.

(Nhiều hơn nữa. Mình cần mạnh hơn nữa, nếu không nó sẽ không thể xuyên qua được cơ thể của chúng.)

Với một thời gian tích tụ năng lượng vào thanh kiếm khá lâu. Cuối cùng, anh ta ra đòn

“HAAAAAAAAAH!”

Thanh kiếm xuyên qua cơ thể của Ganrock một cách hoàn hảo. Và dường như Hiiro đã có thể sử dụng "Word Magic" của cậu để đánh bại tên cuối cùng

dễ dàng.

"Fuu ~ mệt thật đấy."

Arnold nằm ngả ra đất và hít một hơi sâu.

"Khi mi đột nhiên bị văng lên, ta cảm thấy hơi lo rồi đấy."

"Anh..anh không sao chứ?"

Muir lo lắng hỏi.

"Không vấn đề gì. Nhưng nó tốn MP nhiều hơn tôi tưởng."

Air Writing tốn 100 MP, vì vậy ngay cả với bình mana khá lớn của mình, Hiiro không thể sử dụng nó một cách thường xuyên. Mặc dù cậu có item phục hồi MP, nhưng không thể nói trước điều gì, vì vậy cách tốt nhất là dùng mana một cách tiết kiệm.

"Ra khỏi đây nhanh thôi, đêm dài lắm mộng."

"Đúng vậy."

"Đi thôi."

Cả ba người tiếp tục tiến lên. Cuối cùng, họ đến một vòm hang rộng rãi khác. Và họ có thể nhìn thấy ánh sáng ở cuối con đường dốc thoải.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Sự thức tỉnh của Muir!

"Có vẻ đó là lối ra."

"Nhanh nào, ta muốn nhảy vào bồn tắm nóng ngay và luôn~"

"V-vâng, chúng ta đã gặp rất nhiều quái vật trên đường."

Cả ba tiến đến gần đến phía ánh sáng. Bỗng dưng, đá từ trên trần bắt đầu rơi xuống, khiến cả ba giật mình.

"N-này, Hiiro…?"

"… Hah, vậy là như trong game, chúng ta sẽ phải đánh boss trước khi thoát ra…"

Muir run lẩy bẩy. Cả bọn đồng loạt nhìn lên. Và…

"SHAAAAAAAA!"

Đó là một con anaconda. Nó khéo léo di chuyển trên trần động.

"Tôi nghĩ rằng nó là… Clay Viper."

"Này này, không đùa chứ!?"

Hiiro đã từng thấy nó trong Bách Khoa Toàn Thư. Nó là một con quái Rank S. Nó có thể dài tới 30 mét, và thân hình nó lớn như một cái cây. Vảy phủ khắp cơ thể nó, và một hào quang màu đen cũng từ đó tỏa ra.Nó xuất hiện với một vẻ mặt đầy đe dọa. Chiếc lưỡi chẻ của nó thụt ra vào liên tục (Trans note: cấm nghĩ bậy :v).Đôi mắt đỏ thẫm, tỏa ra cái cảm giác như bạn sẽ bị hút vào nếu nhìn vào chúng.

"Nhóc nên tránh đi đâu đó đi, nhóc lùn."

“Ah, v-vâng…”

V1 P 004

Muir không có lựa chọn nào khác ngoài nghe theo Hiiro. Cô bé không thể giúp được gì khi đối mặt với đối thủ đáng sợ này.

“Ông già, ông xài được đòn tầm xa nào không?”

“Thì, cũng sơ sơ.”

“Vậy làm phân tâm con quái với chúng. Tôi sẽ cho nó ngủ, như với con Red Boar.”

Nhưng cần thời gian chuẩn bị để làm điều đó. Cần tập trung rất cao để có thể hoàn thành từ đó, nên cậu không thể để mình trở thành mục tiêu.

“Được, nhưng cố mà làm cho nhanh đấy. Level của ta có tăng, nhưng con này ta không chấp nổi một mình đâu.”

Bình thường, chạy có vẻ như là phương án tốt nhất. Tuy nhiên, trong trận với con Red Boar, đối thủ bị hạ dễ dàng với . Arnold tin rằng Hiiro sẽ làm được gì đó.

“Nó tới đấy.”

Trong lúc họ đang đứng yên, con Clay Viper bắt đầu tiến đến chỗ cả hai với cái miệng há rộng. Cả hai nhảy lên cao để tránh. Nhưng, ngay lập tức bị đánh văng bởi cái đuôi của con quái.

“Guh!”

Cả hai cùng ngã xuống một lượt. Arnold chửi rủa cái sức mạnh không tưởng của con quái, trong lúc lăn lộn trên mặt đất đau đớn.

(Chết tiệt… Nó dùng đuôi thuần thục quá.)

Hiiro càu nhàu, cố gắng giữ khoảng cách và bắt đầu viết một ký tự. Arnold đứng đậy và chặn đầu con Clay Viper.

Đột nhiên, con quái phun ra một chất dịch từ miệng.

Có hơi giật mình, nhưng Arnold đã kịp lùi lại và tránh đòn. Mặt đất, ngay khi tiếp xúc với chất dịch, bắt đầu tan chảy.

“Cái con này còn có cả độc hả trời…”

‘Vụ này căng đây,’ Arnold nghĩ, nắm chặt hơn vào thanh kiếm trên tay.

“! Nhận lấy này!”

Ngay khi xuất kiếm, một ngọn gió sắc như dao được chém ra.Ngọn gió sắc chém vào da thịt con Clay Viper, khiến nó rỉ máu.

Nhưng ngay sau đó, vết thương lập tức liền lại. Có vẻ đòn tấn công quá yếu, không thể đối phó với cái khả năng tự hồi phục đáng sợ của con quái.

Arnold có vẻ xuống sức, nhưng con Clay Viper thì không. Nó phóng thẳng tới anh, như chưa hề bị gì.

“Ku!”

Arnold bằng cách nào đó, né qua một bên, và chuẩn bị phản công. Nhưng con quái bỗng nhiên chui xuống lòng đất.

“WTF!? Nó có cái mánh này nữa hả!?”

Nhìn cảnh đó, Hiiro tặc lưỡi. Cứ thế này, cậu băn khoăn liệu có trúng con quái không. Con Clay Viper hiện giờ đang tập trung vào Arnold, nên Hiiro có thể hoàn thành ký tự của mình mà không gặp khó khăn nào.

Nhưng, với cái tốc độ và cái chiêu chui xuống đất đó, nhắm trúng con quái là cả một vấn đề.

“Chết tiệt! Mày đâu rồi! Ra đây coi, con quái khốn nạn!”

Arnold hét lớn, nhưng không có bất kì dấu hiệu nào.

Đột nhiên, mặt đất rung chuyển. Cả hai tập trung theo dõi xung quanh, tìm vị trí trồi lên của con quái.

“KYAAaaaa!”

Nó trồi lên ngay nơi Muir đang trốn. Dùng thân mình quấn lấy con bé, nó phóng thẳng lên trần.

“MUIIIIIR!”

“Chết tiệt!”

Hiiro đã không nghĩ rằng Muir sẽ bị tấn công. Cậu đã mất cảnh giác.

Hiiro ngay lập tức chỉ ngón tay ra và nhắm ký tự của mình đã viết. Bản năng của nó như cảm nhận được nguy hiểm, con quái liếc nhìn, rồi đổi tư thế để có thể di chuyển bất cứ lúc nào. Cứ thế này, nó sẽ tránh được một cách dễ dàng.

Hiiro hoàn toàn không muốn lãng phí ký tự cậu dành chừng đấy thời gian để viết.

“Ông già, ông có thể dừng chuyển động của nó không!?”

“Không phải là không thể, nhưng Muir cũng sẽ bị cuốn vào đòn đánh!”

Arnold nghiến răng, trừng mắt nhìn con Clay Viper.

–

–

–

–

Muir nghĩ hoàn cảnh của mình thật đáng thương. Và cô bé bất lực trước nó. Cô không thể chiến đấu và hoàn toàn vô dụng, và bị bắt như thế này, khiến Hiiro không thể tấn công.

(Tại sao… mình luôn là người được bảo vệ…? Kể cả khi mình không muốn điều đó…)

Cô nghĩ về quá khứ. Cơ thể của cô trước giờ vốn rất yếu ớt, và cô chẳng thể làm gì ra hồn cả. Cô đã rất buồn vì điều đó. Nhưng luôn luôn có ai đó đứng lên bảo vệ cô. Điều đó luôn khiến cô cảm thấy an toàn hơn.

(Kể cả khi… kể cả khi mình đã hứa với chú sẽ trở nên mạnh hơn)

Đau đớn khi bị con quái quấn chặt, Muir mở mắt ra. Trước mặt cô là khuôn mặt bồn chồn của Arnold.

(Chú…!)

Chỉ vì cô bé mà anh phải lộ ra vẻ mặt như vậy…. Arnold và Hiiro có thể bị thương vì cô. Lời nói của Arnold vang lên trong đầu cô.

“Hắn đã gửi gắm con cho ta. Có chết ta cũng sẽ bảo vệ con”

“… Không, con cũng sẽ mạnh hơn. Con cũng là một người thú, như chú vậy!”

Lúc đó, cô đã hứa là sẽ mạnh hơn. Nhưng, cô thiếu lòng tin vào chính mình. Trước giờ cô không làm được gì ra hồn cả. Cô luôn băn khoăn liệu thật sự có thể thay đổi chính mình hay không?

Chiến đấu thật đáng sợ, cô cảm thấy an toàn hơn khi được bảo vệ. Nhưng, vẫn có những người mà cô tin tưởng.

“Con nghĩ là con yếu hơn những khác ư? Thật là! Con có dòng máu “đó” chảy trong người mà. Hơn nữa, con là con gái của “hắn.”

Cô nhớ lại lời nói của Arnold và rồi mở mắt ra, nhìn anh ta một lần nữa. Biểu cảm của anh ta vẫn không đổi. Cô là người đẩy anh ta vào tình trạng đó. Vậy cô nên làm gì đây? Câu trả lời chỉ có một.

“Mình chỉ phải… làm gì đó!”

–

–

–

–

–

Hiiro phân tích tình huống hiện tại. Cứ thế này, Muir sẽ bị siết đến chết, và sau đó, con quái sẽ lại tự do di chuyển.

(Không được rồi, đành giữ『Sleep』lại vậy. Trước tiên mình nên hạn chế nó di chuyển đã. Hmm?)

Cơ thể con Clay Viper bắt đầu phát sáng. Không, chính xác hơn, phần cơ thể xung quanh Muir đang phát sáng. Rồi bỗng dưng, ánh sáng đó tụ lại.

(Chuyện gì vậy?)

Trong khoảnh khắc mà cậu đang suy nghĩ..

Bất chợt một lượng điện khổng lồ ngưng tụ lại. Không, nói vậy chưa đúng. Như vừa bị sét đánh, năng lượng tụ lại tại điểm đang phát sáng.

"SHAAAAAA!?"

Đột ngột có dòng điện chạy quanh cơ thể, con Clay Viper bị tê liệt. Cả Arnold và Hiiro đều vẫn chưa nắm bắt được tình hình.

"Ngay bây giờ!"

Hiiro thấy rằng đây là cơ hội, lập tức bắn ra từ『Sleep』. Khi con Clay Viper bất động, cậu nhắm trúng nó dễ dàng.

"Tốt! Ông già! Dùng hết sức chặt đầu nó !"

Tiếng của Hiiro giúp Arnold về lại thực tại. Anh bắt đầu tập trung sức mạnh của mình.

"!"

Anh tốn chút thời gian tập trung gió vào thanh kiếm của mình. Bao quanh bởi sức mạnh, thanh kiếm trở nên lớn hơn. Cuối cùng, thanh kiếm có kích thước của ba người lớn cộng lại.

Arnold giơ kiếm lên cao, nhắm vào đầu con Clay Viper, và rồi vung mạnh xuống với toàn bộ sức lực.

"THẢ MUIR RAAAAA!"

Cú chém ngọt lịm. Chỉ có đầu con quái là rơi xuống đất. Và thế, con Clay Viper xong đời. Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Đám sét là một điều, và cả hai vẫn chưa biết tình trạng của Muir thế nào. Cho tới giờ, thân con quái vẫn quấn quanh Muir, và cơ thể cô bé bất động. Nhưng cuối cùng xác con quái cũng rớt xuống. Ở đó, Muir được tìm thấy.

Có vẻ Muir bị bất tỉnh, nhưng cơ thể cô phát ra ánh sáng yếu ớt. Khi Arnold đến đỡ lấy cô…

"Gugagagagagagagagagagadadadadada!"

Anh bỗng cảm thấy một luồng điện chạy qua người.

"Ông già!"

Tuy vậy, anh vẫn ôm cô thật chặt.

"T.. tạ…ơn trời đất… Mui…"

Anh khóc, trong khi ôm Muir vào lòng. Một lúc sau, ánh sáng đó biến mất. Cùng lúc đó, luồng điện chạy qua Arnold cũng mất đi.

"Cái đó là sao?"

Hiiro nhíu mày, nhìn Muir.

"… Đó là khả năng (sức mạnh?) của con bé."

"Vậy nhóc lùn là người dừng chuyển động của con Clay Viper à?"

"Ừ. Có vẻ con bé đã đánh thức được của mình."

"À, mà rốt cuộc Binding là gì?"

"… Mi biết rằng người thú không thể dùng phép thuật đúng không?"

"Đúng."

“Để bù cho việc đó, một thứ tuyệt vời đã được tạo ra.”

“… Là gì?”

“Đây.”

Vừa nói, Arnold vừa cho cậu xem cái vòng trên tay phải mình.

“Cái này là gì?”

“Đây là (Vòng tay vô danh). Khi một người thú thật sự ham muốn sức mạnh, chiếc vòng này sẽ giúp người đó bộc lộ sức mạnh tiềm ẩn của họ.”

“Thật sự có thứ tiện lợi vậy sao?”

Nếu vậy, cậu thật sự muốn có một cái. Nhưng vì là con người, chiếc vòng vô dụng với cậu.

“Chiếc vòng này tạo ra một liên kết với một『Spirits』. Khi một người bộc lộ『Spirit Soul』của họ, tên của chiếc vòng sẽ thay đổi cùng với một hình dạng mới, và cho người đeo một sức mạnh cực lớn. À mà, vòng của tôi là .”

“Hiểu rồi. Vậy đây là thứ màdùng để bù cho sự thiếu hụt về phép thuật.”

“Đúng vậy. Sức mạnh sẽ thức tỉnh khi lập liên kết với một『Spirit』. Liên kết của ta là với『Spirit of the Wind』. Và của con bé…”

“『Spirit of Thunder』… đúng không?”

Arnold nhẹ nhàng gật đầu.

“Nhưng thật bất ngờ con bé có thể tỏa ra nhiều điện tích tới như vậy.”

“Thay vì tỏa ra, nói con bé trở thành một tia sét thì đúng hơn.”

“Vậy sao?”

“Thì, Ta sẽ giải thích rõ hơn sau khi chúng ta đến . Giờ ta muốn cho Muir nghỉ ngơi một chút.”

“Được, vậy ông cứ ra trước đi.”

“Tại sao?”

“Tôi sẽ ra sau khi lấy bằng chứng cho việc chúng ta đã hạ thứ đó.”

“Hiểu rồi.”

Arnold cõng Muir ra khỏi hang. Hiiro tiến tới gần xác con Clay Viper.

(Mình nghĩ nó ở đây…)

Cậu kiểm tra khu vực đã quấn quanh Muir. Nó không chỉ cháy khét. Dường như từng tế bào đã biến vào hư vô.

“Thật là kinh hoàng. Sức mạnh này thật sự có thể đem đấu với phép thuật. Lí do mình không cảm thấy năng lực phép thuật khi Arnold sử dụng có vẻ như là vì nó thật sự không phải phép thuật.”

Cậu phân tích nhanh khu vực đó. Nhưng bỗng nhiên, Cậu cảm thấy có một ai đó đằng sau mình. Nghĩ là quái vật, cậu nhanh chóng đưa tay đến gần kiếm của mình.Vừa xoay người lại, cậu rút kiếm ra. Nhưng thứ trước mặt cậu không phải là quái vật.

“… Ngươi là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Lời mời từ gã mèo

Theo ngoại hình, thì hắn là một người thú. Hắn ta có mái tóc màu đen tuyền, và đôi mắt lạnh của hắn không thân thiện chút nào.

(Một người thú… tộc báo đen…?)

Từ ngoại hình và khí tỏa ra xung quanh, Hiiro có thể đoán kẻ này không đơn thuần chỉ đi ngang qua đây. Cậu cảm giác rằng hắn là một đối thủ đáng gớm, hơn cả con Clay Viper. Cậu thật sự không muốn đối đầu với hắn chút nào.

Kẻ lạ mặt chậm rãi nói.

"Cậu là người giết nó, meo?" (Trans:anh này kết câu bằng tiếng mèo kêu ấy, meo)(Editor: *nhìn xuống con Mướp quẩn dưới chân*)

Hiiro xém té ngửa. Dù rằng trực giác của cậu hét lên rằng kẻ này thuộc dạng cực kì nguy hiểm, hắn ta lại có giọng nói như một đứa bé con, và còn cái vụ "meo" kia nữa. Với vẻ ngoài đó, tên「Mèo」này không dễ thương chút nào, quái gở thì đúng hơn.

"Để tôi hỏi lại, meo. Cậu là người hạ nó đúng không,meo?"

"Tôi có nghĩa vụ phải trả lời à?"

Gã người thú đưa tay lên cằm, suy nghĩ. Sau một hồi, hắn ta nắm chặt một tay lại, rồi đấm vào lòng bàn tay còn lại.

"Oh~ đúng là cậu không có nghĩa vụ phải làm thế, meo."

Gã đó có vẻ rất thảnh thơi, nhưng dù vậy, Hiiro vẫn đề cao cảnh giác. Cảm tính bảo rằng cậu không được phép lơ là. Ở sau lưng, tay cậu đã sẵn sàng để tung .

"Mà thôi, ai hạ nó cũng được, meo. Dẫu sao thì tôi cũng mang nó về thôi, meo."

"Hơ? Chờ đã, ngươi sẽ mang nó đi ư?"

"Đúng, meo. Đó là nhiệm vụ của tôi, meo."

(Nhiệm vụ? Mang về thứ lớn như vậy? Hơn nữa, nó giờ chỉ còn là cái xác?)

Rất nhiều câu hỏi xuất hiện trong đầu Hiiro, nhưng cậu cảm thấy rằng tốt hơn không nên tiến sâu hơn vào vấn đề này. Cậu không nên có liên hệ gì với gã mèo bí ẩn này.

"Vậy, ngươi muốn thì cứ lấy đi. Nhưng trước đó, để tôi lấy bằng chứng xác thực về việc hạ nó."

"Nếu chỉ có vậy, xin mời, meo. Nhưng xin hãy nhanh cho, meo."

(Hmm? Gã này thành thật thật. Hắn thật sự không tính cướp chiến tích…?)

Hiiro nhìn gã người thú đang đứng yên, và chờ xem liệu anh ta có hành động. Không có gì xảy ra, nên Hiiro tiến tới gần xác con Clay Viper.

(Mau chóng lấy nó rồi ra khỏi đây nào.)

Hiiro đưa tay ra nhặt《Clay Viper Fang》để làm bằng chứng, nhưng ngay khi cậu chạm vào nó, cậu cảm thấy có sát khí. Hiiro lập tức rút kiếm ra và thủ thế, nhưng gã mèo đó đã ở ngay trước cậu, nắm lưỡi kiếm lại.

"Ng-ngươi làm gì vậy!?"

Gã mèo cười, và rồi đá Hiiro ra.

"Gu-!"

Hiiro văng ra xa, nhưng đã giữ vững chân trụ tránh bị ngã nhào. Tuy vậy, lực tác động của cú đá vẫn khiến Hiiro nhăn mặt.

"Ng-ngươi…!"

"Như tôi nghĩ, cậu rất mạnh, meo. Có vẻ không phải do may mắn mà cậu hạ được nó nhỉ, meo."

Cái mặt tươi cười của gã đó thật sự khiến người ta khó chịu.

"Ngươi muốn đánh nhau à, con mèo khốn khiếp!?"

Hiiro hét lên và chuẩn bị vung kiếm, nhưng đối thủ đột nhiên hiện ra trước mặt cậu.

(Hắn nhanh hơn mình rất nhiều!?)

Hiiro lập tức dùng thanh katana để phòng thủ, nhưng lại bị đá văng đi một lần nữa. Lần này, cậu lăn ra đất, nhưng lập tức đứng lên và thủ thế.

(Chết tiệt… Sao hắn đối phó với katana của mình bằng tay không được?)

Bình thường, một người không thể cầm lưỡi kiếm và đánh nó. Nhất là nếu người đó đánh vào cạnh sắc của thanh kiếm. Tay của người đó chắc chắn phải bị thương. Dù thế, gã người mèo không có một vết xước nào cả.

"Meahaha! Cậu đánh tốt đấy, meo. Cậu thật sự rất mạnh, meo. Nếu cậu cố gắng hơn chút nữa, tôi có thể sẽ cho cậu làm thuộc hạ, meo."

Từ "thuộc hạ" khiến Hiiro phát bực.

"Đừng đùa với ta, con mèo kia… Ta sẽ khiến cho ngươi hối hận suốt đời."

Cậu nhìn hắn không chợp mắt, và tập trung phép thuật vào ngón tay.

(Thử tưởng tượng chiêu trước đó của Muir xem thế nào)

"Nhận lấy này!"

Cậu viết từ『Thunder』và bắn nó vào dưới chân đối thủ.

Dù không như của Muir, một tia điện mạnh mẽ chạy trên mặt đất, tiến tới mục tiêu

"Meo!?"

Gã mèo có chút ngạc nhiên, nhưng rồi lại cười, rồi đưa hai tay của hắn ra trước. Và, dòng điện biến mất như thể bị hút vào.

"Cái!?"

"Meaha! Cậu là một người điều khiển sét , meo? Nó mạnh đấy, nhưng vẫn chưa đủ để đánh bại tôi, meo."

Hiiro không thể hiểu được chuyện gì vừa xảy ra.

(Mình biết là dòng điện, bằng cách nào đó, biến mất trong tay hắn… nhưng con mèo chết tiệt đó đã làm gì?)

Cậu có thể dùng『Pry』để lấy thông tin, nhưng dùng nó lại tốn thời gian. Với cái tốc độ kia, cậu khó lòng mà đối phó được.

(Vậy…)

Hiiro viết một từ trên cơ thể mình. Và rồi…

Cậu xuất hiện trước đối thủ.

"Méo!?"

Gã mèo càng bất ngờ hơn. Tốc độ của Hiiro giờ khác xa lúc trước.

(Nhờ viết『Speed』lên người, Mình có thể tự tăng khả năng của mình lên! Giờ thì đánh nào!)

Theo đà, Hiiro đâm thanh『Piercer』ra trước. Nhưng, đối thủ vẫn thấy được cậu, và Hiiro đâm vào không khí. Việc đòn đánh bị né dễ dàng khiến Hiiro cảm thấy rằng mình thật sự đang đánh với một con dã thú.

(Chết tiệt, hụt rồi. Vậy là hắn vẫn chưa đánh nghiêm túc)

Sức mạnh, tốc độ, khí thế. Gộp tất cả lại, Hiiro đoán rằng đối thủ của cậu là một người thú có thứ hạng vô cùng cao. Gã mèo này có thể chơi đùa với quái Rank S như thú cưng ở nhà vậy.

(Mình không thể bất cẩn dù chỉ một giây.)

Nếu cậu phạm sai lầm, có thể cậu sẽ bị giết. Hiiro liên tục suy nghĩ cách vượt qua gã này.Nếu chạy, chắc chắn là được, nhưng cậu sẽ không thỏa mãn khi vừa bị đối xử như tên ngốc.

(Dù có thể… nhưng mình chả muốn quay lưng lại chút nào. Quan trọng hơn, con mèo đó… KHIẾN MÌNH KHÓ CHỊU!)

Hiiro trừng mắt nhìn đối thủ, rồi nhanh chóng viết thêm một từ『Speed』.

Latest-0

(Ta sẽ cho ngươi nhiều bất ngờ hơn nữa!)

Với tốc độ nhanh như gió, Hiiro rút ngắn khoảng cách. Cậu tăng tốc độ của mình lên cao hơn nữa, để khiến đối thủ bất ngờ.

Nhưng trong tích tắc, đối thủ của cậu nhíu mày, và rồi di chuyển thân mình. Hắn né đòn của Hiiro trong một cách nhanh chóng.

(Cái!? Hắn có thể theo được tốc độ này ư!?)

Hiiro đã sử dụng Parallel writing (Ký tự song song) để có thể viết『Speed』nhiều lần. Hiệu ứng tốc độ được cộng dồn, nên hiện giờ tốc độ của cậu là vô cùng nhanh. Kể cả vậy, đối thủ vẫn tránh được.

Hiiro chém liên tục, nhưng không trúng nhát nào cả. Sau một hồi, cậu nhận ra có gì đó không đúng.

(Hắn có thể cầm lưỡi kiếm chỉ với tay không, vậy sao giờ lại né mấy cú chém này…?)

Đúng vậy, với khả năng của hắn, gã mèo này có thể dễ dàng chặn đòn đánh của cậu. Hắn không có lí do gì lại không làm thế.

(Nếu đã vậy, mình sẽ thêm vào chút gia vị…)

Hiiro đánh dữ dội hơn, cố gắng khiến đối thủ phải phòng thủ. Trong khoảnh khắc đó, cậu nghe tiếng cười.

"Meaha! Được, được, cậu đạt, meo!"

"Hở?"

Hiiro bất ngờ.

"Nếu là cậu, cậu có khả năng để trở thành người kế thừa ta, meo."

"Ngươi đang nói cái quái gì thế?"

"Hiện tại level của cậu là bao nhiêu?"

"Ho? 33, nhưng… ah."

Cậu đã quá lơ là và vô tình nói ra level của mình. Hiiro thật sự hối hận.

"33!? Và cậu mạnh như thế!? Tốt lắm , meo!"

Hiiro thật sự hối hận.

"Tôi là Crouch, meo. Còn cậu?"

"… Không biết nữa."

"Đây là cái hội chứng mất trí nhớ đó ư, meo!?"

Crouch kinh ngạc, miệng mở to.

"Nghiêm trọng rồi, meo! Nghiêm trọng rồi, meo! Ah, tôi nên cho chuyên viên khám cho cậu ngay, meo!"

"Chuyên viên? Không, ta ổn! Chỉ là đùa thôi"

"V-vậy sao, meo? Vậy thì tốt quá, meo."

Crouch lau mồ hôi trên trán. Có vẻ như hắn thật sự rất lo lắng.

(Chuyện gì với hắn vậy? Đừng chơi cái trò đó chứ…Con mèo này còn phiền hơn cả ông chú già.)

"Vậy, tên cậu là gì, meo?"

"… Tanaka Tarou." (Trans:Phiên bản Nhật của John Smith, nếu không biết đó là ai, xin hỏi google-sama.)

"Oh, vậy ra đó là tên cậu, meo! Ok, Tarou, hãy đi với ta, meo!"

“Tại sao?”

“Chiến tranh sẽ diễn ra sớm thôi. Ta sẽ cho cậu làm hầu cận của mình!”

Vụ này thật sự tệ đây. Hiiro ngỡ ngàng. Cậu không bao giờ nghĩ mình sẽ được mời tham gia vào cuộc chiến.

(Và còn là hầu cận. có vẻ sẽ có chút danh vọng đi kèm đây. Nếu việc này là dựa trên thực lực của mình, thì dễ hiểu thôi, nhưng vụ này vẫn thật sự… tồi tệ.)

Crouch hiện vô cùng phấn khích. Cứ thế này, Hiiro sẽ bị bắt cóc ngay và luôn.

(Không còn cách nào khác. Dù mình không thích những tình huống thế này chút nào.)

Nghĩ thế, Hiiro sẵn sàng cây katana của mình.

“Ta sẽ không bao giờ ở dưới kẻ nào yếu hơn mình. Nếu ngươi muốn có ta, vậy thì hạ ta đi!”

Mắt Crouch mở to ra, sững sốt.Nhưng rồi mặt hắn nở ra một nụ cười hình trăng lưỡi liềm.

“Thật thú vị…, meo”

Cả hai nhìn nhau với ánh mắt rực lửa. Có cảm giác như họ sẽ tóe lửa ra bất cứ lúc nào.Nhưng đột nhiên, Crouch nhăn mặt.

“…Eh? Vậy sao, meo? … Rõ rồi, meo.”

Crouch cúi đầu xuống, thất vọng.

“Tarou, chúng ta sẽ đấu với nhau vào dịp khác nhé, meo.”

“…”

Nói xong, Crouch nhặt đầu và mình của con Clay Viper. Ngay lúc đó, cả hai thứ biến mất, như vừa bị hút vào lòng bàn tay của hắn.

(Ph-phép thuật gì thế kia? Khoan, hắn là người thú, vậy đó là《Binding》?)

Chỉ trong vài giây, Con Clay Viper khổng lồ biến mất hoàn toàn. Crouch liếc Hiiro.

“Đây là việc khẩn cấp, meo. Ta muốn đưa cậu đi cùng, nhưng có vẻ không được rồi, meo. Sẽ còn có dịp khác, meo. Ý ta là, mục tiêu của cậu là【Passion】, đúng chứ, meo?”

“Ai biết?”

“Meahaha, Ta thích cái thái độ trơ trẽn đó của cậu đấy. Vậy thì, Tarou, hẹn gặp lại, meo.”

Xong, gã mèo biến mất như thể hắn bị lòng đất nuốt chửng. Hiiro phòng bị, đi chậm rãi đến nơi Crouch vừa đứng, nhưng không có gì xảy ra.

Có vẻ cậu đã “được” chú ý bởi một người rất “lớn”.

(Mình nên rời khỏi【Passion】càng sớm càng tốt.)

Hiiro không bao giờ muốn gặp lại gã mèo phiền phức đó lần nào nữa. Cậu nhún vai… và sau đó, đột ngột nhận ra.

“… Bằng chứng từ con quái…”

Không thể nào thu được bằng chứng nữa rồi.

Editor note: không chỉ Hiiro ghét con mèo (thực ra là báo đen), mình cũng cực kỳ ghét con mèo này vì mấy cái câu thoại củ chuối của nó

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Phương thức để mạnh lên

Crouch đã lấy đi bằng chứng, cùng với những gì còn lại của con Clay Viper, vì vậy Hiiro đành rời khỏi hang với bàn tay trắng.

Nhưng sau đó, cậu nhận ra điều gì đó. Cơ thể của cậu trở nên nặng nề mệt mỏi, mặc dù không nặng đến mức cậu không thể đi. Lý do quá rõ ràng.

(Hẳn là tại vì mình đã sử dụng「Parallel Writing」.)

Cậu đã viết「Speed」trên cơ thể cậu nhiều lần, và những hiệu ứng đã xếp chồng lên nhau. Nó tăng tốc độ của cậu lên một cách đáng kinh ngạc, nhưng nó cũng làm cho cơ thể làm việc quá sức trong khi không phù hợp với cấp độ hiện tại của cậu. Cơ thể cậu kêu răng rắc như thể nó đang cố để theo kịp với tốc độ nhanh dần của cậu.

(Chậc, đau đấy...)

Vừa nghĩ cậu vừa đi về cửa hang. Ở ngoài cửa hang, Muir ngủ dưới bóng mát của một cái cây, và Arnold đang chăm sóc cho cô bé.

Thấy Hiiro ra trễ, Arnold phàn nàn.

"Mi làm cái quái gì mà lâu thế? Lạc đường à?"

"Không. Tôi biết. Vậy ông không nhìn thấy hắn à?"

Crouch đã biến mất vào mặt đất. Có vẻ hắn ta cũng đến bằng cách như vậy. Khả năng cao là Arnold không nhìn thấy hắn ta.

V1 P 004

"Nhìn thấy cái gì cơ?"

"Không, không có gì. Nhóc lùn như thế nào rồi?"

"Ổn, con bé không có vết thương nào nghiêm trọng, giờ con bé sẽ ngủ 1 lát vì mệt mỏi. Con bé sử dụng quá nhiều sức mạnh rồi lại còn bị bắt bởi Clay Viper nữa."

Muir đã ngủ say. Ngay cả sau khi giải phóng một lượng sét đáng kinh ngạc, cơ thể của cô không có bất kỳ vết thương nào. Ngay cả quần áo của cô cũng không có bất kỳ vết cháy xém nào.

"Ta xin lỗi, nhưng cho đến khi Muir tỉnh dậy..."

Khi Arnold đã định nói gì đó, Muir từ từ mở mắt .

"Uu ..."

"Muir? Con ổn chứ, Muir? "

"... Ch..chú?"

Mắt cô bé vẫn hơi lờ mờ nhìn ra Arnold trước mặt cô.

"Ừ chú đây. Cảm thấy thế nào? Con có cảm thấy cơ thể có gì lạ không?"

Muir dần nhìn rõ hơn và cô bé nhận ra mình đã ra khỏi hang. Rồi cô bé nhìn Arnold và nói.

"Cháu có đau một chút, nhưng vẫn ổn. Còn con quái vật...?"

"Con rắn đó hả, chúng ta đã đập chết nó rồi."

Và Muir nói với giọng buồn bã.

"Cháu... cháu xin lỗi ... Tại vì cháu mà..."

Mặc dù con quái vật đã bị đánh bại, Muir cảm thấy buồn vì cô bé gây ảnh hưởng đến 2 người. Nhưng những từ tiếp theo khiến cô không tin vào tai mình.

"Ahaha, con đang nói gì vậy? Nhờ con mà chúng ta đã có thể hạ gục con rắn. Cháu không nhớ à?"

"... Ể?"

Arnold giải thích tất cả mọi thứ cho Muir, những điều mà cô không thể tin rằng đó là mình. Sức mạnh của chính cô bé đã làm tê liệt con Clay Viper và tạo cơ hội để hai người kia hạ gục nó.

Ngay cả Hiiro cũng không hề phủ nhận điều đó. Cậu chỉ đứng khoanh tay, nhắm mắt với ý "Đúng vậy"

"Chú... có thật không ạ?"

Ngay cả bây giờ,cô bé vẫn không thể tin được vào điều đó. Nhưng Arnold hoàn toàn không có lý do gì để nói dối. Sự thật là sức mạnh của cô đã có thể thay đổi một điều gì đó, sự thật là cô đã có thể chống lại con quái vật đó khiến cô bé sốc hơn bất cứ thứ gì.

Hiiro lúi húi viết cái gì đó. Cậu đã viết một từ trên mặt đất.

"Oy, Hiiro. Mi đang làm gì thế?"

"Im miệng và xem đi."

Và một cái gì đó bắt đầu được chiếu lên mặt đất. Đó giống như một màn hình tivi đã được tạo ra. Và trên đó, những cảnh từ cuộc chiến trước đó đã được chiếu lại.

(Có vẻ như nó đã thành công. Sử dụng「Project」, mình có thể thấy những cảnh trong trí nhớ của mình. Thật là tiện lợi.)

Cả hai người kia sửng sốt khi thấy phép thuật đó, nhưng Arnold nhận ra những cảnh chiếu ra giống những gì anh ta đã trải qua, vì vậy nên anh ta có thể hiểu được ý nghĩa đằng sau phép thuật của Hiiro.

"Đây có phải là trận đánh chúng ta vừa đánh lúc nãy ...?"

"Đúng vậy. Này nhóc lùn."

"Dạ?"

"Là thật đấy. Cứ xem đi nếu nhóc muốn."

Hiiro nói trong khi cậu hướng góc nhìn của cậu xuống để nhìn cảnh quay. Muir bắt chước cậu và nhìn vào "màn hình".

"Đoạn phim" được phát lại là khoảnh khắc mà cô bé bị bắt bởi Viper Clay. Khi đó đột nhiên, một luồng điện lớn xuất hiện, và Hiiro đã nắm lấy cơ hội.

Sau đó, cơ thể của cô tiếp tục tỏa ra một ánh sáng nhạt, và Arnold đỡ lấy cô. Trên người Arnold là những vết cháy xém do điện giật. Ngay cả các những câu nói giữa Hiiro và Arnold trong trận đánh cũng nghe rõ.

Nhìn Muir xem với vẻ mặt sửng sốt, Hiiro thấy sẽ khá phiền nếu viết「Project」một lần nữa. Thời gian hiệu quả chỉ có một phút đã gần hết, do đó các cảnh quay sẽ kết thúc và lập lại một lần nữa. Đó là lý do tại sao cậu đã phải sử dụng để xếp chồng hiệu ứng lên nhau.

"Đây có phải là... thật không?"

Trông như là cô bé vẫn chưa tin, Muir hỏi Arnold. Và anh ta gật đầu nhẹ nhàng.

"Ừ, vậy là cuối cùng sức mạnh của con đã thức tỉnh. Con làm tốt lắm, Muir."

"Fue…"

Muir vỡ òa trong nước mặt và ôm chặt vào Arnold. Anh xoa đầu cô bé và nói.

"Chú đã nói với con rồi mà, phải không? Điều đó sẽ làm con mạnh mẽ hơn. Con vẫn còn một chặng đường dài để đi, nhưng「Lightning Spirit」đã thừa nhận những nỗ lực của con."

"Híc…híc. Uwaaaaaaa."

"Bây giờ con đã có thể chiến đấu. Nhưng hãy nhớ, con vẫn chỉ là một người mới. Hãy làm từng bước một trong thời gian này. Được chứ, Muir? "

"Vâ… híc… vâ… vâng!"

Arnold lau sạch nước mắt của cô, và cô bé mỉm cười hạnh phúc.

"Um, liệu có thể cho tôi nhờ ông chút không?"

Trong khung cảnh đó, một giọng nói "phá đám" vang lên.

"Này, Hiiro. Bọn ta đang trải qua giây phút cảm động đấy."

"Hãy nhìn xung quanh ông đi."

"Điều gì làm mi ... à rồi, hiểu rồi?"

Họ đã bị bao vây bởi những con quái vật.

"Ây dà ..."

Lời nói của cậu rất dễ hiểu.

"Hừm, có vẻ như chúng ta vẫn chưa vào được khu vực an toàn. Bọn chúng không quan tâm chúng ta đang làm gì đâu."

"Gừ ... mấy con quái vật chết tiệt! Phải đọc tâm trạng chút chứ!"

"Còn bây giờ, chúng ta hãy dọn dẹp chúng. Nhóc lùn, nhóc ở lại đây. Nhóc chưa di chuyển được mà, phải không? "

"Ah, Vâng."

Muir nhận ra không có gì thay đổi cả. Rằng cô vẫn là người được ai đó bảo vệ. Nhưng sau đó Hiiro nói.

"Oy, nhóc lùn. Nếu nhóc đã có sức mạnh. Lần sau nhóc sẽ phải tự lo đấy."

"...Vâng!"

Những lời đó tiếp thêm sức mạnh cho cô bé. Thực tế là cô sẽ không được bảo vệ có thể khiến cô bé hơi khó chịu , nhưng cô cảm thấy hạnh phúc khi nghe những từ đó. Không để cho Hiiro thất vọng, Muir nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Cô theo dõi hai người bảo vệ cho cô. Cho đến bây giờ, cô luôn nhìn sau lưng của những người bảo vệ cô. Nhưng lần tới, cô sẽ được đứng bên cạnh họ. Muir nắm chặt tay của cô một cách vô thức trong khi theo dõi phong cách chiến đấu của họ.

"Bay này."

Sử dụng「Burst」, kẻ địch bị đánh bay ngay lập tức. Nhưng...

"UHYAAAAAH"

Hiiro quên mất rằng Arnold cũng ở trong đó.

"Mi đang làm cái quái gì vậy, Hiiro!? Mi bắn kiểu gì mà ngay sát ta vậy!?!"

"... Ờ thì, tôi nghĩ rằng nếu là ông, ông sẽ không sao."

"Như thế mà không sao hả, F*ck you!"

Ngay cả khi chiến đấu, cả hai người họ vẫn vậy, chả khác gì.

"Được rồi, vậy thì ông già, lùi lại."

"Giờ mới nói à !!"

Ngay khi hét lên như vậy, Arnold nhận ra rằng Hiiro viết một từ khác, và anh ta lùi lại.

"Tiếp này."

Hiiro bắn từ đó vào đám quái. Và khi nó đến được giữa đám quái, cậu đã kích hoạt nó.

Và đột nhiên...

Toàn bộ diện tích ảnh hưởng bị đóng băng, và những con quái vật đứng gần sát cũng đông cứng. Diện tích hiệu quả chỉ khoảng 4 tấm chiếu tatami (khoảnh 6,6m2).

"O-oh, ảo diệu vậy."

Arnold nhìn chằm chằm vào khối băng trong sự ngạc nhiên. Hiiro có thể sử dụng Lửa, Sét, và thậm chí cả Băng. Cậu thực sự là một pháp sư hàng đầu.

Nghĩ đến điều đó anh ta càng không muốn thua, Arnold liên tục sử dụng của mình để hạ gục kẻ thù. Có vẻ chúng đã sợ chiến binh vô song trước mặt chúng, những con quái vật còn lại chạy trốn.

"Được rồi, vậy là xong."

"Ừ."

Cả hai đều cất vũ khí của họ và trở về bên Muir. Họ thấy cô bé như đứng hình.

"Làm sao vậy, Muir?"

Muir trả lời trong khi vẫn giữ biểu hiện như vậy.

"Chú ... level của cháu đã..."

Dường như cô đã rất ngạc nhiên khi level của cô lại tăng lên.

"Hả? Ra là nó à. Đúng rồi. Ngay cả khi con không trực tiếp chiến đấu thì con vẫn đang ở trong Party (tổ đội) của chúng ta, vì vậy EXP của quái vật mà chúng ta đánh bại cũng sẽ chia cho con. Tất nhiên là level của con sẽ tăng lên."

Họ đã đăng ký là một party tại guild, vì vậy những con quái vật mà họ đã đánh trong [Gree Caves], cũng như những con họ đã chiến đấu lúc nãy, đã cho Muir điểm EXP. Kể từ khi level khá thấp từ lúc bắt đầu, level của cô đã tăng một chút.

"Và con không cảm thấy level tăng lên trong hang động à?"

"Không, cháu nhận thấy nó, nhưng cháu nghĩ là sẽ kiểm tra sau. Nhưng âm thanh lên level chỉ vang lên tận ba lần..."

"Ah, ra là vậy. Con lên nhiều level một lúc. Vì vậy, có nó âm thanh vang lên ba lần không có nghĩa là con chỉ lên ba level."

Bằng chứng là, Hiiro khi đánh bại Red Boar, level của cậu tăng thêm 4 lvl. Nhưng cậu chỉ nhận được một thông báo.

"Vậy đây là cách mà nó ..."

"Đúng, mà chú cũng chưa kiểm tra. Chú nghĩ rằng chú cũng lên level trong hang động, và chú cũng lên level trong khi chiến đấu lúc nãy."

Arnold và Muir kiểm tra "Status" của họ, vì vậy Hiiro quyết định làm theo. Cậu cũng nghe được âm thanh đó trong tai cậu.

Hiiro Okamura

Lv 40

HP: 228/770

MP: 150/1500

EXP: 75632

NEXT: 5890

ATX: 258 (320)

DEF: 200 (215)

AGL: 350 (352)

HIT: 192 (200)

INT: 309 (313)

《Magical Attribute》 None

《Magic》Word Magic (Single Chain Unlocked|Air Word Unlocked|Parallel Writing Unlocked | Double Chain Unlocked)

《Title》 Innocent Bystander (người qua đường vô tội), Other Worlder (gười đến từ thế giới khác), Word User, (người dùng ký tự) The Awakened One (Kẻ đã thức tỉnh), Ripper (thần chết), The One Who Imagines (Người tưởng tượng), Killer of the Unique (Sát thủ quái đặc dị), Gourmet Bastard (kẻ sành ăn), One Who Follows His Own Path (người đi theo con đường riêng), Friend of the Fairies (Bạn của tinh linh)

Guild Card

Tên: Hiiro Okamura

Giới tính: Nam

Tuổi: 17

Đến từ: Unknown

Rank A

Nhiệm vụ:

Trang bị:

Weapon: Piercer

Guard: Red Robe

Accessory: Fairy Bracelet

Rigin: 4112000

Arnold Ocean

Lv 41

HP: 160/595

MP: 30/249

EXP: 86038

NEXT: 7660

ATX: 394 (438)

DEF: 359 (375)

AGL: 328 (333)

HIT: 252 (254)

INT: 114 ()

《Magical Attribute》 Wind

《Magic》Fangs of Wind | Explosive Wind Claw | Blast Inversion

《Title》Friend of the Wind (Bạn của gió) | Former Slave (Cựu nô lệ) | Chef (bếp trưởng) | Doting Father (ông già lẩm cẩm) | Man of Burning Soul (người đàn ông với tâm hồn bốc lửa) | The Man Referred to as a Pervert (Kẻ bị coi là biến thái) | Blade of the Wild (Lưỡi kiếm hoang dã)

Guild Card

Tên: Arnold Ocean

Giới tính: Nam

Tuổi: 37

Đến từ: Snyoll

Rank A

Nhiệm vụ:

Trang bị:

Weapon Great Sword

Guard Plate Armor

Accessory Bracelet of the Wind

Rigin: 1132000

Muir Castrea

Lv 34

HP: 235/280

MP: 54/180

EXP: 48604

NEXT: 1001

ATX: 276 (279)

DEF: 237 (245)

AGL: 222 (225)

HIT: 188 (189)

INT: 101 ()

《Magical Attribute》 Lightning

《Magic》Fang of Lightning

《Title》 Friend of Lightning (bạn của sét) | Kidnapped (bị bắt cóc) | My Angel (thiên thần của tôi) | Cutie Flower (bông hoa xinh đẹp) | Girl of Tolerance (cô gái của lòng bao dung)

Guild Card

Tên: Muir Castrea

Giới tính: Female

Tuổi: 12

Đến từ: Rince

Rank C

Nhiệm vu:

Trang bị:

Weapon Knife

Guard Traveler's Clothes

Accessory Bracelet of Lightning

Rigin: 56000

(**Editor note: không phải tự dưng mà Hiiro nhìn Arnold như 1 tên lolicon :v)

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36:Quyết định của chúa quỷ

Mắt Hiiro mở to ra sau khi thấy phần mới trong cửa sổ trạng thái của mình.

Nhìn dòng chữ đó, người cậu rạo rực. Cậu muốn thử nghiệm nó ngay lập tức. Tuy nhiên, trước tiên phải đọc bảng giới thiệu của nó cái đã.

MP tiêu hao: 300

Giờ Hiiro đã có thể viết những chữ kép. So với việc chỉ dùng chữ đơn, chữ kép sẽ cho hiệu ứng mạnh hơn. Phạm vi; Ảnh hưởng; Tốc độ; mặc dù những khía cạnh này đều được tăng cao, nó vẫn có mặt hạn chế. Tùy thuộc vào việc dùng chữ nào, sẽ xuất hiện những chữ có thời gian hiệu quả vô cùng ngắn. Và hình ảnh của chữ muốn viết phải được hình dung rõ ràng trong đầu người dùng, nếu không sẽ không thể nào viết được chữ đó.

Ngoài ra, nếu trong khi đang viết mà bị gián đoạn, thì (phản phép) sẽ khiến mọi chỉ số bị giảm đi 50%, và khiến cho người dùng không thể sử dụng phép thuật. Mọi thay đổi sẽ trở về bình thường sau 6 giờ.

(Phép thuật này hiệu quả khủng thật, và cái cũng khủng không kém…)

Nếu trong khi viết mà bị gián đoạn,thì sẽ lập tức bị

(Nó giảm mọi thứ xuống còn một nửa à… Viết những chữ kép sẽ tốn thời gian hơn. Mình có nên dùng nó không? Xem ra mình sẽ phải xem xét xung quanh thật kĩ trước khi dùng.)

Thật, nếu Hiiro đang viết mà lại bị gián đoạn nửa chừng bởi ai đó, và nếu đó còn là một đối thủ cực mạnh, sẽ không ngạc nhiên rằng cậu sau đó sẽ thăng luôn.

(Tuy vậy, nó cũng chỉ nhiêu đó thôi. Hiệu quả từ phép này thật sự đáng giá so với vụ .)

Hiện giờ, Hiiro vô cùng hào hứng. Cậu muốn dành thời gian để dùng thử phép này ngay lập tức.

“Này~ Hiiro, mi có nhận được danh hiệu hay biệt hiệu nào không?”

“Ai biết.. Còn ông?” (Hiiro)

“T-thì, ta nghĩ vài cái biệt hiệu của mình là do mi mà ra, ta sẽ xử lý mi về vụ đó sau. Ta có biệt hiệu mới, là ”

“Hô~”

“Có vẻ mi có thể chỉnh sửa lại với nó. Con thì sao, Muir?”

“Ah, un. Nó thật sự… con không biết nói thế nào nữa”

Sau khi Muir đọc của mình, Arnold rớt quai hàm, không thể giấu đi vẻ ngạc nhiên.

“N-nó… nó thật sự tăng rất cao… nhỉ… level của con...”

“U, un. Con cảm thấy vui… nhưng cũng hơi buồn…?”

Giờ cô chắc là hơi hoang mang. Level 34 có nghĩa là người đó là một nhà du hành có đầy kinh nghiệm. Tuy nhiên, cô bé này chưa từng một lần đứng trên tuyến đầu và chiến đấu. Vì vậy, việc cô đạt được level đó đột nhiên khiến hiện thực trở nên nhạt đi.

Tuy nhiên, cô bé bình tĩnh hơn khi có thể cảm nhận được rằng cơ thể mình giờ nhẹ hơn, với một luồng sức mạnh ẩn bên trong.

“Nó không tốt sao? Một level thì vẫn là level. Không quan trọng level cao bao nhiêu, chú nghĩ như Muir là tốt, nên nghi ngờ vào năng lực của mình, còn hơn là tự cao rồi lại ảo tưởng sức mạnh.”

“Th-thật ạ?”

“Ừ, thì, ta không nghĩ Muir có thể trở nên tự cao, nhưng giờ cứ tin vào thực tế đi. Nếu con cố gắng, con sẽ thấy mình hữu ích thôi. Mọi thứ sẽ bắt đầu từ bây giờ, đó là những gì ta muốn nói.”

“U, un!”

Đáp lại Arnold, Muir gật đầu mạnh một cái. Vậy là đã quyết định, từ giờ cô bé sẽ chiến đấu. Cô cần phải nghĩ cách để trở nên mạnh hơn cho tương lai.

“Chúng ta cũng nên mừng là Guild Rank của mình cũng đã tăng. Của mi cũng vậy, nhỉ?”

“Aa”

“Un!”

“Đúng như ta nghĩ, lập đội là một quyết định đúng đắn… ”

Nói cho đơn giản, kể cả khi một người chiến đấu, còn người còn lại chỉ đứng nhìn, thì kinh nghiệm của người đó vẫn sẽ tăng.

“Mặc dù hạ được con Clay Viper là nhờ công của Hiiro và Muir… Việc lập đội thật sự là đúng.”

Mặc dù Arnold là người ra đòn kết liễu, anh tin rằng nếu lúc đó chỉ có mình anh, anh sẽ bỏ chạy ngay. Vì vậy, anh trao công cho hai người còn lại.

“Dù sao thì, tôi cũng đi trước đây. Nó là… “nó”, đúng chứ?”

Hirro chỉ tay vào cánh cổng lớn ở khu rừng phía trước.

“Aa, Đó là cổng vào [Beast Kingdom: Passion].”

Vài ngày trước khi Hiiro và hai người kia đến [Passion], không khí ở [Demon Kingdom: Xaos] (Quỷ quốc) đang vô cùng căng thẳng. Lý do là vì lá thư được gửi vài ngày trước từ bên [Gabranth] (Beast Kingdom – Nhân thú quốc).

Nội dung của bức thư thông báo về việc một cuộc chiến sẽ nổ ra. Nói cách khác, đó là một lời tuyên chiến.

“……..”

Trước lâu đài quỷ Terrace, hàng quân đoàn Evila xếp hàng nghiêm chỉnh. Đứng trên lâu đài, một cô gái với mái tóc vàng óng nhìn xuống, thở dài… Cô gái đó chính là chủ nhân của tòa lâu đài, người trị vì [Demon Kingdom: Xaos]: Eveam. Một giọng nói vang lên phía sau cô.

“Người có chắc không ạ?”

Người vừa nói là Kiria, hầu cận của chúa quỷ Eveam.

Latest-1437235716

“……..”

“Nếu tiếp tục, nó chắc chắn sẽ trở thành một cuộc chiến tàn khốc.”

“Ta biết!”

Eveam lớn tiếng trả lời. Tuy nhiên, sau khi mọi việc đã đi đến mức này rồi, cô thật không biết nên tiếp tục thế nào.

“Không tin được là bên Gabranth lại tiến nhanh như vậy….”

“Không, nó đúng như thần đã dự liệu.”

“Ku…..”

Đúng, cô không ở đây vì không thể làm gì khác. Cô cũng đã gửi cho họ thư cầu hòa, như đã làm với bên Humas.

Tuy nhiên, họ còn không thèm đếm xỉa đến chúng. Cô còn nghĩ đến việc sẽ lấy đầu mình ra để chấm dứt cuộc chiến, tuy nhiên, Kiria nói rằng dù cho vậy thì bên người thú cũng sẽ không ngưng lại.

Vì thế, cô đã nghĩ và tìm rất nhiều cách để có thể ngồi xuống nói chuyện với họ. Tuy nhiên, có vẻ nó chỉ tốn thời gian. Đúng là làm việc dư thừa mà.

Ngạc nhiên thay, có một thông điệp được bên kia nhận. Evile :‘Bên Garanth đang có mục đích gì?’ Và câu trả lời của phía bên kia :”Chúng ta quyết sẽ tiêu diệt toàn bộ loài Evila.’ Chỉ có thông điệp về việc hủy diệt loài Evila là vô cùng rõ ràng.

“Tại sao… nó lại thành ra một cuộc chiến chứ?”

“Có vẻ là vì đây là cách “nói chuyện” thuyết phục nhất.”

“Như nào!? Sao chúng ta phải giải quyết mọi thứ với sức mạnh chứ?! Sức mạnh theo lẽ thường là không thể nào như nhau được! Nó không phải tốt hơn khi dùng từ ngữ, thứ mà tất cả đều như nhau, thay vì dùng sức để đàn áp bên còn lại sao? Nếu chúng ta đàm phán, sẽ không ai phải đổ máu cả.”

“…nó thật là như vậy sao?”

Eveam: “Ý..ngươi là sao?”

Sau lời nói của Kiria, Eveam ngạc nhiên nhìn thẳng vào Kiria.

“Từ ngữ… rất mong manh”

“Chậc!”

“Đúng là, ngôn từ là thứ mọi người đều sở hữu một cách bình đẳng. Tuy nhiên, cho tới cùng, bản chất tự nhiên của nó chỉ là hư không.”

Eveam: “Hư không…?”

Kiria: “Đúng vậy. Những ngôn từ trống rỗng đó có thể đưa ra một thứ đầy thuyết phục. Những từ đó không chỉ đi qua tai một người, nó còn có thể được khắc sau vào tâm trí một người khác. Tuy nhiên, Eveam-sama, người có nghĩ những ngôn từ không có sức nặng như vậy có thể ngăn chiến tranh?”

“Cái- cái đó….”

“Có lẽ trong một thế giới không có chiến tranh, nếu nó là cuộc đàm phán từ những doanh nhân, thì cách làm của Eveam-sama có thể sẽ thành công.”

“……..”

“Tuy nhiên, đây là chiến tranh. Sẽ luôn có người chết. Chiến tranh không phải vấn đề có thể so sánh như một cuộc đàm phán thương mại. Nó dường như là trở ngại lớn nhất mà Ngài phải đối mặt bây giờ. Ngài có thể đối mặt với nó, và chấp nhận mọi kết quả mà quyết định của mình đưa ra?”

“Cái này…...”

“Có vẻ Ngài còn quá ngây thơ để có thể trở thành một nhà lãnh đạo. Ngoài ra, ý chí của vị vua trước được rất nhiều người ủng hộ. Dù sao, sức mạnh của loài Evila là vô cùng lớn; một loài vô cùng thiện chiến. Sự yếu đuối của Ngài không thể dập tắt được cơn thịnh nộ của cả loài. Xin hãy cân nhắc về điều đó…”

“Đủ rồi.”

“…”

Eveam nghiến răng và nắm chặt bàn tay đến mức tóe máu.

“Ta… chỉ không muốn làm hại bất cứ ai. Tất cả đều là gia đình ta.Nếu cả nhà bỗng dưng lại đánh nhau… thì người nào lại vui được chứ? Nhưng ta… không thể làm gì cả…”

Từ đôi mắt mạnh mẽ đó, một giọt nước mặt chảy nhẹ xuống. Cô là người cai trị mảnh đất này, và cô lại đang chìm trong tuyệt vọng. Nỗi giận của cô với thế giới này còn lớn hơn nhiều so với cảm giác thất vọng của cô về sự bất lực của mình.

“Vậy, chúng ta có nên hạ vũ khí xuống và đầu hàng?”

“..eh?”

“Có thể bên Gabranth sẽ hiểu được mục đích của chúng ta.”

Mặc dù đề nghị đó có vẻ chấp nhận được, Eveam chỉ có thể cau mày lo lắng. Nhìn biểu hiện đó, Kilia vẫn không thay đổi giọng, tiếp tục nói.

“Tuy nhiên, trong tình hình hiện tại, loài Evila có thể sẽ bị tiêu diệt mà không có cơ hội phản kháng nào.”

Nếu đầu hàng, Chúa Quỷ chắc chắn sẽ bị đem ra để đánh dấu cho chiến thắng của bên kia. Bị tước bỏ hết sức mạnh và quyền lực, Chúa Quỷ sẽ bị cầm tù và phong ấn lại, để rồi bị đưa ra hành quyết và bêu đầu thị chúng.

Trong trường hợp tốt hơn, Evila có thể tránh khỏi bị tuyệt diệt. Tuy nhiên, việc những người bị cầm tù bị án tử là rất cao.

Hơn nữa, vì sức mạnh của [Cruel Brigade] khó có ai bì được, việc có nên để họ sống hay không là một câu hỏi lớn. Để phòng ngừa, họ có thể cũng sẽ

bị tử hình để làm gương cho cả thế giới.

Nhưng nếu cô không đầu hàng, máu sẽ chảy thành sông. Kể cả nếu như Evila chiến thắng, khả năng rất cao rằng bên còn lại sẽ không chịu đầu hàng, và sẽ chiến đấu tới chết.

Khi cân nhắc về những tình huống như này, thì dù cho cô có tiến hay lùi, thì máu vẫn sẽ chảy. Mặt Eveam cau mày. Nhìn thấy vậy, Kiria, cúi đầu kính cẩn.

"Thần, Kiria, đã đưa ra một lời nhận xét nhạy cảm. Xin hãy trừng phạt thần vì hành vi xấc láo này."

"Không sao. Thứ Kiria đề cập đến là đúng, không thể phủ nhận điều đó được. Không cần phạt gì cả."

"…vâng. Nếu vậy, thần xin nói thêm một điều cuối cùng."

"Eh?"

"Hãy yên tâm rằng thần, Kiria, sẽ đi theo Eveam-sama dù ngài có đi đâu chăng nữa."

"Kiria…tha lỗi cho ta."

Trong một thời gian ngắn, không khí bao quanh trong sự yên lặng. Tuy nhiên, đáp lại lời nói của Kiria, bộ mặt ảm đạm của Eveam ngẩng lên.

"Ngài đã quyết định?"

"Aa, Ta sẽ bảo vệ [Evila]! Kiria, hãy cho ta mượn sức mạnh của ngươi."

"Như ngài muốn"

Một ý chí mạnh mẽ tỏa ra từ đôi mắt đó. Không còn thời gian để mà cân nhắc và do dự nữa. Vì vậy, những gì cô có thể làm bây giờ là sử dụng khoảng thời gian còn lại để hoàn thành mục đích của mình.

"Ta sẽ không cho phép ai giết gia đình mình cả!"

Bước trên bờ thành Terrace, Eveam đi ra ngoài, với Kiria theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Kinh đô nhân thú quốc - Passion

"Chuyện gì thế thưa Bệ hạ?" Aquinas, Cận thần số 1 của chúa quỷ, #1 Cruel Brigade, lên tiếng.

Eveam thở dài.

Anh đã được nghe về quyết định của chúa quỷ, nhưng anh không biết mục đích của việc đó.

"Ta có một chuyện muốn hỏi từ khanh, Aquinas"

Kiria cũng bên cạnh chúa quỷ.

"Thần có vài thắc mắc, nhưng có vẻ bệ hạ đã tự ra quyết định rồi" (Aquinas)

Trong ánh mắt đầy quyết tâm của Eveam, Aquinas dường như đã nhìn thấy một kế hoạch đã được vạch sẵn để chuẩn bị cho cuộc chiến sắp xảy ra.

"Mệnh lệnh của bệ hạ là gì?" (Aquinas)

"Đó là..."

……

……

……

……

……

Aquinas yên lặng lắng nghe, rồi mở to mắt kinh ngạc. Thật khó tin để nghĩ rằng chính chúa quỷ sẽ nói ra một điều như thế.

"Thần hiểu, đó chắc chắn là điều mà ngài có thể làm được, thưa nữ hoàng" (Aquinas)

Aquinas chấp nhận yêu cầu. Nếu đó là giải pháp đấu tranh của nữ hoàng để mang lại điều đó thì với anh nó cũng ổn.

"Thực tế thì, việc này rất hợp với tính cách của ngài" (Aquinas)

Đây cũng là một trong những phương pháp mà Aquinas tự vạch ra trong đầu từ trước.

"Ngươi sẽ giữ kín chuyện này chứ?" (Eveam)

Tính cách tin tưởng người khác vừa là điểm mạnh vừa là điểm yếu của nữ hoàng. Tính cách đó đã theo cô từ khi còn bé, và cô chưa bao giờ đánh mất nó.

Mặc dù vậy, Aquinas tin rằng đây sẽ là trách nhiệm lớn đối với mọi người xung quanh cô.

"Thế nào rồi Aquinas?" (Eveam)

Eveam không chắc chắn với ý định của cô, nhưng cô tin rằng Aquinas sẽ hiểu.

"Quyết định của bệ hạ sẽ không giải quyết được vấn đề nào cả?" (Aquinas)

"Dù sao thì đó là quyết định của riêng ta" (Eveam)

"……." (Aquinas)

Aquinas nhận lại ánh nhìn của nữ hoàng. Anh hiểu rằng bất cứ điều gì anh nói từ thời điểm này sẽ không thể thay đổi được quyết định của nữ hoàng.

Aquinas nghĩ rằng sẽ có nhiều chuyện đáng xem khi Eveam tự mình đi đến quyết định này.

"Được rồi, xin hãy giao cho thần nhiệm vụ này" (Aquinas)

Đáp lại những lời đó, Eveam hít một hơi thật sâu. Bởi vì nếu Aquinas đã nói như vậy thì rõ ràng rằng anh đã đồng ý với cô và sẵn sàng theo tới cùng với quyết định của cô.

Aquinas khẽ cười

"Liệu đây có đúng là chúa quỷ mà thần biết không vậy?" (Aquinas)

Ivemu cảm thấy hạnh phúc từ những từ đó. Kiria cũng mỉm cười sau lưng cô; cô cũng vui mừng với những phản ứng đó.

"..... Ta hiểu rồi, Aquinas" (Queen)

Aquinas quỳ xuống và nói.

"Như ý ngài, thưa bệ hạ" (Aquinas)

Với điều này, tộc nhân thú Gabranth và tộc quỷ nhân Evila có thể bắt đầu hòa giải với nhau.

Kinh đô của Vương quốc nhân thú, Passion. Tại trung tâm của thành phố này có một cái cây khổng lồ tên là "Cây Nguồn Cội - Aragon." Cả thành phố được mở rộng ra từ đó.

Đó là hoàn toàn khác với thành phố được làm bởi con người. Tất cả những ngôi nhà đều được làm trên cây. Các cư dân chỉ khoét lỗ bên trong cây và sống trong đó.

Có một dòng sông lấp lánh chảy qua thành phố. Có cả những con cá nhỏ bơi trong đó. Thành phố này dường như được xây dựng hài hòa với thiên nhiên.

Cũng như địa điểm đó có tên là "Cây hoàng gia," đây là nơi ở dành cho hoàng gia, "lâu đài" của họ được làm bởi những cây lớn chụm lại.

Gần đó, đã có nhiều người dân và du khách đang cúng lễ và cầu nguyện đến "Cây Nguồn Cội - Aragon." Vị vua cuối cùng của Gabranth, chọn cây Aragon như một biểu tượng của Gabranth và xây dựng thành phố xung quanh nó. Đối với các nhân thú, "Cây Nguồn Cội - Aragon" là một thực thể thiêng liêng đối với họ.

Mỗi năm một lần, "Lễ hội Cội Nguồn" diễn ra tại trung tâm của thành phố. Rất nhiều người từ khắp nơi đến tham dự, đặc biệt là trẻ em. Vào thời điểm đó, nếu bạn leo lên cây Aragon, bạn sẽ nhận được lời chúc phúc từ cây thần.

V1 P 004

Người ta tin rằng phước lành từ cây Aragon sẽ làm cho người leo lên trở nên mạnh mẽ, được ngưỡng mộ... Nghi lễ như vậy đã trở thành một truyền thống. Nói chung, nó dành cho trẻ em của Gabranth, nhưng trong quá khứ đã có con người trèo lên cây.

Cây Aragon rất được tôn thờ bởi nhân thú. Bất kỳ các tộc nào, thậm chí người nào chạm vào cây sẽ phải chịu cơn thịnh nộ từ tộc Gabranth.

"Đó là những gì họ kể lại, không có cách nào để chạm vào cây với hình dáng con người của cậu" (Arnold)

Theo lời cảnh báo của Arnold, Hiiro nhỡ kỹ 1 điều vào đầu : KHÔNG đụng chạm vào cây Aragon khi ở trong hình dạng con người.

"Tôi thấy đó là tại sao. Đó chắc chắn đó là một cây rất to, nhưng đó không phải là lý do duy nhất phải không?" (Hiiro)

Trong khi đi, Hiiro nhìn lên cây; nó rõ ràng đã cao hơn 200 mét, một kích thước vô lý đối với một cái cây. Nhưng Hiiro chắc chắn rằng cậu không nên đánh giá một cái cây qua kích thước của nó, cũng như không nên đánh giá 1 cuốn sách chỉ với bìa ngoài.

"Đó là không phải là tất cả. Ta còn nghe nói rằng nếu ai bị bệnh hoặc bị thương, thì chỉ cần chạm vào cây và nó sẽ chữa lành mọi bệnh tật. Nếu ai có một đứa bé không ngừng khóc, chỉ cần mang đứa bé vào tầm ảnh hưởng của cây thì đứa bé sẽ ngừng khóc. Có những tin đồn khác nhau về khả năng bí ẩn của cây."

"Huh, là vậy ư?" (Hiiro)

"Đúng là vậy. Nếu bất cứ ai đến thành phố này thì tất cả sẽ đều choáng ngợp bởi sự vĩ đại của Cây Cội Nguồn." (Arnold)

"Chủ yếu đối với nhân thú thôi, và tôi là con người." (Hiiro)

"... Ờ nhỉ …." (Arnold)

Hiiro nghĩ xa hơn thế. Dù bằng cách nào, Cây cội nguồn Aragon, chắc chắn là điều mà tộc Gabranth tự hào.

Thay vì nghe đồn về một cái cây, cậu muốn biết nhiều hơn về thông tin mà cậu sẽ muốn làm ở đây.

"Dẹp chuyện cái cây sang 1 bên, mi đến đây với một mục đích phải không, để gặp một người nào đó?" (Arnold)

"Đúng, đúng, tôi đã nhận được mật ong quý giá từ họ, vì vậy ít nhất tôi phải đáp ứng yêu cầu của họ." (Hiiro)

"Cái gì, không phải đó là mục đích của việc đến ngôi làng của người gấu à?" (Arnold)

"Đúng, chính nó. Nhưng nếu họ không đưa ra mật ong họ sẽ không gặp phải việc gì xấu" (Hiiro)

Arnold nghĩ rằng mang theo mật ong sẽ tạo không khí tốt hơn cho cuộc đàm phán.

"Tuy nhiên, Gabranth đã bắt đầu hành quân để chuẩn bị cho chiến tranh. Ông chắc rằng nhóm người gấu đó không phải đã tham gia chứ?" (Hiiro)

Thành phố này dường như có ít người hơn bình thường. Nó có khả năng cao rằng tất cả những người có khả năng chiến đấu đều đi ra ngoài tiền tuyến để chuẩn bị cho chiến tranh. Hiện nay, khả năng cao rằng chỉ còn rất ít vệ binh trong khu vực này.

"Hmm, tôi ngạc nhiên..." (Hiiro)

"Có phải ý mi là những người dân thường?" (Arnold)

Không giống như các nhà thám hiểm, người dân bình thường không đủ sức để tham gia vào chiến tranh. Họ giống như vẫn tiếp tục sống cuộc sống bình thường của họ.

Tuy nhiên, Arnold lắc đầu không phải.

"Đúng, chắc chắn rằng người dân bình thường sẽ không tham gia vào chiến tranh, nhưng nhiều người trong chúng tôi sẽ đi săn và chiến đấu dựa trên nhu yếu phẩm họ cần hàng ngày." (Arnold)

"Có thật không? Mà không phải đó là công việc của binh lính à?" (Hiiro)

"Tất cả mọi thứ đều là tự nguyện, nhưng Gabranth là một chủng tộc hiếu chiến và họ thường tập trung với nhau mà không cần ai nhắc." (Arnold)

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ từ chối?” (Hiiro)

"Có lẽ ... Quân đội sẽ đưa ra một yêu cầu đáng sợ..." (Arnold)

"Cái gì cơ? Nếu một ai đó từ chối yêu cầu là xong sao? "(Hiiro)

"Đúng, nó sẽ kết thúc ở đó. Nhưng vẫn còn một vấn đề khác." (Arnold)

"Cái gì?" (Hiiro)

"Để điều đó sang một bên, hãy hoàn thành nhiệm vụ trước." (Arnold)

"Vậy tiếp theo sẽ là gì? Chúng ta sẽ gặp người như thế nào? "(Hiiro)

Muir nhìn Arnold chờ đợi một phản ứng. Nhưng vì lý do nào đó mà người Arnold run lên.

"Chuyện gì vậy chú?" (Muir)

Thấy Muir đặt ra câu hỏi đó, Arnold để nó sang một bên và nói to.

"Người đó ... là sư phụ của chú."

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Sư phụ của Arnold

Cả nhóm đứng trước một ngôi nhà bình thường. Nó nhỏ hơn nhiều so với những ngôi nhà khác. Cửa nhà cũ kỹ và trầy xước. Nhìn qua cũng có thể thấy đây giống như 1 ngôi nhà hoang.

Arnold gõ cửa, và cau mày khi không ai trả lời. Có vẻ như chủ nhà cố tình làm lơ như vậy để xua đuổi những vị khách không mời.

Arnold đẩy nhẹ cửa. Cánh cửa vang lên những tiếng cót két chói tai… Cửa không khóa.

"Mình tự tiện vào thế này có ổn không chú?" (Muir)

Muir hỏi Arnold với một giọng bồn chồn, Arnold khẽ gật đầu.

"Đây, nhìn này" (Arnold)

"Cái gì ạ?" (Muir)

Arnold chỉ vào chiếc chuông treo ở gần phía trên bên trong cánh cửa.

"Cái chuông này nghĩa là gì ạ?" (Muir)

"Đây là thói quen của sư phụ của chú. Bất cứ khi nào sư phụ đi ra ngoài, người ấy luôn đặt một cái chuông trên cửa. Bây giờ sư phụ đang ở trong nhà." (Arnold)

Nó trông có vẻ như vậy, trên cả 2 mặt của cánh cửa đều có một cái móc, và một cái chuông được treo móc vào bên trong cánh cửa.

"Cháu hiểu rồi, vậy…?" (Muir)

"Đúng, nó có vẻ như sư phụ đi uống rượu về và đang ngủ trong nhà"

Họ đi vào trong nhà. Giống như Arnold đã nói, trong nhà nồng nặc mùi rượu. Họ bịt mũi lại; rõ ràng là không có lỗ thông gió trong căn nhà.

"Mùi khó chịu quá, cứ để cửa mở cho thông gió chút đi." (Hiiro)

Nhìn vào bên trong, nó không thể gọi là nhà hay là cái chuồng nữa, nó nhỏ đủ để dán nhãn là nhà kho. Tuy nhiên có rất nhiều chai rỗng nằm khắp nơi trên sàn nhà và trên các kệ sách. Họ không thể cảm nhận được sự hiện diện bên trong.

"Không có ai ở trong này à?" (Hiiro)

Hiiro vừa hỏi vừa nhăn mặt khó chịu

"À không sao, theo ta nhớ thì..." (Arnold)

Arnold bắt đầu sắp xếp lại các đồ vật vương vãi trên kệ. Sau khi hoàn thành việc sắp xếp lại thì một đòn bẩy xuất hiện.

"Đây rồi." (Arnold)

Khi Arnold kéo đòn bẩy, một phần nhỏ của sàn nhà trượt đi để lộ ra một cửa sập. Trên cánh cửa sập có 1 cái vòng nhỏ, Arnord cầm và nhấc lên, mở ra 1 lối đi nhỏ đủ cho 1 người đi qua.

(Cái gì đây, nhà của ninja chắc? Mà sao chủ nhà phải bày ra trò này chứ?)

Không thể tự dưng mà chủ nhà tạo ra lối đi bí mật như thế này. Có vẻ như là cửa sập dẫn đến tầng hầm của ngôi nhà.

"Này, ông già. Không có cách nào mà..." (Hiiro)

"Chờ đã, sư phụ đang ở đây." (Arnold)

"Nó làm cho tôi tự hỏi loại người gì mà sống ở nơi như thế này." (Hiiro)

"Em... em cũng muốn biết" (Muir)

"Mi sẽ biết khi mi gặp sư phụ." (Arnold)

Arnold bắt đầu đi xuống các bậc thang.

"Được rồi, đi thôi nào" (Hiiro)

"Vâng."(Muir)

Cả Hiiro và Muir đều thận trọng khi đi xuống những bậc thang.

Bên dưới rộng hơn nhiều so với mọi người tưởng tượng. Cấu trúc của cái hầm giống như tổ kiến khổng lồ. Nếu một người lạ không cẩn thận với khu vực này, thì họ sẽ có thể bị lạc.

Arnord bắt đầu tìm kiếm xung quanh. Rẽ trái, rẽ trái, rẽ phải, đi thẳng, lại rẽ trái…. Arnold đi như thế một lúc thì tìm ra chính xác căn phòng và ra hiệu cho 2 người đến gần.

Khi họ bước vào căn phòng họ thấy nó trông như là một căn phòng thí nghiệm. Các mẫu vật hữu cơ được xếp khắp nơi trong phòng. Cũng có những lọ chứa những chất lỏng lạ trên kệ.

(Không thể tin được, thay vì đó chỉ là một phòng thí nghiệm khoa học, đây trông như là một viện nghiên cứu)

Hiiro vừa nhìn xung quanh vừa nghĩ. Trong lúc đó, Arnold đứng lại. Tự hỏi chuyện gì đã xảy ra, Hiiro nhìn vào phía trước. Có ở một chiếc giường tạm bợ, một người nào đó đang ngủ trên nó.

*Khò..khò...khò…khò"

Tiếng ngáy to có thể nghe thấy rõ ràng.

*khò khò..chẹp chẹp..khò..khò"

Hiiro và Muir vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy sư phụ của Arnold. Arnold lúc này chỉ biết (－_－). Khó có thể tin rằng rằng đây là sư phụ của anh ta..

Nhưng đó là sự thật. Sư phụ của anh ta chỉ mặc chiếc áo thí nghiệm và bộ đồ lót, đang ngủ ngon lành với một chai rượu.

Và …đó là một bé loli. (Editor note: yes, loli everywhere :v)

"Eh bà già, dậy chưa vậy?" (Arnold)

339

Arnold lớn tiếng gọi. rồi quay lại phía 2 người kia nói

"Ta hiểu hai người đang nghĩ gì, nhưng sự thật nó đau lòng lắm" (Arnold)

"Nhưng thế quái nào lại có một con bé 5 tuổi ở cái nơi tối tăm này" (Hiiro)

"À thì quá khứ nó ảo diệu lắm, và người này là sư phụ của ta đấy." (Arnold)

"Này đừng có đùa!" (Hiiro)

"…"

Muir nhìn Arnold với ánh mắt nghi ngờ như Hiiro.

"Thật á? Ông là một lolicon à" (Hiiro)

"Fuck you Hiiro! Ta hoàn toàn bình thường nhé!" (Arnold)

"Ồn quá!" (Sư phụ của Arnold)

Một giọng quát lớn vang lên khiến cả 3 người kia chói tai phải bịt tai lại

"Ồn quá đi, kẻ nào đến gây rối thế, muốn ăn đòn à....Arnold, Arnold ? Có phải là ngươi không?" (Sư phụ của Arnold)

"Dạ, xin chào sư phụ, con mới về" (Arnold)

Arnold mặt giật giật khi anh ta cúi chào.

"Vậy, để ta bắt đầu giới thiệu. Người này là sư phụ của ta, tên bà ấy là Rarashik Fan'naru. Thế thôi."

Đột nhiên, một chiếc dép quật lên đầu Arnold và làm anh ta đo đất. Muir rất ngạc nhiên khi thấy điều đó xảy ra. Mặc khác Hiiro nhìn ra loli - sư phụ của Arnold khá mạnh.

"Ngươi đang nghĩ cái gì vậy, người nói "Thế thôi" thôi hả, mà mi gọi ai là "bà" hả thằng nhóc này." (Rarashik)

"Hự, đau quá sư phụ." (Arnold)

"Lờ đi mệnh lệnh của ta và trốn ra ngoài một mình, ta không muốn được gọi là sư phụ bởi một kẻ như thế!" (Rarashik)

Từ cái miệng bé nhỏ của cô, nó không có vẻ gì đáng sợ cả. Nhưng Arnold lại sợ xoắn hết cả quẩy lại.. Hiiro cảm giác Arnold đang ở trong tình trạng hoảng loạn tột độ.

"Đi đến lục địa của con người cho tới ngày hôm nay, ngươi nghĩ cái quái gì vậy?" (Rarashik)

"Nhưng, sư phụ..."

"Tại sao ngươi lại không đưa ta theo cùng?" (Rarashik)

"……gì cơ?" (Arnold)

"Làm thế nào mà ngươi dám để sư phụ của ngươi một mình ở nơi như thế này? Ngươi có biết ta phải chịu đựng những gì?" (Rarashik)

*BỤP!"

Và Arnold lại bị một hit đo ván nữa.

(Con bé này bị làm sao vậy...?)

Hiiro chăm chú "cô bé" với hành động và lời nói (editor note : Thật sự mình chả biết gọi con loli trăm tuổi này ntn nữa, thôi cứ "cô bé" trong ngoặc kép vậy -_-). Cô có mái tóc màu xanh lá cây buông dài sau lưng. Hiiro nhìn Rarashik giống như 1 học sinh tiểu học với ngoại hình và chiều cao như thế. Phần đặc biệt nhất của cô là đôi tai thỏ dài ở phía trên đầu cô.

(Đôi tai đó,vậy đây chính là tộc người thỏ sao?)

Lục lại trí nhớ của cậu, với mái tóc màu xanh lá cây, và đôi tai dài, "cô bé" có đủ các đặc điểm nhận dạng của tộc người thỏ.

Tại sao Arnold lại gọi "cô bé" đó là sư phụ? Nếu vậy, thì không có sự khác biệt về tuổi tác? Tuy nhiên việc một "cô bé" ở trong 1 ngôi nhà có căn hầm như của ninja và cả một trung tâm nghiên cứu ở dưới hầm thì đúng là không bình thường.

(Mình không quan tâm đến việc riêng của con bé này... nhưng xem ra những gì nó đang nghiên cứu ở đây cũng đáng xem đấy chứ)

Đây là lần đầu tiên mà Hiiro nhìn thấy người thỏ giống như Rarashik, nhưng từ những gì mà cậu đọc được từ cuốn sách minh họa, không có người thỏ nào trông như "cô bé" đó cả.

("Đột biến" à ? Hay là có vấn đề với sự tăng trưởng của con bé nhỉ?)

Trong khi đang mải suy nghĩ, Hiiro bị gián đoạn bởi một cái nhìn khó chịu từ Rarashik.

"Nhóc có gì không ổn à? Nhóc không nên nhìn chằm chằm vào một cô gái như thế? Hay là nhóc thấy thích cơ thể này? (Rarashik) (Editor note: á đù :p)

Vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, Hiiro nhẹ nhàng trả lời với một giọng điệu hết sức bình thường..

"Cô nghĩ tôi có hứng thú với cơ thể chưa phát triển ư? Tôi không phải là lolicon như Arnold" (Hiiro)

"Thằng nhóc chết tiệt này" (Arnold)

Arnold lên tiếng, và nhìn thấy bên cạnh anh ta Rarashik đang giận run lên. Arnold bắt đầu toát mồ hôi hột.

"Này.... Arnold" (Rarashik)

"D..dạ!" (Arnold)

Anh ta vội vàng đứng nghiêm.

"Oi, nhóc, nhóc có muốn làm một thử nghiệm không?" (Rarashik)

Rarashik vừa nói vừa nở một nụ cười nham hiểm. Thấy vậy, Arnold toát mồ hôi nhiều hơn.

"Không, tôi không muốn" (Hiiro)

Rõ ràng nếu cứ như thế này thì chả mấy chốc sẽ có biến, Arnold vội lấy ra một chiếc túi.

"Sư phụ.!" (Arnold)

Ngay khi Rarashik nhìn thấy thứ ở bên trong, biểu cảm của "cô bé" thay đổi 360 độ.

"Ế, là à?" (Rarashik)

Rarashik nhận lấy cái túi và ôm nó vào lòng như thể một báu vật vậy.

Arnold thở phào nhẹ nhõm khi không khí đã bớt căng thẳng.

"Tại sao mi không mang nó ra sớm hơn hả !?" (Rarashik)

"Vâng, là lỗi của đệ tử..." (Arnold)

Arnold nhanh chóng lau mồ hôi trên đầu và nở một nụ cười mệt mỏi.

"Hmm, vậy tại sao ngươi lại ở đây và hai người ở phía sau ngươi là ai?" (Rarashik)

"Cuối cùng, chúng ta cũng có thể nói chuyện thực sự..." (Arnold)

Arnold tiếp tục nói với Rarashik về quan hệ của anh ta với Hiiro và Muir. Trong khi chăm chú lắng nghe, Rarashik nhìn chằm chằm vào hai người còn lại.

"Hmm, không ngờ một thằng ngốc như ngươi có thể tìm thấy bạn đồng hành cơ đấy." (Rarashik)

Không thể nói chính xác được đó là một lời khen hay một lời châm chọc, nhưng ngay sau đó Rarashik nở một nụ cười. Tuy nhiên, có một người có vẻ như không đọc được bầu không khí.

"Không, chúng tôi chỉ đi cùng nhau thôi." (Hiiro)

Rarashik ngạc nhiên nhìn Hiiro. Hai người còn lại chỉ biết lắc đầu của họ. Nó hoàn toàn ổn nếu như chỉ là những người đi du hành cùng nhưng nó chỉ là giống như Hiiro để nói ra một điều như thế.

"Đi cùng thôi à? Nhóc đang nói cái gì? Nhóc không phải là bạn đồng hành với thằng ngốc này sao?" (Rarashiki)

"Đúng rồi đấy..." (Hiiro)

Hiiro tóm tắt thời gian mà cậu đã đi cùng với Arnold và Muir. Tất nhiên, cậu đã lược bỏ ra.

"Cho ta tham gia vào nhóm với tư cách là sư phụ của Arnold nhé? "(Rarashik)

"Nah, chúng tôi không cần một con loli như cô." (Hiiro)

Lúc đó, 2 người nhìn nhau tóe tia lửa điện. Arnold bắt đầu cảm thấy hối hận khi mang Hiiro theo cùng.

"Thằng nhóc kiêu ngạo này. Mi thậm chí còn chưa sống được 1/10 cuộc sống của ta, mi có muốn chết không?" (Rarashik)

"Nếu cô có thể thì cứ việc!" (Hiiro)

Nhưng ngay lúc đó, Hiiro cảm thấy cái lạnh của sắt sát cạnh cổ mình.

(Cái gì? Không thể nào ....!?)

Trước khi cậu có thể phản ứng, Rarashik đã đứng đằng sau cậu với một con dao nhỏ, ép vào cổ của cậu. Muir kinh ngạc và không thể nói bất cứ điều gì. Arnold chỉ biết nhìn và thở dài.

"Mi thấy chứ? Ta không chỉ là cô bé, cũng không có một cơ thể chưa phát triển. Mặc dù ta trông như thế này nhưng ta đã sống tới 200 năm. Lần sau, mi còn gọi ta là cô bé, ta sẽ biến mi thành một con chuột thí nghiệm đấy. Hiểu chưa?"(Rarashik)

Nói xong cô quay trở lại vị trí ban đầu của cô. Hiiro lúc này cảm thấy mồ hôi vã ra khắp người, một sát khí bùng ra mạnh mẽ từ Rarashik.

(Cái quái gì... nếu cô ta nghiêm túc mình có thể đã...)

Không cần chạm vào cổ mình, cậu cũng có thể cảm thấy tim mình đập thình thịch. Cảm giác như cậu vừa thoát chết trong gang tấc. Từ cảm giác đó, cậu lần đầu tiên nhận ra có một thể loại khủng bố như thế này tồn tại trong thế giới này.

(Loại người này vẫn tồn tại, huh ... Một người mà mình thậm chí không thể phản ứng kịp với ... người đó)

Nếu cậu sử dụng Word Magic trước cuộc gặp gỡ này thì cậu sẽ ổn. Nếu cậu dùng từ [vision], cậu có thể nhìn thấy chuyển động của người khác, nếu cậu dùng từ [speed] cậu đã có thể phản ứng.

Thậm chí sau đó, Hiiro biết rằng nếu người đó đã chiến đấu thực sự, cậu vẫn sẽ chết bởi một trong hai cách.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cuộc chiến không thể ngăn chặn

"Ngạc nhiên chưa? Mặc dù sư phụ trông như thế này, bà ấy ở rank SSS đấy. Ế, khoan đã cái đấy từ lâu lắm rồi nhỉ..?." (Arnold)

“BỤP”

Và Arnold lại thêm 1 hit đo sàn nữa...

"Ai là bà ?Thật tức cười! Ngay cả khi đã một thời gian dài kể từ khi ta ẩn cư, một tên nhóc như mi cũng chẳng làm ta ấm người lên được." (Rarashik)

Rarashik nói như cười. Hiiro cảm thấy thất vọng. Tuy nhiên, cậu không thể nói bất cứ điều gì. Trên thực tế, cậu còn không thể chạm một ngón tay vào cô

ta. Và đấy là cô ta còn chưa sử dụng hết toàn bộ sức mạnh của mình.

(Đúng là quái vật ... vậy là có những loại người như thế này đứng trong top rank à.)

Với thể loại rank SSS thế này, có thật những người thuộc rank đó là con người không vậy?, Như thể đọc được suy nghĩ của Hiiro, Arnold bắt đầu giải thích.

"Họ rất mạnh. Nhưng sự khác biệt giữa người thường với rank SS và với một rank SSS như một trời một vực vậy. Thành thật mà nói, những người thuộc rank SSS đều là những kẻ quái dị." (Arnold)

"Ngươi vừa gọi ai là quái dị đấy?" (Rarashik)

"BỤP!"

Lờ đi Arnold đang lún đầu xuống đất, Hiiro quay lại nhìn Rarashik.

(Mình có nên dùng từ [Pry] không nhỉ...?)

Nếu cậu dùng từ [Pry] cậu có thể xem được trạng thái của mục tiêu. Chỉ số sức mạnh và tốc độ của Rarashik là thứ Hiiro rất muốn biết. Nhưng để sử dụng kĩ năng này, cậu cần phải viết chữ. Nếu phép thuật của cậu bị phát hiện ... không được, Hiiro tự thuyết phục mình rằng cậu sẽ bị phát hiện trước khi cậu có thể sử dụng kĩ năng.

Cậu thực sự muốn nhìn thấy khả năng của cô ta, tuy nhiên, nếu cậu hành động kì lạ sẽ thu hút sự chú ý của cô ta và điều đó sẽ dồn cậu đến chân tường, đó sẽ là dấu chấm hết. Vì vậy, cậu quyết định rằng sẽ kiềm lòng mình lại. Hiiro chắc chắn sẽ có cơ hội sau này. Chắc chắn rằng đây là lần đầu tiên mà Hiiro để lộ ra sự yếu đuối.

"Được rồi. Tôi muốn cuộc nói chuyện tiếp diễn vì vậy ... Hiiro, không làm bất cứ điều gì không cần thiết, được không?" (Arnold)

Hiiro vẫn im lặng. Nhìn thấy cảnh tượng hiếm hoi này, Arnold mở to mắt ra.

(Có thể làm cho thằng nhóc này im lặng, sư phụ vẫn ấn tượng như xưa.)

Suy nghĩ như vậy, Arnold quay sang nhìn về phía Rarashik.

"Thật sự thì, sư phụ, con muốn hỏi người một vài thứ về cuộc chiến." (Arnold)

Nghe thấy điều này, Rarashik ngay lập tức tỏ thái độ tức giận. Cô nhìn chằm chằm vào Arnold với đôi mắt hình viên đạn khiến anh ta thực sự hoảng hốt.

"Ta không muốn tin nhưng, có phải các người muốn tham gia vào cuộc chiến? (Rarashik)

"Ế? À, không, đó không phải là những gì mà con muốn nói ... nhưng khi mà sư phụ nói như thế thì có vẻ chúng ta nghĩ giống nhau. Chiến tranh đã bắt đầu rồi, phải không ạ?" (Arnold)

"Câu hỏi đặt ra ở đây không phải là có chiến tranh hay không, lực lượng của chúng ta ngay bây giờ đã đến sát biên giới rồii ." (Rarashik)

"Ôi trời, giờ thì cái lục địa này sẽ đi về đâu ?!"(Arnold)

"Ai mà biết?" (Rarashik)

Sdf

"Sư phụ!? Sao người lại nói "Ai mà biết!?" (Arnold)

"Nếu chiến tranh đã bắt đầu rồi thì chúng ta có thể làm gì chứ ? Trừ khi, Arnold, ngươi muốn thử thuyết phục nhà vua rút lui?" (Rarashik)

"Cái đó thì..." (Arnold)

Không có cách nào để cho một nhóm thám hiểm có thể gặp nhà vua. Tuy nhiên cái cảm giác bất lực không thể làm gì , phải đứng ngoài cuộc thật chẳng dễ dàng gì.

"Dù diễn biến có như thế nào thì chiến tranh sẽ chỉ kết thúc khi một bên nhận thua. Nhưng ta nghĩ chẳng bao giờ Evila hay Gabranth chịu đầu hàng." (Rarashik)

"Đúng như người nói, nhưng chúng ta đang nói về chiến tranh. Vậy sau chiến tranh thế giới này sẽ thành cái gì?" (Arnold)

"À thì với cái cách chúng ta lao vào , chúng ta sẽ không bao giờ biết khi nào mà nó kết thúc. Những ngày chiến đấu khó chịu hàng ngày có thể kéo dài mãi mãi" (Rarashik)

"Trước đó, tôi khá chắc chắn rằng họ đã ở biên giới..." (Arnold)

Arnold lấy bản đồ ra khỏi túi của của ông khi ông kiểm tra vị trí của các châu lục.

Lục địa Gabranth được kết nối với lục địa Evila bằng một cây cầu. Nó rất giống với cây cầu kết nối giữa lục địa Humas và lục địa Gabranth. Tuy nhiên, cấu trúc và vật liệu của cây cầu hoàn toàn khác nhau.

Cây cầu kết nối giữa lục địa Humas và Gabranth dài 10km và rộng 10m.

Tuy nhiên, cây cầu kết nối giữa lục địa Gabranth với lục địa Evila dài 30km và rộng 30m. Hơn nữa, nó được xây bằng loại khoáng thạch đặc biệt "Xrude Ore" được biết đến với độ dẻo cao và vô cùng chắc chắn.

Thậm chí có tin đồn rằng một mạo hiểm gia hạng SSS đã dùng loại khoáng thạch đó để tạo ra một thanh kiếm giết vô số quái vật. Kể từ khi tin đồn đó được xác nhận, độ hữu ích của Xrude Ore đã được chứng minh và không thể chối cãi.

Lý do đằng sau có sự khác biệt đáng kể giữa cấu trúc và vật liệu của cây cầu khá là dài. Đã có một thời gian Humas và Gabranth đã từng làm việc với nhau để tạo ra cây cầu dài và rộng như cây cầu Gabranth-Evila. Tuy nhiên, rất nhiều quái vật biển mạnh mẽ tấn công cây cầu. Mọi người cố gắng chống lại quái vật được một thời gian nhưng cuối cùng cũng sụp đổ vì bị tấn công không ngừng.

Xây dựng một cây cầu mạnh mẽ hơn được thực hiện với những tiến bộ trong những năm qua. Kể từ khi hoàn thành, nó vẫn tiếp tục chịu được sự tấn công của quái vật biển, còn lại chắc chắn và đáng tin cậy vì nó cung cấp lối đi an toàn đến một lục địa khác.

"Cầu Gedult, hừm... nếu họ vượt qua được, sau đó thì nó sẽ biến thành một cuộc chiến tranh toàn diện..." (Arnold)

"Đúng vậy, và trông như điều đó sẽ xảy ra sớm.." (Rarashik)

Nghe những lời của Rarashik, mặt của Muir cho thấy biểu hiện buồn chán.

"Tại sao... tại sao họ phải bắt đầu cuộc chiến?" (Muir)

"Muir..." (Arnold)

Arnold nhẹ nhàng xoa đầu Muir. Khi nhìn thấy Arnold hành động như vậy,Rarashik bắt đầu trêu chọc Arnold. "Hou ~ Nếu ngươi làm gì đó như thế, nó trông như là cô nhóc đó thực sự là con của ngươi." (Rarashik)

"Tất nhiên rồi. Muir thực sự là con gái của tôi." (Arnold)

"...he~" (Rarashik) (TL: cái này không biết dịch sao nên để nguyên)

Trên thực tế, Rarashik mong đợi rằng Arnold trưởng thành bối rối với sự trêu chọc của cô, và thực sự ấn tượng với Arnold khi ông bình tĩnh tuyên bố điều đó.

"Có vẻ như ngươi đã trưởng thành một chút rồi đấy, có phải không? Arnold-Boya" (Rarashik)

"Dĩ nhiên, tôi năm nay đã 37 tuổi rồi." (Arnold)

"Hahaha! Đúng, đúng, vậy là cuối cùng ngươi đã ở cái tuổi đó?" (Rarashik)

Rarashik vừa nói vừa cười khanh khách , Arnold nheo mắt nhìn cô và hỏi.

"Quan trọng hơn, tại sao sư phụ lại không tham gia chiến tranh? Hay là sư phụ không được mời?" (Arnold)

"Hở? Dĩ nhiên là ta được mời rồi?" (Rarashik)

"Vậy thì? Tại sao người không đi?" (Arnold)

"Ta không có hứng thú với việc chiến đấu trong một trận chiến đã biết rõ là sẽ thất bại." (Rarashik)

"Một trận chiến thất bại?! Nhưng cuộc chiến giờ còn chưa bắt đầu mà.... "(Arnold)

"Ngươi nghĩ ta là ai hả?" (Rarashik)

"Nhưng, đức vua của chúng ta không ngu ngốc đến mức bắt đầu trận chiến mà không có cơ hội chiến thắng, phải không?" (Arnold)

"Đúng vậy, có vẻ như đức vua có một quân bài tẩy. Bên cạnh đó, có vẻ như gã anh trai chết tiệt của ta đã đi với ông ta." (Rarashik)

"Anh trai của người đã làm ư?" (Arnold)

"Aa, tại vì anh trai chết tiệt của ta ở đó, họ có khả năng để tiến hành cuộc chiến." (Rarashik)

"Đúng rồi, anh trai của sư phụ đứng đằng sau việc tạo ra kỹ năng ."

Muir và Hiiro không hiểu hai người kia đang nói gì, nghiêng đầu sang một bên với vẻ lúng túng. Nhận ra sự bối rối của 2 người, Arnold ôn tồn giải thích.

"Là lỗi của ta. Anh trai của sư phụ là một nhà nghiên cứu của vương quốc này. Anh ta là người chịu trách nhiệm cho việc tạo ra các phương pháp sử dụng kỹ năng " (Arnold)

"Đó là phương pháp liên quan đến mấy cái vòng tay này... nhưng" (Rarashik)

Rarashik cho 3 người kia thấy cái vòng tay gắn trên cổ tay cô. Nó giống như chiếc vòng tay mà Arnold và Miur đang đeo. Có vẻ như người đã tạo ra chiếc vòng tay này là anh trai của Rarashik.

"Tôi dám chắc nó được gọi là ... (vòng tay vô danh), phải không?" (Hiiro)

"Aa, mặc dù nếu chủ sở hữu chiếc vòng tay này thiết lập khế ước với tinh linh, những chiếc vòng tay sẽ được ban cho một cái tên." (Rarashik)

Arnold lập khế ước với tinh linh gió vì vậy vòng tay của anh ta đổi tên thành (Vòng Phong thần) Muir lập khế ước với tinh linh sấm sét vì vậy vòng tay của cô trở thành (Vòng Lôi thần)

"Vòng tay này cho phép một kỹ năng được xài ra trong chiến đấu. Bằng cách này, người nghĩ ra và hoàn thiện các kỹ năng là sư phụ." (Arnold)

Nghe được điều này, Hiiro thực sự ngạc nhiên. Cậu không thể tin rằng người đã làm cho tộc Gabranth có khả năng chiến đấu với ma thuật là người đang đứng trước mặt cậu.

(Nếu nhìn vào cách di chuyển của cô ta trước đó thì cũng không sai...)

Thấy Rarashik đặt tay lên hông của mình và ưỡn ngực tự hào, Hiiro cảm thấy cảm giác thua cuộc trước đó lại quay lại .

"Oa, vậy là chú là đệ tử của một người xuất sắc như thế sao!"

Muir hoàn toàn ấn tượng với những gì Rarashik đã làm được,

"Nahahaha! Hãy tiếp tục khen ngợi ta đi quý cô nhỏ xíu này!." (Rarashik)

Nhìn thấy sư phụ của mình cười say sưa với một tâm trạng thoải mái, Arnold trở nên hơi xấu hổ,

"... haha, vậy thì, sư phụ việc chúng ta đang nói, điều gì khiến người nghĩ quân đội của chúng ta sẽ thua? Không phải họ có kỹ năng mà người đã phát triển? Ngay cả với điều đó, người không thể nói rằng họ sẽ thắng hay thua.":(Arnold)

"Ngươi có phải là tên ngốc không vậy?!" (Rarakshik)

"Tên ngốc!?" (Arnold)

Do bị mắng đột ngột, Arnold vô tình lặp lại lời nói của cô.

"Đối với các Gabranth người không thể sử dụng ma thuật, có thể sử dụng kỹ năng chắc chắn sẽ là một cái gì đó mà các Evila không thể xem thường dễ dàng như vậy." (Rarashik)

"Vậy thì!?" (Arnold)

"Mặc dù vậy, khả năng và lịch sử của phép thuật là hai thứ hoàn toàn khác nhau." (Rarashik)

"Lịch sử phép thuật?" (Arnold)

"Tôi nghĩ rằng tôi hiểu được rồi. Vậy thì để tóm tắt...." (Hiiro)

Trước khi Hiiro có thể kết luận tóm tắt của mình, đôi mắt Rarashik sáng lên với sự tò mò lấp lánh.

"…cô là một con thỏ lùn." (Hiiro)

"Cái kết luận kiểu quái gì thế này!?" (Arnold)

"Nahahaha! Đó chắc chắn là một tóm tắt tuyệt vời, nhóc mắt kính! "

Như hiểu được ý chính của cái kết luận của Hiiro, Rarashik ôm bụng cười lăn lộn (Editore : ROFL). Hiiro nhướn lông mày như có ý hỏi "Có vấn đề gì à?", cả Muir và Arnold chỉ có thể nghiêng đầu trong sự ngạc nhiên.

"Nahaha! Cậu đúng là một người thú vị, phải không! Được rồi, cậu được tự do gọi ta là gì cậu muốn. Miễn là không phải là 'cô bé', ta sẽ chỉ cho cậu một ngoại lệ thôi." (Rarashik)

"Ho-oh, Ông già, sư phụ của ông là một người khó đoán đấy, huh." (Hiiro)

"Hể! Thế là sao!? "(Arnold)

"Tất nhiên rồi! Đừng so sánh ta với một kẻ như "ông già" Arnold,!"(Rarashik)

"Chờ đã, sư phụ!?" (Arnold)

'Người rõ ràng là người lớn tuổi nhất ở đây mà, sư phụ!' đó là những gì mà Arnold muốn nói, tuy nhiên, rõ ràng là anh ta không thể nói điều đó kể cả khi lưỡi của mình bị kéo ra. Nếu anh ta làm điều đó, chắc chắn anh ta sẽ lại cắm đầu xuống mặt đất lần nữa.

"Vậy thì? Cậu đang nói điều gì đó phải không? "(Rarashik)

Lờ đi Arnold, Rarashik hỏi Hiiro.

"Hừm, phép thuật có một lịch sử lâu dài. Nghiên cứu từ các khu vực khác nhau và các đối tượng đã được tiến hành trên ma thuật nhằm cải thiện sức mạnh và hiệu quả. So với kỹ năng mới được tạo ra khá gần đây, phải không?" (Hiiro)

Rarashik nói rằng cô đã nghĩ đến các kỹ năng, tuy nhiên, bản thân cô, người đã chỉ sống được hơn 200 năm, không nghĩ rằng lịch sử của dài. Điều đó nói rằng, lịch sử của phép thuật chỉ có thể vào khoảng 100-150 là dài nhất...

"Nếu kinh nghiệm là một chỉ số mà có thể dùng để xác định khả năng chiến đấu, sự khác biệt giữa ma thuật truyền thống và kỹ năng của chúng ta chắc chắn là bị áp đảo. So với ma thuật đã hoàn thiện từ lâu, chỉ mới bước vào giai đoạn phát triển." (Hiiro)…

Lắng nghe Hiiro đáp lại, Arnold nín thở chuyển ánh mắt về phía Rarashik.

"Cậu khá là thông minh đấy, phải không nào. Tên cậu là gì?" (Rarashik)

"... Hiiro, Okamura" (Hiiro)

"Okamura? Đó là một cái tên lạ. Nhìn có vẻ cậu là anh trai của cô bé con kia, hay ít nhất cũng là người thân, nhưng...?" (Rarashik)

* ..Ực * Arnold bắt đầu nuốt nước bọt và run rẩy. Rõ ràng là Rarashik nhận ra tóc của Muir nhô ra khỏi mũ len của cô bé và tóc của Hiiro có màu tương tự nhau. Rarashik cho rằng có sự tương đồng này là do Muir và Hiiro là anh em.

Trong lúc Arnord chưa biết cách trả lời như thế nào, Hiiro lên tiếng.

"Chúng tôi cùng một chủng tộc, nhưng không phải là anh em gì cả." (Hiiro)

"Vui đấy, cùng một chủng tộc, huh" (Rarashik)

Rarashik so sánh hai người bọn họ như thể đang tìm một cái gì đó.

(Để coi nào... mái tóc xanh bạc này và những đôi tai đó... không, không thể nào được. Nếu trong trường hợp đó, vậy thì hình dáng của những đôi tai đó phải khác đi một chút...)

Ngay sau khi xác định rằng không có sự khác biệt nào nữa, Rarashik bỏ qua vấn đề đó. Ngay sau đó, cô cười khúc khích một mình trước khi quay lại nhìn Hiiro.

"Được rồi, sao cũng được. Nó giống như những gì cậu nói đấy nhóc. Ngươi đã hiểu được chưa, Arnold?" (Rarashik)

"Um, kỹ năng có một lịch sử ngắn, không thể thắng được phép thuật?" (Arnold)

"Đó là một khía cạnh. Các Evila có thể sử dụng phép thuật mà người sử dụng không thể dùng được. So sánh với họ thì phép thuật của chúng ta vẫn còn thấp. (Rarashik)

"Nhưng mà khả năng dùng của người rất cao mà, đúng không?" (Arnold)

"Đúng, dù gì thì ta cũng là người nghĩ ra mà. Xếp sau ta chắc chỉ có đức vua."(Rarashik)

"Đợi một lát! Thế còn về "Three Beast Saints" (Tam thánh thú)?" (Arnold)

(Nn? "Three Beast Saints"?)

Nghe thấy một từ thú vị xuất hiện, Hiiro nhướn lông mày lên.

"Không phải đã rõ ràng rồi sao? Tất cả bọn chúng chỉ là những đứa nhóc cáu gắt, tọc mạch và phá phách ." (Rarashik)

"Gắt gỏng tọc mạch... thầy biết đó là những người có ảnh hưởng đến vương quốc này mà..."

“Hô..” Hiiro cảm thấy cậu đã hiểu được những lời mà Arnold nói ra.

(Ngay cả trong những Gabranth, có những người mà được xếp đứng đầu à... huh?Tam thánh thú? Nếu chỉ có 3 người thì số lượng lại quá ít ỏi)

Có vẻ như, theo Arnold, ba vị thánh thú được xếp ngay sau nhà vua về khả năng chiến đấu và tầm ảnh hưởng. Tuy nhiên, trong mắt của Rarashik, cô chỉ coi họ là lũ nhóc 'cáu gắt, tọc mạch và phá phách'.

"Nếu không tính lũ nhóc đó thì số người có thể phát huy đúng sức mạnh của kỹ năng bên cạnh ta chỉ có 1. Tất nhiên người đó cũng sắp tham gia vào cuộc chiến. Ngươi có thực sự nghĩ rằng những kẻ được dẫn dắt bởi một kẻ nghiệp dư sẽ có cơ hội đánh lại Evila à?" (Rarashik)

Arnold không thể chối lại những từ đó. Từ kinh nghiệm anh ta công nhận sức mạnh của kỹ năng . Tuy nhiên, Arnold cũng biết rằng anh ta cũng không thể ngộ ra được sức mạnh thật sự của kỹ năng. Nếu xem xét tình trạng của Arnold và lời giải thích của Rarashik, kết luận rút ra rõ ràng là các beastmen không thể nào sử dụng một cách tối đa.

Những người Gabranth với hàng tá thiếu sót trong chính kỹ năng mà họ đang quá tự tin sẽ đánh nhau với Evila, những người đã nghiên cứu và phát triển ma thuật của họ đến mức có thể sử dụng phép thuật như thể chân tay của mình. Kết luận dễ dàng : Gabranth sẽ không có cơ hội chống lại Evila.

"Vẫn còn quá sớm để gây sự với Evila." (Arnold)

Đút tay vào túi áo blu trắng, Rarashik bực tức .

"Vậy sao ngươi không ngăn họ lại, sư phụ?" (Arnold)

"Nếu ta mà nói điều đó cho mọi người nghe thì có thể ta đã có thể thuyết phục được họ ... Chỉ là tất cả mọi người đều quá phấn khích khi nghe về việc có thể sử dụng ma thuật với kỹ năng . Nhưng núi cao ắt có núi cao hơn, sẽ luôn có một người nào đó mạnh hơn chúng ta." (Rarashik)

"Vậy là những lời của sư phụ cũng không thể ngăn được họ..." (Arnold)

"Đúng vậy, với họ, ta chỉ là một võ sư. Ta từ đầu đã không có quyền gì rồi. Nếu ta có được những thành tựu giống như ông già chết tiệt của ta, ít nhất họ cũng sẽ chịu nghe theo lời cảnh báo của ta."

"Ra là vậy...? Không, đệ tử nghĩ rằng những gì mà sư phụ đã làm được cho đến nay chắc chắn phải đáng được tôn trọng." (Arnold)

Riêng việc giúp Gabranth tìm ra được sức mạnh tiềm ẩn bằng kỹ năng đã là một kỳ tích. Tuy nhiên, trong con mắt của Rarashik, đó chưa đến mức để được trọng vọng.

"Dù sao thì đây cũng là một cuộc chiến tranh. Thật tốt nếu họ trở về mà không có thảm họa nào xảy ra...” (Rarashik)

Người Gabranth gây ra cuộc chiến này vì họ muốn thử sức mạnh của Evlia, để tìm ra điểm yếu của mình và học được những gì từ nó. Có cơ hội cao rằng họ sẽ phải gánh chịu tổn thất lớn cho đến khi rút lui được đến nơi an toàn.

"Đáng buồn thay, người Gabranth quá đơn giản và ngây thơ. Không khó để tượng tượng họ sẽ bị xóa sổ." (Rarashik)

"Không thể nào..." (Muir)

Nếu quân đội của Gabranth bị tiêu diệt, có khả năng cao rằng kết thúc của toàn bộ tộc Gabranth sẽ đến gần. Thậm chí nếu Evila rút lui, đó sẽ là cơ hội cho Humas xâm lược.

Khi Humas xâm lược, chắc chắn người Gabranth sẽ biến thành nô lệ cho Humas. Nhận ra điều này, cả Muir và Arnold đều cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Arnold và Muir biết quá rõ sự kinh dị thực sự của Humas không phải là sức mạnh hay ma thuật mạnh mẽ của họ, mà ở sự thèm khát quyền lực và sự tham lam. Bởi vì điều này mà họ phải ngăn chặn tương lai này bằng mọi giá.

"Không có điều gì mà chúng ta có thể làm ư?" (Muir)

"Không phải ta đã nói nãy rồi sao? Tất cả chúng ta có thể làm bây giờ là để cho họ tự nhận ra bài học." (Rarashik)

"Đúng vậy, nhưng mà ..." (Muir)

"Hay là cái gì? Nhóc có kế hoạch tham gia vào nỗ lực để ngăn chặn chiến tranh? Với cánh tay bé nhỏ kia?" (Rarashik)

Mặc dù lời nói của Rarashik khắc nghiệt nhưng đó là sự thật. Bây giờ dù có làm cách nào thì cũng không thể thay đổi được tình hình. Tham gia vào chiến tranh sẽ chỉ gây ra nhiều cái chết cho lính của Evila. Trường hợp xấu nhất, nó sẽ chỉ làm tăng số người chết của Gabranth.

Thấy Arnold nghiến răng, Rarashik chỉ có thể thở dài.

"Dù sao thì chúng ta không thể ngăn chặn hoàn toàn cuộc chiến, nhưng về lý thuyết, chúng ta vẫn có thể trì hoãn cuộc chiến này"(Rarashik)

"Thật không!?" (Arnold)

Arnold cố gắng nghĩ ra điều gì đó để có thể hoãn lại cuộc chiến, nhưng anh ta không thể nghĩ ra điều gì. Arnord bỏ cuộc và không nghĩ rằng sẽ không có cách nào để làm một việc như thế.

"Kiểu như.. nếu nó thành công, cả hai phe sẽ buộc phải dừng lại." (Rarashik)

"Cách nào ạ?" (Muir)

"Không phải ta đã nói sao? Đây chỉ là lý thuyết?" (Rarashik)

"Eh?" (Muir)

"Dường như không bên nào có thể hưởng lợi từ nó. Và thậm chí sau đó, chúng ta cần phải tìm một ai đó có khả năng làm việc đó..." (Rarashik)

Arnold chống tay vào cằm, anh ta nghiêng đầu khi bắt đầu nhìn chằm chằm vào Rarashik.

"Thế phương pháp chính xác này là gì?" (Arnold)

"... Hmm? Ta nghĩ rằng nhóc đeo kính đằng kia đã biết rồi, phải không?" (Rarashik)

Nói điều này, ánh mắt của Rarashik chuyển về hướng Hiiro. Cậu khoanh trước ngực như không quan tâm, tuy nhiên, sau khi được nói đến, Hiiro quay sang nhìn về phía Rarashik. Đối mặt với cô, cậu nói.

"Hà, đúng vậy đấy…." (Hiiro)

Nghe thấy biểu hiện khẳng định của Hiiro, Arnold và Muir há hốc mồm kinh ngạc.

"Hô ~" (Rarashik)

Rarashik cười khoái trá.

"Oi Hiiro? Cậu nghiêm túc chứ?" (Arnold)

"Đúng vậy, mặc dù tôi đang bắt đầu tự hỏi rằng ông đã hiểu được bao nhiêu rồi. Hay là ông ngủ gật từ nãy đến giờ, ông già? "(Hiiro)

"Nahahahaha! Bị đối xử như vậy bởi một ai đó trẻ hơn ngươi, ngươi nên tự xấu hổ đi, Arnold!" (Rarashik)

"Gừ, chậc, sao cũng được! Ta không quan tâm nữa! Hãy nói cho ta biết đi!" (Arnold)

Cũng như Hiiro nhận thấy sự tò mò trong đôi mắt lấp lánh của Muir đang nhìn chằm chằm vào cậu, như thể cầu xin cậu nói cho cô bé những gì mà cậu đã nhận ra, 'Haizz' Hiiro chỉ có thể thở dài.

"Tại sao cậu không nói đi nhóc mắt kính? Ta muốn biết nếu cậu có ý tưởng đúng."(Rarashik)

Nhìn thấy nụ cười vui tươi của Rarashik cậu cảm thấy như cô ta đang thử cậu, Hiiro cảm thấy bực mình. Tuy nhiên, ngay cả khi cậu vẫn im lặng, ánh mắt hai người kia trở nên phiền toái. Vì vậy, Hiiro miễn cưỡng trả lời.

"... haizzz ~ Lắng nghe cho kỹ, được chứ. Phương pháp đó là...." (Hiiro)

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Cuộc chiến bắt đầu và diễn biến không ngờ

《Gedalt Bridge》. Cây cầu duy nhất nối liền hai lục địa của『Gabranth』và『Evila』.Và trong thời điểm hiện tại, ở hai đầu cầu, hai chủng tộc『Gabranth』và『Evila』đang đối diện nhau, mắt rực lửa.

"Bọn khốn đó, ta đã nghĩ chúng sẽ đưa quân sang bên này ngay lập tức…"

Người đang lẩm bẩm chính là vua của【Beast Kingdom, Passion】, và cũng là chỉ huy quân đội tối cao của cả nước: Leowald King (Editor : King ở đây là họ Leoward chứ không phải nghĩa là vua Leoward nhé). Bờm của ông bay oai hùng trong gió, với đôi mắt sư tử sắc bén nhìn qua đầu cầu bên kia.

Ông đã điều quân dựa trên ý nghĩ rằng『Evila』sẽ đóng quân ở phía này để ngăn chặn không cho quân ông tiến qua cầu. Nhưng có vẻ ông đã tính sai.

"Chết tiệt, nếu bọn chúng ở phía bên này, thì ta đã băm chúng thành thịt viên rồi."

Người nói câu đó với biểu hiện thất vọng trên mặt chính là nhị hoàng tử, Lenion.

"Đúng là chiến tranh, không thể nào dự liệu được…"

Dù có lý do khác với Legion, đại hoàng tử Leglos cũng tỏ vẻ thất vọng.

"Cha, ta nên làm gì đây? Chúng cũng đã chuẩn bị một đội quân lớn ở phía bên kia. Con nghĩ tốt nhất ta nên chờ và xem xét động tĩnh của bên kia."

"Đúng, việc này cũng đã được dự liệu trước. Chúng ta sẽ làm như kế hoạch lúc đầu. Trước tiên, ta sẽ dùng nó."

Trước những từ này, những người xung quanh ông đều cười một cách nham hiểm.

"Mọi chuẩn bị đã hoàn tất chưa, Yuhito!?"

Sau khi được gọi tên, Một người đàn ông với chiếc áo blu trắng xuất hiện sau lưng vua Leoward.

"Nyohohohoho! Chúng thần đã sẵn sãng đợi lệnh! Hãy cùng xác nhận kết quả nghiên cứu bấy lâu nay của thần nào! Nyohohohoho!"

Đầu tóc và quần áo của gã đều vô cùng bừa bộn. Với cặp kính hình xoắn ốc trên mặt, gã cười lớn.

"Tốt, vậy thì hãy thả đợt《Decaying Legions》(Quân đoàn mục ruỗng) đầu tiên ra đi!"

"Nyohohohoho! Crouch, làm đi!"

Một người báo đen từ trên xuống dưới đứng trước cả bọn.

"Đã rõ, meo."

Anh ta đặt tay mình xuống khu đất trước cây cầu.

"Đến giờ làm việc rồi, meo. Ra đi nào, meo."

Chiếc vòng trên tay Crouch phát ra một ánh sáng huyền bí.

Zuzuzuzuzuzuzzuzuzu…

Bóng dưới chân anh ta bỗng tỏa rộng ra. Và từ nơi đó, bắt đầu xuất hiện hình dáng của quái vật. Tuy nhiên, chúng không phải là những con quái bình thường.

Một phần cơ thể chúng đã bị phân rã, và da chúng đã bắt đầu mưng mủ. Tràn vào không khí là một mùi tử thi nồng nặc không thể chịu nổi. Nhưng ta có thể cảm nhận được sự sống từ đôi mắt của bọn quái, cùng với hào quang đỏ mà chúng toát ra.

Quái vật nhảy ra từ cái bóng lớn, dường như là vô tận. Và chúng bắt đầu tiến tới cây cầu..

"Nyohohoho! Tiến lên! Quân đoàn xác sống bất tử của ta!" (Editor note: The zombies is coming ....)

–

–

–

–

–

Trong lúc đó, tại đầu cầu bên kia,sau khi thấy được động tĩnh từ bên『Gabranth』, đám lính báo cáo cho《Rank 2》của《Cruel》, Marione, người mà đã thỉnh cầu Chúa Quỷ Eveam được chốt chặn tại vị trí này:

"Ta hiểu. Ta hiểu. Vậy là chúng đã hành động. Bọn thú bẩn thỉu, ta sẽ diệt sạch các ngươi!"

Sự khát máu, đáng sợ đến nỗi lính của mình cũng phải run rẩy, tỏa ra từ ông ta. Vợ và con ông đều bị giết dưới tay của『Gabranth』. Vì thế, ông hận loài Nhân Thú vô cùng.

Lí do khiến ông thỉnh cầu được ra tiền tuyến là vì nhờ vào đó, ông có thể giết được nhiều Nhân Thú nhất có thể.

"… Marione-sama"

"Oh, gì vậy, Chugay?"

Người thình linh xuất hiện đằng sau ông là Chugay. Trên đầu anh ta là một cái sừng dài. Và như một chiếc mặt nạ, mặt anh ta không bao giờ có một biểu cảm nào.

"Dường như bọn chúng đưa quái vật ra làm tiền tuyến. Ngài muốn toàn quân hành động như nào ạ?"

"Hmm, từ những gì ta nghe, một nhà nghiên cứu bên chúng đã tìm ra cách để khiến quái vật tuân lệnh."

"Có vẻ đó là sự thật. Trong số đó có cả một số quái Rank S."

"Hmm, chúng nghĩ chúng có thể làm gì với đám Rank S vô dụng đó chứ?"

"Tôi tin rằng đó chỉ là mồi để chúng xem phản ứng của chúng ta."

"Như vậy nghĩa là có thể chúng có trong tay quái cấp cao hơn thế. Hmm, đám thú đó chỉ biết tìm thêm sức mạnh để thêm vào sự yếu kém của mình. Nhưng có vẻ chúng tìm được một thứ phiền hà đây.

Ông tặc lưỡi.

"Marione-sama."

"Hmm?"

"Xin cho tôi, Chugay, được đi. Tôi sẽ kiểm tra xem liệu đám ô hợp bọn thú đó tập hợp có đáng lo hay không."

Nghe được những lời đó, Marione cười lớn.

"Được. Nhưng giới hạn là bọn quái thôi. Bọn thú… chính ta sẽ giết."

"Đã rõ!"

Chugay biến mất vào không khí.

"Hãy xem đi, bọn thú vật đáng chết. ta sẽ giết sạch các ngươi không còn một mống."

–

–

–

–

–

"Tình hình thế nào?"

Sau khi Leowald hỏi Yuhito, gã cười lớn và trả lời.

“Nyohohohoho! Dường như chúng chỉ cử một tên ra! Nhưng có vẻ hắn cũng mạnh đấy! Nyohohohoho!”

“Vậy là chúng sẽ đụng độ với ta ở giữa cầu. Và với chỉ một người? Hắn là ai?”

“Tôi đã dùng đôi mắt từ đám thây ma đáng yêu của mình để quan sát hắn. Có vẻ đó là Chugay!”

“Cha, con tin rằng Chugay là người dưới trướng của Marione.”

Leglos nói, và Leowald mở mắt to ra một chút.

“Ta hiểu, vậy là một trong đám《Cruel》đang chỉ huy bên kia.”

“Bọn chúng đã điều đội cận vệ riêng của Chúa Quỷ, đám《Cruel》, ra. Và Marione còn là《Rank 2》. Một người như thế trên tiền tuyến… liệu có lí do gì không?”

“Nyohohoho! Dựa trên những gì thần thu thập được, hắn có mối hận lớn với loài Nhân Thú!”

“Vậy, hắn muốn giết chúng ta với chính tay của mình… Đó chắc chắn là mục đích của hắn.”

Leowald đã nói ngay chốc.

“Nếu chỉ một mình Chugay, thì đám quái vật có thể cầm cự được với hắn, nhưng ta nên làm gì đây?”

“Con sẽ lên.”

“Lenion.”

“Con không thể chỉ ngồi không mãi được. Phải có người nào đó mở đường chứ, đúng không?”

“Chờ đã, Lenion, không có lí do gì mà một hoàng tử phải ra sớm như thế.”

“Aniki, đây là chiến tranh. Nếu muốn thắng, ta phải làm mọi thứ có thể. May mắn là,《Binding》của em là lựa chọn hoàn hảo với những vùng rộng như thế này.”

(Trans: Aniki = anh cả)

Lenion liếc nhìn cây cầu dài và rộng trước mặt.

“Hơn nữa, nếu bọn chúng chỉ là quái vật, thì đánh trúng bọn chúng cũng chả việc gì phải lo, đúng không? Thì, em nghĩ kể cả là lính, thì họ cũng sẽ mãn nguyện nếu hi sinh vì đòn của em thôi.”

Nhìn nụ cười táo tợn của cậu em trai, Leglos nghĩ, ‘Nếu mà nhân từ hơn, thì Lenion có thể là một hoàng tử tốt hơn cả mình rồi, đáng tiếc là....’

Dựa vào trình độ, Lenion cao hơn cậu. Ở vùng đất của Nhân Thú nơi sức mạnh được đặt lên trên tất cả, người thừa kế ngai vàng sẽ là cậu ta. Thất vọng thay, tính cách của cậu ta không được ưa cho lắm.

Cậu ta quá quân phiệt, và cậu không quan tâm đến người khác. Cậu sẽ là một nỗi nhục nếu làm vua.

“Này, ông già, ông tính làm gì? tôi ra được không?”

Nghe lời của Lenion, Leowald nghĩ một hồi.

“… Ta hiểu. Nhưng đợi chút đã.”

Trong khi ông đang nói, đám lính đang quan sát cây cầu bỗng la lớn.

“Chuyện gì!?”

Leowald la lớn, nghĩ rằng có thể bên kia đã có một hành động bất ngờ.

“Bẩm, thưa đức vua, có gì đó ở phía bên kia…”

Nghe lời từ anh lính, tất cả bọn họ liền nhìn qua đó.

“Ý gì khi ngươi nói “cái gì đó”…?”

Họ tập trung quan sát phía bên kia. Và trên cây cầu, có hai vật đang lơ lửng giữa trời.

“Đó là… cái gì…?”

Đó là câu hỏi trong đầu tất cả mọi người.

–

–

–

–

–

“Chuyện gì vậy!?”

Marione hỏi một cách giận dữ. Lý do là vì cái tình trạng xáo xào của đám lính, và cả trại trở nên ồn ào.

“Chugay bị gì sao?”

Đó là thứ mà ông nghĩ đến. Ông đã giao việc xử lí bọn quái vật cho anh ta vì anh ta đã xung phong. Anh ta thất bại rồi ư?

“Kh-không…”

Khuôn mặt của những người lính nhạt đi. Một số thì trơ mặt ra. Giống như là họ đã nhìn thấy thứ khó có thể tin được.

“Tất cả! Nếu có chuyện gì xảy ra, giải thích ngay!”

“V-vângg!”

Tiếng quát của Marione khiến tất cả tỉnh lại. Họ quỳ trước mặt ông và giải thích những sự kiện đã xảy ra. Và sau khi nghe báo cáo, Marione đứng hình.

“Thế nghĩa là sao!?”

“Hii!”

“Tại sao lại như thế!?”

“Tiểu Nhân Khôôôông Biết!”

Đám lính trả lời trong sợ hãi, nhưng không câu nào lọt vào tai Marione nữa. Tâm trí ông đang rối lên vì những gì mình vừa nghe.

Ông đưa mắt nhìn lên khoảng không bên trên cây cầu để xác nhận. Có hai vật đang lơ lửng ở đó.

(T-tại sao… Vụ này nghĩa là sao…?)

Ông nghiến răng, và thì thầm với chính mình.

“Sao hai người đó lại ở đây…?”

–

–

–

–

–

Cả hai bên đều đã nhận ra sự hiện diện của hai vật thể lạ. Họ đều tự hỏi mục đích của hai thứ đó là gì. Hai vật thể bay đến ngay giữa cầu và dừng lại.

Cả hai vật thể là, như bên『Evila』nhìn nhận thì đó là 2 người. Người đầu tiên có một mái tóc vàng óng và mặc một bộ giáp đỏ nhạt. Đó là Eveam. Người thứ hai có một mái tóc đỏ thẫm như máu và mặc một bộ giáp màu đen. Đó là Aquinas. Cả hai người họ có hai đôi cánh to ở sau lưng.

Cả hai nhìn xuống trận chiến phía dưới, giữa đám quái vật xác sống và thuộc cấp của Marione, Chugay. Chugay đã nhận ra cả hai, và kinh ngạc khi thấy rằng người mà anh ta đang cố bảo vệ lại đang có mặt ở trên chiến địa.

“Lùi lại, Chugay!”

Eveam nói, nhưng Chugay không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh không theo kịp được những diễn biến đột ngột này. Anh chưa từng nghe những việc như này sẽ xảy ra, và kể cả khi cô ấy đang đi cùng《Rank 1》Aquinus, Chúa Quỷ xuất hiện như vậy thật sự là quá liều mạng.

“Nếu ngươi không muốn bị liên lụy, thì lùi về mau.”

Với một giọng y chang, Aquinus nói, nhưng với Chugay, Aquinus không phải cấp trên của anh. Anh không nhận lệnh từ người đó. Với anh ta, Marione mới xứng đáng với cái ghế《Rank 1》.

Vì vậy, anh đã làm tốt việc bất tuân lệnh của Aquinus. Nhưng thấy rằng anh vẫn đứng yên, Eveam tức giận cất tiếng.

“Lùi lại mau! Đó là lệnh của Chúa Quỷ đấy!”

“V-vâng!”

Anh hoàn toàn không thể bất tuân lệnh từ Chúa Quỷ. Nếu anh dám, thì trách nhiệm sẽ được Marione hoàn toàn nhận hết. Nhưng dù vậy, nơi nay đã được giao cho anh, nên anh không hài lòng với việc rời đi mà không có lời giải thích nào.

“Ta sẽ giải thích sau. Giờ hãy lùi về nhanh đi! Và truyền lệnh ta, không cho ai tiến vào đây cả!”

Anh hiểu, không phải những gì Eveam nói, nhưng là cái tình huống bất thường trước mặt anh. Anh xác định rằng mình sẽ phải báo cáo lại cho Marione, vì vậy anh dang cánh ra và bay đi.

“Anh sẵn sàng chưa, Aquinus?”

“Vâng.”

Cả hai cúi người xuống và rút 2 thanh kiếm nhỏ ra. Vì lí do nào đó, hai thanh kiếm cắt vào chính cánh tay trái của chủ nhân chúng. Từ hai cánh tay đó, một lượng máu lớn chảy ra. Máu nhỏ đều đặn xuống phía dưới.

2121

“Xin cho thần hỏi lại. Người chắc chắn về điều này, đúng không?”

Aquinus hỏi, và trong khi mặt của cô bắt đầu nhạt đi, Eveam trả lời đầy chắc chắn.

“Đúng, ta đã quyết định rồi.”

Cô giơ cánh tay trái đầy máu của mình lên, và trên đầu cô, một vòng tròn ma thuật lớn xuất hiện. Máu của cô bay vào đó và nhuộm đỏ vòng tròn.

Aquinus bay lên cao, qua khỏi vòng tròn,và hướng tay trái mình xuống dưới mặt đất. Một vòng tròn tương tự xuất hiện trước mặt anh. Cả hai vòng tròn cách nhau chính xác 30m.

Máu của Aquinus cũng được vòng tròn của anh hút vào, và vòng tròn chuyển sang màu đỏ..

Đột nhiên, một tiếng động như là cả mặt đất đang rung chuyển vang lên. Mây đen từ đâu bỗng xuất hiện, bao phủ cả vùng trời, và rồi sấm bắt đầu đánh.

Ở giữa cả hai vòng tròn, một khối đen được hình thành. Nó lớn dần, lớn dần, với sấm đen bao bọc xung quanh.

Và từ hai phía, tất cả mọi người dần nhận ra lí do vì sao mà hai người đó xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cuộc chiến bị gián đoạn

"Lượng mana khủng khiếp này!? Phải chăng đấy chính là quỷ vương ?"

Cùng lúc đó, tại phía doanh trại của Gabranth, chứng kiến những hành động của Iveam và Aquanias, Leglos đoán rằng đó chính là quỷ vương.

"Đúng vậy. Chỉ có kẻ đó mới có một lượng lớn mana như vậy." (Leglos)

Cảm nhận một lượng mana khổng lồ như thế đang ở ngay trước mặt, Leglos cảm thấy có gì đó không ổn, bàn tay anh ta tự nhiên đẫm mồ hôi.

"Nyohohohoho! Giờ thì mọi chuyện tệ rồi đây!" (Yuhito)

"Cái gì tệ cơ Yuhito tiên sinh ? Có phải vì bọn chúng sẽ bắn về hướng này không?" (Lenion)

Yuhito khẽ lắc đầu.

"Không không. Nếu trong trường hợp đó, chúng có thể gần như tiêu diệt chúng ta. Nhưng chúng chỉ dừng lại ở giữa cầu!" (Yuhito)

"...Vậy ý ngươi là…!?" (Leowald)

Vua Leowald giật mình như Yuhito xác nhận những gì mà gã muốn nói.

"Chính xác. Thần sợ rằng là chúng sẽ..." (Yuhito)

"Để sử dụng lượng lớn ma thuật như vậy... Không thể nào!? Không, nhưng mà..." (Marione)

Về bên phía Evila, người đầu tiên nhận ra là Marione.

"Không thể tin được, sao Chúa quỷ có thể làm thế được ?!?..." (Marione)

Trong số các binh sĩ, có những người cảm thấy choáng trước lượng mana to lớn như vậy. Họ không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nhưng họ đang vô cùng xúc động khi chứng kiến sức mạnh của một trong những người mà họ đang bảo vệ.

Tuy nhiên, Marione đứng bên cạnh lại đang cực kỳ lo lắng. Nếu hai người bọn họ làm đúng những gì mà ông đang nghĩ họ sẽ làm, Marione chắc chắn sẽ ngăn cả 2 người kia. Tuy nhiên, giờ thì không còn cách nào để ngăn chặn họ nữa. Những người lính bắt đầu xin chỉ đạo từ Marione.

Ông ta chỉ có thể nghiến răng và gằn giọng nói…

"Chết tiệt, hai người đó sẽ..." (Marione)

"Họ cần phải phá hủy cây cầu đó." (Hiiro)

Hiiro đưa ra câu trả lời cho cậu hỏi của Rarashik. Arnold và Muir chỉ biết há hốc mồm.

"Oh, và suy đoán của cậu là gì?" (Rarashik)

"Nếu họ phá hủy cây cầu sau đó giống như cô nói, nó không thể nào chấm dứt chiến tranh, nhưng nó sẽ trì hoãn điều đó." (Hiiro)'

"Ý cậu là gì?" (Arnold)

Arnold hỏi trong khi nhíu mày.

"Thế này nhé, cây cầu đó là thứ duy nhất kết nối hai lục địa, phải không?" (Hiiro)

"...À!!" (Arnold & Muir)

Cả Arnold và Muir dường như đều hiểu những gì mà cậu nói.

"Ta hiểu rồi! Phá hủy cây cầu sẽ dừng bước tiến của họ!" (Arnold)

"Đúng vậy, và nếu mọi việc suôn sẻ, sau đó giống như là Quý cô sư phụ đây nói, hai bên sẽ buộc phải rút lui mà không có thương vong xảy ra..." (Muir)

Sau đó, Rarashik cười khoái trá và bắt đầu vỗ tay.

"Chức mừng. Cậu đúng là một người thông minh đấy, nhóc mắt kính." (Rarashik)

"Hmph" (Hiiro)

Hiiro không cảm thấy tệ khi được khen, nhưng lại được khen bởi một "cô bé", cậu cảm giác mình đang bị coi thường.

"Không, chờ đã... Họ sẽ chả thu lợi gì nếu họ làm việc đó cả..." (Arnold)

Arnold lẩm bẩm trong khi đang khoanh tay lại. Thấy thế, Muir hỏi.

"Ý của chú là gì ạ?" (Muir)

"Tại vì, bọn họ đang có chiến tranh. Đặc biệt nữa là vì Gabranth là bên bắt đầu trước. Evila sẽ không làm điều gì đó làm mất đi vị thế của họ. Có nhiều tin đồn rằng Evila cũng có âm mưu bắt đầu chiến tranh. Hơn nữa, họ đã tiến tới việc băng qua cây cầu nhiều lần. Cuộc chiến tranh lần này đang biến thành một sự kiện có lợi cho Evila." (Arnold)

"Ờ ha, đúng rồi…." (Muir)

"Nó giống như tôi đã nói, phải không? Về mặt lý thuyết, nó có thể. Nhưng không có lợi gì cả, và một ai đó có thể phá hủy cây cầu lớn như vậy... Ngay cả nếu có ai đó có thể làm được, người đó sẽ dùng gần như hết tất cả sức mạnh của mình, vì vậy trong khi về mặt lý thuyết thì có thể, nhưng thực tế không có ai sẽ làm điều đó." (Arnold)

Cây cầu Gedult từng bị phá hủy nhiều lần bởi lũ quái vật, vì vậy nó được xây dựng rất chắc chắn sao cho những chuyện như vậy sẽ không thể xảy ra lần nữa.

Cây cầu có thể bị hư hại, nhưng để phá hủy hoàn toàn cây cầu là chuyện rất khó và không có lý do gì để làm việc đó, vì vậy chỉ có phương pháp để làm việc này đã được trình bày.

"Well, nếu Evila có lí do để không muốn chiến tranh, và lợi ích từ việc phá hủy cây cầu lớn hơn những gì mất đi cây cầu thì họ sẽ làm" (Rarashik)

Tuy rằng Rarashik nói vậy, nhưng họ không tin sẽ có một người nào đó trong Evila có lý do để không chiến đấu.

"Ra là như vậy... Vậy thì cuộc chiến này không thể ngăn chặn nữa rồi..." (Arnold)

Arnold lẩm bẩm, và Muir thì thể hiện một bộ mặt buồn chán.

"Có thể sẽ có phép màu xảy ra... Nhưng, thế giới này không phải là một nơi dễ dàng như vậy." (Rarashik)

Lắng nghe những câu nói mang đầy tính triết lý của Rarashik, Arnold và Muir càng xuống tinh thần hơn, nhưng Hiiro đã nghĩ đến một điều gì khác.

"Evila, chắc chắn là có lý do mà họ không tấn công mặc dù họ mạnh mẽ hơn. Nếu lý do đó là ... Không, tôi tự hỏi rằng..." (Hiiro)

Nếu lý do có liên quan đến việc né tránh chiến tranh, nó không nhất thiết có nghĩa bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra với cuộc chiến này. Mặc dù các khả năng không vượt ra ngoài phỏng đoán của Hiiro, mọi chuyện sắp xảy ra sẽ là câu trả lời.

"Bắt đầu giải phóng nó nào Aquinas!" (Iveam)

Iveam, người đã tạo ra vòng tròn ma thuật khổng lồ, tiếp tục đẩy phép thuật vào từ cánh tay đang bị thương của cô.

"Được rồi." (Aquinas)

Tiếp theo là Aquinas, người đã truyền vào một lượng lớn phép thuật. Khối màu đen xuất hiện to hơn, lấp đầy khoảng trống giữa hai vòng tròn ma thuật.

"Làm đi, Aquinas!" (Iveam)

Sau tiếng hét lớn, một khối phi vật chất đen quấn lấy 2 vòng tròn ma thuật như thể bao trùm lấy cả 2 người bọn họ.

2121

"Hãy nuốt chửng vật này bóng tối bất tận! !

Ruỳnh Ruỳnh Ruỳnh Ruỳnh..Ầm ầm ầm ầm!

Khối đen bắn đi với một tốc độ kinh khủng về hướng cây cầu.

Ngay lập tức .

Lũ quái vật trên cầu bị hút vào khối đen...

Khối đen chạm vào cây cầu và ngay lập tức nó bao bọc xung quanh 30km của nó.

Và một vài giây sau đó, cây cầu Gebult khổng lồ biến mất không một dấu vết, như thể nó chưa từng tồn tại

Bầu trời đột nhiên sáng hơn. Không có thương vong của cả hai bên. Chỉ có con đường kết nối họ với nhau biến mất. Chỉ thế thôi.

"Ư ư ư..." (Eveam)

Đôi cánh trên lưng Iveam biến mất và cô bắt đầu rơi xuống. Tuy nhiên, Aquinas xuất hiện và đỡ được cô.

"Có vẻ, ta đã dùng quá nhiều máu..." (Eveam)

"..." (Aquinas)

Khuôn mặt của cô trông nhợt nhạt, nhưng cô cảm thấy hạnh phúc vì cô đã có thể theo đuổi đến cùng những gì mà cô muốn làm. Aquinas đỡ cô lên vai cô và rời khỏi nơi đang ở. Khá bất ngờ!

Chíuuuuuuuuuuuuuu!

"!?" (Aquinas)

Một cái gì đã bắn về phía họ từ hướng của Gabranth. Aquinas ngay lập tức né tránh . Nó trông như là một ngọn giáo, nhưng càng ngạc nhiên hơn bởi vì nó là một ngọn giáo.

(Nếu có ai đó có thể ném một ngọn giáo từ đó, nó có thể là ...) (Aquinas)

Nghĩ vậy, Aquinas tập trung đôi mắt của anh ta về phía Gabranth. Chỗ anh ta và Eveam đang ở bây giờ là khoảng 15km về phía lực lượng của Gabranth. Ném một ngọn giáo chính xác từ khoảng cách đó là điều không tưởng. (Editor note: hầy, tên lửa dẫn đường ấy mà :trollface:)

Ngọn giáo bay với một tốc độ kinh người. Aquinas chắc chắn nếu cây giáo đó mà đâm trúng thì anh ta sẽ bị thương nặng, nguy cơ tử vong cũng không phải là không thể xay ra. Chỉ có một người mà Aquinas biết là có thể tung ra đòn đánh như vậy.

"... Nhân thú vương Leoward hả" (Aquinas)

"Chết tiệt! hắn ta né được nó!" (Leowald)

Leowald thốt ra những lời đó trong khi nhăn mặt tức tối. Ngay cả đối với một siêu nhân như ông thì khoảng cách đó quá xa và ông ta khó có thể đánh trúng mục tiêu của mình.

(Editor note: mịa thằng cha này chỉ cần nheo mắt mà aim xa được 15 km thế này, thế lúc nó tia gái thì ntn nhỉ ?!?)

"Làm sao mà ngươi dám... Làm sao mà ngươi dám! Evilaaaaaa!" (Leowald)

Leowald ngửa mặt lên và hét lớn.

Gabrath tập hợp lực lượng của họ để chiến đấu ngày hôm nay. Họ đã lập ra một kế hoạch, xác định rằng họ có thể diệt sạch Evila lần này, và quyết định chiến tranh.

Mặc dù vậy, kẻ thù của họ rời khỏi nơi đó trước khi cuộc chiến bắt đầu. Họ thậm chí còn không nghĩ một điều như vậy sẽ xảy ra.

"Nếu là như thế này, người ta có thể nghĩ rằng bọn chúng thực sự muốn đàm phán hòa bình." (Leglos)

Lenion nghe thấy anh trai lẩm bẩm như vậy liền nói.

"Em nghĩ đây là một cái bẫy của chúng. Lũ Evila đàm phán hòa bình à, nực cười!" (Lenion)

Nó không phải chỉ với các Humas. Evila cũng đã gửi một thư đình chiến đến Gabranth. Tất nhiên nó không được người Gabrath xem xét nghiêm túc đến bây giờ, nhưng với những gì đã xảy ra ngày hôm nay họ đã có thể xác định được ý định đằng sau hiệp ước.

"Bọn chết tiệt! Có giỏi thì đánh đi xem nào! Bọn Evila rác rưởi!" (Leowald)

Mọi người chỉ dám đứng nhìn vua Leowald đang nộ khí xung thiên, thét lên đầy tức giận

"Dù sao đi nữa, chúng ta cũng cần phải bàn xem làm gì tiếp theo. Giờ thì ngăn cha lại đã Lenion." (Leglos)

"Chậc, mệt vãi lông nách ." (Lenion)

Hai người bước ra để ngăn Leoward đang xả nộ khí của mình lên mặt đất và những tảng đá gần đó. Sau khi quan sát 2 hoàng tử, Yuhito nhìn về phía Eveam và Aquinas đang bay đi,với một nụ cười trên khuôn mặt.

(Nyohohohoho! Kết thúc khó tin thật. Có vẻ như ta cần phải nhanh chóng hoàn thành 'thứ đó'. Nyohohohoho!) (Yuhito)

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cuộc họp ở vương quốc quỷ

Marione: "Chính xác thì 2 người đang cố làm gì vậy?!"

Marione, #2 trong tức tối đập bàn hét lớn

Sau khi Aquinas và Eveam phá hủy cầu Gedult, toàn bộ cùng với chúa quỷ Eveam tập trung tại phòng họp trong lâu đài [Xaos]. Eveam tổ chức cuộc họp này để nói rõ lý do đằng sau hành động vừa rồi đến toàn thể .

Marione: "Thưa quỷ vương ... người sẽ cho chúng thần một lời giải thích thỏa đáng chứ ạ?"

Nhìn Marione tức tối đến mức mặt mũi đỏ rực lên, #5 Shublars , vừa cười vừa nói:

Shublars: “Từ từ đã nào~ đừng nóng lên quá chứ, được không? Tôi chắc chắn rằng nữ hoàng sẽ giải thích cho chúng ta."

Khi nghe những lời đó, Marione quay sang nhìn Shublars một cách bực tức. Tuy nhiên, ông nhận ra rằng nếu ông tiếp tục nói thì cuộc họp sẽ không thể bắt đầu. Và như vậy, Marione miễn cưỡng tự kiềm chế. Ngồi xuống ghế, Marione nhìn Aquinas đang ngồi bên cạnh ông ta với ánh mắt thù địch. Tuy nhiên, Aquinas nhắm mắt lại và mặc kệ điều đó.

Sau khi xác nhận mọi người đều đã trật tự, Eveam bắt đầu nói.

Eveam: "Trước hết, ta phải xin lỗi tất cả mọi người đối với bất kì sự nghi ngờ nào. Đặc biệt là Marione, ta xin lỗi vì không thông báo cho ông về những hành động của chúng ta."

Lý do cho việc giữ kín kế hoạch của họ quá rõ ràng. Bất kì ai cũng có thể nhìn ra lý do. Nếu Marione biết kế hoạch của họ, ông chắc chắn sẽ phản đối. Vì vậy, cần phải có thời gian thuyết phục ông về kế hoạch của họ. Trong trường hợp xấu nhất, họ sẽ không thể thực hiện kế hoạch của họ đúng thời gian.

Nếu những tin tức về kế hoạch kì lạ nhằm phá hủy cây cầu được lan truyền ra trước, thậm chí sẽ khiến lòng quân rối loạn. Ngoài ra, các Gabranth sẽ biết trước về kế hoạch của họ, họ có thể có biện pháp để ngăn chặn nó.

Chính vì điều này mà Eveam chỉ muốn bàn riêng với Kiria, và Aquinas về kế hoạch của mình.

Greyald: "Nhưng ngài không nghĩ là làm quá việc đó lên sao? Ý tưởng của bệ hạ đã được đưa ra trong lần họp trước. Bằng cách phá hủy cây cầu, ngài sẽ có thể trì hoãn chiến tranh trong khi ngăn chặn bất kì mối nguy hiểm sẽ xảy đến cho Evila."

Greyald nói xong, [#6] của , Shublars nói tiếp những suy nghĩ của riêng cô.

Shublars: "Nói về điều đó, không phá hủy cây cầu là mâu thuẫn với lý lẽ của bệ hạ?"

Greyald: "Đúng vậy. Đó chính xác là những điều mà Shublars nói. Cây cầu đó là thứ duy nhất kết nối hai chủng tộc với nhau. Không phải phá hủy nó đồng nghĩa với việc bệ hạ từ bỏ việc đưa 2 chủng tộc đến gần nhau hơn sao?."

Điều mà Eveam mong muốn là một thế giới nơi mà tất cả mọi người sẽ hạ vũ khí xuống và sống hòa hợp với nhau. Eveam không chỉ muốn hòa bình, cô còn muốn mọi chủng tộc chung sống hòa bình với nhau

Trong một thế giới mà các chủng tộc căm ghét nhau, cây cầu là biểu tượng còn lại như một sợi chỉ kết nối hai chủng tộc. Miễn là cây cầu còn tồn tại, vẫn còn hy vọng rằng các nước cuối cùng cũng có thể đối xử với nhau như là hàng xóm láng giềng.

Tuy nhiên, Eveam đã quyết định cắt đứt sợi chỉ đó. Cây cầu biến mất đồng nghĩa với chiến tranh sẽ bị chặn lại, nhưng cùng với đó, phía Nhân thú

Gabranth đã tốn rất nhiều công sức và thời gian chuẩn bị cho cuộc chiến này, và Nhân thú cũng là tộc rất coi trọng sức mạnh. Với việc chặn đứng cuộc chiến, đồng nghĩa với việc Evila coi thường Gabranth. Quá rõ ràng, cơ hội để 2 chủng tộc hòa giải với nhau giảm đáng kể

Trong thực tế, Gabranth sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho Evila vì dám chạy trốn khỏi ngay trong giai đoạn mở màn của cuộc chiến.

Shublars: "Chúng hủy hoại hết công sức của chúng ta !"... đây có lẽ là những gì mà người Gabranth đang nghĩ tới. Haa~"

Lời nói của Shublars khiến Eveam cảm thấy khó chịu. Đó là điều mà Eveam đã không tính tới trong phương án này. Tuy nhiên, để ngăn chặn sự bùng nổ của chiến tranh, cô không thể nghĩ ra cách nào khác.

Marione: "Kể cả lực lượng của chúng ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng! Và tất cả những công sức đó bị phá sập bởi bệ hạ chỉ với một đòn!"

Marione một lần nữa đưa ra những lời nhiếc móc dồn nén trong ông.

Eveam: "... Ta không có gì để nói nữa. Tuy nhiên, tất cả những gì mà ta muốn làm là bảo vệ Evila!"

Marione: "Bảo vệ Evila ?!? Bất kể lũ người thú đấy có sức mạnh gì đi chăng nữa, Evila vẫn sẽ là những người chiến thắng!"

Eveam: "Ý ta không phải là thế."

V2 f

Marione: "…hả?"

Eveam: "Nếu chúng ta đã đi đến chiến tranh, chúng ta có thể thực sự có thể là những người chiến thắng như Marione nói. Chúng ta luôn tự hào về sức mạnh vô song mà chúng ta có."

Marione: "Vậy thì tại sao!?"

Eveam: "Cho dù với sức mạnh của chúng ta ... rất nhiều máu sẽ đổ, đúng không nào?"

Marione: "Hừm, những gì bệ hạ vừa nói quá ngây thơ! Chúng ta đang nói về một cuộc chiến tranh! Đó là điều hiển nhiên khi máu sẽ phải đổ!"

Eveam: "Đó không phải những gì mà ta muốn!"

Eveam gay gắt phản đối. Cả căn phòng rơi vào im lặng

Eveam: "Không chỉ sẽ có thương vong, mà còn cả hàng đống xác chết của cả hai phía. Chúng ta sẽ không thể kết thúc cuộc chiến này mà không có thương vong!"

Marione: "Điều đó là chắc chắn, tất cả những gì chúng ta cần làm là chiến thắng phải không?! Mọi người đều muốn xả thân ở tiền tuyến và chiến đấu đến cùng vì vương quốc này!"

Eveam: "Mạo hiểm cuộc sống với một cuộc chiến tranh vô nghĩa với những hiểu lầm là hoàn toàn vô lý!"

Marione: "..."

Eveam rõ ràng không có ý định chiến đấu. Tuy nhiên, những chủng tộc khác muốn đặt dấu chấm hết cho Chúa quỷ của Evila khi họ hiểu lầm rằng Demon Lord muốn tiêu diệt bọn họ.

Eveam: "Thời đại của vị vua cuối cùng đã trôi qua. Chúng ta được giao phó nhiệm vụ xây dựng tương lai của chúng ta. Tại sao các chủng tộc khác không hiểu? Một thế giới bị tàn phá không đáng để cai trị. Các bậc cha mẹ; anh chị em; bạn bè; những người yêu thương... tại sao chúng ta không thể sống trong thế giới hòa bình với những điều tuyệt vời như vậy? "

Marione: "Ngây thơ, QUÁ NGÂY THƠ! Thưa bệ ha, ngài hoàn toàn không biết gì về tình hình hiện tại của các lục địa về vấn đề này! Thần hiểu rằng một trong những người gây ra ngọn lửa hận thù giữa các chủng tộc không ai khác chính là vị vua cuối cùng! Tuy nhiên, ngọn lửa đã biến thành một cuộc chiến tranh. Để bảo vệ các Evila, không, để bảo vệ gia đình của chúng ta, chúng ta không có sự lựa chọn ngoài cầm vũ khí lên và chiến đấu!"

Eveam: "Nếu chúng ta châm ngòi, vậy thì phải có cách để chúng ta dập tắt nó!"

Marione: "Và thần nói rằng cách duy nhất để xóa bỏ ngọn lửa đó là sức mạnh! Ngọn lửa này không yếu đến nỗi như là có thể dập tắt bởi những lời nói không suy nghĩ từ bệ hạ nói ra! Nếu chỉ nói là được, thì những kẻ có cùng suy nghĩ với bệ hạ đã đến đây để bắt đầu đàm phán rồi! Và thực tế chả có tên quái nào đến cả, có nghĩa là chúng đã chọn cách chiến đấu! Hận thù tích lũy chồng chất, hận thù này không dễ bị phá bỏ dễ dàng như vậy đâu, thưa bệ hạ!

Khi hai người đang cãi nhau, Aquinas là người duy nhất cố gắng để xen vào cuộc trò chuyện.

Aquinas: "Thôi đi, cả hai người."

Eveam: "Aquinas..."

Marione: "Ngươi là ai mà nói như vậy!? Ngươi đang ở vị trí giống với nữ hoàng quá đấy! "

Aquinas: "Nói như thế là quá đáng rồi đấy, ta cảnh báo ngươi."

Marione: "Cái quái..."

Aquinas trừng mắt nhìn Marione với một áp lực kinh khủng, áp đảo ông ta.

Aquinas: "Nếu ngươi nói thêm một lời nào nữa, nó sẽ được coi như là một lời xúc phạm đến bệ hạ."

Marione: "Hừ..."

Chắc chắn, kể cả với cái đầu nóng của mình, Marione cũng biết những lời nói chỉ trích hành động của Eveam là ngu ngốc sẽ bị coi là phỉ báng về phía hoàng tộc. Ngay cả vị trí của Aquinas cũng cao hơn. Anh ta chắc chắn sẽ không tha thứ nữa cho lời nói hỗn xược của Marione.

Shublars: "Anh ta nói đúng đấy, ông biết đấy~~ Tại sao ông không làm nguội cái đầu của mình một chút đi hả Marione?"

Chấp nhận lời nói nhẹ nhàng của Shublars, Marione thở hắt mạnh ra "HỪ" khi ông cố gắng kiềm chế bản thân mình lại.

Shublars: "Tốt rồi, tôi nghĩ rằng cả cảm tính của nữ hoàng và lý tưởng của Marione đều có giá trị của nó. Tuy nhiên, cây cầu đã biến mất và, trên hết, thời gian đã hết. Với cả, thay vì bực bội nói ra những lời chỉ trích về những điều đã xảy ra, sao không bắt đầu suy nghĩ về những gì sẽ xảy ra từ bây giờ hoặc thứ gì đó?"

Cả Eveam lẫn Marione đều không thể phủ nhận lập luận của cô .

Shublars: "Vậy thì, nữ hoàng? Ngài có suy nghĩ về những gì sẽ phải làm bây giờ, phải không?"

Eveam: "Tất nhiên. Đó chắc chắn là các Gabranth sẽ đến với một phương pháp khác để thử và tấn công chúng ta lần nữa. Thời gian chúng ta có trước khi xảy ra là quý giá."

Shublars: "Đúng vậy~"

Eveam: "Trong thời gian này, chúng ta phải làm cho Gabranth nghĩ rằng không thể nào tấn công chúng ta được nữa."

Thật vậy, nếu có một cách để ngăn chặn Gabranth tấn công, sẽ không còn có bất kỳ cuộc phát động tấn công nhằm chống lại Evila nữa. Tuy nhiên, khi cô thực hiện đề nghị của cô, mọi người trong phòng quắc mắt nhìn Eveam nghi ngờ.

"Có một phương pháp như vậy tồn tại à?"

Eveam lặng lẽ nhắm mắt cô khi cô mở miệng ra để nói chuyện.

Eveam: "Evila chúng ta sẽ hình thành liên minh với Humas."

Tại thời điểm đó, bầu không khí trong phòng bị đóng băng ngay lập tức. Mọi người trong phòng đều nghi ngờ đôi tai của họ. Họ không thể tin rằng trong một giải pháp như vậy sẽ được phát ra từ miệng cô.

Marione: "Ngài đang nghĩ cái gì mà lại nói ra như vậy thưa nữ hoàng?"

Marione lại một lần nữa thất bại trong việc kiềm chế bản thân khi ông lên tiếng.

Eveam: "Ta sẽ lặp lại điều đó bao nhiêu lần nếu cần thiết. Evila sẽ hình thành một liên minh với Humas. "

Marione: "Thật vô lý! Ngài đang nghĩ cái gì mà lại nói ra như vậy!? Trong khoảng thời gian của cuộc họp này, ngài đã nói những điều không thể hiểu nổi, nhưng một liên minh với Humas ư!? Đừng đùa nữa!"

Eveam: "Ta hoàn toàn nghiêm túc!"

Marione: "Cái..."

Eveam: "May mắn là trong cuộc chiến tranh này, Humas là người ngoài cuộc nên chắc chắn… không, ít nhất, cũng có thể đồng ý để trở thành đồng minh của Evila."

Marione: "... ngài đang cố nói điều gì vậy?"

Eveam: "Một bức thư."

Marione: "Thư? Aa, ý ngài nghĩa là bản hiệp ước hòa bình đã được gửi đi nhiều lần, nhưng không bao giờ nhận được một lời hồi âm?"

Mặc dù lời nói của Marione có chứa một vài từ chế nhạo, Eveam bắt đầu giải thích mà không cần quan tâm đến.

Eveam: "Chính nó. Do các sự kiện của cuộc chiến trước đó, sự tin tưởng đã bị dao động đáng kể. Có lẽ là do thực tế rằng họ đã bị phản bội sau khi họ tin vào nó."

Các Humas đã có kinh nghiệm bị dính bẫy vì bức thư cho nên họ nghi ngờ điều đó. Tất nhiên, điều này đã xảy ra trong triều đại của vị vua trước.

Eveam: "Tuy nhiên, nhờ vào những hành động của chúng ta, tôi tin rằng ý định của chúng ta không mong muốn xung đột đã được truyền đến họ. Ít nhất, họ sẽ có một số nghi ngờ về hành động của chúng ta."

Chắc chắn, vua Rudolph vị vua của Humas đã dành thời gian của ông trên ngai vàng để đánh giá đúng hoàn toàn của bản hiệp ước hòa bình.

Eveam: "Trong trường hợp đó, tùy thuộc vào hoàn cảnh, chúng ta có thể mở một cuộc đàm phán với họ."

Marione: "Một cuộc đàm phán... ngài vừa nói ư?"

Eveam: "Aa, tất nhiên một cuộc đàm phán được chấp thuận, ta có kế hoạch để đi tới thế giới loài người."

Marione: "Không thể nào! Nếu ngài chấp nhận một điều như thế này, lần này chúng ta sẽ là người bị gạt!"

Eveam: "Aa, ta thừa biết rằng chúng ta có thể bị phản bội."

Marione: "Vậy thì!?"

Eveam: "Tuy nhiên, nếu ta không chấp nhận rủi ro, chúng ta sẽ không bao giờ lấy lại được lòng tin của họ."

Marione: "Hừừừừừ ..."

Nhìn đôi mắt u sầu của Eveam, Marione cuối cùng đã hiểu được rằng Eveam hoàn toàn nghiêm túc.

Eveam: "Tất nhiên, ta sẽ hết sức chú ý. Ta sẽ lo việc điều tra hoạt động bên trong thế giới con người cũng như thực hiện theo cách của ta để đến hội nghị."

Marione: "Nhưng ngay cả như vậy!"

Đúng, nếu họ cố gắng tổ chức một đàm phán, họ phải chịu rủi ro. Số lượng hộ tống cô có thể mang theo sẽ bị hạn chế. Nó cũng có thể là cô sẽ bị bao vây và bị phục kích bởi toàn bộ lực lượng của Humas. Dù sao đó là lãnh thổ của họ.

Thành thật mà nói, gửi lãnh chúa của họ đến một nơi nguy hiểm như vậy thật là điên rồ.

Marione: "Ngài có nhận ra là ngài là Chúa quỷ không vậy?"

Trong một cố gắng để loại bỏ sự nghi ngờ của họ, Eveam trả lời với một nụ cười nhỏ.

Eveam: "Đúng vậy, Ta là chúa quỷ. Đó là lý do tại sao ta sẽ không nao núng khi đối mặt với cái chết."

"..."

Chấp nhận những lời đó, mọi con mắt lặng lẽ quay về phía cô.

Eveam: "Ta không quan tâm nơi đó nguy hiểm thế nào. Ta sẽ lê mình qua bùn đất. Ta thậm chí sẽ bò bằng tay và đầu gối của ta. Nếu đó là vì lợi ích của Evila, ta sẽ sẵn sàng đi bộ qua thung lũng chết."

Marione luôn luôn nghĩ rằng Eveam là một cô gái ngây thơ có trí thông minh của một cô bé. Một kẻ ngốc từ chối nhìn vào thực tế trước mắt cô, mà đầu chỉ toàn chứa đựng những lý tưởng màu hồng.

Marione: (Một tên ngốc chỉ có thể tiến lên theo cách của một tên ngốc, chắc vậy ...)

Mắt Eveam không hề có bất kì sự do dự. Cô nói thành lời sự nghiêm túc và không thể lay chuyển của cô. Cách suy nghĩ của cô vẫn còn non nớt. Lời tuyên bố của cô không giống như một vị vua ban hành mệnh lệnh. Được chọn ngay lập tức làm người thừa kế vị vua cuối cùng qua đời đột ngột, người ta chỉ có thể nói rằng cô ấy vẫn là một cô gái ngây thơ.

Marione: "... Thần xin lỗi, nhưng thần không thể chấp nhận được. Ngài đối xử với sinh mạng của ngài quá dễ dàng."

Eveam: "Ta biết. Tuy nhiên, ta phải trải qua với điều này. Bởi vì ta tin rằng ta có thể thay đổi tương lai. Nếu ta không làm điều này, ta chắc chắn rằng ta

sẽ chìm trong sự hối hận vì điều đó."

Cô sẽ không bao giờ cho phép cuộc chiến vô nghĩa này lại xảy ra một lần nữa. Cô đã nghỉ ngơi đủ lâu.

Marione: "Cuối cùng, tất cả phụ thuộc vào Humas, mặc dù."

Eveam: "Aa, tốt thôi, cho đến khi chúng ta nhận được sự đồng ý từ Humas, hãy nói lên bất kì điều gì mà mọi người còn chưa chắc chắn. Trừ khi chúng ta rõ ràng về kế hoạch này, cuộc đàm phán sẽ là vô dụng."

Shublars: "Thần thấy~ Ngay cả nếu chúng ta hình thành một thỏa thuận ngừng chiến với Humas, họ sẽ không nhất thiết phải can thiệp vào cuộc chiến giữa Gabranth và Evila, phải không~?"

Eveam quay lại với cái gật đầu về phía những lời của Shublars.

Greyald: "Nhưng ngay cả như vậy, thần nghi ngờ rằng liệu Gabranth sẽ chỉ im lặng mà không làm bất cứ điều gì. Họ có thể làm điều gì đó bất ngờ? Và cũng có thể, những nhà nghiên cứu có thể biết cách khác để đến Demon World... "

Những gì mà Greyald nói cũng đúng. Ngay cả khi họ có được thời gian, nó sẽ không làm cho Gabranth ngồi yên và không làm gì cả. Về cơ bản, họ chỉ có một khoảng thời gian giới hạn.

Eveam: "Đúng như những gì mà Greyald nói. Kiria, hãy chuẩn bị thư nhanh lên, xin ngươi đấy"

Kiria: "Như ngài muốn."

Kiria, người đã âm thầm đứng bên cạnh Eveam suốt toàn bộ cuộc họp, kính cẩn cúi đầu xuống.

Eveam: "Cuộc họp hôm nay kết thúc tại đây. Nếu tình hình thay đổi, sau đó ta sẽ ngay lập tức mở một cuộc họp khác. Giải tán."

Đáp lại lời cô, [Cruel Brigade] rời khỏi phòng. Những người còn lại một lần nữa là Aquinas và Ornoth.

Ornoth: "Có vài điều mà tôi muốn thảo luận với cậu, Aquinas."

Ornoth muốn nghe suy nghĩ của người bạn của anh ta - Aquinas nhiều hơn về việc phá hủy cây cầu.

Aquinas: "Tôi cảm thấy tệ cho cậu. Nó có vẻ như một số cấp dưới của Marione đã rình mò việc của cậu."

Ornoth: "Đúng. Marione dường như có chút niềm tin vào tôi."

Aquinas: "Ừ, nếu nó gây phiền phức cho cậu, tôi sẽ cố gắng xử lý nó."

Ornoth: "Không, làm ơn tha cho tôi. Nếu cậu cảm thấy thích làm gì đó, thì xin vui lòng làm điều đó một cách kín đáo."

Ornoth nói trong khi cười thầm chính bản thân mình.

Ornoth: "Trong mọi trường hợp thì, cậu nghĩ sao về quyết định của nữ hoàng?"

Aquinas: "Liên minh ư?"

Ornoth: "Đúng vậy. Cậu không nghĩ rằng có chút thiếu thận trọng ư?"

Aquinas: "Ngay cả nếu đó là thiếu thận trọng, nó không phải là không thể... rõ ràng rồi."

Ornoth: "...tôi hiểu."

Trong một khoảnh khắc, Ornoth cảm thấy trống rỗng. Đúng là nếu hiểu được ý nghĩa của các từ đó, thiếu thận trọng có nghĩa là khả năng thành công vẫn tồn tại.

Ornoth: "Tuy nhiên, một liên minh, hừm ... Gabranth chắc chắn sẽ không giữ im lặng."

Aquinas: "Đúng."

Ornoth: "Và ngay cả như vậy, không phải Humas muốn đánh bại Evila chúng ta đến mức triệu hồi anh hùng sao?"

Aquinas: "Aa."

Ornoth: "Aquinas, bạn của tôi, cậu nghĩ rằng kế hoạch này sẽ thành công ư?"

Aquinas: "...tôi không thể nói trước điều gì. Tuy nhiên-"

Ornoth: "Tuy nhiên?"

Aquinas: "Nhiệm vụ của chúng ta là bảo vệ Chúa quỷ. Thậm chí nếu... chúng ta sẽ phải hi sinh tất cả những thứ khác."

Ornoth: "...tôi thực sự không hy vọng điều này sẽ xảy ra. Thậm chí tôi không muốn liều lĩnh lấy đi cuộc sống của người khác."

Aquinas đứng dậy và bắt đầu bước đi, anh đột nhiên dừng lại.

Aquinas: "Nữ hoàng của chúng ta đã phạm rất nhiều sai lầm. Tuy nhiên, cô vẫn là chúa quỷ của chúng ta. Chúng ta không thể cho phép cô ấy có bất cứ mệnh hệ, phải không nào."

Ornoth: "Lẽ dĩ nhiên."

Như vậy, hai người rời khỏi phòng họp.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Khả năng của Rarashik

“Để vụ đó qua một bên, giờ vào vấn đề chính đi”

Rarashik nghiêng đầu nói, và nhìn thẳng vào cả ba trong khi ngồi xuống.

“Cả ba đến đây để nghe về cuộc chiến?Tuy nhiên, đó không phải là lí do chính, đúng không?”

“Aa. Thật ra, đệ tử có một việc muốn thỉnh cầu sư phụ.”

“Nhờ? Việc gì?”

“Là về cô bé này…”

Arnold đặt tay mình lên đầu Muir.

“Tên cô bé là Muir, đúng không? Vậy chuyện gì?”

“Đệ tử muốn người chỉ dạy cho cô bé.”

“Eh-?”

Muir la lên ngạc nhiên. Không phải vì cô bé phản đối ý tưởng đó, nhưng vì cô đã không dám mơ về việc sẽ được thầy của Arnold dạy.

“Nah, vụ này tốn sức quá.”

Vai Muir chùn xuống sau khi nghe Rarashik từ chối.

“Sao người có thể, sư phụ!? đệ tử xin người! Đệ tử đã rất khó khăn để lấy mật ong cho người mà. Thứ mật ong mà người thích. Thứ mật ong để ngâm rượu…”

“Thì..Cái này và cái đó không liên quan gì cả. Đầu tiên, ngươi không nghe ta và bỏ đi. Rồi đột ngột quay về với một đứa trẻ. Và giờ, ngươi muốn ta chăm đứa trẻ đó!? Đùa ta à!?” (Trans: nghe cũng oái ăm đó chứ)(Editor: nghe như kiểu bà ngoại mắng con gái đi với giai xong vác bụng bầu về á :v)

Arnorld hoàn toàn không thể cãi lại. Tất cả những điều đó là thật, không thể chối cãi được. Nhưng, với khả năng của Rarashik, Muir chắc chắn sẽ trở nên rất mạnh dưới sự hướng dẫn của cô ấy.

“Lúc đó đệ tử còn trẻ và thích mạo hiểm… đệ tử chủ yếu muốn thử sức mình.”

“Ta đã đoán ngươi sẽ nói vậy. Sau cùng, ngươi vẫn trẻ trâu như thường.”

“K-kể cả khi nhìn như vậy, đệ tử đã mạnh hơn nhiều rồi đó chứ! Người có thể tự kiểm chứng”

“Hô~?”

Mắt Rarashik ngay lập tức liếc lên. Cảm thấy một bầu không khí không ổn chút nào tỏa ra từ cô, Arnold bắt đầu run.

“Ta sẽ đồng ý với một điều kiện.”

“Đ-điều kiện… ạ?”

“Aa. Đấu thử với ta. Nếu có thể đụng ta trong cuộc đấu thử, kể cả khi chỉ là vết xước nhỏ, thì ta sẽ đồng ý.”

“Chỉ…một vết xước?”

“Aa, dĩ nhiên, ta cũng sẽ chấp không chủ động làm gì cả.”

Nghe vậy, Arnold nghĩ nếu dùng hết sức, chắc chắn anh ta có thể chạm đến cô. Tuy nhiên, hi vọng của anh đổ vỡ khi nghe Rarashik giải thích tiếp.

“Tuy nhiên, người tham gia sẽ chỉ có duy nhất Muir.”

“…À Rế?”

“Nghe chưa đấy? Cô bé có 3 ngày. Ta sẽ cho phép quý cô nhỏ nhắn này đấu tập với ta trong 3 ngày. Ta không quan tâm bằng cách nào. Chỉ cần ngón tay cô bé xượt qua ta, thì thắng.”

“V-vâng!”

Hiện tại, họ đang ở trong một căn phòng dưới hầm. Một căn hầm mà vô số quái vật và sinh vật được đưa xuống để thí nghiệm. Chắc chắn nó đủ bền và rộng để chịu đựng một cuộc đấu tập đơn giản.

(Không gian này như một phòng gym nhỏ, huh…và, nó còn là một cái hầm. Để làm ra cái phòng như vậy, con thỏ lùn đó cũng rảnh thật…)

(Tr: chibi-usagi = nhóc thỏ chibi)(Editor : con thỏ lùn nghe hay hơn :v)

Hiiro khoanh tay lại và nhìn căn phòng với vẻ khâm phục. Cậu tin rằng để xây cái này phải tốn rất nhiều thời gian.

“Uu, Cậu có nghĩ Muir sẽ ổn không…?”

Có vẻ như Arnold là người lo nhất trong vụ này. Khi Rarashik nói điều kiện ra, Arnold rất bối rối và không biết nên làm gì. Người ngay lập tức đáp lại lời đề nghị, thay vào đó, là Muir.

Không cần nói cũng có thể biết câu trả lời của Muir là “Xin cho con được đấu!” Và đương nhiên, Arnold vô cùng ngạc nhiên, nhưng Rarashik dường như cũng sửng sốt đôi chút. Nhìn thấy bé Muir yếu đuối bỗng hành động táo bạo như vậy thì ai mà chẳng ngạc nhiên.

Rarashik, sau đó, chỉ đơn giản mỉm cười rồi bảo cả đám theo sau cô.

Sức mạnh của Rarashik áp đảo một cách rõ ràng. Kể cả khi trong ở tình trạng bất lợi, thì nó cũng không thuận lợi hơn cho Muir, người mà mới chỉ là một chiến binh tập sự, trong việc để lại một vết trầy lên người một SSS ranker.

Tưởng tượng cảnh Muir rách rưới,liên tục ngã xuống, rồi lại đưa mắt tìm kiếm trong vô vọng, Arnold càng ngày càng lo hơn.

Ngược với Arnold, Hiiro nghĩ rằng cái cảnh đó có vẻ thú vị. Kể cả khi anh vừa bị “quẩy” bởi Rarashik, giờ anh có thể chậm rãi và cận thận quan sát chuyển động của cô hơn. Khách quan mà nói, đây là một cơ hội tuyệt vời để quan sát khả năng của Rarashik, xem xem cô thật ra là thế nào.

“À, quý cô nhỏ. trong trận đấu, ta sẽ không được phép sử dụng bất kì phương pháp tấn công nào. Có nghĩa là ta sẽ không sử dụng tay và của mình. Nên cứ tấn công ta nếu muốn.”

Với những bất lợi kiểu đó, Arnold hoặc Hiiro có thể sẽ làm được gì đó. Tuy nhiên, với Muir, khoảng cách về level là vô cùng lớn. Và kể cả nếu không bàn tới level, thì kinh nghiệm chiến đấu của cả hai có thể xem như trời và đất (Editor : vực sâu thì đúng hơn) vậy.

“Muir…”

“Thôi, những gì ta có thể làm là xem xem vụ này sẽ đi tới đâu.”

Trong khi cả hai đứng nhìn, trò chơi “đấu tập” giữa Muir và Rarashik đã bắt đầu.

“EEEEEEeeeiii!”

Muir ngây thơ xông thẳng vào Rarashik. Tuy nhiên, như dự đoán, cô đã hụt. Khoảnh khắc Muir đến đủ gần để va chạm, Rarashik ngay lập tức biến mất. Xuất hiện trở lại ngay sau cô bé mà không ai biết, “con thỏ lùn” cười lớn.

“Ha ha ha, quý cô nhỏ, nhóc sẽ giúp ta đổ chút mồ hôi chứ?”

Câu nói đó có vẻ đã bật công tắc bên trong Muir. Cô cũng có dòng máu Gabranth chảy trong huyết mạch. Cô không phải dạng có thể chịu bị chọc ghẹo trên chiến trường.

“Con chắc chắn sẽ bắt được người!”

Tuy nhiên, dù cho Muir có xông vào Rarashik bao nhiêu lần đi nữa, thì có vẻ nó cũng không khả quan chút nào. Rarashik có vẻ chủ ý đợi Muir đến gần, chờ cho đến khi cô bé gần như có thể chạm được vào người. Ngay theo đó, trước khi cái khoảnh khắc ‘chạm’ xuất hiện, Rarashik biến mất và xuất hiện trở lại ở nơi nào đó.

Cái vòng này cứ lặp đi lặp lại nhiều lần. Muir xông đến rất nhiều lần, nhưng mỗi lần như vậy Rarashik lại làm y chang, như thể cô đang chơi đùa với cô bé. Cuối cùng, vai Muir chùn xuống.

“Hah, hah, hah…” (Tran: tiếng thở nặng, không nghĩ bậy nhá.)(Editor : Đang căng thẳng mà tên Trans này cứ nghĩ lung tung là dư lào ? :V)

“Sao, xong rồi à?”

Muir vẫn cứ nhìn lên trần, như thể cô muốn với đến tận trời. Muir đổ mồ hôi không ngừng, cả người cô đã ướt đẫm.Không khí trong phòng có thể cũng góp phần vào tình trạng hiện giờ của cô bé.

“Tội nghiệp Muir…”

Arnold nhìn lo lắng.

(Đúng là thỏ lùn. Kể cả khi di chuyển với cái tốc độ đó, cô ta chẳng đổ một giọt mồ hôi nào. Hơn nữa, cô ta chẳng bao giờ ngưng cười cả.)

Việc Rarashik đang cười toe toét vui thú có nghĩa là tỉ lệ mắc lỗi của cô cũng rất lớn. Nhưng không thể ngăn được cái nụ cười đó, có vẻ việc Muir chiến thắng là không tưởng.

(Hn? Thật ra thì, vụ này cũng tốt đấy chứ. Giờ có thể xem chỉ số của con thỏ đó mà không sợ gì…)

Nghĩ vậy, Hiiro viết chữ và kích hoạt nó. Anh không có cơ hội dùng nó từ trước, tuy nhiên, giờ là cơ hội tốt.

Vậy là, Hiiro mở bảng của Rarashik. Khoảnh khắc nó hiện ra, anh giật mình.

Rarashik Fan’naru

Lv 123

HP: 7065/7065

MP: 696/696

EXP: 1884421

Next: 74980

ATK: 1211 ()

DEF: 1178 ()

AGL: 1119 ()

HIT: 989 ()

INT: 800 ()

Ice

Ice Fang | Assault of the Absolute Ice Beast | Roar of the Ice Beast | Absolute-Zero | Ice Prison | Final Fang |

Companion of Ice | Little Girl | Binge Drinker | Blade of the Wild | Researcher | Demon Slayer | A Weirdo born from a Weirdo | The Creator of the

technique | Gabranth Fighter | One who can influence Phenomenon | A Determined Person |

Hiiro sững người ra. Sự khác biệt về level là không tưởng. Và khi so sánh các chỉ số của cô với nhau, có thể thấy rằng stat của cô phân chia rất đều.

(Chỉ số của cô ấy hơn mình tới hơn 100, huh…vậy đây là chỉ số của một SSS ranker…nó thật sự rất là kinh khủng.)

Anh đã không nghĩ level của cô ấy cao đến vậy. Tuy nhiên, nhìn những con số này, Hiiro cảm thấy dễ chịu hơn về việc anh bị cô "quay" trước đó.

(Tuy nhiên…Mình đã nghĩ cô ấy sẽ có cái đó, cái danh hiệu "Little Girl"…)

(Tr: Little Girl = cô gái nhỏ = loli)(Editor : những ai mang tít "loli" trong bộ này mặc định sẽ đổ Hiiro XD)

Mặc dù anh biết là Rarashik rất ghét bị gọi như vậy, nhưng dù anh nhìn cô ấy bao lần đi nữa, cái danh hiệu "Little Girl" là cái hợp rơ nhất.

(Nhưng nhìn mấy con số này, không phải vụ này hơi quá với nhóc con đó sao…)

Nghĩ như thế trong đầu, Hiiro tiếp tục xem cả hai đấu tập. Với sự cách biệt năng lực như thế, nếu không xảy ra vụ gì bất ngờ, thì việc Muir thắng là không tưởng.

Muir cũng đã thấy được rằng mình vẫn chưa đi đến đâu. Không cần ai nói, bản năng cô đang tự báo hiệu điều đó.

(C-cô ấy nhanh quá…so với Chú hay Hiiro, thì cô ấy nhanh hơn nhiều…)

Muir có thể bằng cách nào đó nhìn được chuyển động của Rarashik, tuy nhiên, cơ thể cô lại không phản ứng kịp với nó. Mặc dù cô đã đột nhiên lên được rất nhiều level, cô cảm thấy rằng mình vẫn không thể nắm bắt được cơ thể đã mạnh lên của mình.

(Cô ấy sẽ cứ né thôi nếu mình cứ xông vào mù quáng như vậy.. Nếu mình có thể dùng cái kĩ năng vào lúc đó…)

Nhờ vào đoạn hình từ của Hiiro, cô đã thấy những gì đã xảy ra lúc đó. Cô thấy chính mình dùng kĩ năng đó. Cô chắc chắn rằng mình sẽ làm được gì đó nếu cô dùng được kĩ năng đó một cách tự do. Tuy nhiên, sau khi xem đoạn hình từ , cô vẫn không tin được rằng mình là người đã kích hoạt nó. Điều này đã ngăn cô không thể kích hoạt khả năng này.

(Chú đã từng nói với mình rồi. Rằng thật ra là sức mạnh của lòng tin …tuy nhiên, mình thật sự có cái khả năng như thế sao?)

Cô đã thử dùng kĩ năng vài lần trước đó rồi, và, lần nào cũng đều không có gì xảy ra. Sự thật thì, Muir chưa từng được hướng dẫn chi tiết về việc phát động kĩ năng, huống hồ là dùng nó.

"Thật là, nhanh tới bắt ta đi chứ. Hay là, nhóc bỏ cuộc à?"

Nghe những từ đó, Muir gồng hết sức và liếc mắt.

"C-con sẽ không từ bỏ!"

Dồn sức vào hai chân một lần nữa, cô bé phóng thẳng về phía Rarashik.

"Phải vậy chứ! Tới đây nào! Nếu không đưa tay ra, không ai có thể với được tới thứ mình muốn cả!"

"Taaaaaaaa~"

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 44: Bài kiểm tra của Muir : Đạt !

Hai ngày trôi qua. Thời gian đang dần trôi về những giây phút cuối của ngày thứ ba. Trong suốt khoảng thời gian đó, cơ hội để Muir bắt được Rarashik không hề có một lần nào

Muir lúc này, với bộ dạng tơi tả chỉ còn đủ sức để đứng sau suốt gần 3 ngày cố gắng bắt Rarashik. Trong suốt 2 ngày liền, cô bé mất quá nhiều thời gian

do bị ngất nhiều lần.

Điều này là hiển nhiên trong tình trạng không ăn uống ngủ nghỉ, liên tục chiến đấu trong 3 ngày là hoàn toàn bất khả thi. Kể cả có những khoảng nghỉ ngắn thì điều đó vẫn là quá nhỏ bé so với cường độ vận động liên tục như vậy.

Sau 3 ngày, nụ cười trên môi Rarashik vẫn còn nguyên.

Rarashik : "Hừm, nhìn tệ quá nhỉ"

Vừa gãi đầu, Rarashik vừa nhìn Muir đang nằm đo đất vì mệt mỏi. Cũng không khó để hiểu tại sao Muir lại "hết pin" như vậy khi mà cô bé liên tục tấn công trong 2 ngày liền.

Rarashik : "Con bé cứng đầu như thế này cũng tốt, nhưng mi chưa đủ tầm làm đệ tử của ta đâu"

Muir: "Ư ư ư"

Muir thu hết chút sức lực còn lại, cố gắng đứng dậy. Arnold không nỡ chứng kiến cảnh này nên đành nhắm mắt lại và quay đi. Hiiro bắt đầu nói:

"Lạ đấy, tôi nghĩ ông sẽ dừng họ lại cơ" (Hiiro)

"Làm như ta dừng họ lại được ấy, nhìn mặt con bé bây giờ xem, giờ không có bậc cha mẹ nào có thể ngăn cản con cái mình khi chúng có khuôn mặt nỗ lực hết mình như thế" (Arnold)

"Hô, hay đấy" (Hiiro)

"Tất cả những gì ta có thể nói bây giờ là ta tin Muir sẽ thắng" (Arnold)

Arnold lúc này chắp tay lại như thể đang cầu khấn cho chiến thắng của Muir. Khác với những gì Hiiro tưởng, với tính cách của Arnold, anh ta sẽ ngăn cản 2 người kia, nhưng cậu đã nhầm, Arnold thực sự luôn nghĩ những gì sẽ tốt nhất cho Muir.

Vì Muir đã quyết tâm tham gia vào bài kiểm tra của Rarashik, nếu bây giờ Arnold ngăn cản thì chẳng khác gì anh ta phủ nhận tất cả các cố gắng của Muir. Và nếu làm thế, anh ta không xứng đáng được coi là phụ huynh nữa.

(Haiz, mặc kệ hai người họ nghĩ gì, nhưng sự thật là mọi thứ sẽ trở nên vô cùng khó khăn từ bây giờ)

Hai ngày đã trôi qua, nhưng tiến triển gần như bằng không. Kể cả khi cách di chuyển của Muir có cải thiện hơn thì vẫn quá chênh lệch so với Rarashik.

Bất kể Muir đỗ hay trượt bài kiểm tra thì Hiiro cũng sẽ không chỉ trích gì cô bé. Đơn giản vì vấn đề đó không liên quan gì đến cậu cả. Tuy nhiên, trước hình ảnh một cô bé trong bộ dạng tơi tả đang cố hết sức mình, Hiiro nghĩ rằng việc cô bé đáng được ngưỡng mộ là bình thường.

Nhưng cùng lúc này, đối thủ của cô bé, "con thỏ lùn" Rarashik cười nham hiểm như thể Muir chỉ đang nhảy múa trong lòng bàn tay cô ta. Đương nhiên, điều này khiến người ngoài nhìn vào có một cảm giác ức chế. Hiiro lúc này chỉ muốn dập tắt nụ cười nham hiểm của Rarashik.

Vì vậy cậu quyết định lên tiếng.

"Ê nhóc lùn" (Hiiro)

Cả 2 người kia bắt đầu nhìn về phía cậu. Kể cả Muir lúc này gần như tàn tạ và kiệt sức, cũng phản ứng lại lời nói của Hiiro.

"Nếu nhóc muốn trở nên mạnh hơn, thì thôi việc quá tỉ mỉ như thế đi." (Hiiro)

"……..?" (Muir)

"Hãy nhớ lại vụ lần trước, kể cả cảm giác mơ hồ lúc đó, giờ hãy làm đúng như những gì nhóc cảm thấy lúc đó." (Hiiro)

"Lúc đó…?" (Muir)

Nói xong, Hiiro khoanh tay và nhắm mắt lại, ý như nói "Ta không còn gì để nói nữa."

"Hiiro…mi …." (Arnold)

Arnold mở to mắt kinh ngạc. Không thể tin nổi là Hiiro đang gợi ý cho Muir. Arnold thừa biết Hiiro gần như chỉ quan tâm đến bản thân cậu ta, và giờ thì cậu ta đang gợi ý cho Muir . Đâu đó trong Arnold một cảm giác hạnh phúc đang lan tỏa.

"Đúng đấy Muir, kể cả nếu con không tin tưởng vào sức mạnh bản thân của con, hãy nghĩ là ta luôn tin tưởng vào con." (Arnold)

"Chú….." (Muir)

“Nghe này! Con chắc chắn sẽ mạnh lên, ta cam đoan đấy!” (Arnold)

Lời nói của Arnold có vẻ đã thấm vào lòng Muir. Cùng với đó, Muir cảm thấy lời nói của Hiiro đang bao bọc lấy cơ thể mình. (Editor : câu này dịch ra VN tối nghĩa quá -_-)

“Gee~z, lũ nhóc đấy ồn quá, nhóc nghĩ nhóc có thể mạnh lên chỉ bởi vì nghe những lời đó sao ? “(Rarashik)

Bất thình linh, đôi tai dài của Rarashik cảm nhận được một sức ép lạ. Cô nhìn Muir, lúc này đang cố gắng gượng dậy.

“Anh Hiiro, chú Arnold, …cảm ơn hai người….” (Muir)

Trong mắt Muir ánh lên một ánh sáng mạnh mẽ.

“…À,… ta hiểu rồi…” (Rarashik)

Rarashik vẫn giữ trên miệng một nụ cười đầy ẩn ý. Khó có thể biết được cô ta đang trông đợi hay thưởng thức sự vùng lên của Muir.

Muir lúc này nhắm lại và hít một hơi thật sâu.

(Bây giờ mình không biết mình có sức mạnh không nữa, Mình không biết mình có mạnh hơn được nữa không. Nhưng chú Arnold tin vào mình, và cả người đó cũng tin vào mình!) (Muir)

Cô bé nắm chặt bàn tay lại

(Giờ không thể chần chừ nữa, giờ mình phải nhớ lúc đó đã xảy ra chuyện gì)

Muir nhớ lại giây phút cô bé bị con Clay Viper cuốn chặt, khi cô bé thức tỉnh sức mạnh của mình. Mơ hồ, nhưng, chắc chắn lúc đó cô bé muốn thoát khỏi vòng kèm kẹp của con quái vật. Ý nghĩ muốn có được sức mạnh để làm việc đó chắc chắn đã hiện ra trong đầu con bé.

“Đúng rồi, mình có thể tự làm điều mình muốn !” (Muir)

Ngay lúc đó

“Tách tách tách tách tách tách tách!”

Một khung cảnh cảnh giống trước đây hiện ra trước mặt Hiiro và Arnold. Người Muir bắt đầu tỏa sáng, đồng thời phát ra rất nhiều tia lửa điện. Những tia lửa điện này lan tỏa mạnh mẽ ra tứ phía, như thể chúng là những con thú săn mồi đang đi tìm mồi. (Trans : Tưởng tượng Pikachu đang phóng điện ấy :v)

“Cái gì thế này !!” (Rarashik)

Diễn biến này vượt ngoài sự trông đợi của Rarashik. Mắt cô ta mở to trong kinh ngạc

Tuy nhiên, Rarashik không phải là mục tiêu duy nhất. Mọi thứ ngoại trừ Muir đều trở thành mục tiêu của những tia lửa điện lúc này đã biến thành những tia sét.

“Pika, pika, pikachiiiuuuuuuuuuuuuuuuuuu!!” (Muir)

P 106

.

.

.

.

.

..

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

(Trans : Câu trên là chế đấy XD)

“Whoa!” (Arnold)

Arnold né được trong gang tấc. Tia sét đánh xuống đất ngay chỗ Arnold vừa né khỏi, thiêu trụi mặt đất thành 1 mảng đen xì. Arnold lập tức cảm thấy một cảm giác lạnh sống lưng . Nếu một ai đó bị những tia sét này đánh trúng, thương tích sẽ không nhẹ chút nào.

Cùng lúc đó, một tia sét khác cũng bắn về phía Hiiro.

(Không thể tin được, mình biết là mình đã tự nói rằng không nghĩ quá lên nữa, nhưng cứ làm người qua đường bị vạ lây thế này thì …...) (Hiiro)

Mặc dù đã cố gắng né sang một bên, nhưng một tia sét khác nữa đã phóng thẳng đến cậu. Không, trông giống như những tia sét đã bao vây lấy cậu từ mọi phía. Cứ đà này, cậu chắc chắn sẽ biến thành nạn nhân của những tia sét đang đói mồi này.

Hiiro đành tặc lưỡi viết chữ [Protect] và sử dụng để tự vệ. Một bức tường ánh sáng màu nhạt được dựng lên xung quanh cậu, đánh bật tất cả những tia sét phóng tới.

“Đó là… !!!?!” (Rarashik)

Rarashik lúc này nheo mắt lại quan sát Hiiro. Tuy nhiên, những tia sét đã phóng về phía cô một cách mạnh mẽ.

“Giờ không phải là lúc nhìn ra chỗ khác” (Rarashik)

Khẽ tặc lưỡi, Rarashik nhẹ nhàng né những tia sét. Vừa di chuyển cô vừa nghĩ.

(Vậy là sức mạnh của con bé phát ra mạnh đến mức này cơ à. Mình đoán con bé chắc ngất rồi… CÁI QUÁI …!?!”) (Rarashik)

Luồng năng lượng bắt đầu hỗn loạn, phóng ra tứ phía không thể điều khiển. Người phát ra những tía sét này – Muir, có vẻ như mất dần sự tỉnh táo. Ít nhất thì đấy là những gì Rarashik nghĩ. Và lúc này Muir đang nhìn về phía Rarashik.

Tất nhiên, gương mặt Muir lúc này đang hiện rõ vẻ đau đớn, nhưng ánh mắt cô bé thì vẫn không thay đổi.

(Không thể nào, con bé vẫn còn tỉnh táo sao ?!?)(Rarashik)

Muir cởi bỏ chiếc mũ đã bị rách, để lộ ra đôi tai thú và mái tóc màu bạc

(Đúng như mình nghĩ, nó giống hệt tai và tóc của tên nhóc đeo kính)(Rarashik)

Cô nhớ lại Hiiro từng nói cậu và Muir chỉ cùng một loài. Nhưng những gì vừa xảy ra khiến Rarashik sốc

Bất ngờ, đôi tai bạc của Muir bắt đầu tỏa sáng với một ánh sáng bạc trắng, biến đôi tai từ hình dạng bình thường thành hình dạng một đôi cánh. Kích thước đôi tai cũng lớn gấp đôi bình thường.

(Đó chính là (Trans : Cánh tai bạc !?!?!?thôi kệ, ko dịch ra hay hơn)!Mái tóc và đôi tai đó !? Không thể tin là tộc đó vẫn còn người sống sót!) (Rarashik)

Kể cả khi đang nghĩ ngợi như vậy, dù Rarashik vẫn di chuyển né tránh, những luồng sét tỏa ra xung quanh cô. Rarashik buộc phải dừng lại để né tránh luồng sét đang phóng thẳng tới mình. Chính lúc đó, Muir đã nhắm sẵn và chớp thời cơ!

(Đây rồi, chính lúc này !! Chân ơi cố lên nào !) (Muir)

Mặc dù Muir vẫn chưa hoàn toàn kiểm soát được sức mạnh của cô bé, ánh sáng bắt đầu ngưng tụ lại ở dưới chân cô bé. Ngay lúc đó, tai cô bé dựng đứng lên như một đôi cánh!

*Chíuuuuuuuuuuu" (Trans : bật tốc biến)

Từ vị trí lúc đầu, cô bé phóng người mạnh về phía trước như 1 cái lò xo.

"Nhanh quá..!?" (Rarashik)

Nhìn thấy Muir phóng về phía mình với một gia tốc khủng khiếp, Rarashik theo phản xạ đặt tay lên lưng Muir khi cô bé phóng tới, thuận đà nhảy lên để tránh va chạm với Muir đang phóng tới.

Nhưng nguy hiểm thay, với đà này Muir chắc chắn sẽ va vào tường với một tốc độ khủng khiếp

"MUIR!!!" (Arnold)

Arnold vừa hét lớn vừa nhảy vào giữa Muir và bức tường.

HUỴCHHHHHHHH

Arnold ôm lấy Muir trên không, cơ thể anh ta va mạnh vào tường với một tiếng "Huych" lớn. Arnold lúc này giống như một cái đệm hứng chịu toàn bộ va chạm, giúp cho Muir không bị thương… Nhưng đó chưa phải là tất cả.

"Tách tách xẹt xẹt xẹt xẹttttttttttt"

"Á….hựựựựựựự……cchhhhhhúúúúúúú……..kkkkkkhhhhôôôôônnnngggg……sssssaaaaaaoooo ……..áááááááááá !!!!" (Arnold)

Và lại một nữa, Arnold lại hứng đủ.

Sau khi chịu thương tổn, ánh sáng từ cơ thế Muir mờ dần. tai cô bé cũng trở lại bình thường.

"Chú Arnold, con xin lỗi…!" (Muir)

Trong vòng tay Arnold, Muir ngước nhìn lên và xin lỗi rối rít.

"Aha…hahahah…không sao, ta..không…sao…" (Arnold)

Với cơ thể đang run rẩy, không ai có thể nói là Arnold ổn sau khi hứng trọn lực va chạm cũng như một luồng điện vào người. Tất nhiên, anh ta chỉ đơn giản tươi cười khi cố trấn an Muir.

"M..May quá"(Muir)

Sau khi cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe Arnold trấn an mình, cô bé ngã rạp vào lòng Arnold. Bây giờ cô bé đã quá mệt mỏi rồi.

"Muir!" (Arnold)

Arnold vội vã đỡ cô bé. Sau khi nghe tiếng thở nhè nhẹ của Muir, anh ta thờ phào nhẹ nhõm. Anh ta nhẹ nhàng đặt tay lên đầu cô bé, khẽ giọng nói.

"Con làm tốt lắm, Muir." (Arnold)

Arnold nhẹ nhàng xoa đầu cô bé. Muir lúc này ngủ một cách thoải mái và thư thái.

Nhìn hai người, Rarashik chỉ biết cười gượng gạo

"Không thể tin được, ta thua trò này chỉ sau có 3 ngày" (Rarashik)

Rarashik vừa lẩm bẩm vừa nhìn tay phải của mình. Một trong những hạn chế của cô là không sử dụng tay. Riêng việc cô dùng tay phải của mình đã đồng nghĩa cô đã thua hoàn toàn.

"Thế nào, giờ thì nhóc lùn đó là đệ tử của cô rồi chứ, thỏ lùn ?" (Hiiro)

"Có vẻ vậy. Nói thật thì ta chỉ muốn kiểm tra sức mạnh và tiềm năng của con bé thôi" (Rarashik)

"Oi, Thế hóa ra dù kết quả có như thế nào thì cô vẫn nhận nhóc lùn đó làm đệ tử à?" (Hiiro)

“Ể? Thì sao. Arnold là một thằng ngốc thật đấy, nhưng cũng không ngu ngốc đến mức đưa một người không có tí tiềm năng nào đi cùng trong suốt cuộc hành trình như vậy chứ phải không ? Thêm nữa, ta vốn nghĩ con bé đó có gì đó khác biệt rồi, nhưng sự thật con bé là người thuộc tộc (Rồng bạc) thì khó mà tin nổi” (Rarashik)

(Ginyruu? Vậy ra đó là gia tộc của Muir à? Ryuu ? Ryu nghĩa là Rồng ? Vậy về cơ bản, con bé là Rồng Bạc . Nhưng mình không nhớ là đã thấy trong đại từ điển…) (Hiiro)

“Oi, Thỏ lùn, đừng nói cho ai về sức mạnh của ta nhé?” (Hiiro)

“Ể? Sức mạnh gì ? Nhóc đang nói gì vậy?” (Rarashik)

“Đừng giả ngây, khi ta dùng sức mạnh, bà đã nhìn về phía ta rồi.” (Hiiro)

“Oopsie, lộ tẩy rồi :p ” (Rarashik)

“Ta không quan tâm. Miễn là đừng nói cho ai khác.” (Hiiro)

“Ồm, với những gì ta thấy thì nó giống một loại ma thuật đặc biệt. Chắc nhóc cũng có lý do riêng để giấu nhỉ?” (Rarashik)

“…cứ im lặng đi?” (Hiiro)

“Giờ thì ta nên làm gì nhỉ~?” (Rarashik)

“Con thỏ lùn chết tiệt này…’!” (Hiiro)

(Xem ra bọn nhóc này đầy những điều thú vị. Chắc mình nên để ý đến nhóc lùn [Ginryu] . Thứ thật sự kỳ bí là nhóc mắt kính kia. Dù nó là người Gabranth nhưng nó vẫn dùng được ma thuật, đấy là còn chưa nói đến đấy là ma thuật đặc biệt? Hơn nữa, nó lại cùng 1 tộc với nhóc lùn…)

Nếu Rarashik đoán ra được lý do thật sự, Hiiro chắc chắn sẽ dùng từ để xóa trí nhớ của Rarashik. Như đoán được ý định của Hiiro, Arnold bước về phía họ.

“Sư phụ, bài kiểm tra …” (Arnold)

“Hử? À à, con bé đã đỗ. Nhớ nói cho con bé khi nó tỉnh dậy. Chúng ta cần chắc chắn chăm sóc tốt cho con bé” (Rarashik)

“Vâng thưa sư phụ!”(Arnold)

Mặt Arnold trả lời với một giọng rạng rỡ, vui mừng.

“Rồi, giờ thì chúng ta sẽ cần nói chuyện về những việc cần làm tiếp theo”(Rarashik).

pi~pi~pi~pi~pi~!

Ngay khi họ chuẩn bị rời khỏi phòng, một tiếng động giống tiếng chuông điện thoại vang lên

“Sư phụ, cái gì vậy ạ?” (Arnold)

“……họ đã về rồi sao, chuyện quái gì đã xảy ra vậy?” (Rarashik)

Rarashik có vẻ hiểu ý nghĩa của tín hiệu. Nhưng mặt cô nhăn lại như thể không thể tin được vào nội dung của tin báo.

“Sư phụ?” (Arnold)

“Hầy, giờ thì chúng ta quay lại phòng thôi”

Trước sự thay đổi thái độ đột ngột của Rarashik, Hiiro và Arnold chỉ có thể nhìn nhau nghiêng đầu trong thắc mắc. Tuy vậy, cả hai vẫn đi theo Raarshik để nghe giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45 : Cội nguồn của Nhân thú tộc

V1 P 004

So với lúc họ gặp Rarashik lần đầu tiên, căn phòng với hàng tá đồ đạc dùng cho nghiên cứu họ vừa trở lại có một điểm khác biệt.

"Cái gì đây?" (Hiiro)

Hiiro, nhìn vào vật thể lạ ngay trước mặt cậu, nhăn mày lại và hỏi.

(Nó màu trắng, nhỏ và nhìn giống một con thỏ... đúng không?)

"Ồ ồ, cũng lâu rồi tôi chưa nhìn thấy của Sư Phụ." (Arnold)

"? Ý ông là cái này?" (Hiiro)

Hiiro nhìn với ánh mắt nghi ngờ và buột miệng hỏi. Bất kể nhìn theo cách nào, thứ trước mặt cậu trông giống hệt một con thỏ tuyết mà đám trẻ thường làm vào một ngày tuyết rơi. Thật khó tin khi nó còn nhảy lon ton nữa.

"Ê, lời cảnh báo đó là thật à?" (Rarashik)

Rarashik hỏi , và nó khẳng định với việc gật đầu.

"Không thể nào… làm sao mà… Không thể nào chuyện vô lý đó có thể thật sự xảy ra chứ…?" (Rarashik)

Rarashik chống tay lên cằm. Arnold hỏi.

"A – ano, Sư Phụ? Chính xác thì chuyện gì…?" (Arnold)

"……..." (Rarashik)

"Sư phụ?" (Arnold)

"……..." (Rarashik)

"S – Sư Phụ…?" (Arnold)

Rarashik thở dài một tiếng. Không hiểu vì sao cô ta lại chán đời như vậy, Hiiro và cả nhóm nghiêng đầu nhìn nhau với vẻ hoang mang.

"Sư Phụ? Chuyện gì vừa xảy ra vậy?" (Arnold)

Khi Arnold hỏi lần thứ hai, có vẻ như cuối cùng họ cũng nhận được câu trả lời. Hơn thế nữa, nội dung câu trả lời khá giật mình.

"…Quân đội đang quay trở lại" (Rarashik)

"…Hể~quân đội đang quay lại ? Đệ tử không biết điều đó… chờ đã, TH-TH-TH-TH-THẬT SỰ SAO!?" (Arnold)

Arnold phản ứng khá mạnh. Mặc dù vậy, nội dung câu trả lời quá bất ngờ đến mức anh ta đơ ra, làm giảm khả năng nhận thức.

Quân đội của nhà vua hiện giờ có lẽ đang ở giữa cuộc chiến. Hơn nữa, họ vừa mới chỉ bắt đầu chiến tranh ba ngày trước. Đó là một cuộc chiến định đoạt số mệnh của hai chủng tộc hùng mạnh. Không thể nào một cuộc chiến như vậy kết thúc chỉ trong ba ngày. Arnold nghĩ lời của Rarashik là một câu đùa. Dẫu vậy, cô vẫn mang một vẻ nghiêm trọng trên khuôn mặt.

"Thật đấy. của ta đã điều tra kĩ lưỡng về việc này." (Rarashik)

Nói vậy, Rarashik đặt tay lên đầu của cô.

"Kh-khoan đã, Sư Phụ nói điều tra… hở? Ý Sư Phụ là cuộc chiến, phải không?" (Arnold)

"Ờ." (Rarashik)

"Cuộc chiến chỉ vừa bắt đầu ba ngày trước?" (Arnold)

"Có lẽ vậy"

“Dù thế, quân đội của Nhà Vua đang trở lại ngay lúc này?” (Arnold)

“Ừ hứ.” (Rarashik)

“…kể cả nếu chúng ta thua, không phải cuộc chiến quá nhanh sao? Không, kể cả nếu chúng ta thắng, điều đó vẫn không thể tin được.” (Arnold)

Đó chỉ là những gì Arnold phỏng đoán. Kể cả nếu họ thua, họ cũng sẽ tập hợp những thành phần ưu tú của [Gabranth] và bổ sung lực lượng của họ ở biên giới. Số lượng là một nhân tố quan trọng trong chiến tranh. Họ không phải là một đội quân có thể bị chinh phục hoàn toàn nội trong ba ngày.

Cũng có thể nói điều tương tự về bên đối thủ, [Evila]. Đằng sau tiền tuyến của họ là quê hương chính họ. Kể cả nếu phe [Gabranth] giành được chiến thắng, họ cũng sẽ gặp khó khăn khi phải đối mặt với toàn bộ lực lượng của [Evila]. Xâm lược hoàn toàn trong ba ngày là điều không thể.

“??…người chắc bản báo cáo này không sai chứ?” (Arnold)

Khá dễ hiểu khi Arnold nghĩ vậy. Dù vậy, Rarashik chỉ lắc đầu.

“Chắc chắn, ta đã nhờ đứa trẻ này giám sát kết quả cuộc chiến này. Ta cũng lệnh cho nó báo động ngay khi nhà vua rút lui khỏi chiến trường.” (Rarashik)

Rarashik vừa giải thích vừa chỉ lên một nút đỏ gắn trên tường. Rõ ràng, có một cái nút đỏ trên đó.

“Vậy… nó thực sự là thật?” (Arnold)

“Có vẻ như là vậy. Nếu ngươi muốn biết chi tiết, đứa trẻ này có thể đã thấy hết vậy nên nếu chúng ta lắng nghe có thể chúng ta sẽ hiểu được chuyện gì đã xảy ra” (Rarashik)

“Quân đội Nhà Vua đã về đến kinh thành rồi sao?” (Arnold)

“Không, họ chưa đến nơi. Mặc dù vậy, chúng ta đang nói về người đó nên việc trở lại không hẳn là…” (Rarashik)

Trong khi hai người họ nhăn nhó khi đang nghĩ về tình hình hiện tại, Hiiro, người đang lắng nghe trong im lặng, cất lời.

“Ê, khoan đã, là cái gì?” (Hiiro)

Bất kể tình huống là gì, cậu ta vẫn vậy, một Hiiro chỉ theo chính mình.

“Không thể tin nổi! Cuộc chiến vừa kết thúc, mi biết không, nó vừa kết thúc! Thay vì nói ‘Ê, khoan đã’, hãy ngạc nhiên một chút đi?” (Arnold)

Ai cũng sẽ chia sẻ cảm xúc của Arnold. Nhưng dù vậy, Hiiro nhíu mày và nhìn anh ta với vẻ bất mãn.

“Tôi ếu quan tâm đến cuộc chiến. Thật lòng mà nói, tôi thấy hứng thú hơn với anh bạn nhìn giống thạch rau câu này.” (Hiiro)

Hiiro đã từng gặp [Pheom] trước đó. Cậu thậm chí còn nói chuyện trực tiếp với Fairy Queen (Nữ Hoàng Tiên). Chính vì điều này mà Hiiro cảm thấy khá hứng thú với dạng tồn tại được biết đến với tên Spirit. Đó là lý do tại sao cậu có hứng thú với sinh vật nhỏ bé thuộc này. Hơn nữa, cậu cảm thấy khá thích thú với hình dạng của nó.

“M..mi đúng là…” (Arnold)

Dù Arnold, người kinh ngạc vì thái độ lãnh đạm của Hiiro, nhìn chằm chằm vào cậu bằng nửa con mắt, Rarashik chỉ có thể nhìn cậu với biểu cảm trống rỗng. Và rồi, ngay khi chiếc miệng cứng ngắc của cô ta bắt đầu giãn ra…

“Nahaha! Mi quả thật là một tên thú vị đấy nhóc mắt kính~!”

…Và Rarashik cười lớn.

“Không thể tưởng được có người không có chút hứng thú nào trong tình huống dị thường này! Tuyệt vời hơn, người đó giống hệt như chúng ta, một Gabranth! Nahahahaha” (Rarashik)

‘Không, chính xác thì cậu ta không phải là một Gabranth…’ là những gì Arnold suýt nói mà không nghĩ. Dù vậy, bằng cách nào đó anh ta vẫn kịp dừng lại. (Editor : nó mà nói ra thì 99% sẽ ăn hành từ Hiiro (ﾍ)و)

Rarashik thì cười đến mức chảy nước mắt. Cô dụi mắt nhẹ trước khi đưa hai tay về phía trên đầu, và giữ nó giữa hai tay.

“Được rồi, ta sẽ nói cho cậu. Đứa bé này là của ta, Yuki-chan.” (Rarashik)

“Vậy nó không phải đồ ăn à?” là những gì Hiiro nghĩ nhưng không nói ra thành lời. Ở thế giới này, có vẻ như tuyết có tồn tại. Nhưng dù vậy, không cách nào biết được cách họ chơi với tuyết có giống Nhật Bản hay không.

“Vậy tại sao nó ở đây? Thực tế thì, làm sao cô có thể làm hoạt động?” (Hiiro)

“Nn~ Cậu bé, mặc dù ngươi là một Gabranth, ngươi không biết về cái này? Điều đó nhắc ta nhớ rằng ngươi hình như không có … Mi có đúng là một nhà thám hiểm không vậy, nhóc mắt kính?” (Rarashik)

Hiiro không nghĩ ra cậu nên trả lời thế nào. Hiiro chỉ đơn giản là không phải một [Gabranth]. Cậu chỉ dùng để cải trang, không phải để trang bị một cái . Từ những gì cậu nghe được từ Arnold, tất cả những nhà thám hiểm người Gabranth đều mang một chiếc vòng tay để lấy sức mạnh của nó khi chiến đấu.

Không sở hữu chiếc vòng có nghĩa anh ta sẽ không thể sử dụng kĩ năng , hạn chế nặng nề tiềm lực chiến đấu của anh ta. Arnold nhìn thoáng qua Hiiro, lo lắng nghĩ ra một câu trả lời.

“Nn? Không, một lúc trước ngươi dùng một kĩ năng kì lạ, phải không?… cậu bé, cái quái gì…” (Rarashik)

Hiiro nhớ rằng cậu đã bị nhìn khi đang sử dụng .

“Còn nữa, ngươi cùng chủng tộc với cô bé kia, đúng không? Ngươi không có một chiếc vòng tay như cô nhóc đó, và ngươi có thể dùng một kĩ năng kì lạ. Trên hết, những hiểu biết của ngươi về rất hạn chế…” (Rarashik)

Hiiro dần dần cảm thấy lo lắng. Nhìn thấy vậy, Arnold không thể chứng kiến tình hình thêm nữa. Dù thế, thái độ của Hiiro vẫn không đổi. Nó vẫn vậy, cách cư xử hờ hững như mọi khi.

“Đừng trả lời câu hỏi với một câu hỏi. Nếu cô định tọc mạch hơn nữa, cô không phiền nếu tôi cũng làm thế, phải không?” (Hiiro)

Khi Hiiro lạnh lùng trả lời, cậu híp đôi mắt và gặp cái nhìn chằm chằm của Rarashik. Nghĩ rằng Rarashik đã bị chọc giận, Arnold run lên. Dù vậy, người đầu tiên phá vỡ cuộc đấu mắt là Rarashik.

“Ha~, đành vậy. Mặc dù trái tim hiếu kì của ta đang muốn nổ tung lên, nhưng ta đoán ta nên để dành những câu hỏi cho sau này. Bên cạnh đó, bởi vì cậu có vẻ nài nỉ ta hoàn thành lời giải thích phía trước, ta sẽ thôi không hỏi cậu nữa.” (Rarashik)

“Aa, mặc dù hỏi Ông Già về nó cũng khá ổn với tôi.” (Hiiro)

“Aaaa~aaaa~, ta thực rất muốn biết. Này nhóc mắt kính, có muốn trở thành vật thí nghiệm của ta không?” (Rarashik)

“Tôi từ chối.” (Hiiro)

“Uu~, kể cả khi một tồn tại như vậy kích thích trí tò mò của ta~” (Rarashik)

Rarashik ôm lấy hai vai, uốn éo cùng với gò má đỏ ửng. ‘Thật là một con nhóc phiền phức’ là những gì lướt qua tâm trí Hiiro.

“Meh, đành vậy. Không ai sẽ đồng ý với bất kì thứ gì một người lạ yêu cầu họ.” (Rarashik)

“Bỏ qua chuyện đó, cô có định nói hay không đây?” (Hiiro)

Khoác lên vẻ mặt không bằng lòng, Rarashik nói.

“Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi. Ta sẽ nói, được chưa ? Nghe này, thứ này là một dạng tồn tại khác với những tồn tại sống tự nhiên trên thế giới này.” (Rarashik)

“…ý cô là gì?” (Hiiro)

“Ta cho rằng cậu đã biết rằng khi cậu thức tỉnh vòng tay, cậu sẽ tạo một khế ước với một , ban cho chiếc vòng một cái tên.” (Rarashik)

“À” (Hiiro)

“Arnold khế ước với khiến vòng tay của hắn đổi tên là , trong khi cô nhóc lập khế ước với , tạo nên một . Dù vậy, kể cả nếu chúng ta nói chúng ta tạo một khế ước, những lập khế ước cùng không phải những thứ xuất hiện thông thường trên thế giới này. Những đó là những thứ ngủ yên trong người ký kết.” (Rarashik)

“Ngủ yên?” (Hiiro)

“Đúng vậy. Gabranth ban đầu là một dạng tồn tại hình thành bởi những con thú kết hợp cùng với .” (Rarashik)

“Hô~” (Hiiro)

Nếu những gì cô ta nói là thật, Gabranth có thể được coi là với cái khung lớn hơn.

“Ừm, một thời gian rất lâu trước chúng ta được gọi là . Chúng ta không có dạng người như bây giờ. Thời gian trôi qua, chúng ta từ từ biến đổi để sống dễ hơn. Khá hài hước khi cuối cùng chúng ta lại ở dạng người.” (Rarashik)

Điều đó khá đúng khi ở dạng người tốt hơn ở dạng thú. Khi ở dạng người, một người có thể tự do sử dụng chân và tay của mình. Và với chúng việc tạo ra các công cụ và sản phẩm dễ dàng hơn nhiều.

"Nhưng cùng với đó của Gabranth cũng trở nên yếu hơn. Ta không hiểu làm thế nào và vì sao nhưng có vẻ như chúng ta mất đi khả năng sử dụng ma thuật. Dù vậy, có vẻ như sức mạnh vật lý và sức sống của chúng ta lại được tăng lên." (Rarashik)

"Tôi hiểu rồi, đó có thể là lí do vì sao cô có sự linh hoạt, sự di chuyển và sức sống quái thú như vậy. Cô có thể thể hiện sức mạnh của cô." (Hiiro)

"Phải, nhưng nó không thay đổi sự thật rằng chúng ta yếu hơn trước kia. Chúng ta có sức mạnh của bên trong chúng ta." (Rarashik)

Rarashik vỗ ngực khi cô nói vậy.

"Tôi hiểu rồi, là công tắc để đánh thức phải không?" (Hiiro)

"Ồ, cậu khá sắc sảo đấy. Cơ mà nếu ai không đủ sức mạnh thì chiếc vòng sẽ không hoạt động." (Rarashik)

"Vậy nó là dạng giống như một bộ buff sao?" (Hiiro)

Thực sự thì, thật đáng kinh ngạc khi ai đó có thể làm được một thứ như vậy. Giống như cha cô ta, nó có thể được coi là một phát minh của thế kỉ.

"Buff hử? Cũng không hoàn toàn sai. Nó là một thứ lôi bên trong một người ra và khuếch đại nó lên đến giới hạn." (Rarashik)

"Vậy nếu chúng ta rút sức mạnh từ , nó có nghĩa là chúng ta tự rút sức mạnh của chính ta đúng không? Vậy, điều đó không phải là chúng ta tự khế ước với bản thân mình sao?" (Hiiro)

"Ừm, nói đơn giản thì, chính là một bản thân khác. Một linh hồn tồn tại trong quá khứ, tồn tại đến bây giờ và không kết thúc. Chúng ta gọi chúng là " (Rarashik)

"Vậy cô tạo một khế ước với này?" (Hiiro)

"Aa, đúng vậy, cậu thấy đấy Yuki trước mặt cậu là một hiện thân của ." (Rarashik)

"Mặc dù vậy, chỉ một vài Gabranth có khả năng làm những thứ như thế này." (Arnold)

Hiiro nhìn Arnold với sự mong đợi.

"Dù bằng cách nào, ta vẫn không thể làm được những thứ kiểu như ." (Arnold)

Anh ta nói với vẻ phiền muộn và nhún vai. Thời điểm đó, Hiiro nhớ ra kĩ năng cậu nhìn thấy trên bảng trạng thái của cô.

(Đó là năng lực triệu hồi thứ đó hử)

Hiiro nhìn con thỏ tuyết Yuki, thứ đang nghịch ngợm trên đầu của chủ nhân mình.

(Nghĩ rằng nguồn gốc của Gabranth là quả thật rất thú vị)

Khá tốt khi biết về điều đó ngay lúc này. Nếu một người, giả vờ là một Gabranth không biết về những thứ như vậy, sẽ gây ra sự nghi ngờ xung quanh người đó. Khá may mắn khi được biết về một thứ như vậy ngay lúc này.

"Ư ư ư…" (Muir)

Ngay lúc đó, Muir tỉnh dậy và Arnold nhanh chóng đến bên Muir và bắt đầu nói chuyện với cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Quyết định của Hiiro

“Cháu không sao chứ, Muir?” (Arnold)

“NN… Eh? E-eh?” (Muir)

Muir không hiểu vì sao cô bé lại đang nằm và trở nên bối rối. Dù vậy, cô đột nhiên thở dốc và nhớ ra cách mà cô vừa sử dụng ở trong bài kiểm tra với Rarashik.

“Ừm… Cháu…” (Muir)

“Bây giờ cháu nhớ ra chưa?” (Arnold)

“V-vâng… Ư-ừm,bài kiểm tra…” (Muir)

Muir nhìn về phía Rarashik với sự lo lắng trên khuôn mặt. Nhìn thấy vậy, Arnold nhẹ nhàng xoa đầu cô bé.

“Cháu đã chiến thắng rồi.” (Arnold)

“…Eh? T-thật chứ?” (Muir)

Đôi mắt của Muir dần dần mở to khi nghe những lời của Arnold nói khi cô bé bắt đầu hiểu ra.

Arnold gật đầu một lần nữa.

“Đúng vậy, cháu làm rất tốt.” (Arnold)

Nghe những lời đó, cái nhận thức rằng cô đã thắng bắt đầu tăng dần trong Muir và cô bé bắt đầu khóc.

“Uu… Uuu… Cháu rất vuuui.” (Muir)

Cô bé hẳn đã cảm thấy thực sự hạnh phúc. Cho đến bây giờ cô không là gì khác ngoài một gánh nặng, và cô sợ rằng cô sẽ phá hỏng cơ hội mà Arnold đã đưa cô đến đây để có thể học tập với vị sư phụ giỏi nhất.

Mặc dù vậy, cô đã thắng trò chơi và đã học được cách chiến đấu từ Rarashik. Cô bắt đầu rơi những giọt nước mắt của sự vui mừng khi nghĩ rằng cô cuối cùng cũng có thể có ích được cho Arnold và Hiiro.

“Này nhóc lùn. Nhóc nghĩ rằng có thể đã hoàn thành bài kiểm tra, nhưng mọi thứ chỉ mới là bắt đầu thôi đấy.” (Hiiro)

Arnold lườm Hiiro, như thể nói rằng cậu không cần nói những điều đó vào lúc này. Mặc kệ Arnold, Rarashik bổ sung lời của Hiiro.

“Ừm, ta đã thua vì vậy ta sẽ huấn luyện cô bé, nhưng nếu như một khi ta cảm thấy con bé không đủ tư cách thì ta sẽ quẳng con bé ra ngoài.”

“Không thể nào!” (Arnold)

“S-Sư Phụ! Xin hãy huấn luyện con bé đến cuối cùng!” (Arnold)

“Đừng nói những điều nuông chiều như vậy! Ta chắc chắn sẽ huấn luyện cô bé, nhưng ta không có thời gian rảnh để phí phạm trên một ai đó mà không thể làm được gì dù ta dạy người đó đến thế nào!” (Rarashik)

“Ưgh… Nhưng…” (Arnold)

“Ổn thôi mà, chú” (Muir)

“M-Muir?” (Arnold)

“Giống như điều mà Hiiro-san và Rarashik-san đã nói. Cháu không thể được nuông chiều mãi được” (Muir)

“…” (Arnold)

“Cháu đã quyết trở nên mạnh mẽ. Vì vậy cháu sẽ cố gắng hết sức! Cháu sẽ cố hết sức để trở nên mạnh mẽ hơn! Và cháu muốn đủ khả năng đứng cạnh chú và anh Hiiro!” (Muir)

Không có một chút do dự nào trong lời của Muir. Trong những lời của cô, Arnold cảm nhận được một sự quyết tâm mạnh mẽ. Cô bé trông rất nghiêm túc về điều này!

(…Gin. Con bé giống hệt như anh vậy…) (Arnold)

Ở khuôn mặt dễ thương này, Arnold cũng nhìn thấy một vài nét của một người quen cũ. Đặc biệt là đôi mắt đầy kiên định sau khi quyết định làm gì đó. Đôi mắt đó giống hệt như của người ấy.

"…Sư Phụ, xin hãy quan tâm đến con bé." (Arnold)

Arnold lịch sự cúi đầu khi nói vậy. Muir lảo đảo khi đứng lên và cũng cúi đầu thật sâu.

"Xin sư phụ quan tâm đến đệ tử!" (Muir)

Nhìn vào hai người, Rarashik cười khúc khích.

"Khóa huấn luyện của ta rất nghiêm khắc. Tên Arnold đằng kia có thể bảo đảm điều đó. Nếu cô bé vẫn sẵn sàng học tập với ta, vậy thì hãy gọi ta là sư phụ kể từ bây giờ."(Rarashik)

"V-vâng! Sư Phụ!" (Muir)

Muir trả lời đầy nhiệt huyết. Rarashik gật đầu như đã thỏa mãn với câu trả lời của cô. Arnold thở một hơi, như thể anh ta vừa hoàn thành một việc quan trọng vậy.

"Tiện đây, Arnold, ngươi định làm cái gì?" (Rarashik)

"Dạ?" (Arnold)

"Ngươi có định tập luyện cùng con bé này không?" (Rarashik)

"Ừm… Điều đó… không được sao?" (Arnold)

Arnold cố gắng lợi dụng cơ hội này. Anh cũng đã có dự định trở nên mạnh mẽ hơn sau khi trở lại. Rarashik lườm anh ta một lúc, nhưng rồi lại thở dài và nhún vai.

"Ồ thì, một người, hai người, cũng chẳng có gì khác nhau cả. Trở về thời mà ta vẫn còn hoạt động tích cực, các đồ đệ của ta toàn làm những việc ngu ngốc." (Rarashik)

"Ồ, như vậy sao?" (Hiiro)

Hiiro mở đôi mắt ra một chút. Arnold trả lời câu hỏi của cậu ta.

"Tôi đã nói với cậu rồi, phải không? Ngài là người đã tạo ra . Tất cả mọi người đều cố gắng để trở thành học sinh của ngài. Thật ra thì, những người giỏi nhất của đất nước này hầu hết là học trò của Sư Phụ." (Arnold)

Theo lời Arnold, nhà vua và kể cả (Tam Đại Thánh Thú) đều là học trò của cô. Nghe vậy, Hiiro càng khẳng định người phụ nữ tên Rarashik này là một con người (thú) phi thường.

"Tôi thấy điều đáng ngạc nhiên hơn đó là một ông chú biến thái như ông lại có thể được học từ cô ta." (Hiiro)

"Đừng có gọi ta là kẻ biến thái! Cũng một thời gian rồi nhưng mi vẫn chưa quên chuyện đó hả, đồ khốn!"(Arnold)

Dù sao đi nữa, Hiiro nghiêm túc với câu hỏi của cậu. Không có gì lạ khi ai đó đặt câu hỏi đó cho Arnold. Làm cách nào mà một người không thuộc hoàng gia lẫn công dân tại đây, mà chỉ là một nhà thám hiểm kiêm đầu bếp lại được dạy bảo bởi một người phi thường như vậy.

"Ư-ừm, ta có thể hiểu vì sao mi lại hỏi như vậy.Nhưng chỉ là do ta may mắn thôi…" (Arnold)

"May mắn?" (Hiiro)

"Ta bị buộc phải nhận hắn." (Rarashik)

"S-Sư Phụ!" (Arnold)

Nghe thấy vậy, Hiiro cau mày và đảo mắt nhìn hai người. Muir cũng ngây ngô nhìn họ như vậy một lúc...

"Đó là một thỉnh cầu từ một bạn nhậu cũ. Thằng nhóc Arnold được đưa đến bởi người đó và ông ta nhờ ta chăm sóc thằng bé." (Rarashik)

"Hmmm." (Hiiro)

"Khoan, mi 'hmmm' nghĩa là sao? Và, nếu chỉ là tên thì mi cũng biết ông ta đấy."(Arnold)

"Hở?" (Hiiro)

"Đó là Judom-san."(Arnold)

“Judom? Nếu tôi nhớ không nhầm, ông ta là > (Hội trưởng) của vương quốc loài người, phải không?” (Hiiro)

“Đúng, đúng vậy.” (Arnold)

“Tôi hiểu rồi. Ông nói ông ta là một người quen, nhưng đó lại là mối quan hệ kiểu vậy.”(Hiiro)

“Đại khái thế. Ta được giới thiệu với sư phụ bởi người đó, và đó là cách ta được huấn luyện bởi ngài.” (Arnold)

“Ta không muốn thế. Ta bị ép phải làm.” (Rarashik)

Arnold co rúm lại khi nghe những lời đó. Đúng là sự thật thì như vậy, nhưng vì vậy anh ta không thể phủ nhận và cũng không thể làm gì ngoài việc cảm thấy chán nản.

“Nhưng, hồi đấy, khi Arnold còn nhỏ thằng nhóc này trông rất dễ thương, không phải cái khuôn mặt già khoắm như bây giờ.” (Rarashik)

Rarashik cười khi cô ta gợi lại vài kí ức cũ.

“K-khoan đã, Sư Phụ!” (Arnold)

Dường như bị ngượng, Arnold ngẩng đầu và nói to hơn.

“À, tiện đây, cậu dự định sẽ làm gì, nhóc mắt kính?” (Rarashik)

“Hả?” (Hiiro)

Hiiro trả lời theo phản xạ sau khi bị hỏi bất ngờ như vậy.

“Ý ta là, ta sẽ huấn luyện hai người kia, nhưng cậu thì… Arnold?” (Rarashik)

“Ể? Ừm…” (Arnold)

Arnold cảm thấy lo lắng và gãi đầu. Tại sao thì, đó là vì Hiiro không phải là một Gabranth. Khóa huấn luyện này là cho người Gabranth học kĩ năng sử dụng . Tuy nhiên, với một con người như Hiiro, khóa huấn luện này là vô dụng

(Hiiro thậm chí không thể dùng … không biết nên làm gì bây giờ nhỉ…) (Arnold)

Không biết trả lời như thế nào, Arnold nhìn về phía Hiiro. Sau đó, Hiiro trả lời cộc lốc:

“Tôi không cần nó” (Hiiro)

(Tôi không phải một tên cuồng thể thao. Có điên tôi mới tham gia khóa huấn luyện dành cho Gabranth) (Hiiro)

Thay vào đó, Hiiro muốn luyện tập nhiều hơn với của cậu. Cậu chắc chắn rằng nếu cậu tham gia kì huấn luyện nghiêm khắc như vậy, cậu sẽ không còn thời gian để tự luyện tập.

“Hmm, ta có một chút hứng thú về cậu đấy.” (Rarashik)

Rarashik nói vậy với một giọng điệu có phần buồn bã.

(Chắc cô đùa tôi. Cô ta đã thấy mình dùng . Nếu cô ta trở nên quá tò mò thì cô ta sẽ vui vẻ mà biến mình thành chuột bạch) (Hiiro)

Hiiro nổi da gà khi nghĩ đến đó. Cậu nghĩ rằng cô ta có lẽ sẽ hỏi cậu về ma thuật của cậu cho đến khi cô ta thỏa mãn và thí nghiệm trên người cậu ta. Cậu đã quyết định rằng mình sẽ không bao giờ trở thành đồ đệ của cô ta.

“Khóa huấn luyện sẽ diễn ra trong bao lâu?” (Hiiro)

Hiiro hỏi Rarashik, người quay sang đối diện với Muir.

“Hmm… Bản thân cô bé này… Hừm, để huấn luyện cho cô bé đến tầm cô bé có thể tự lo cho mình như một nhà thám hiểm thì sẽ cần ít nhất sáu tháng. May mắn là cấp độ của cô bé đã khá ổn, vì vậy chỉ cần luyện tập chiến đấu cơ bản, , và kĩ thuật thực tế. Với tất cả những thứ đó, nó sẽ cần bằng đấy thời gian.” (Rarashik)

Nghe rằng sẽ cần đến sáu tháng, Hiiro đã lập tức đi đến quyết định. Cậu quay mặt nhìn Arnold và Muir.

“Vậy thì, chúng ta tạm biệt ở đây.” (Hiiro)

Muir thở dốc và trông ảm đạm, trong khi Arnold nhún vai như thể đang nói "tôi cũng thế."

"Ta cũng nghĩ vậy. Hừm, đành vậy thôi." (Arnold)

Arnold đã bỏ cuộc, nhưng Muir thì không và bắt đầu nói.

"T-tại sao? Kể cả nếu anh không tập luyện, tại sao anh không ở lại đây?" (Muir)

"Xin lỗi, nhưng anh có những mục tiêu của riêng mình." (Hiiro)

"M-mục tiêu?" (Muir)

"Phải, được nhìn thấy thế giới bên ngoài. Anh không thể ngồi không trong sáu tháng được." (Hiiro)

Muir cúi mặt xuống khi nghe những lời của Hiiro. Mặc dù chỉ là một thời gian ngắn, nhưng nhìn vào mắt Hiiro cô đã hiểu rằng cậu không phải loại người thay đổi ý định của mình chỉ bởi nghe người khác nói.

Cô bé hiểu rằng mình không thể làm gì hơn. Nhìn vào cô, Arnold nở một nụ cười cay đắng. Anh biết Hiiro là kiểu người gì vì vậy anh không hề ngạc nhiên, nhưng đối với Muir, cậu là một người đã đồng hành cùng với họ, và cô buồn bã khi nhìn cậu rời đi.

Nếu nhìn kĩ họ trông có vẻ giống một gia đình, nhưng họ thuộc chủng tộc khác nhau, và Hiiro chắc chắn không nghĩ về họ như gia đình. Nhưng Muir thích Hiiro. Nếu cô thành thật mà nói như vậy, cô không muốn người cô coi như anh trai ra đi.(TL: lol anh trai =)))

Nhưng dù vậy, họ biết rằng Hiiro sẽ không bao giờ thay đổi ý định một khi cậu đã quyết định điều gì.

(Mình không nghĩ là chúng ta có thể giữ cậu ta ở lại sáu tháng chỉ với đồ ăn…) (Arnold)

Arnold nghĩ vậy, nhận ra rằng Hiiro thể hiện một sự ngoan cố khác thường khi liên quan đến đồ ăn, nhưng rồi nghĩ việc đó sẽ vô ích và lắc đầu.

"…Hey, Hiiro. Mi định sẽ làm gì kể từ bây giờ?" (Arnold)

"Câu hỏi hay đấy. Sau một thời gian thu thập thông tin tôi sẽ đi xem xét đại lục, và sau đó…" (Hiiro)

Hiiro đang nói dở, nhưng nhận ra Rarashik đang nhìn về phía họ với thái độ tò mò trên khuôn mặt, cậu dừng lại.

"…Không phải chuyện của ông." (Hiiro)

"…Haa, ta nghĩ vậy mà." (Arnold)

Arnold nói vậy, nhưng anh ta cũng nhận ra Rarashik nhìn chằm chằm vào họ và không ép cậu nói tiếp.

(Có lẽ cậu ta sẽ đi đến lục địa của Evila. Cậu ta đã nói gì đó về việc ấy trước kia) (Arnold)

Nếu Rarashik nghe được điều đó, cô ta có lẽ sẽ hỏi Hiiro dự định đến đó như thế nào, làm cách nào một Gabranth đến được đó, và nó sẽ trở nên phiền phức. Bởi vì hai chủng tộc vừa mới trải qua một cuộc chiến tranh với nhau.

Vì vấn đề đó, Hiiro và Arnold quyết định giữ kín việc này. Đương nhiên là, Rarashik cau mày giống như không thỏa mãn.(→ ^ ←")

Về phía Muir người vẫn đang ủ rũ cho đến bây giờ, Hiiro cúi nhìn cô bé

"Này nhóc lùn." (Hiiro)

Cô bé giật mình, sau đó từ từ nhìn lên. Ánh mắt họ chạm nhau.

"Trong sáu tháng, nếu anh thấy chán anh sẽ trở lại. Cho đến lúc đó, hãy chắc rằng em sẽ trở thành ai đó có ích." (Hiiro)

Hiiro không có ý định nói ra những lời đó. Một cách tò mò, khi nhìn thấy cô bé ủ rũ như vậy, Hiiro cảm thấy khó chịu. Cậu không biết rằng mình khó chịu đối với cô bé, hay với bản thân mình.

Nhưng dẫu vậy, khi nghe những lời nói của cậu, Muir cười, và cậu cảm thấy dường như cảm giác căng thẳng đã dãn ra đôi chút.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Việc phải làm của Arnord

Hiiro, người đã quyết định chỉ nán lại thủ đô của Beast Kingdom: [Passion] trong một tuần, hiện đang được Arnold dẫn đi một vòng quanh thành phố. Đương nhiên, Muir cũng đang đi cùng họ. Còn Rarashik thì đang tự nhốt mình trong phòng thí nghiệm, đứng ngồi không yên điều chế rượu sake từ số mật ong Arnold mang về.

Arnold: "Có vẻ người dân vẫn chưa biết nhỉ."

Nhìn bộ dạng những người đang đi trên đường, Arnold mở miệng. Việc cuộc chiến bị gián đoạn, hay đúng ra là trận chiến đã kết thúc . Nhưng có vẻ người dân vẫn chưa biết chuyện này.

Đương nhiên nếu họ biết, nó sẽ thành một vấn đề gây tranh cãi. Nhưng hiện tại, trong nước vẫn chưa có vụ xôn xao nào cả.

Sau những gì vừa xảy ra, [Spirit] của Rarashik, Yuki, đã đi tìm thêm thông tin chi tiết về trận chiến. Sau khi có thông tin, Rarashik đã kể với Arnold tất cả vụ việc.

Arnold: "Nhưng nghĩ đến việc họ thật sự phá hủy cây cầu. Tên Chúa Quỷ đó thật sự đang nghĩ cái gì vậy…?"

Muir: "N-nhưng nếu vậy, sẽ không ai bị thương cả, đúng không?"

Arnold: "Nn~, đúng như Muir nói đấy. Tuy nhiên, với người Gabranth, việc từ chối chiến tranh như vậy không khác gì bị chà đạp lên lòng tự trọng cả. Ta tin chắc đức vua sẽ nổi khùng lên. Dù sao thì ta cũng là một Gabranth..."

Hiiro: "Tôi không hiểu vấn đề lắm, nhưng nếu không ai chết, thì tôi nghĩ nó là một điều tốt…"

Arnold: "Suy nghĩ như vậy cũng được. Nhưng mục đích chính là tại sao bên Evila lại làm như vậy? Nếu loài Humas là bên phá cầu thì ta còn hiểu được (Tr: ám chỉ loài người là loài chuyên đi phá cầu :v). Nếu làm vậy, loài Evila đã không thể đi qua bên đại lục của Humas dễ như vậy. Tuy nhiên, hiện giờ loài Evila và Gabranth đang đánh nhau. Và bên Humas không có liên can gì cả."

Không thể nghĩ được mục đích của Chúa Quỷ là gì, Muir cũng nghiêng đầu qua một bên. Và, như thể cô bé vừa nhận ra điều gì đó, Muir hỏi Arnold một câu.

Muir: "Này chú. Nếu vậy, sao bên Humas không phá cầu của họ đi?"

Arnold: "Nn? Con nói gì vậy?"

Muir: "Không phải chú vừa nói sao? Kể cả khi có thể ngăn được bên Evila tiến sang, vậy thì sao họ không phá cầu luôn đi?"

(Tr: bé Muir đang ủng hộ chủ trương đi phá cầu :v)(Editor:Bộ trưởng bộ xây dựng unlike điều này)

Đó chính xác như lời Muir nói. Giữa hai đại lục có một cây cầu kết nối với nhau. Dĩ nhiên, cũng có một cây cầu nối giữa đại lục của Humas và Evila.

Được biết đến với cái tên cầu [Schlecken], Cả kích thước và độ vững chãi đều khó mà so được với cầu [Gedult]. Vì vậy công trình này có thể bị Humas phá hủy dễ dàng nếu họ muốn.

Arnold: "Không phải họ không muốn phá, mà là không được phép phá."

Muir: "......Tại sao?"

Muir lại nghiêng đầu một cách ngây thơ.

Arnold: "Cây cầu luôn có lính canh của loài Evila ở đó."

Muir: "Ah, vậy à?"

Arnold: "Và, có vẻ như dây rưa với người đang bảo vệ ở đó sẽ rất phiền phức."

Muir: "Phiền phức?"

Arnold: "Aa, Ta nhớ hình như tên người đó là.....Iraora?"

Muir: "Người đó mạnh không?"

Arnold: "Aa, Hắn rất ư là mạnh. Ít nhất người ta nói thế đấy. Có một lần, Judom-san cũng có nói vậy."

Nghe cả hai nói chuyện, dường như chẳng quan tâm tí gì, Hiiro tiếp tục đi. Nếu một người thuộc hàng SSS - Judom Lankars đã nói vậy, vậy thì sức mạnh của tên Iraora này không phải dạng vừa .

Nói cho cùng, nếu được giao cho bảo vệ một vây cầu quan trọng như vậy, thì sức mạnh của người đó cũng phải phù hợp với công việc thôi.

Arnold: "Hơn nữa, hình như người đó từng là thành viên trong [Cruel Brigade]. Người đó đương nhiên phải rất mạnh."

Vệ sĩ riêng của Chúa Quỷ, [Cruel Brigade], là một nhóm chỉ với 6 thành viên. Không cần nói cũng biết 6 người này mạnh kinh hồn. Kể cả nếu tụ tập hàng trăm nhà thám hiểm lại với nhau, họ chưa phải là đối thủ của những người như vậy.

Muir: "Ra là vậy, nếu người như vậy bảo vệ cây cầu, thì việc cố phá hủy nó sẽ rất khó khăn."

Arnold: "Thì, kể cả nếu cây cầu bị phá hủy, loài Evila chỉ cần vượt biển thôi, nên ta không nghĩ nó sẽ có khác biệt gì nhiều lắm..."

Trên vùng biển với vô số quái vật hung tợn và lốc xoáy, cố gắng đi qua nó là vô cùng nguy hiểm. Kể cả vậy, Arnold vẫn nghĩ rằng bên Evila cũng sẽ vượt biển đi qua.

Hiiro: "À mà, giờ ông tính đi đâu?"

Arnold: "Ah? Đương nhiên là tới Guild. Chúng ta có thứ có thể đổi lấy tiền mà, đúng không? Mấy thứ từ con rắn khốn kiếp kia ấy."

Nghe Arnold nói, Hiiro dừng lại sau khi nhớ ra những gì đã xảy ra.

Arnold: "Nn? Chuyện gì vậy, Hiiro?"

Hiiro: "....." (￣～￣;)

Arnold: "Này, sao lại nhìn đi chỗ khác?"

Hiiro: "....." (￣～￣;)

Arnold: "..... Hiiro, mi lấy chiến lợi phẩm rồi, đúng không?" (・◇・)？

Hiiro: "....." (￣～￣;)

Arnold: "H~ả, hả, hả. Bình tĩnh chút nào. Lúc đó, nhờ vào thiên thần xinh xắn và nhỏ nhắn Muir, chúng ta đã giết được con Clay Viper, đúng không?" (」゜_゜)」!

(Tr: biết là Muir dễ thương, nhưng có cần như vậy không '-')(Editor : Với mấy tên lolicon thì thế mới đủ ∠(ᐛ」∠)__)

Hiiro: "....." (￣～￣;)

Được khen là xinh xắn, Muir đỏ mặt. Tuy nhiên, Hiiro vẫn đứng yên đó, hứng trọn cặp mắt của Arnold đang liếc mình.

Arnold: "Sau đó, Muir và ta ra khỏi [Gree cave] trước, để mi lại để lấy chiến lợi phẩm đúng không?"

Hiiro: "....." (￣～￣;)

Arnold: "Mi đã tốn rất nhiều thời gian trong cái hang..... mi, lúc đó mi đã làm cái quái gì vậy?" (╬ﾉ□Д□)ﾉ

Hiiro bị liếc với một ánh mắt đầy nghi hoặc. Khi cái ánh mặt đó nhìn chằm chằm vào mình, Hiiro đưa tay lên, dáng hình kéo, chọc vào hai mắt Arnold.

Arnold: [(」゜口゜)」NOOOooooo—](TL: Tiếng la trong đau đớn…. Yêu cầu các bạn không thử tại nhà…..)

Arnold bắt đầu lăn lóc ở dưới đất, hai tay che mắt lại. ε (ºДºε) .Biểu hiện bất ngờ của Arnold khiến mọi người xung quanh đều chú ý.

Hiiro: "Hầy, đi nào nhóc lùn."

Arnold: "Ê, đứng lại coi (□Д□)ﾉ!"

Thấy Arnold phục hồi rất nhanh, Hiiro vô cùng ngạc nhiên.

Arnold: "Tên khốn! Một câu giải thích thì thế nào!?"

Như một tay Yakuza, Arnold trừng mắt nhìn Hiiro với đôi mắt đỏ chót. Hiiro đã nghĩ đến việc lấy tay chọt mắt Arnold một lần nữa. Tuy nhiên, Arnold đã giữ khoảng cách với Hiiro. Cũng không biết đây có phải vì anh đã rút kinh nghiệm về việc trước đó hay không. Nhưng dù sao thì, Hiiro không có lựa chọn ngoài việc kể lại những việc đã xảy ra.

(TL: Yakuza = Mafia Nhật bản)

Arnold: "Một người lạ mặt đã lấy hết chiến lợi phẩm?"

Hiiro: "ờ hớ."

Arnold: "Tên?"

Hiiro: "..... không biết."

Arnold: "Mi quên rồi chứ gì."

Hiiro: "Tôi chỉ không có hứng với nó thôi."

Hiiro ưỡn ngực ra, như thể nói rằng anh không làm gì xấu cả.

Arnold: "Nn~ Nhưng thật sự có một người có thể làm như vậy? Mà đối thủ là Hiiro đấy. Hơn nữa, hắn lấy xác của con rắn làm để làm gì chứ?"

Hiiro: "-làm thế quái nào mà tôi biết?"

Arnold: "Đúng như ta nghĩ mà. Con nghĩ sao, Muir?"

Muir: "À thì...có thể người đó muốn dựng mộ cho nó...dạng như vậy?"

Arnold: "Oo~! Đúng là Muir! Một ý tưởng thật đáng yêu!"

Bị ôm chặt, Muir hơi nhăn mặt một chút. Nhìn cả hai, Hiiro chỉ nói một từ.

Hiiro: "Lolicon." (Editor : Yep, cái bản chất lolicon nó ko lẫn đi đâu được ∠(ᐛ 」∠)__)

Arnold: "Ít nhất coi ta là một người cha, tên ngốc!" (Tr:Lolicon!!)

Arnold lớn tiếng như muốn nói 'Xử lý mi ntn nếu mi làm ta bị gán thêm một cái danh hiệu quái đản nữa hả?'

Hiiro: "Nói ngắn gọn thì, đơn giản là tôi đã bị cướp. Tôi không thể lấy chiến lợi phẩm từ con rắn đó. Mà, chúng ta cũng chả có vấn đề gì về tiền nong, nên cũng chả sao đúng không?"

Arnold: "...thì, đúng là vậy. Mà đúng ra, nói với chúng ta về vụ đó sớm hơn đi chứ!I Đúng hơn là mi nên nói lúc nó mới xảy ra ấy!"

Arnold nói rất có lý.

Arnold: "Dù gì thì, hãy cứ đi tới Guild để giải quyết hết mấy cái chiến lợi phẩm khác đi."

Cả ba đi bộ tới thẳng Guild.

Trong Guild không có một bóng nhà thám hiểm nào cả. Như phỏng đoán, có vẻ tất cả đều đã được điều ra tiền tuyến. Nhìn thấy Hiiro và 2 người kia, người nhân viên có một chút nghi ngờ. Sau khi nói rằng họ chỉ vừa trở về sau một chuyến đi dài, người nhân viên mới dần bớt nghi vấn hơn.

Vừa giải quyết xong đống chiến lợi phẩm, họ lập tức rời khỏi Guild.

Hiiro: "Chúng ta làm gì tiếp theo?"

Arnold: "Ta về đây vì một lý do nữa, mi biết mà."

Hiiro: "Aa, ông có nhắc điều gì đó về việc cần đi đến cái nơi nào đó..."

Arnold: "Ừ, ta chỉ cần ghé qua [King's Tree] một chút."

Hiiro: "[King's Tree]? Ông quen ai trong hoàng tộc à?"

[King's Tree] là cái cây lớn, nơi ở của hoàng tộc. Không như những căn nhà gạch đá ở đại lục của Humas, nhà cửa ở đất nước này đều được xây dựng từ cây cối.

Và, [King's Tree] có ý nghĩa như là một lâu đài. Đó là nơi hoàng tộc Gabranth sinh sống.

Arnold: "Không, không. Ta không đến đó để gặp người trong hoàng tộc. Ta có việc với một người đang làm việc ở đó thôi. Nếu người đó biết ta ở đây mà không qua chào hỏi, sau đấy sẽ là một kết cục chết chóc dành cho ta." (￣ー￣;)

Kể cả khi Arnold nói rằng việc này rất ư là phiền phức, những từ cuối mà anh ta nói như ẩn chứa một nỗi nhớ nhung. Có vẻ như anh cũng không quá phản đối việc đi gặp người đó.

Tại cổng vào [King's Tree], hai người ăn bận như lính gác đang canh giữ ở đó. Nói chung, họ là người canh cổng.

Arnold: "Xin cho hỏi."

Sau khi Arnold gọi họ, hai người canh cổng chĩa mũi thương về phía anh, nhìn anh với ánh mắt sắc lạnh. Rồi cả hai lại nhìn đến hai người bên cạnh anh.

Canh cổng: "Các ngươi là ai?"

Tất nhiên, đây là nơi trú ngụ của nhà vua, nên họ bắt buộc phải cảnh giác. Và vì đang ở giữa chiến sự, nên họ càng cảnh giác cao hơn. Có vẻ như họ vẫn chưa được thông báo về kết quả của cuộc chiến.

Arnold: "Tôi không phải người nào khả nghi cả. Tôi chỉ muốn hỏi cái này một chút thôi."

Canh cổng: "Hỏi một chút…?"

Có vẻ như họ đang thẩm định Arnold. Cả hai lướt mắt nhìn anh ta từ đầu xuống chân. Sau đó, một người mở miệng ra.

Canh cổng: "Chúng ta đang ở trong tình trạng cảnh giác cao độ. Ngươi nên biết chúng ta không được cho phép gặp mặt bất cứ ai trong [King's Tree] đúng không?"

Arnold: "Tôi biết về tình trạng hiện tại của cả nước. Tuy nhiên, kể cả khi là ở ngoài này, tôi thật sự muốn nói chuyện với một người."

Canh cổng: "……người ngươi muốn gặp là ai?"

Arnold: "À, về việc đó..."

Đang nói, một tiếng bước chân rầm rập kéo theo đó là một gia tốc khủng khiếp được nghe thấy từ xa . Theo sau đó là...

THUỴCH-! (Tr: *đập/ đánh/ đấm/ etc.*)(Editor: BOOM HEAD SHOT !)

Arnold: "HỰ Á!?" (Tr: âm thanh phát ra sau khi bị *đập/ đánh/ đấm/ etc.*)

Arnold bỗng la lên sau khi đột nhiên bị đánh mạnh bởi một người vừa thình lình xuất hiện từ phía sau. Anh lăn tròn dưới đất với một vận tốc kinh người. Nó giống như là anh ta vừa bị tông bởi một chiếc xe chạy với tốc độ cao. Theo đó cơ thể Arnold đụng vào cái cây trước mặt, giúp anh dừng lại.

Muir: "C-chú!?"

Muir kinh ngạc mở to mắt, cô bé la lên. Hai người lính canh hoàn toàn choáng váng, đứng hình luôn.

Hiiro: "Hê, hình như anh nghe thấy tiếng gãy của một cái gì đó vừa phát ra từ ông ta thì phải?"

Một câu nói nham hiểm phát ra từ miệng Hiiro. Tuy nhiên, sau khi nhìn qua Arnold, ánh mắt của cậu chuyển qua người vừa xuất hiện. Người đó đang nghiến chặt răng, lộ ra vẻ thất vọng.

???: "Thật không thể tin được! Tính ngây ra đó tới khi nào hả?! Tên đại ngốc Arnold!"

Từ điếu thuốc ngậm trong miệng, khói bay cao lên trời. Từ những gì có thể thấy, người này là một phụ nữ Gabranth và có vẻ là cùng tộc với Arnold. Người phụ nữ này có một vẻ đẹp đáng kinh ngạc, với một ánh mắt kiên định như của Arnold. Và, thân hình của cô rất ư là săn chắc. Hơn nữa, với bộ đồng phục hầu gái trên người, hình dáng của cô tỏa ra cái vẻ gì đó không hợp lý lắm (Editor : Maid hơi đô con một chút + mồm ngậm thuốc lá, ai muốn tưởng tượng ntn thì tùy :3)

Sau khi ý thức dần trở lại, anh đưa tay đỡ đầu và nhìn người phụ nữ đang nhìn anh. Arnold trả lời lại với một giọng run run.

Arnold: "C… c... h… ị …chị… ha… hai… !"

Vì khoảng cách giữa Arnord và anh khá xa, Hiiro đã không nghe rõ anh ta nói gì. Tuy nhiên, Muir lại nghe thấy rất rõ, lập tức liếc nhìn hai chị em.

Muir: "Ểểể

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chị gái anh ta là một cô hầu gái.

"Xin giới thiệu với mọi người. Đây là chị gái của tôi." (Arnold)

Xoa xoa má phải sau khi bị đánh, Arnold giới thiệu cô gái.

"Làm như chị đây sẽ thỏa mãn với lời giới thiệu nhạt nhẽo như vậy!" (Chị Arnold)

Với một cú đánh vào đầu, cô gái đứng xa Arnold ra.

"Đ-đau đấy!" (Arnold)

"Cưng có đúng là một nhà thám hiểm không vậy? Cưng muốn ăn tẩm quất nữa không?" (Chị gái)

Arnold muốn cãi rằng anh ta đã bị đánh rồi, nhưng nói vậy sẽ chỉ làm cô ta làm thế lần nữa, vì vậy anh ta kìm lời nói lại.

"Ư-ừm…" (Lính canh)

Người lính xen vào giữa 2 người. Chị của Arnold đưa tay lên và trả lời họ.

"À, những đứa nhóc này không có vấn đề. Tên này là thằng em ngu ngốc của tôi, và hai người còn lại có vẻ là bạn đồng hành của nó. Xin hãy để chúng qua." (Chị gái)

"Thật vậy sao? Nếu là như thế, vậy thì chúng tôi không còn gì để nói nữa. Mời qua." (Người lính)

Với một nụ cười, người lính dẫn cả nhóm vào trong.

(Chị của ông chú… Cô ta có vẻ được tin tưởng ở đây.)

Nếu không, lời nói của cô ta không thể cho phép người khác đi vào nơi ở của hoàng tộc trong giai đoạn chiến tranh được. Không, kể cả nếu đất nước đang không chiến tranh, việc đi vào cũng không thể dễ dàng như thế này. Mặc dù thế, cả nhóm dễ dàng đi vào bởi lệnh của cô ấy. Sự tin cậy của quân lính cũng như hoàng tộc đối với cô ấy hẳn rất đáng nể.

Họ đi vào một nơi giống như một phòng ăn nhỏ. Có ba chiếc bàn gỗ và một quầy hàng với khu vực bếp ở phía sau. Nhóm của Hiiro ngồi xuống ghế.

"Để chị lấy đồ uống lạnh gì đó. Chờ một chút." (Chị gái)

Cô nở một nụ cười tươi, và bước về phía bếp. Hiiro tiếp tục quan sát cô ta.

Cô ta có mái tóc xanh giống như Arnold, nhưng thay vì mái tóc ngắn như anh ta, của cô lại dài và gọn gàng. Đường nét khuôn mặt cô không tệ, và chiều cao thì ở tốp trên. Cô ta còn có một chiếc đuôi thon và mềm lủng lẳng đằng sau.

Cô nàng đáng được gọi là xinh đẹp. Nhưng việc một cô hầu gái hút thuốc lá trong khi làm việc thì khá là tệ.

Nhưng điều khiến Hiiro chú ý nhất chính là đỉnh đầu cô ta.

(… Không có gì ở đó.)

Giống như Arnold, cô ta không có tai. Nhận ra nơi mà Hiiro chú ý đến, Arnold nở một nụ cười cay đắng.

"Vậy là cậu đã nhận ra?" (Arnold)

"Nhận ra cái gì?" (Hiiro)

Cậu ta không có ý định tò mò vào chuyện đó, vì vậy cậu ta giả vờ không biết. Mặc dù vậy, ngược lại với dự đoán của Hiiro, Arnold tiếp tục.

“Đừng hiểu nhầm. Chị tôi không phải là cựu nô lệ hay gì đó.” (Arnold)

Lông mày Hiiro giật giật. Cậu chắc rằng Arnold mất đôi tai là do trở thành nô lệ của loài người. Cậu nghĩ rằng cô ta mất đôi tai cũng trong hoàn cảnh tương tự.

Nhưng những ý nghĩ của cậu đã ngay lập tức bị bác bỏ. Điều này khiến Hiiro hơi ngạc nhiên, nhưng cậu không nói ra.

“Hey, nước đây các cưng.” (Chị gái)

Chị gái Arnold đi đến cầm theo một khay đựng cốc, số lượng bằng với số người có mặt.

“Nó là đặc sản của [Passion], Schwartz.”

Nó là một thức uống trong và có màu xanh lam. Nếu nhìn kĩ, nhiều bong bóng nổi lên và tạo thành bên trong chất lỏng. Liệu thứ này có thể là…

(…Nó là rượu táo.)

Nó đúng là rượu táo. Một thứ có thể coi là đồ uống có ga. Hiiro chưa bao giờ nghĩ rằng cậu có thể uống được thứ như vậy sau khi bị triệu hồi đến thế giới này, vì vậy hiện tại cậu đang cảm thấy rất sung sướng.

Phát ra một tiếng “ực” thỏa mãn, cậu nốc cả cốc trong một hơi. Một loại nước uống có ga hoàn hảo, và cảm giác từng giọt trôi xuống cổ họng khá tuyệt vời.

“Ồ, cậu uống tốt đấy! Chị vẫn còn nữa, vì vậy cứ uống thoải mái nhé.” (Chị gái)

Cô để lộ hàm răng khi cô cười.

“Đổ đầy cho tôi.” (Hiiro)

Nói vậy, Hiiro giơ cốc ra. Muir cũng có vẻ yêu thích thức uống này khi cô bé uống cạn cốc.

Sau khi đổ đầy cốc cho Hiiro, chị gái Arnold ngồi xuống ghế. Cô lôi điếu xì gà ra, và giữ nó trong tay trong khi phả ra một làn khói.

“Việc đầu tiên là thế. Giờ cưng có thể nói cho chị biết về lũ trẻ này không, Arnold?”(Chigái)

“Được rồi, báu vật siêu cute này, người mà chúng ta đều yêu quý này là Muir Castrea đáng yêu.”(Arnold)

Đôi mắt Arnold lấp lánh khi anh ta chỉ về phía Muir.

“T-tên cháu là Muir! Rất vui được gặp cô ạ!” (Muir)

“Haha, cháu có thể gọi cô là Raive, Muir. Rất vui được gặp cháu.” (Raive)

“À, vâng… Raive-san.” (Muir)

Cô bé ngượng ngùng lo lắng khi nhìn vào người phụ nữ trước mặt. Raive cười to.

“Ahaha, cái gì thế này? Đứa trẻ thật sự dễ thương, phải không nào? Cậu kiếm được cô bé ở đâu thế, Arnold?” (Raive)

Vừa nói cô vừa vui vẻ vỗ nhẹ đầu Muir. Theo chuyển động của tay cô, đầu Muir lắc từ bên nọ sang bên kia. Mặc dù vậy, có vẻ như Raive không nhận ra điều đó một chút nào.

“Tiện đây, Arnold, cái màn giới thiệu đó là sao? Từ khi nào cưng trở thành một tên Lolicon như vậy?”(Raive)

“Chị nhầm rồi! Muir là con gái em! Mặc dù không cùng chung huyết thống, nhưng em với nó là cha và con gái!” (Arnold)

Thậm chí chị của Arnold cũng tham khảo Hiiro. Điều này đủ khiến Arnold buồn bực, vì vậy anh bắt đầu cuống lên nói.

“À, như vậy sao? Chị đã nghĩ là, bởi vì sự thiếu nổi tiếng của mình, cưng bắt cóc một cô con gái đáng yêu của ai đó, để nuôi nấng cô bé theo sở thích của mình rồi sau này thịt. (TL: thuyết âm mưu mạnh vl =))))), Editor : yep =]]]) (Raive)

“Chị nghĩ em là thể loại quái nào vậy!? Không thể nào em lại làm chuyện như vậy! Chị thực sự nghĩ đứa em trai dễ thương của chị là người như vậy sao!?” (Arnold)

“À, đấy chỉ là đùa thôi, đùa thôi. Ít nhất là, một nửa.” (Raive)

“Vậy một nửa là nghiêm túc!?” (Arnold)

Arnold nhận một vài chấn thương tâm lý từ lời của chị anh ta. Nhìn đôi vai Arnold rủ xuống, Raive phả ra một làn khói nữa, và đập vào lưng anh ta.

"Khục! Khục! Chị làm gì vậy!?" (Arnold)

"Tiếp tục đi. Nhóc còn lại là ai?" (Raive)

"Hmm? À, cậu ta. Cậu ta là Hiiro Okamura." (Arnold)

"Ể, sao cụt ngủn vậy." (Raive)

Nụ cười của Raive co rút lại trong giây lát. Cô phân vân không rõ liệu hai người có đang xích mích không, nhưng rồi lại suy luận rằng không phải vậy.

"Nhưng cậu ta quả thật là kiệm lời đấy. Cậu ta không nói gì một lúc lâu rồi, nhưng cậu ta có ổn không vậy?" (Raive)

Hiiro toàn tâm toàn ý uống cốc rượu táo của cậu ta. Cậu ta không thể hiện điều đó ra ngoài, nhưng thực sự cậu ta đang trên thiên đường. Cậu đang ăn mừng cuộc đoàn tụ định mệnh của cậu với sô đa.

(Fumu, nếu họ trộn các loại hoa quả hoặc các loại dâu vào nó…)

Trong khi đầu cậu chứa đầy những ý tưởng với ứng dụng của soda, cậu không tự chủ mà nở nụ cười. Nhìn thấy vậy, Raive hỏi Arnold lần nữa.

"Đứa trẻ đó có sao không vậy? Cậu ta bắt đầu cười vì một lý do nào đó." (Raive)

"P-phải, cậu ta đôi khi lại làm vậy. Cứ kệ cậu ta đi." (Arnold)

"Nh-như vậy sao? Tiện thể, cưng bỗng nhiên bỏ đi, và trở về cũng bất ngờ như vậy. Và còn với những người đồng hành như vậy. Cưng tốt nhất là không nên có ý định tham gia cuộc chiến, phải không?" (Raive)

Đôi mắt dịu dàng của cô bỗng nhiên trở nên sắc sảo.

"Kh-không, chị nhầm rồi. Đúng là em có tò mò về cuộc chiến, nhưng em không quay trở về để tham gia. Em ở đây để nhờ Sư Phụ huấn luyện một người." (Arnold)

"Hmmm, vậy cưng đã xin được sự chấp thuận của sư phụ?" (Raive)

"Đúng thế, em sẽ được bà ấy dạy cùng với Muir." (Arnold)

"Hm? Vậy còn cậu bé Hiiro kia?" (Raive)

"À, cậu ta sẽ đi thám hiểm sau khoảng một tuần nữa." (Arnold)

"Là như vậy sao?" (Raive)

"Cho đến lúc đó, em nghĩ em sẽ đưa cậu ta đi tham quan thành phố. Vì em đi qua đây, em quyết định ghé qua và thăm chị."(Arnold)

"Vậy ra chị là hàng tặng kèm hả?" (Raive)

Thêm một cú đấm vào đầu Arnold.

"Ô-Au!" (Arnold)

"Im lặng, và chịu đựng đi!" (Raive)

"… Tiện đây, chuyện của chị thì thế nào?" (Arnold)

Theo lời Raive, cô đã làm hầu gái ở đây vài năm rồi. Trái ngược với ngoại hình và tính cách của cô, cô làm việc siêng năng và đạt được chức Tổng quản.

Nhà Vua khá thích bữa ăn cô làm, và ăn chúng một cách hạnh phúc. Cô đã nghe về cuộc chiến, nhưng không tham gia.

Không phải là cô ấy không thể chiến đấu, mà là cô muốn làm tròn nhiệm vụ hiện tại của mình hơn.

Cô trở thành nữ hầu vì cô mong muốn làm mọi người hạnh phúc. Cô không muốn sử dụng sức mạnh của mình để hại bất kì ai sau suốt quãng thời gian qua.

Đó là lí do vì sao cô cảm thấy nhẹ nhõm khi biết rằng Arnold không tham gia vào cuộc chiến. Anh ta không phải người em trai tuyệt vời nhất, nhưng anh vẫn là một thành viên quý giá trong gia đình. Cô không muốn em trai mình bị cướp đi bởi chiến tranh.

“Chị có biết về nó không, Raive?” (Arnold)

“Về cái gì?” (Raive)

“Chiến tranh đã kết thúc rồi đấy.” (Arnold)

Điếu xì gà rơi từ miệng cô xuống sàn. Cô nhanh chóng nhặt nó lên, và đặt nó vào một vật giống một chiếc gạt tàn. Nhưng đôi mắt cô vẫn trợn trừng.

“C-cậu vừa nói cái gì?” (Raive)

“Em hiểu phản ứng của chị. Nhưng đây là thông tin từ Sư Phụ.” (Arnold)

“…… Thật á?” (Raive)

Cô vẫn còn bán tin bán nghi, nhưng thông tin từ Rarashik là đáng tin cậy.

“Phải, có vẻ như cả hai bên đều không có thương vong. Họ sẽ về sớm thôi.”(Arnold)

Đúng lúc đó, một tiếng động lớn phát ra. Mọi người hướng sự chú ý vào nơi phát ra âm thanh.

“THẬT CHỨ !?!?”

Từ phía đó, là công chúa lớn của vương quốc Nhân thú, người không tham gia vào trận chiến – công chúa Kuclear King.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hiiro và loli

“Ê, Ngươi nghiêm túc đấy chứ ? Nói cho ta nghe nào!” (?)

Arnold bị tóm cổ nhấc lên bởi người vừa đi vào phòng. Anh ta bắt đầu có dấu hiệu của việc ngạt thở

“Công chúa, người làm gì ở đây vậy ?!” (Raiev)

Raiev cũng ngạc nhiên trước chuyến viếng thăm bất ngờ của công chúa

“Ư ư ặc ặc… T…ô…i…khôn…g….th…ở….đư…ợc…..!?!?!?”

Nhận thấy mặt Arnold bắt đầu tím tái đi, Kukklia nhanh chóng nới lỏng tay.

“Chết, ta xin lỗi” (Kuklia)

Arnold, sau khi thoát khỏi tay Kukklia thở hồng hộc, anh ta thầm cảm ơn Thiên đàng đã tha cho cái mạng của mình. Chỉ vài giây trước anh ta thực sự đang ngạt thở . Tệ nhất thì anh ta sẽ được về với ông bà nếu Kukklia tiếp tục tóm cổ anh ta như vậy. Kể cả công chúa chỉ là một cô gái, tiềm ẩn trong cô là một sức mạnh phi thường của người Gabranth.

“Rồi rồi, giờ nói ta nghe, những gì ngươi vừa nói là thật à? Đấy là những gì mà bà già Rarashik đó nói à”

Lúc này tại nhà Rarashik:

“Achooo…… Lại có đứa nhóc nào nói xấu ta rồi ” (Rarashik)

Trở lại cung điện.

Kể cả khi Kukklia ko tiến thêm một bước nào về phía Arnold, anh ta vẫn có cảm giác bị đe dọa khiến anh ta chột dạ nuốt nước bọt.

“À, à, vâng, đúng vậy….” (Arnold)

Và anh ta bắt đầu kể lại những gì Rarashik đã nói.

"Tại sao Chúa quỷ lại làm thế với cây cầu nhỉ ???..."

Lời nói của Kukklia đúng với câu hỏi đang hiện ra trong đầu của mọi người.

"Không phải thế nghĩa là họ không muốn đánh nhau sao?" (Raiev)

Raiev nói một cách ngẫu nhiên.

"Có thể đúng như chị hai nói, nhưng chỉ mới đây thôi, chính bọn Evila tuyên bố muốn hủy diệt tất cả trước cơ mà" (Arnold)

Đấy là vào thời kỳ trị vì của Chúa quỷ tiền nhiệm. Đương nhiên, Rarashik biết việc đó, nhưng cô quên mất không nói chuyện đó cho Arnold.

"Nhưng nếu điều ngươi nói là đúng thì phụ vương và quân đội vẫn an toàn phải không ?(Kukklia)

"Thần nghĩ họ chắc chắn vẫn an toàn thôi, thưa công chúa"(Raiev)

Kukklia mỉm cười vui vẻ trước lời nói của Raiev. Kể cả khi chính cô muốn tham gia cuộc chiến, khi mà tất cả người thân của mình trở về từ chiến trường mà không bị tổn thất gì vẫn đáng để ăn mừng

"Hừm, mà tiện thể, nhà ngươi là ai vậy ? Và lúc đầu ngươi gọi Raiev là "Chị" nhưng…" (Kukklia)

"À, thưa công chúa, thằng đầu đất này là em trai thần. Và cô bé kia là con gái của hắn"(Raiev)

"Ta là con gái của Đức vua Leoward, người trị vì vương quốc Passion. Công chúa cả Kukklia King, rất vui được gặp các ngươi" (Kukklia)

Nghe công chúa tự giới thiệu, Arnold vội vã quỳ xuống, Muir cũng bắt chước quỳ xuống theo

"Ấy, không cần phải quá lễ nghi như vậy đâu. Mọi người cứ cư xử bình thường với ta là được rồi" (Kukklia)

Arnold và Muir rụt rè đứng dậy. Kể cả khi công chúa có vẻ thân thiện và gần gũi, nhưng vị trí của cô ấy vẫn là công chúa, Arnold và Muir vẫn có cảm giác căng thẳng và bối rối.

"Ai da, cô bé đáng yêu quá phải không ? Đúng rồi, hay để chị giới thiệu nhóc với Mimiru nhé" (Raiev)

"Hà…mọi chuyện lại tiến triển theo một hướng không ai ngờ nhỉ Hiiro… ể ?"(Arnold)

Khi Arnold còn đang ngạc nhiên về sự xuất hiện của công chúa, một chuyện còn đáng ngờ hơn đã xảy ra khi anh ta không để ý. Hiiro, người đứng cạnh anh ta vài phút trước đã biến mất.

"….Hiiro?" (Arnold)

Lúc này, Hiiro đang phân vân có gì đáng xem ở không, nên cậu bắt đầu đi loanh quanh. Tất nhiên là tránh sự chú ý của đám lính canh bằng một từ …

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Mimir và Áo choàng đỏ

Lần đầu tiên thấy cảnh đó, trong lòng cô bé trào ra một cảm xúc kì lạ. Không gian ở chỗ đó có hơi khác biệt, dưới bầu trời đầy sao, nơi đó xuất hiện một ánh sáng nhàn nhạt, một thứ ánh sáng mà trước giờ cô chưa từng biết đến. Ánh sáng ấy mạnh đến nỗi cô không thể không chú ý tới nó.

Trong khoảng không thân quen trước mặt, cô cảm thấy không gian nơi đó bị nhiễu vì thứ gì đó. Khi quan sát kĩ điểm không gian ấy, cô nhận thấy từ đó hiện ra một dáng người.

(Đó là… một anh ma à?)

Cô bé nhỏ này tên là Mimiru, từ khi sinh ra, cô thường hay thấy mấy thứ kì lạ này mỗi ngày. Cô đã thử kể với người thân, nhưng họ đều nghĩ nó là một trò cười.

Một con ma đồng nghĩa với một linh hồn Evila. Vậy nên nó không thể nào xuất hiện ở đây được. Nếu mà có, thì nó sẽ bị những Hộ vệ Gabranth giết ngay lập tức.

Nhưng Mimiru chưa từng nói dối. Chắc chắn có ma như trong sách. Linh hồn người chết chu du khắp nơi. Mấy con ma đó không bao giờ mở miệng nói chuyện, nhưng chúng luôn lơ lửng và bay xuyên tường một cách dễ dàng.

Kể cả khi cô kể ra, không ai tin cả. Cô không phải một người quá tự tôn, nên cũng không bắt ép mọi người phải tin cô. Cô giữ nó cho riêng mình, và tin rằng những thứ như thế thật sự tồn tại.

Nhìn chúng cô không tổn hại gì cả, và cũng không ảnh hưởng đến đời sống thường ngày của cô. Tuy nhiên, con ma đang đứng trước mặt cô thì lại khác, nó đang nhìn thẳng vào cô.

Thường thì, khi cô nhìn chúng, chúng chỉ nhìn lại cô một cái rồi lại như không có chuyện gì. Nhưng lần này thì khác.

Trước khi cô biết, thì nó đã đang nhìn cô. Nó không nhìn cô một cách vô tư lự như những con ma khác, mà nhìn thẳng vào cô một cách chằm chằm, như là một người thật vậy. Vì thế mà cô cảm thấy rất hứng thú, và cô nhìn lại nó.

Con ma này là nam, một chàng trai với mái tóc đen cùng cặp kính. Cô thấy anh ta có phần đáng sợ, nhưng thấy rằng anh cũng tỏ vẻ kinh ngạc, cô cùng nhẹ lòng hơn.

Nhìn anh ta thật sự như là còn sống vậy, nhất là với bộ áo khoác đỏ cùng việc anh ta đang đứng vững trên mặt đất. Đây là lần đầu cô nhìn thấy một con ma loại này.

P 191

Anh ma đó chỉ tay vào bản thân mình, và rồi chỉ vào cô, như thể muốn hỏi là cô có thấy không. Cô gật đầu liên tục.

Thời điểm đó, cô cảm thấy sự hiện diện của nó bỗng mạnh mẽ hơn. Anh ma này giờ có cảm giác như là người thật ấy. Cảm giác như là giờ đây ai cũng đều có thể thấy và tới bắt tay với anh vậy.

"…làm thế nào mà nhóc nhìn được?" (chàng trai)

Giọng nói không quá thấp cũng không quá cao. Nhưng không biết vì sao , cô muốn lắng nghe nó nhiều hơn nữa. Đây là lần đầu cô nói chuyện với ma. Có chút do dự, nhưng rồi cô quyết định cho anh ấy biết rằng cô không thể nói, và rồi cô viết lên bảng.

[Anh Ma?] (Mimiru)

Cô chờ với hi vọng có câu trả lời từ anh, nhưng sau đó lại vô cùng ngạc nhiên với lời nói tiếp theo của anh.

"Không, nhóc nhầm rồi. Hay là do khả năng cảm nhận được những thứ siêu nhiên nên nhóc nhìn thấy anh?" (chàng trai)

Cô chớp mắt, vô cùng ngạc nhiên. Cô từng nghe về chuyện vài hồn ma không biết rằng mình đã chết. Cô nghĩ rằng con ma trước mặt mình là một trong số đó. Thật ra thì, cô tự mình biên ra cái tình huống đó.

[Khả năng…siêu nhiên… là cái gì ạ?] (Mimiru)

"Thay vì viết ra bảng sao nhóc không nói luôn đi cho nhanh?" (chàng trai)

Cô hiểu ý của anh ta, nhưng có lý do làm cho cô không thể nói.Cô nở một khuôn mặt tiếc nuối và buồn rầu.

[Mimiru xin lỗi, Mimiru không nói được.] (Mimiru)

Cô rất ngạc nhiên vì anh ta hiểu được.

"Thế à, Vậy cho anh xin lỗi nhé." (chàng trai)

[Không sao đâu ạ, anh đừng lo.] (Mimiru)

Câu nói của anh có hơi vô duyên, nhưng nó không làm cuộc trò chuyện tệ đi. Chắc đó là tính cách thường ngày của anh ta. Mỗi người đều có một khái niệm "bình thường" riêng. Có thể nhìn thấy ma là bình thường đối với cô. Hơn nữa, cái cách nói chuyện không có chuẩn mực này của anh cũng không ảnh hưởng gì đến cô.

"À, về chuyện trước đó, anh không phải ma. Nhóc hiểu chúng là gì đúng không?" (chàng trai)

[Có ạ. Hình như trong gia đình em chỉ có mình em là nhìn được họ thôi.] (Mimiru)

“Vậy à. Đúng là dù ở thế giới nào thì cũng có những người có giác quan thứ sáu.”(Hiiro)

[…..?] (Mimiru)

“Đừng quan tâm. Có vẻ khả năng cảm nhận mọi thứ xung quanh của nhóc tốt hơn người bình thường.” (Hiiro)

[Như thế là tốt hay xấu ạ?] (Mimiru)

“Ai biết? Nhưng có vẫn tốt hơn là không có phải không?” (Hiiiro)

[Vậy thì mọi chuyện vẫn tốt đẹp...](Mimiru)

Cô rất vui. Có một người có thể hiểu được khiến cho cô rất vui. Nếu gia đình cô nghe những gì cô vừa nói, họ sẽ cười rộ lên. Nhưng anh ma này lại chấp nhận nó như đây là chuyện bình thường vậy.

Nhưng, nhìn mặt anh có vẻ không vui cho lắm. Cô nghĩ rằng anh không chấp nhận lời giải thích của mình, nhưng giọng anh trước đó lại không khiến người ta nghĩ vậy . Có vẻ anh ta không vui vì thứ gì khác. Thấy rằng mình đang chảy mồ hôi, cô rút khăn tay ra lau trán mình.

[Anh ma, anh đang làm gì ở đây vậy?](Mimiru)

“Anh nói với nhóc là anh không phải ma rồi. Mà anh cũng chỉ tình cờ đi vào đây thôi.” (Hiiro)

[Anh có biết đây là đâu không?](Mimiru)

“Là đúng không nào? Anh không lén lút vào đây, chỉ là anh bị kéo đi cùng vài người bạn thôi” (Hiiro)

Một con ma bị kéo vào đây với vài người bạn; Mimiru nghiêng đầu, cô thật sự rất muốn gặp qua họ.

[Vậy đây là lần đầu tiên anh đến đây?] (Mimiru)

“Yep” (Hiiro)

[Em thích khu vườn này lắm. Khi em lên 5, một cơn ốm đã lấy mất giọng nói của em. Và từ đó em thường xuyên đến đây ngồi ngắm cảnh](Mimiru)

Khi cô lên 5, cô đã bị cảm nặng. Cô bị sốt cao trong một thời gian dài. Sau khi khỏi hẳn, thì căn bệnh ảnh hưởng nặng đến thanh quản của cô, khiến cô không thể nói được nữa.

Mọi người đều sốc khi việc đó xảy ra. Mimiru rất thích hát. Cô bé thường hay đến khu vườn này và hát cho gia đình mình nghe.

Khi các lính canh nghe cô hát, nó như được nghe hát từ một thiên thần vậy. Cô đã rất vui. Cô không có tài trên chiến trường như Kukulia chị mình, nhưng có thể dùng giọng hát tuyệt vời của mình đem hạnh phúc đến cho mọi người cũng là thứ đáng để tự hào.

Cả gia đình cô và thần dân đều yêu thích giọng hát này. Để có thể làm họ vui hơn nữa, Mimiru cũng đã cố gắng tập hát rất nhiều.

Nhưng mọi nỗ lực của cô bỗng tan đi sau khi cô bị mất giọng. Cha, mẹ và anh chị cô đều suy sụp khi việc đó xảy ra. Thấy tình huống như vậy, cô quyết định không tự dày vò mình mà phải mạnh mẽ hơn, nhưng làm như thế lại làm mọi thứ tệ hơn.

Lúc cô biết rằng gia đình mình suy sụp, cô đã không kìm được. Đó là tại sao Mimiru quyết định nở nụ cười. Ngày nào đó, cô sẽ có lại giọng nói và có thể hát lên một lần nữa. Cô cười để nói với gia đình rằng, mọi chuyện đều ổn cả.

Việc cô mất giọng không phải là do ảnh hưởng tâm lí nào cả. Những nhà nghiên cứu đứng đầu đất nước đều nói rằng, kể cả với nền công nghệ và phép thuật hiện tại, thì vẫn không có cách nào giúp cô có lại giọng nói.

Nhưng những người đó cũng không quá chắc chắn, họ nghĩ rằng nếu có thể có năng lượng ma thuật mạnh hơn nữa, thì cô sẽ được chữa khỏi. Đó là lí do Mimiru vẫn cười như vậy. Nó là một hành động rất nhỏ. Nhưng, vì thấy cô cười nên tất cả nghĩ cô vẫn ổn và tốt dần lên.

Không có gì bàn cãi, với cô đây là cách tốt nhất. Chỉ cần cô cười thì mọi người đều sẽ vui, kể cả nếu cô không thể lấy lại giọng nói, thì cô vẫn sẽ cười, và điều gì đó sẽ…

(Tr: ôi thật là vô vàn cảm xúc TAT)(Editor : Cảm giác tên trans đang khóc vì trans đúng chap khó :v)

Mimiru, người luôn nhạy cảm với cảm xúc của người khác, đã quyết định cười vì mọi người, để cho họ không cảm thấy buồn lòng. (Tr: bé Mimitu thật vĩ đại TAT)

Và trong lúc này, cô băn khoăn liệu cô có đang cười. Nếu nhìn vào gương, thì đúng là cô đang cười. Nó không phải là một nụ cười hời hợt, mà là một nụ cười chân chính, nguyên vẹn.

(Nhưng sao anh ma lại có vẻ giận như vậy)

Nhìn anh ma đang buồn bực, cô bắt đầu lo lắng. Cô nghĩ tới việc nở một nụ cười, nhưng ngay khi cô định làm thế, trước mắt cô bé tối sầm lại.

(o?)

Khoảnh khắc đó, cô ngất đi.

Khi tỉnh dậy, cô thấy mình đang nằm dưới bóng của một cái cây. Anh ma kia cũng ở đó với cô. Cô cảm thấy người mình hơi ấm. Đó chắc chắn là từ người đã đưa cô vào bóng râm này.

Cô không nghĩ một con ma có thể đụng vào người sống. Chắc đây là một con ma đặc biệt. Để cảm ơn, cô nhanh chóng viết lên bảng.

[Xin lỗi đã làm phiền anh. Cảm ơn anh đã đưa em vào đây.] (Mimiru)

Nhưng sau đó, anh ta vẫn tỏ vẻ không hài lòng. Cô đã cư xử rất tốt, vậy mà cái vẻ mặt đó của anh vẫn không đổi. Cô nghĩ rằng mình sẽ không thể truyền đạt được điều mình muốn nói ngoại trừ việc mở miệng.

Nghĩ như vậy, cô bắt đầu rưng rưng nước mắt. Cô vẫn cười, nhưng cô muốn bày tỏ lòng mình bằng giọng nói của mình.

Đây là lần đầu cô cảm thấy như thế. Cô cảm thấy rằng cô chỉ có thể bày tỏ nó ra bằng lời.

Anh ta nhìn như đang suy nghĩ cái gì đó rất khó khăn. Anh nghiến răng và nói với một giọng nghiêm trọng.

"Oy, tất cả những gì anh nói tiếp đây, nhóc không được nói với ai nhé, hiểu chứ? (chàng trai)

Cô nhìn anh với vẻ mặt (˚-˚) không hiểu gì cả. Thời khắc đó, ánh sáng trắng xuất hiện trên ngón tay anh ấy, và di chuyển đến gần cơ thể cô. Lúc đầu có hơi đáng sợ, nhưng ngay lúc ngón tay anh chạm vào người cô, khắp cơ thể cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

(…..phép thuật…?)

Cô cảm thấy như cơ thể mình, trong một ngày hè ấm áp thì bỗng có một làn gió nhẹ thổi qua. Đó là một cảm giác dễ chịu; dễ chịu đến nỗi cô đã quên luôn lo lắng của mình vài phút trước.

Người cô bỗng hơi ngứa ngáy, rồi sau đó dần cảm thấy ấm hơn. Cô thậm chí cảm thấy rằng tâm trạng mình cũng bỗng tốt hơn. Không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô thấy tốt hơn rất nhiều.

Cảm giác như là được tái sinh vậy. Sau đó, trong lúc Mimiru đang hoang mang, anh nói với cô.

"Giờ thì nói thử đi nào, Nơ buộc tóc"(Hiiro)

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Lời hứa

Hiiro bắt đầu thấy mất kiên nhẫn khi nhìn vào khuôn mặt Mimiru vẫn còn đang ngơ ngác chưa kịp phản ứng lại những gì vừa xảy ra. Hiiro đành phải giơ tay lên búng trán cô bé.

"…ái" (Mimiru)

Mimiru giật mình kêu đau khi bị búng và đưa cả 2 tay lên ôm trán. Và giọng nói của cô bé dù rất nhỏ nhưng đã có thể nghe thấy.

Nhưng có vẻ như Mimiru chưa nhận ra điều đó và lại bắt đầu viết ra bảng. Hiiro nhanh tay giật tấm bảng khỏi tay Mimiru và đưa lên cao quá đầu.

Cô bé bắt đầu với tấm bảng, đôi tay nhỏ bé của cô bé khoắng loạn xạ cố với lấy tấm bảng từ tay Hiiro với ý nói " Trả lại cho em!"

“Nếu nhóc muốn lấy lại thì hỏi xin đi” (Hiiro)

“…!” (Mimiru)

Mimiru lườm Hiiiro với ý nói “Anh biết là em không nói được mà”. Mắt cô bé bắt đầu rưng rưng nước mắt

“Nghe này nhóc, anh rất ghét những đứa trẻ chỉ biết chịu đựng thay vì sống hồn nhiên như bình thường. Nếu đau thì cứ nói là đau. Nếu vất vả thì cứ nói là vất cả. Muốn làm cái gì thì cứ nói là mình muốn làm. Cô nhóc anh biết ít ra còn trung thực hơn nhóc đấy” (Hiiro)

Mimiru lúc này chỉ biết nghiến răng vì trong tay cô bé không có giấy để viết ra những lời muốn nói. Thấy thế, Hiiro thở dài, để tấm bảng sang một bên và…

Véoooooooooooo……...

Hiiro bắt đầu véo má Mimiru và kéo nhẹ sang hai bên.

“Au..au..au..au” (Mimiru)

“Thấy chưa, nhóc nói được rồi đấy” (Hiiro)

“…Ểểểể” (Mimiru)

Mimiru đưa tay lên cổ mình một cách vô thức. Cô bé không thể giấu nổi sự bối rối khi nhận ra mình vừa nói được.

Mimiru dường như đứng hình, nhưng mặc kệ điều đó, Hiiro bắt đầu nói tiếp.

“Nghe này, KHÔNG bao giờ được nói với ai là anh chữa giọng cho nhóc nhé”

Mimiru mở to mắt ngơ ngác, thắc mắc tại sao Hiiro lại nói vậy. Cô bé nghĩ nếu đúng là Hiiro chữa giọng cho mình thì ít nhất cũng phải nói cho gia đình mình biết để cảm ơn anh ấy. Nhưng Hiiro lại bắt Mimiru không được làm thế.

“Ể…Sao lại thế ạ ?!?” (Mimiru)

“Không hỏi ngược lại. từ bây giờ chỉ có anh hỏi và nhóc trả lời, ok ?”(Hiiro)

Bị hỏi dồn dập, Mimiru chỉ biết gật đầu.

“Được rồi, điều đầu tiên, anh cũng hơi ngờ ngợ rồi, nhưng nhóc có liên hệ gì đến hoàng gia của Gabranth không ?” (Hiriro)

Để ý rằng cô bé ngồi thơ thẩn trong vườn của hoàng gia, Hiiro nghĩ cô bé chắc chắn không thể là dân thường được.

Thêm nữa, cách chào của cô bé làm Hiiro gợi nhớ lại cách chào của Lilith, công chúa cả của Victorias, người đã triệu hồi cậu. Xét theo tình thế, cậu chắc chắn cô bé này có liên hệ với hoàng tộc của Gabranth theo một cách nào đấy.

“V-vâng. E-em tên là Mimiru King.” (Mimiru)

Nghe vậy, Hiiro tặc lưỡi.

(Nếu mình nhớ đúng, tên của nhà vua là Leowald King. Vậy nghĩa là… Điều này trở nên nghiêm trọng hơn mình tưởng rồi đấy) (Hiiro)

Cậu nghĩ rằng cô bé có liên quan tới hoàng tộc, nhưng là con gái của đức vua thì nằm ngoài dự đoán của cậu. Cậu không nghĩ rằng một nàng công chúa lại được cho phép chơi một mình ở một nơi như thế này.

(Có lẽ điều đó nghĩa là trật tự công cộng ở đất nước này tốt thật đấy) (Hiiro)

Sau khi nghĩ vậy, Hiiro lại đặt câu hỏi khác.

“Như anh đã nói trước đó, sự thật rằng anh chữa cho nhóc bằng ma thuật của anh phải được giữ kín. Chính ra, đừng nói với bất kì ai rằng nhóc từng thấy anh. Hãy cứ nói với mọi người rằng nhóc không biết nguyên nhân vì sao mình được chữa khỏi. Hiểu chưa?” (Hiiro)

“N-nhưng tại sao?” (Mimiru)

“Anh đã nói ‘đừng hỏi gì hết’, phải không?” (Hiiro)

Mimiru có vẻ chán nản khi bị bảo rằng không được nói về sự tồn tại của Hiiro. Đối với cô bé, dù cô bé nói cảm ơn cậu bao nhiêu cũng không đủ. Cô muốn chính thức mời cậu đến . Nhưng sau đó, cô bỗng nhiên nhận ra.

(À, phải rồi. Anh ấy là một bóng ma. Mọi người không thể nhìn thấy anh ấy…) (Mimiru)

Cô bé nghĩ rằng đó là lý do vì sao Hiiro không muốn cô nói về cậu ta với bất kỳ ai.

Trên thực tế, Hiiro đang hoảng loạn. Cuốn theo một sự kích động từ lương tâm của cậu, cậu đã phục hồi giọng của cô bé. Cậu nghĩ rằng đó là vấn đề không lớn nếu cô bé là một thường dân, nhưng thực tế cô bé lại là công chúa.

Nếu điều này bị phát hiện, không nghi ngờ gì cậu sẽ nằm trong tầm ngắm của hoàng tộc. Cậu muốn ngăn điều đó xảy ra bằng bất cứ giá nào. Cậu muốn né tránh bất cứ thứ gì cản trở sự tự do của cậu.

"Anh đi đây. Nếu anh nấn ná thêm nữa có lẽ anh dính phải một số rắc rối." (Hiiro)

"A, đợi đã." (Mimiru)

"Nghe này, hãy vui vẻ với sự thật rằng giọng của nhóc đã quay trở lại. Đó mới là điều mà một đứa trẻ nên làm. Đừng nói với bất kì ai về anh." (Hiiro)

Hiiro nói như thể muốn gạt bỏ những điều Mimiru muốn nói. Sau đó cậu bắt đầu viết từ "Transparent" (Trong suốt) lần nữa.

"A, tên anh! Xin hãy cho em biết tên của anh!" (Mimiru)

Mimiru hét lên, cô bé muốn biết ít nhất là tên cậu. Hiiro trả lời cô bé trong khi quay lưng về phía cô.

"Nhóc không cần phải biết." (Hiiro)

Sau khi nói vậy, Hiiro bắt đầu tàng hình. Dù vậy, trong mắt Mimiru, cậu vẫn hiện ra rõ như ban ngày. Hiiro bắt đầu chạy và rời khỏi nơi đó.

"A…!" (Mimiru)

Cô cố gắng gọi và dừng cậu lại, nhưng Hiiro nhanh chóng khuất khỏi tầm mắt cô bé.

(Mình đã chẳng thể nói gì… Cảm ơn hay thậm chí cả tên anh ấy… Mặc dù mình đã nhận lấy một món quà lớn như vậy…) (Mimiru)

Đó là một món quà tuyệt diệu mà không một ai đã hay sẽ tặng cho cô. Đó là một thứ gì đó mà cô đã từng mất đi, và dù cho cô có ao ước lấy lại, dường như không có một tia hi vọng nào để có lại nó lần nữa.

Nhưng dù vậy, Hiiro dễ dàng xé nát cái thực tại đó ra và trao trả lại cho Mimiru thứ quan trọng nhất của cô bé. Cô muốn cám ơn cậu. Cô muốn nghe tên của cậu. Và trên hết, cô muốn nói chuyện với cậu nhiều hơn. (Hiiro, the Loli Slayer huê huê)

Nhận ra tấm bảng Hiiro cướp lấy đang nằm trên mặt đất, cô bé nhặt nó lên, và mở to đôi mắt ra trong sự kinh ngạc.

"Đây là một món nợ. Nhóc sẽ phải trả lại anh một ngày nào đó. Đừng quên đấy."

Mimiru

Cô bé không biết cậu viết khi nào, nhưng nhẹ giọng trả lời "vâng". Cô đã quyết định trong tim mình rằng bởi vì không ai khác có thể thấy cậu, cô bé phải trở thành người trả lại ân huệ của cậu.

(Anh ma…) (Mimiru) (Ma quỷ ý)

(Editor : lại nuôi sẵn harem về sau thu hoạch rồi (～￣▽￣)～)

Trong khi cô nhìn về hướng Hiiro ra đi, một người lính canh đang đi tuần trong khu vườn đến và gọi cô.

"Mimiru-sama, mọi chuyện ổn cả chứ?" (Lính canh)

"Vâng, cám ơn vì đã luôn quan tâm đến cháu." (Mimiru)

"Không không, Mimiru-sama giống như thiên thần với chúng thần vậy. Không cần nói nhưng ai cũng biết, chúng thần sẽ bảo vệ người." (Lính canh)

"Cảm ơn chú rất nhiều." (Mimiru)

Người lính cúi đầu thật sâu.

"Thần không xứng đáng nhận được lời cảm ơn như vậy. Thần sẽ đến lần nữa. Mimiru-sama, xin hãy quan tâm đến sức khỏe của mình và trở về phòng mình đúng giờ." (Lính canh)

"Vâng, cháu hiểu" (Mimiru)

Mimiru vừa mỉm cười vừa trả lời người lính canh, người lính cũng mỉm cười và rời đi.

Người lính canh vừa rời khỏi khu vườn lạc trong dòng suy nghĩ trong khi vừa đi vừa cười. (Ngáo cmnr =))))))(Editor : Chuẩn cmnl (～￣▽￣)～)

(Hầy.., Mimiru-sama vẫn dễ thương như mọi khi. Và giọng của công chúa… Mình muốn nghe công chúa hát một lần nữa. À, đúng rồi, mình có thể nghe bất cứ lúc nào. Bởi vì giọng Mimiru-sama đã…Giọng…của công chúa ấy…) (Lính canh)

Anh ta dừng lại, và ngọn giáo anh đang cầm roi xuống đất. Đôi mắt anh trợn trừng, miệng mở to, tạo nên vẻ mặt kinh ngạc nhất mà anh có thể làm trong đời.

"Nó đã trở lạiiiiiiiiiiiiiiiiii!?"

(Editor : cái này có thể gọi là mạng lag không, đi 1 lúc mới nhận ra (～￣▽￣)～)

Người ta đồn rằng tiếng hét của anh đến tai tất cả mọi người bên trong .

"Hm? Tiếng hét vừa rồi là sao?" (Arnold)

Arnold nghiêng đầu qua một bên khi nghe thấy tiếng hét lan đến tít tận phòng ăn. Không chỉ Arnold mà tất cả những người khác đều có câu hỏi tương tự.

"Giọng nói vừa rồi… Đến từ khu vườn?" (Kukuria)

Kukuria, trong khi vẫy vẫy đôi tai *phụp phụp*, nhìn về hướng tây.

"Chú ơi?" (Muir)

"Hm? Gì thế, Muir?" (Arnold)

"Cháu không thấy anh Hiiro đâu…" (Muir)

"Aa… Cậu ta có lẽ đã đi khám phá bên trong hay gì đó rồi?" (Arnold)

"Chú nghĩ giống cháu sao?" (Muir)

"Ừ, thật tốt nếu cậu ta không gây quá nhiều rắc rối. Nhưng…" (Arnold)

Đây không phải là thành phố, mà là nơi ở của hoàng gia. Nếu cậu ta đi loanh quanh một cách bất kính như cậu vẫn thường làm, có khả năng cậu ta sẽ bị bắt bởi binh lính. Arnold bắt đầu toát mồ hôi chỉ với việc nghĩ đến điều gì sẽ xảy ra nếu Hiiro xông vào một phòng riêng của hoàng tộc.

(N-nếu Hiiro bị phát giác là Humas, và nếu cậu ta làm điều gì đó ngu ngốc, tội mình cũng không nhẹ đi đâu, liệu mình… Haa, tôi lạy cậu, xin đừng gây bất cứ rắc rối gì) (Arnold)

Arnold cầu xin từ đáy lòng mình.

"Ta sẽ đến chỗ khu vườn xem chuyện gì. Hai người sẽ làm gì? Ta tin rằng Mimiru, người mà ta đang nói đến, cũng sẽ ở đó." (Kukuria)

Kukuria hỏi Arnold và Muir.

"Nếu thần nhớ chính xác, cô ấy là công chúa út, phải không ạ?" (Arnold)

Arnold hỏi để xác nhận.

"Đúng vậy. Con bé mới chỉ chin tuổi, nhưng cách suy nghĩ lại khiến người lớn cũng phải hổ thẹn. Trí thông minh của em ấy không hề thua kém ta. Và những bài hát của em ấy…" (Kukuria)

(Editor: 9 tuổi, không phải loli trăm tuổi, may quá.... (~￣▽￣)~)

"Bài hát?" (Arnold)

"À, đừng để ý! Bỏ qua đi, bắt đầu đi thôi!" (Kukuria)

Điều cô bỏ qua không nói nốt làm phiền họ một chút, nhưng khi cô ngừng nói và bắt đầu đi, Arnold và Muir vội vàng theo sát đằng sau.

"A, chị đang định làm gì vậy, chị hai?" (Arnold)

"Chị có việc phải làm. Chị không có thời gian rảnh, không giống như cậu." (Raiev)

"Ồ, vậy em xin lỗi vì có quá nhiều thời gian rảnh rỗi!" (Arnold)

Muir cười như thích thú khi xem họ nói chuyện. Bỏ lại chị gái Arnold, Raiev ở đằng sau, ba người họ tiến về phía khu vườn.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Nghi ngờ của Arnold

Một lượng đông đảo binh lính tụ tập lại ở cổng vườn.

"Chuyện gì xảy ra ở đây thế!?" (Kukklia)

Nhóm của Arnold, những người chạy đến ngay sau khi nghe thấy tiếng hét, mở to đôi mắt trong sự kinh ngạc.

Họ không thể tin được rằng có chuyện gì đó có thể xảy ra được trong khu vườn. Nghĩ rằng Mimiru có thể bị liên lụy khiến Kukklia trở nên phiền muộn. Trước hết cô phải đảm bảo sự an toàn của Mimiru.

"Mimiru? Mimiru đâu rồi?" (Kukklia)

"Ah, Kukklia-sama! T-thật ra…" (Người lính)

Một ý nghĩ đã bất chợt nảy ra trong Kukklia. Nếu điều gì không may đã thực sự xảy đến với Mimiru, khuôn mặt mọi người hẳn đã phải tràn ngập trong sự đau khổ. Nhưng dù vậy, nhìn vào khuôn mặt họ, Kukklia không thể giấu nổi sự bối rối của mình.

Nguyên nhân là bởi không ai khóc than gì hết. Ngược lại, mọi người đều đang vui mừng. Không, nếu nhìn kĩ hơn, một vài người đang rơi lệ.

(C-chuyện gì đã xảy ra ở đây thế?) (Kukklia)

Kukklia hoang mang bởi biểu lộ khác thường của các binh lính. Cô nghiêng đầu, tự hỏi liệu có chuyện gì đáng để ăn mừng một cách điên cuồng như vậy thật sự diễn ra ở đây. Nhưng việc đầu tiên, cô phải tìm ra nguyên nhân của lần huyên náo này đã.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao ngươi lại làm biểu cảm như vậy?" (Kukklia)

"Mimiru-sama…… Mimiru-sama ……Uu~……" (Người lính)

"Aa! Nói rõ ra xem nào! Chuyện gì xảy ra với Mimiru?! Chính xác thì, con bé đâu?!" (Kukklia)

"Em ở đây, Kuu Onee-sama." (Mimiru)

Thân thể Kukklia lập tức cứng đờ vì choáng váng.

(Vừa rồi… mình vừa nghe thấy gì vậy?)

Cô không thể làm gì ngoài nghi ngờ vào tai của mình. Mặc dù vậy, cô không bao giờ có thể quên được giọng nói đó. Giọng nói mà cô vừa nghe chắc chắn là giọng nói cô từng quen thuộc vài năm trước. Nhưng điều đó là không thể. Kể cả nếu ai đó nghĩ về việc nghe giọng nói đó một lần nữa, đó là một giọng nói không ai có thể nghe lại.

Chính vì điều này mà cô đã hiển nhiên cho rằng giọng nói vừa lọt vào tai mình là tưởng tượng. Nhưng dù vậy, trước mắt Kukklia đang đứng hình, một cô bé chậm rãi bước lại.

Từ góc nhìn của Kukklia, hình ảnh cô bé ăn sáng với họ sáng nay hiện ra trong cô bé này.

Quên cả chớp mắt, Kukklia bắt đầu nhìn chằm chằm vào cô bé. Nhìn kĩ hơn nữa, cô nhận ra cô bé thiếu mất một cái gì đó.

Cô bé không mang theo đống "vật bất li thân"giấy và bảng dùng để giao tiếp. Trong khi Kukklia đang tự hỏi chuyện quái gì đã xảy ra, môi cô bé nhẹ nhàng mấp máy.

"Kuu Onee-sama." (Mimiru)

Không nghi ngờ gì nữa. Hiện tại, ngay trước mắt Kukklia, cô em gái Mimiru đã mở miệng. Nơi đôi môi của cô bé, lần nữa phát ra giọng nói quyến rũ đầy tình thương.

"E…….em…… thế…….... nào…?" (Kukklia)

Kukklia không thể hiểu nổi. Dù vậy, cô cũng không thể phủ nhận nó. Không nhầm lẫn được, cô có thể nhận ra giọng nói này là của Mimiru.

"Chúng ta…… chúng ta lại có thể hát cùng nhau rồi." (Mimiru)

Đôi môi Mimiru run rẩy khi cô bé bắt đầu rơi lệ. Nhìn Mimiru xúc động như vậy, Kukklia ôm lấy cô.

"Đ-đau đấy, Kuu Onee-sama." (Mimiru)

Mặc dù Mimiru nhắm mắt vì đau, cô cười khi cảm nhận được sự vui mừng của chị cô.

"Chị rất vui… Chị rất mừng… Cảm ơn chúa…" (Kukklia)

"……vâng…… Em cũng vậy……" (Mimiru)

Cả Kukklia và Mimiru đều đang rơi lệ. Kukklia chậm rãi ngẩng mặt lên trước mặt Mimiru. Cô bé dịu dàng dùng ngón tay gạt đi những giọt nước mắt của Mimiru.

"N-nhưng làm cách nào? Bằng cách nào giọng em đột nhiên-?" (Kukklia)

Thật vậy, đây là câu hỏi được mong mỏi nhất. Hội chứng của Mimiru là một căn bệnh mà không chỉ những bác sĩ nổi tiếng không giải quyết được, mà thậm chí những nhà nghiên cứu đáng tự hào nhất của [Passion] cũng không thể chữa.

Đương nhiên, không thể phủ nhận rằng cô đang cực kì hạnh phúc về tình trạng cải thiện của em gái. Dù vậy, như dự đoán, cô cũng muốn biết cái gì đã chữa cho Mimiru. Nghĩ về những thứ như thế khá hiển nhiên.

"Eto, về chuyện đó……" (Mimiru)

Khỏi cần phải nói, khuôn mặt của Hiiro lập tức hiện ra trước mặt Mimiru. Nhưng dù vậy, cô nhớ tới lời hứa của cô với Hiiro mà cậu ta là người đưa ra, rằng cô sẽ không nói bất cứ thứ gì về cậu.

(Mình thực sự muốn nói cho chị, tuy nhiên…) (Mimiru)

Bất kể cậu ta có là gì, cậu ta là người đã cứu cô. Kể cả nếu cậu ta là một con ma mà không ai khác nhìn thấy được, cô vẫn có mong ước mãnh liệt là kể cho mọi người.

"Mimiru?"(Kukklia)

Vì Mimiru không trả lời câu hỏi của cô, Kukklia lo lắng cau mày.

"Thậm chí em cũng không chắc chuyện gì đã xảy ra." (Mimiru)

"Nh-như vậy sao?" (Kukklia)

"Vâng. Vì hôm nay gió trời khá dễ chịu, em quyết định tắm nắng trong khu vườn. Trong khi em đang tắm nắng, em cảm thấy buồn ngủ và gà gật. Nhưng mà, khi em tỉnh lại, bằng cách nào đó giọng nói của em đã trở lại." (Mimiru)

"…?" (Kukklia)

Đương nhiên, Kukklia choáng váng. Cô nghi ngờ liệu một phép màu như vậy có thể xảy ra. Mimiru bắt đầu hoảng loạn một chút khi cô bắt đầu líu lưỡi.

"Nh-nhưng chị biết đấy, trong giấc mơ của em, [Spirit]-san xuất hiện." (Mimiru)

"Một [Spirit]?" (Kukklia)

"V-vâng. Và [Spirit]-san bảo em thế này. 'Đây là một khoản nợ. Anh sẽ quay lại và đòi lại món nợ vì vậy đừng quên nó đấy'. Có lẽ [Spirit]-san quyết định chữa cho em trong phút bốc đồng…" (Mimiru)

Mimiru cho rằng kể chuyện đến mức này là ổn khi cô sắp xếp lại lời của Hiiro. Dù vậy, Arnold, người đang nhìn Mimiru và những người khác, bỗng nhiên xám mặt lại khi nghe những lời đó.

(Đệch. Nhưng lời vừa rồi…… chúng không thể là…… phải không?) (Arnold)

Từ cuộc nói chuyện vừa rồi, ta có thể nhận ra rằng Mimiru, người đã mất đi giọng nói của chính cô, đột nhiên lại có thể nói. Hơn nữa, từ sự vui sướng tột

cùng của Kukklia, ta có thể cho rằng triệu chứng của Mimiru khá nặng nề. Nhưng dù vậy, thứ đã chữa cho cô đơn giản là một giấc ngủ.

Mimiru nói rằng cô đã được chữa bởi một [Spirit]. Mặc dù vậy, các [Spirit] có khả năng làm những thứ như vậy không? Kể cả nếu họ thực sự chữa cho cô, Arnold cảm giác rằng họ sẽ không đòi cái gì như là tiền công cả. Hơn nữa, những lời họ để lại cho cô…

Cách dùng từ đó. Arnold cảm giác ai đó đã dùng những lời tương tự như thế. Một thiếu niên với thái độ kiêu ngạo mà Arnold cực kì quen thuộc.

(Giờ thì, nếu mình kiểm tra lại liệu có tốt hơn không…?) (Arnold)

Trong khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Arnold, anh cảm thấy ai đó đang kéo áo mình. Đó là Muir.

"N-nèe~ Chú. Cuộc nói chuyện vừa rồi…" (Muir)

Có vẻ như Muir cũng lo lắng.

V2 b

"A-aa. Nhưng cháu nghĩ động cơ để tên đó làm việc này là gì? Ý chú là, đối tượng là công chúa. Chữa một căn bệnh như thế trong một nốt nhạc… ừm, nếu đấy là tên đó thì có lẽ cậu ta có thể chữa nó thật. Nhưng làm điều như vậy sẽ gây sự chú ý cho bản thân cậu ta?" (Arnold)

"Nh-nhưng những lời đó……" (Muir)

"Ch-chú biết ý cháu là gì… Chú đoán kể cả các công chúa cũng biết nói dối. Nếu như nó là một lời nói dối hoàn toàn, cô ta nên làm màu lời thoại để nó nghe thiêng liêng và giống lời của một [Spirit]. Với chú, những lời đó cảm giác thực tế đến kì lạ." (Arnold)

Khi mà Hiiro đúng là đã nói những câu đó, chúng rõ ràng là sẽ phi thực tế. Mặc dù vậy, khi mà họ không biết sự thật đó, họ vẫn không thể quyết định rằng liệu có đúng là Hiiro là người đã chữa căn bệnh đó.

Nguyên nhân chính cho sự thiếu quả quyết này là bởi vì không có phần thưởng gì. Với Hiiro, người vốn ghét sự ồn ào, cậu sẽ tránh bất cứ thứ gì có thể khiến cậu nổi tiếng. Đặc biệt là khi cậu không phải một Gabranth, cậu cẩn thận và chắc chắn rằng mình biết thời gian và địa điểm nơi cậu sử dụng ma thuật để tránh bị phát hiện.

Cơ mà, khi liên quan đến đồ ăn, mọi nguyên tắc đều bay ngoài cửa sổ…

Nhưng dù vậy, Hiiro là một người hành động dựa trên sự được mất của cậu, hoặc ít nhất đó là những gì Arnold và những người khác đánh giá cậu.

Chính bởi điều này mà chữa cho một công chúa bằng ma thuật một những tượng đài nổi tiếng của đất nước này, [King's Tree], là một thứ không thể hiểu được nếu Hiiro làm.

Mặc dù vậy, những lời của công chúa chỉ ra rằng bệnh của cô được chữa khỏi ngay lập tức bởi một hiện tượng thần bí. Xem xét kĩ chuyện này, chỉ một thiếu niên mà họ đã quá quen thuộc hiện ra trong suy nghĩ của họ.

"Trong khi chú vẫn chưa chắc chắn, nếu đây là tác phẩm của Hiiro, vậy thì nó giống như một yêu cầu im lặng đã được đưa ra. Mặc dù nhìn vào tình trạng của công chúa, có vẻ như cô bé đã gặp Hiiro." (Arnold)

"Không phải tốt hơn là chúng ta nên xác nhận chuyện này?" (Muir)

"Cháu nói đúng. Dù chú nghi ngờ rằng mình có thể… khoan, cháu có thể đi hỏi cô ấy không, Muir?" (Arnold)

"Cháu?" (Muir)

Sau khi nghe những gì Arnold nói, không ngạc nhiên là Muir trở nên bất ngờ.

"Aa. Người chúng ta đang nói đến là một đứa bé chín tuổi. Không phải dễ dàng hơn cho cháu nếu cháu tiếp cận cô bé?" (Arnold)

"Ừ-ừm. Cháu hiểu rồi." (Muir)

Khi cô bé chuẩn bị nói chuyện với một cô công chúa, Muir bắt đầu lo lắng xem nên làm cách nào để hoàn thành nhiệm vụ cô được giao.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Danh tính của con ma, và một người bạn mới

"Dù sao thì, đây là một tin vui! Dù là [Spirit] hay ai đó làm thì, cha và mọi người sẽ mừng lắm đây!" (Kukklia)

Kukklia và binh lính đều rất vui với sự việc vừa diễn ra. Và vì việc này bỗng trở nên ầm lên, Arnold đành thở dài.

"Um, Kuu nee-sama, mấy người đi với chị là ai vậy ạ?" (Mimir)

"Ah, đúng rồi. Để chị giới thiệu. Hai người, lại đây một chút." (Kukklia)

Theo lời Kukklia, Arnold và Muir tiến tới chỗ Mimir.

"Mimir, người này là em trai của Raiev. Còn đây là con gái anh ấy." (Kukklia)

"Tôi là Arnold Ocean, một nhà du hành và là một đầu bếp" (Arnold)

"T-tôi là Muir Castrea. Một nh-nhà du hành." (Muir)

Mimir cười nhẹ, rồi nâng nhẹ váy lên, nhún chân chào.

"Mình là Công chúa thứ hai của [Vương quốc Gabranth], Mimir King. Thật hân hạnh được quen biết cả hai." (Mimir)

Mimiru

Được chào lịch sự như vậy, Arnold và Muir cúi đầu một cách tự động. Cô ấy, không bàn cãi gì nữa, là một vị công chúa nhỏ. Từ Mimir tỏa ra một khí thái của người cầm quyền, một khí thái mà ai cũng đều phải cúi đầu. Arnold đặc biệt cảnh giác với cô bé khi biết cô có liên quan đến chị gái của mình, Raiev, người mà anh sợ nhất trần đời.

"…Ngài nhìn rất quen." (Mimir)

Khi mà Mimir nhìn mặt Arnold, anh chết lặng "Eh?"

"Ngài là em trai của Raiev đúng không? Cả hai có đôi mắt rất giống nhau." (Mimir)

Thấy Mimir cười khúc khích ngay khi nhìn mặt mình, Arnold bỗng cảm thấy xấu hổ.

"Đúng rồi. Giờ bệnh của Mimir đã khỏi, ta phải đi nói với mẫu hậu. Cả hai ở đây chơi với Mimir nhé." (Kukklia)

Kukklia đi cái một, nụ cười vẫn ở trên mặt cô. Cô đang vô cùng vui sướng. Binh lính cũng quay về vị trí của mình, và Mimir trở về chỗ khu vườn nhỏ.

"Nếu được, ngồi nói chuyện dưới bóng râm này thì thế nào?" (Mimir)

Được đề nghị như vậy, Arnold đặt một tay lên vai Muir và đẩy cô ra trước. Arnold có thể thấy là Muir có chút căng thẳng, cứ như là cô cảm giác phải quỳ xuống dưới chân Mimir hay tương tự như thế vậy.

Arnold muốn Muir và Mimir nói chuyện một mình với nhau, chỉ hai cô bé với nhau thôi. Thế nên, anh quyết định đứng ngoài này, và trông chừng cả hai.

"Ah, Arnold-sama?" (Mimir)

"Ah, th-thì, tôi thấy hoi mệt nên đứng đây là được rồi." (Arnold)

"…haaah" (Muir)

Không biết nên nói gì, Muir chỉ im lặng. Bình thường thì, nếu cảm thấy không khỏe, thì người ta thường ngồi xuống và nghỉ ngơi. Tuy nhiên, vì bối rối, anh đã trả lời mà không suy nghĩ.

Muir đơ người ra trong giây lát, rồi nở một nụ cười tươi.

"Xin đi lối này." (Mimir)

"V-vâng!" (Muir)

Muir cứng nhắc đi tới, khiến Mimir bật cười.

“Fufu, xin đừng căng thẳng quá. Mình muốn, không phải với tư cách là một công chúa, trò chuyện bình thường với bạn. Nếu được, chúng ta có thể làm bạn chứ?” (Mimir)

Mimir đưa tay ra và nhìn Muir. Muir chỉ vào chính mình. Mimir gật đầu.

“Thần cũng mong như vậy! Đ-đó là một vinh dự!” (Muir)

“Fufu. Nếu đã vậy, Muir-sama-” (Mimir)

“X-xin đợi một chút!” (Muir)

“Eh?” (Mimir)

V2 b

“T-thì, người không cần thêm ‘-sama’ vào cuối đâu ạ.” (Muir)

“Vậy mình nên xưng hô với bạn như thế nào?” (Mimir)

“K-không cần dùng kính ngữ gì đâu ạ!” (Muir)

“Fufu, vậy sao? Vậy xin cũng hãy xưng hô với mình bằng tên, Mimir. Cũng đừng thêm cái kính ngữ ‘-sama’ vào nhé.” (Mimir)

“E-eeeeeeeeeh?!” (Muir)

Muir như vô cùng kinh ngạc và vô tình hơi cao giọng.

“Nếu bạn không làm vậy, thì mình cũng sẽ giữ nguyên là Muir-sama.” (Mimir)

“Eh…a…Uu~” (Muir)

Muir không biết nói gì, đầu cô xoay mòng mòng. Nhìn Muir bối rối chỉ với chuyện nhỏ như thế, Mimir thầm cười.

“Fufu, bạn thật thú vị. Xin hãy cứ gọi tên mình được rồi.” (Mimir)

“E-eh…vậy… Mi-Mimir…chan” (Muir)

“Vâng, Muir-chan” (Mimir)

Muir bỗng thấy nặng lòng sau khi nghe công chúa gọi tên mình.

“Aaah, mình nói rồi! Mình đã dùng ‘-chan’ để xưng hô với công chúa” (Muir)

Muir đã rất lo và bối rối sau khi gọi công chúa là ‘Mimir-chan’. Cô đặt cả hai tay lên đầu, không biết nên làm sao tiếp theo. Nhìn Muir biểu hiện như vậy, Mimir lại cười.

“Xin đừng quá lo về chuyện này. Giờ, chúng ta nên thôi dùng kính ngữ đi. Như thế cả hai mới dễ làm bạn với nhau hơn.” (Mimir)

“……” (Muir)

Đề nghị của công chúa làm Muir rất vui, tuy nhiên, vì Mimir là một công chúa, Muir thật không biết mình nên hành động như thế nào. Arnold, người đang trông chừng cả hai, đang âm thầm cổ vũ cho Muir.

Có vẻ Mimir rất có cá tính.Cô toát ra khí thái của người cầm quyền. Đúng là em gái của Kukklia.

“…Thần..à không, mình hiể…Uunm, mình biết rồi, Mimir-chan” (Muir)

Muir đã lấy hết can đảm để trả lời. Khi thấy Mimir tỏ vẻ vui khi nghe câu trả lời của mình, Muir thấy nhẹ nhõm hẳn ra.

Mimir nắm cả hai tay của Mimir và nói.

“Hôm nay đúng là một ngày tuyệt vời. Mình đã có cơ hội gặp được người đó, và lại còn làm quen được bạn mới nữa chứ.” (Mimir)

Khi Mimir nói ‘người đó’, vai Muir bỗng hơi giật lên.

“Um, cho mình hỏi…” (Muir)

“Nh? Chuyện gì thế, Muir-chan?” (Mimir)

“Eh, aa, người…người mà người gặp trước đó…có phải là cái người đó không?” (Muir)

Tai Mimir giật nhẹ, tuy nhiên, Muir không phát hiện ra việc đó.

“À, vâng. Mặc dù chuyện đó xảy ra trong mơ, đó là một người rất khó hiểu. Mặc dù cuộc nói chuyện của cả hai có phần chỉ thiên về một phía, mình thật sự rất biết ơn những gì người đó đã làm.” (Mimir)

Rõ ràng, cô vô cùng kính trọng và biết ơn ‘người đó’.

“Ah, thì…Ah, không…người biết đấy…cái đó. Um, có phải người [Spirit] đó mặc áo choàng đỏ không?” (Muir)

Mimir bỗng đơ người ra. Theo đó, cô nắm chặt tay Muir với cả hai tay của mình. Bầu không khí giữa cả hai người thay đổi ngay lập tức.

“M-Muir-chan! Chẳng lẽ bạn cũng có thể thấy được chúng?! Bạn cũng thấy được ma ư!?” (Mimir)

Mimir bỗng nhiên đầy hưng phấn.

“U-um, thì, haha…eh, cái gì?” (Muir)

Muir trở nên bối rối vô cùng vì sự hiểu lầm của Mimir.

“Nếu bạn biết người đó, xin hãy nói cho mình biết đi!” (Mimir)

Cô bé cầu xin với khuôn mặt khẩn khoản.

(Sao? Người đó không phải anh ấy sao? Ah, nhưng cái áo..cô ấy biết cái áo choàng…vậy là họ đã gặp nhau, nhưng không có nói chuyện?) (Muir)

Muir nhận ra rằng Mimir không biết gì về Hiiro cả.

“Áo choàng đỏ… Đúng vậy, có một cái áo choàng đỏ! Và cả một cặp kiếng nữa!” (Mimir)

Muir nhận ra ngay lập tức. Kể cả nếu Mimir không nói gì nữa, thì [Spirit] đó chắc chắn là người kia rồi.

(Vậy đó là Hiro-san…nhưng… ma? Chuyện gì đã xảy ra vậy?) (Muir)

Nghĩ như vậy, Muir thấy đây là lúc rất tốt để hỏi chi tiết hơn về sự việc.

“Này, Mimir-chan, người đó…anh ta không phải là một con ma đâu?” (Muir)

“Sao?” (Mimir)

“Bởi nếu anh ấy là ma, thì không lí nào anh ấy lại đi mặc áo choàng đỏ và đeo kiếng, đúng chứ?” (Muir)

“Ah…” (Mimir)

Như vừa nhận ra sai lầm của mình, Mimir không nói gì. Hai má cô đỏ lên, tỏ vẻ xấu hổ. Cô xấu hổ vì đã không thể giữ được lời hứa của mình.

Bởi vì cô đã quá háo hức khi biết rằng Muir cũng có thể thấy được hồn ma như cô, cô đã không tự chủ được mà kể hết mọi thứ ra. Dù tính cách cô đã hơi trưởng thành, thì phần đó của cô vẫn còn rất trẻ con.

“Ah, việc đó, um, nó…” (Mimir)

Kể cả khi đang xấu hổ, cô vẫn cố đưa ra một cái cớ. Sau khi biết được việc vừa mới xảy ra, Muir cười nói.

“Không sao, Mimir-chan. Người đó là bạn đồng hành của hai chú cháu mình.” (Muir)

“V-vậy là bạn thật sự có thể thấy người đó ư!” (Mimir)

“Việc này, mình không biết ý cậu thật sự là gì nhưng, người đó là một người còn sống tên là Hiiro. Anh ta là một huma-, không, một Gabranth đáng kính” (Muir)

Xém chút nữa thì. Muir xém nữa đã nói ra danh tính Humas của Hiiro.

“Eh, còn sống?” (Mimir)

“Vâng? Mặc dù, mình không hiểu sao cậu lại nghĩ anh ấy là một con ma…” (Muir)

“Đ-đó là vì…” (Mimir)

Thật ra mà nói, bầu không khí quanh người Hiiro có chút khác thường. Cậu ta, vào lúc đó, thật sự như là một con ma vậy. Bởi vì thế cho nên cô bé đã cho rằng Hiiro là một con ma.

(Nghĩ lại thì, người đó đã luôn miệng nói rằng anh ấy không phải là ma…) (Mimir)

Cô bé tin rằng Hiiro là một con ma đang không nhận ra rằng mình đã chết. Nhầm lẫn một cách to lớn như vậy, cô cảm thấy xấu hổ.

“M-mình đã nghĩ gì vậy?” (Mimir)

Cô bé xấu hổ đến mức che mặt đi.

“Ahahah, cậu thật sự dễ thương đấy, Mimir-chan.” (Muir)

“Uu~, mình phải đi xin lỗi anh ấy.” (Mimir)

“Hiiro không phải dạng người tức giận vì những thứ như thế vậy nên cậu không phải lo về nó đâu.” (Muir)

Trên thực tế, Muir nghĩ rằng Hiiro sẽ không quan tâm nếu nó không gợi lên sự hứng thú của cậu.

(Với những người không quan tâm chút nào, họ sẽ chẳng để ý mấy chuyện như vậy.) (Muir)

“Ah, Muir chan. Cậu có thể nói lại tên người đó cho mình được không?” (Mimir)

“Eh? Okay. Người đó tên là Hiiro Okamura. Anh ấy là người đã đồng hành với bọn mình.” (Muir)

“M-mình hiểu rồi, đó là lý do tại sao!” (Mimir)

Bóng ma đã nói rằng anh ấy được dẫn vào đây bởi một vài người đồng hành của cậu ấy. Có vẻ như những người đồng hành đó là Arnold và Muir.

“Yeah. Chúng mình đến đây cùng nhau, nhưng sau đó Hiiro-san đột nhiên biến mất. Mình đoán anh ấy đến đây.” (Muir)

“Đúng vậy. Mình và anh ấy gặp nhau ở đây và nói chuyện một lúc.” (Mimir)

“Vậy chuyện gì xảy ra sau đó? Anh ấy sử dụng ma thuật hay gì đấy lên cậu à?” (Muir)

Giây phút đó, đôi mắt Mimir mở to và gật đầu xác nhận.

“Đúng như mình nghĩ, đó là ma thuật… phải không. Trong trường hợp đó, điều đó không phải có nghĩa là anh ấy là một Humas sao?” (Mimir)

“Eh….Eeeh!?” (Muir)

Muir tự nhiên phát ra một giọng ngạc nhiên. Cô bé trở nên tái nhợt khi nhận ra mình vừa mới nói [Magic].

“Eh, a, chuyện đó… mình nói nhầm đấy. Đấy chỉ là anh ta là người coi kĩ năng là [Magic].” (Muir)

Đó là một lời giải thích tệ hại, dù vậy, Muir vẫn thuyết phục được Mimir bằng cách nào đó. Muir biết rằng họ sẽ không được bỏ qua một cách dễ dàng nếu sự thật rằng họ đem một con người vào nơi này được đưa ra ánh sáng.

Dù thế, Mimir nhận ra Muir đang nghĩ gì và chỉ cười.

“Fufu, xin đừng lo về việc đó. Mình không có ác cảm gì đối với người Humas.” (Mimir)

“Eh? Thật vậy sao?” (Muir)

“Đúng vậy, đây không phải là lần đầu tiên mình nhìn thấy một Humas. Mặc dù người mình nhìn thấy đầu tiên là một [Ghost].” (Mimir)

Nó không phải là một điều ngạc nhiên cho Mimir khi nhìn thấy những hồn không có tai động vật hoặc đuôi trôi nổi ở xung quanh.

“Huh…[Ghost]…” (Muir)

Muir nuốt nước bọt khi nghe về những hồn ma. Mặc dù vậy, khi nhìn thấy Mimir khá thờ ơ khi nói về chúng, Muir quyết định giữ im lặng về bất kì lời than vãn nào của cô.

“Khi mình lần đầu thấy anh ấy, anh ấy có mái tóc đen mà không có bất kì đôi tai thú nào.” (Mimir)

“Ch-chờ một chút.” (Muir)

Nghe được một điều mà cô không ngờ tới, Muir hoảng loạn khi cô vội vàng nói.

"T-tóc đen!? Thật sự sao!?" (Muir)

"Phải. Tóc đen, đeo kính và áo choàng đỏ. Đó không phải những đặc điểm cơ bản của người đó sao?" (Mimir)

(Eh? Sao có thể như vậy? Hiiro trở về dạng con người?... Nhưng tại sao?) (Muir)

Câu hỏi này tự nhiên hiện lên trong tâm trí cô, nhưng dù vậy, cô không thể nào nghĩ ra bất kỳ câu trả lời nào. Thật khó hiểu khi Hiiro trở lại dạng con người, đặc biệt là ở nơi ở của hoàng tộc Gabranth như thế này.

Dẫu vậy, Muir nhớ rõ dạng Humas của Hiiro. Cô bắt đầu suy ngẫm khi mà cô không hiểu điều này nghĩa là sao.

"Có vấn đề gì à?" (Mimir)

Mimir lo lắng về việc Muir đang nghĩ gì vì vậy cô hỏi. Muir vội lắc đầu.

"Không! Không có vấn đề gì cả!" (Muir)

"Thật vậy sao?" (Mimir)

"Ừm! Nh-nhân tiện, thực sự tóc anh ấy màu đen hả?" (Muir)

"Đúng vậy. Một mái tóc màu đen tuyệt đẹp khiến mình có một chút ghen tị." (Mimir)

Nhìn Mimir nhẹ cười khúc khích như vậy, Muir bắt đầu tự hỏi vì sao một chuyện như vậy lại xảy ra. Cô chắc chắn rằng khả năng Hiiro sử dụng ma thuật của cậu ấy gần như bằng không.

(Từ chú Arnold, mình được kể rằng có những linh hồn được gọi là "Phoem", những người có thể nhìn thấy sự thật trước mắt họ. Mình đã nghe rằng một vài Gabranth cũng có khả năng đó.) (Muir)

Người có thể nhìn thấy sự thật là "Phoem." Nếu ai đấy có sức mạnh đó, họ cũng có thể nhìn xuyên lớp cải trang của Hiiro, và nhìn ra rằng cậu là con người. Có vài người được biết đến vì sở hữu khả năng đó.

Muir không biết liệu Mimir có khả năng đó không. Nhưng dù vậy, cô cảm thấy để ngăn không cho Hiiro bị lộ cô cần nói gì đó.

"Liệu có khả năng, Muir-chan, là bạn biết phép thuật mà người ấy sử dụng là gì?" (Mimir)

"Yeah, mình biết. Còn Mimir-chan thì sao?" (Muir)

"Mình biết. Sử dụng một sức mạnh thần bí, anh ấy phục hồi giọng nói của mình." (Mimir)

"Ah, anh ấy cũng nói những lời đó, phải không?" (Muir)

"Eh?" (Mimir)

" 'Đây là một món nợ. Em sẽ phải trả lại nó một ngày nào đó. Đừng quên đấy.' " (Muir)

"Eh…Ah, đúng vậy." (Mimir)

"Đó chắc chắn là điều mà Hiiro sẽ nói. Ừm, dù sao đó cũng là điều khiến mình nghĩ [Ghost] là anh ấy…" (Muir)

Rõ ràng nghi ngờ của Arnold và Muir đã chính xác.

"Xin lỗi, nhưng… người đó hiện giờ đang ở đâu?" (Mimir)

"Hmmm, mình không chắc lắm." (Muir)

"Oh, như vậy sao." (Mimir)

Mimir buông thõng đôi vai trong khi làm một khuôn mặt chán nản.

"Có lẽ, bởi vì anh ấy không muốn gây thêm bất kì rắc rối nào ở đây nữa, anh ấy có lẽ đã đi đâu đó rồi. Bạn có lẽ cũng được bảo rằng đừng nói cho bất kì ai khác về anh ấy, phải không?" (Muir)

"Đ-đúng, đúng vậy." (Mimir)

“Đúng như mình nghĩ. Anh ấy có lẽ đã rời khỏi và trở về thành phố. Anh ấy là kiểu người cực kì ghét bị chú ý.” (Muir)

“Muir-chan, cậu có vẻ thật sự biết nhiều về người này, mình nói đúng không?” (Mimir)

“Ừm, mình đoán thế. Mặc dù bọn mình chỉ du hành cùng nhau một thời gian ngắn, kể từ khi gặp anh ấy, luôn luôn có một bất ngờ này sau bất ngờ khác.” (Muir)

Chính xác hơn, cô ngạc nhiên mỗi khi đối mặt với những hành động có chút điên rồ và những sở thích về sách và thức ăn của Hiiro.

“…Mình ghen tị với bạn.” (Mimir)

“Mimir-chan?” (Muir)

“Mình thậm chí không có một cơ hội để thể hiện lòng biết ơn. Anh ấy chữa khỏi giọng nói của mình và rời đi ngay sau đó…” (Mimir)

“Ahaha. Nghe giống Hiiro đấy.” (Muir)

“Bọn mình… sẽ không thể gặp nhau nữa sao?” (Mimir)

“Hmm… không phải là mình không hiểu cảm xúc của bạn… nhưng mình nghĩ cậu sẽ khó gặp được anh ấy ngay bây giờ .” (Muir)

“Thật vậy sao? Nhưng anh ấy là người đồng hành của các bạn, không phải sao?” (Mimir)

“Yeah, nhưng anh ấy là một người rất quý trọng sự tự do của mình. Anh ấy có lẽ sẽ không nghe bất cứ lời nào bọn mình nói. Haha.” (Muir)

Cô bé không thể nói rằng Arnold đã làm tất cả đồ ăn cho cậu ta. Kể cả nếu cậu được phục vụ một bữa ăn thượng hạng, cô có linh cảm rằng Hiiro có lẽ sẽ không bao giờ đặt chân vào lần nữa. Nếu cậu ta bị phát hiện vì một lý do nào đó, nó sẽ gây nên một sự hỗn loạn.

Không chỉ có vậy, Hiiro còn là Humas. Nếu như Công Chúa Gabranth Mimir và Humas Hiiro gặp nhau, nó giống một rắc rối theo nhiều cách khác nhau.

“Thêm nữa, có vẻ như Hiiro sẽ rời nơi này sớm thôi.” (Muir)

“Th-thật vậy sao?!” (Mimir)

Mimir cao giọng mà không suy nghĩ. Bầu không khí lập tức trở nên ngưng đọng (hoặc im lặng mà cái kia nghe nguy hiểm hơn huê huê). Nhận ra mình vừa biểu hiện cảm xúc hơi thái quá, Mimir nhanh chóng ngồi xuống và nói với giọng nhẹ nhàng hơn.

“Thật sao?” (Mimir)

“Yeah. Mình đã nói anh ấy đừng đi, nhưng không hiệu quả.” (Muir)

Muir nói với vẻ rầu rầu.

Nhìn vào biểu cảm của Muir, Mimir hít một hơi thật sâu.

(C-có khả năng nào mà Muir… có thể bị hấp dẫn bởi người đó?)

Khoảnh khắc đó, Mimir cảm thấy cái gì đó quyện chặt trong lòng cô. Nó dường như là một cây kim nhỏ bé đâm xuyên trái tim cô bé. Đó là một cảm giác vừa đau đớn, vừa ngứa ngáy và vừa khó chịu cùng một lúc.

(Editor : À vâng, đây gọi là mầm mống của GATO đấy :trollface:)

Mặc dù vậy, bất kể cô cảm thấy thế nào, cô biết rằng tình hình này không thể để yên như thế được. Mimir nói trong khi nhìn vào Muir và nắm tay Muir.

“Muir-chan, mình sẽ không thua đâu!” (Mimir) (TL: All hail Hiiro Loli-harem King T.T)(Editor : nhưng giang hồ đồn thổi Hiiro “yêu” người khác cơ :v)

“Eh…à, ừm, vâng…?” (Muir)

Muir không hiểu tuyên bố vừa rồi của Mimir là để làm gì.

“Ý mình là, nó là vậy phải không? Muir-chan thích người đó?” (Mimir)

“Thích… Eh.Eheeeeeeeeeee!?” (Muir)

Khuôn mặt Muir đỏ bừng trong khi cô bé đứng bật dậy trong sự kinh ngạc.

“Phản ứng ngạc nhiên đó. Giống như mình đã nghi ngờ.” (Mimir)

Cắn môi dưới một lúc, Mimir nhìn chằm chằm vào Muir.

“Không, điều đó kh-kh-không đúngggggggggggg! Hiiro chỉ giống như một người anh trai của mình! Đó là lý do vì sao…” (Muir) (Editor : Imouto - Onii-chan còn chết nữa :v)

Muir vẫy cả tay lẫn đuôi để phủ nhận trong tuyệt vọng. Nhưng dù thế, Mimir vẫn nhìn chằm chằm cô đầy nghi ngờ.

(Kh-không thể nào! Mình không nghĩ về Hiiro-san như……) (Muir)

Khi cô bắt đầu nhìn nhận nghiêm túc về việc này, cô cảm thấy mặt mình nóng lên. Cô tuyệt vọng quẳng những ý nghĩ ấy đi. Cô không nhận ra điều đó, nhưng khi Mimir đột nhiên nói gì đó về Hiiro, cô cảm thấy một cảm giác hư ảo ở ngực mình.

Cô không biết liệu đây có phải là yêu hay không. Cô cũng không thể chấp nhận hay chối bỏ nó. Bởi vì sự thiếu kinh nghiệm của mình, khi Mimir thách đấu cô, cô đã bối rối đến mức không thể nghĩ ra một câu trả lời hợp lý nào.

“Mình sẽ không thua, Muir-chan!” (Mimir)

“Nh-như mình đã nói, bạn nhầm rồi!” (Muir)

Khi Arnold nhìn thấy cuộc trao đổi giữa hai người, đầu tiên anh cảm thấy nó khá thú vị. Dù vậy, anh ta bỗng nhiên có cảm giác khó chịu ở ngực.

(Mình không biết vì sao, nhưng mình thực sự muốn đấm tên Hiiro đó ngay lúc này…) (Arnold)

(Editor : GATO =]]]]])

Điều này là do sức mạnh của một tên lolicon, hay là do Arnold đã thức tỉnh bản năng của người cha thật sự trong chốc lát… không ai có thể biết chắc được.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cuộc hành trình mới

“Này, cậu đang làm cái quái gì vậy, sao lại thu dọn hành lí thế kia?” (Rarashik)

Người đang hỏi Hiiro chính là Rarashik, hai tay cô đang đút vào túi áo Blue, còn tai thì đung đưa.

“Tôi sẽ bắt đầu cuộc du ngoạn của mình ngay bây giờ” (Hiiro)

“Saoo? Ngay giờ ư… Không phải cậu nói một tuần nữa mới đi sao?” (Rarashik)

Cô cảm thấy rất là lạ khi mà Hiiro đột nhiên quay về đây và lập tức thu dọn đồ đạc như vậy. Và, Hiiro nói rằng anh ta sẽ rời đi ngay, mặc dù trước đó đã nói rằng sẽ ở lại đây khoảng một tuần để thu thập thêm thông tin.

“Sao đột ngột vậy? Có gì xảy ra à?” (Rarashik)

“Không, chỉ là tôi vừa làm một số thứ hơi phiền phức” (Hiiro)

“Phiền phức?” (Rarashik)

“Đừng lo. Chuyện đó sẽ không khiến cô phiền hà gì đâu, thỏ lùn… có lẽ vậy…” (Hiiro)

“Cậu có ý gì khi mà ‘có lẽ vậy’!? Ta cũng chả quan tâm, nhưng bọn Arnold có biết không?” (Rarashik)

“…Không” (Hiiro)

Nghe vậy, Rarashik thở nhẹ.

“Cậu thấy vậy ổn chứ? Đi mà không nói gì như vậy. Hay là đợi cả hai quay về đi đã? Nói thật, ta rất mong cậu có thể ở lại lâu hơn một chút để giúp ta nghiên cứu vài thứ” (Rarashik)

Hai mắt của cô chợt như có ánh sáng lóe lên.Nhưng Hiiro lắc đầu.

“Cũng không giống như là tôi sẽ không gặp họ nữa. Miễn cả hai còn sống, thì sớm muộn chắc chắn cũng gặp lại nhau thôi.” (Hiiro)

“Nahaha, cậu cũng nên vậy đấy, chàng trai” (Rarashik)

“Đương nhiên tôi sẽ vẫn sống” (Hiiro)

Hiiro cau mày và nghĩ.

(Nếu mình dùng từ “Immortality (= bất tử)”, thì… Không, mình vẫn còn muốn làm người. Cứ như hiện giờ là được rồi.) (Hiiro)

Cậu nghĩ rằng nếu dùng từ “Immortality” thì cậu chắc chắn sẽ sống, nhưng không có gì đảm bảo là nó sẽ có hiệu lực vĩnh viễn, và nghĩ đến những rủi ro của việc kích hoạt thất bại từ đó, thì Hiiro chả muốn thử dùng nó chút nào.

(Editor : bật god mode thì chơi gì nữa, nghỉ game đi)

Trong khi cậu còn đang suy nghĩ, Rarashik vừa nói vừa cười, có vẻ như đang rất vui.

“Đúng là, nếu không nói đến level, thì cậu có vẻ cũng sẽ sống rất dai đấy, chàng trai.” (Rarashik)

“Cái đó thì tôi không biết. Nhưng, tôi không định chết trong vòng một hai năm tới đâu.” (Hiiro)

(Tr: mấy đứa này bàn chuyện sống chết như gì ấy :v)(Editor : Top sever với Unique Cheater thì thế là bình thường :v)

Sau khi đã kiểm tra xong hành lí, Hiiro liền đứng dậy.

“…Tính đi thật à?” (Rarashik)

“Ừ, tôi muốn đi khỏi trước khi ông vua với mấy người khác trở về.” (Hiiro)

“Này, thật sự thì cậu đã làm cái quái gì thế…?” (Rarashik)

Sdf

“Hỏi ông chú kia khi ổng về đây ấy. Ổng chắc là có thể suy luận ra hết mọi việc.” (Hiiro)

Thật tế thì, lúc Hiiro dùng “Transparency”(Trong suốt) để rời khỏi , anh đã thấy Arnold và Muir đang tiến về phía khu vườn. Anh chắc rằng nếu là hai người đó, thì cả hai sẽ có thể đoán được hầu hết sự việc đã diễn ra.

Sau đó, Hiiro đi vòng quanh thị trấn mua hết những thứ mà mình cho là cần thiết, và nhét hết vào cái túi trên tay mình hiện giờ.

“Nếu cậu muốn đi thì ta cũng không ngăn được, Nhưng muốn ta nhắn gì cho hai đứa kia không?” (Rarashik)

Rarashik hỏi trong khi hai tai cô giật giật (tưởng tượng cảnh tai thỏ giật giật pyong pyong ấy)(Editor : mình ko biết :v)

“Xem nào…. Thật ra thì cũng chả có gì” (Hiiro)

Rarashik bỗng té nhào về trước.

“‘Cũng chả có gì’, cậu nghiêm túc đấy à!?” (Rarashik)

Rarashik nhìn Hiiro, nghĩ rằng cậu ta liệu đang nghiêm túc....

“Kể cả khi cô nói vậy thì… À đúng rồi.” (Hiiro)

“Sao nào?” (Rarashik)

“Lần tới gặp mặt, hãy cho tôi ăn một bữa thật đã vào.” (Hiiro)

“…và với nhóc con kia thì sao?” (Rarashik)

“Bảo nhóc đó… hãy ráng mạnh hơn” (Hiiro)

“Được” (Rarashik)

Sau khi chắc chắn rằng Rarashik đã hiểu, Hiiro bắt đầu leo lên thang. Rarashik chỉ đứng nhìn anh ta rời đi.

“Thật là, học trò ta có một bạn đồng hành thật quái dị.” (Rarashik)

Rarashik nhún vai và rồi thở dài một cái.

Hiiro, sau khi rời khỏi nhà Rarashik, đi ngay đến cổng thành.

(Mình chả nói lời nào trước khi đi cả, nhưng, thôi kệ. Sau khi nổi đóa lên một lúc, hai người đó cũng sẽ yên lại thôi.) (Hiiro)

Lúc đầu, cậu đã định sẽ chu du một mình, nhưng đi với Arnold và Muir thật sự là vui hơn những gì cậu nghĩ. Cậu nghĩ rằng sẽ chẳng mất gì nếu lại đồng hành cũng những người như vậy.

(Có vẻ cuộc gặp tới sẽ phải cỡ nửa năm nữa đấy nhỉ) (Hiiro)

Vừa đi, cậu vừa nhìn về phía .

(Ông chú già với nhóc tì, không biết giờ cả hai ra sao rồi.) (Hiiro)

Cậu có phần mong đợi cuộc gặp tiếp theo.

Đến cổng thành, Hiiro quay lại nhìn , nơi Arnold và Muir đang ở.

“Lần tới nhé” (Hiiro)

Mặc dù nghe có hơi miễn cưỡng, Hiiro tiếp tục đi và rời khỏi vương quốc.

(Tr: cái cảnh này phải thêm nhạc vào nó mới hoành tráng !!!)(Editor : Youtube :)

“Cái giiiiii!? Hiiro đi rồi saaaaao!?” (Arnold)

Rất lâu sau khi Hiiro đi khỏi, Arnold và Muir, trở về phòng nghiên cứu của Rarashik, và bị sốc nặng.

“Ừ, cậu ta đi cái vèo.” (Rarashik)

“K-không thể nào… Sao đột ngột vậy…” (Muir)

Muir nói, khuôn mặt cô bé đầy thất vọng.

“T-t-tên khốn đóóóóó!!” (Arnold)

bogon!

Arnold đấm vào tường toàn lực của mình, khiến chỗ đó thủng một vết. Rarashik thở dài nhìn Arnold đang nghiến răng.

“Coi nào, Arnold, đừng có phá nhà. À, cậu ta có để lại vài lời nhắn.” (Rarashik)

“Lời nhắn?” (Muir)

Muir hỏi.

“Cho cô nhóc, à không, Muir, cậu ta bảo hãy ráng mạnh lên” (Rarashik)

“…anh Hiiro nói… vậy… vậy… à…” (Muir)

Sau khi nghe lời nhắn, Muir hiểu việc Hiiro đi khỏi Passion không phải là đùa nữa

“Khốn khiếp! Cái tên Hiiro đó! Thế quái nào lại bỏ đi mà chả nói lời nào hết thế!” (Arnold)

Không, thực tế thì Arnold biết tại sao cậu ta lại như thế. Anh đã có thể đoán ra phần nào sau khi nghe cậu chuyện của Mimiru từ Muir,đó là lí do mà Hiiro rời đi ngay lập tức. Nhà vua và đoàn của ông sẽ trở về sớm thôi. Nếu việc Hiiro là người chữa giọng cho công chúa được tìm ra, thì chuyện sẽ rùm beng lên.

Vì không muốn bị lôi vào vụ đó, Hiiro rời đi nhanh nhất có thể. Arnold hiểu điều đó. Tuy nhiên, anh không thể chịu được rằng cậu ta rời đi mà không nói với họ một lời nào.

“Sao cậu ta lại không nói gì chứ!?” (Arnold)

Arnold rất buồn bực, nghĩ rằng Hiiro không coi họ là gì, vì thế mà cũng chả cần từ biệt. Arnold nghĩ, dù chỉ là khoảng thời gian ngắn, cả hai đã bắt đầu hợp nhau trong suốt chặng đường.

Bởi vì Hiiro không nói gì trước khi rời đi, Arnold nghĩ rằng cậu ta không có ý nghĩ như mình, thế nên đã buồn bực. Tuy nhiên, Rarashik nói với Arnold.

"Arnold, cậu ta cũng có nói là: 'Lần tới gặp mặt, hãy cho tôi ăn một bữa thật đã vào'." (Rarashik)

"H-Hiiro nói…?" (Arnold)

"Ừ. Có vẻ quan hệ của cả ba vẫn chưa 'đứt' đâu." (Rarashik)

"Chú!" (Muir)

"Ư-ừ…" (Arnold)

Nhìn thấy biểu hiện mừng rỡ của Muir,mắt Arnold bắt đầu nóng lên. (Tr: lolicon…) Nếu cứ tiếp tục, cảnh một người từng trải nhiều năm khóc vì một tên nhóc kiêu căng sẽ xuất hiện. Và lòng kiêu hãnh của anh sẽ không cho phép điều đó xảy ra.

"H-Hmph! Đừng đùa chứ! Ta đâu phải đầu bếp riêng của hắn! Thật sự, tên khốn Hiiro đó!" (Arnold)

Muir nhìn Arnold, người đang ráng làm mặt cứng. Anh ta đang cười thầm ở một góc khóe miệng. (Tr: Tsundere-Lolicon !!)(Editor : come on, give me a break! -_-;)

"Phư phư, chú không trung thực tí nào" (Muir)

"Co-con nói cái quái gì vậy! Ta chỉ nói sự thật thôi!" (Arnold)

"Được rồi được rồi, ta biết ngươi rất vui, nhưng giờ thì bắt đầu chương trình chính thôi" (Rarashik)

Rarashik vỗ tay nhẹ nhằm khiến hai người kia hướng về phía mình.

"Chương trình chính?" (Arnold)

"Ừ, đương nhiên. Ta đang nói về việc luyện tập. Các ngươi muốn mạnh lên mà, không phải sao?" (Rarashik)

"Đúng!" (Arnold)

"Vâng!" (Muir)

Để có thể 'chạm đến' tầm của Hiiro. Việc này đương nhiên trở thành mục tiêu hàng đầu của cả hai.

"Vậy thì trong suốt quá trình tập luyện, đừng có mà cằng nhằn gì cả! Nếu ai mà cằn nhằn hay than vãn gì, thì ta sẽ đá đít ra đường đấy!" (Rarashik)

Nghe Rarashik nói, Arnold và Muir nhìn nhau, rồi gật đầu.

"Rõ" (Arnold & Muir)

Cả hai nhiệt liệt trả lời.

"Đợi đấy, Hiiro. Ta sẽ cho mi một đấm ngay khi gặp mặt lần tới!" (Arnold)

V2 b

Muir, như để che đi quyết tâm của mình, nắm thật chặt hai nắm tay.

(Mình muốn đứng ngay cạnh cả hai người đó! Vì thế mình chắc chắn sẽ trở nên mạnh hơn! Mình sẽ mạnh lên để có thể được thừa nhận bởi anh Hiiro! Bởi anh Hiiro… Bởi anh Hiiro… Uuu, tại Mimir cứ nói mấy thứ kì lạ lúc đđđó..) (Muir)

Muir bắt đầu bối rối, khuôn mặt hơi 'bốc khói' lên. Nhìn cô bé như vậy, Arnold cảm thấy kích thích không lí do và nắm chặt nắm tay. (Tr: giờ nói gì… Lolicon..)

Với quyết tâm mạnh mẽ, cả hai tiến một bước tới tương lai. Và đương nhiên, vẫn không biết gì, Hiiro tiếp tục cuộc hành trình một mình.

Và cuộc gặp mặt tới giữa cả hai và Hiiro, diễn ra trong một hoàn cảnh vô cùng khó tin. Nhưng… đó lại là một câu chuyện khác trong tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Lại là con chim đó

Hiiro khoanh tay lại và bắt đầu suy tính.

Hiiro: "Uu ~ n… băng qua một đất nước rộng lớn như vậy bằng chân sẽ tốn một khoảng thời gian. Nhưng nếu mình cố gắng bay, mình sẽ thu hút sự chú ý. Mình phải làm gì…."

Khi cậu suy nghĩ, cậu chợt nảy ra một ý tưởng, cậu bắt đầu tập trung sức mạnh ma thuật vào ngón tay của mình.

Hiiro: "mình tự hỏi liệu nó có hoạt động không nhỉ…?"

Trái với dự đoán của Hiiro , các từ dễ dàng được viết ra và triệu gọi.

Chíu….bụp…..

Từ vị trí đó, Hiiro lập tức biến mất.

Hiiro xuất hiện trên giữa một cánh đồng hoa, nơi mà cậu đã từng nhìn thấy một lần trước đây. Hiiro vô tình nắm chặt tay trong khi nở một nụ cười rạng rỡ.

Hiiro: "Yoo, thế này quá tuyệt rồi!"

Hiiro đã viết từ [Teleport] Khi viết, cậu đã tưởng tượng ra một vị trí nhất định đã dự định trong tâm trí của mình. Đó là một cánh đồng hoa mà trước đây cậu đã từng ở. Nó được gọi là cánh đồng [Doggam].

Thật vậy, đây là ngôi làng nơi mà Hiiro đã đặt chân đến đầu tiên khi đến Gabranth Continent. Tuy nhiên ngôi làng này là một nơi rất xa [Passion], mất khoảng hai tuần đi bộ để đi hết khoảng cách giữa chúng.

Điều đó có nghĩa rằng những gì Hiiro đã làm là sự di chuyển ngay lập tức. Nếu đặt trong một hoàn cảnh kì diệu hơn thì nó được gọi là dịch chuyển tức thời. suy nghĩ rằng điều này có thể thực hiện với chữ [Transfer], Hiiro hờ hững cố gắng viết nó. Tuy nhiên, có vẻ như Hiiro đã vui mừng vì nó đã thành công.

Thành công trong việc di chuyển giữa một khoảng cách lớn. hiiro không thể không nở một nụ cười lớn.

Hiiro: "… Yosh. Với điều này, mình có thể trở lại lục địa Humast bất cứ khi nào mình muốn. Đây lại là một cheat khác của Word Magic rồi."

(cái magic của main bá quá mức cần thiết rồi -_-)(Editor : Đã OP thì phải OP mọi mặt thì mới gọi là OP được =]]])

Một cách ngẫu nhiên, cái lý do tại sao mà Hiiro lại đến ngôi làng này là để làm một số việc. Trước đó, cậu đã có thể mượn một con vật được gọi là Raidpic. Hiiro đã có thể di chuyển tới [Passion] trong khi cưỡi trên lưng nó.

(đạt được một số chân là sao, ai Edit chỉ mình vs.)(Editor : Nghĩa là làm một số việc ấy cần làm ấy)

Hiiro đã suy nghĩ về việc đi khám phá nhiều hơn về Gabranth Continent trong một khoảng thời gian ngắn, cậu đã quay trở lại đây với ý định mượn một con Raidpic một lần nữa. Khi Hiiro bước vào làng [Doggam] với đôi chân của mình, cậu bắt đầu tìm kiếm một người. Cậu lập tức phát hiện ra người cậu đang tìm. Rõ ràng, anh ta đang nói chuyện về một cái gì đó với những người khác trong làng.

Hiiro: "Oi, ông chú người gấu !"

Max: "Ha? Er…ah, là cậu phải không-!?"

Người mà Hiiro được gặp là bạn tốt của Anrnold, với vóc dáng mập mạp làm cho anh ta trông giống một con lợn hơn là một con gấu, hoặc Hiiro nghĩ như vậy.

Max : "Là Hiiro… phải không? Chuyện gì đã sảy ra?Arnold đâu?"

Hiiro: "Là tôi đây, ông chú đó thì ở cùng nhóc lùn tại [Passion] rồi."

Max: "Ha? Giờ cậu đi một mình à ?"

Hiiro: "Tôi đến vì con Raidpic mà chú cho tôi mượn trong trước đây. Tôi sẽ trả bằng tiền vàng. Hãy cho tôi thuê nó."

Max: "À, nhóc Raidpic đó! Giờ mới nhớ ra, hai nhóc đó mới về đến làng vào đêm qua."

Hiiro nghĩ rằng mình quay trở lại đây đúng lúc. Mặc dù đã một vài ngày kể từ khi họ chia tay, vẫn có khả năng rằng hai con Raidpic vẫn chưa về. Mặc dù cậu sẽ được giải quyết bằng một con Raidpic khác nếu cần thiết, nhưng sẽ tốt hơn nếu cậu mượn được một con mà nó đã trở nên quen thuộc với cậu.

* Dadadadadadadadadadada *

Vài cái bóng bắt đầu tiếp cận với vận tốc rất lớn. Cái bóng này duy trì đà khi nó chạy đến Hiiro, ôm lấy cậu trong trong khi sữ dụng chiếc lưỡi dài của nó để liếm mặt cậu.

Raidpic: "Kui Kui Kui kuiiiiiiiiiiiiii!"

Hiiro: "Eei! Lấy nó ra! Chết tiệt, dãi chim!"

(O_o nghĩ bậy bạ rồi T-T)

Hiiro cố gắng gạt con Raidpic ra khỏi mặt mình. Tuy nhiên, sau khi cậu ta bị ôm với một lực khá mạnh, không phải dễ dàng để tự mình rời khỏi cái ôm của nó.

Max: "Gahahahaha! Tôi không nghĩ rằng chúng sẽ trở nên gắn bó đối với bạn! Được rồi, tôi sẽ cho cậu thuê nó! À mà không! Nếu nó tốt đối với cậu, cậu cũng có thể mua nó nếu thích."

Hiiro: "Mua …?"

Hiiro trả lời với khuôn mặt đã bị dính đầy nước dãi. Ngay sau khi chúng nghe thấy từ 'mua', mấy con Raidpic đứng im ngay lập tức.

* Kirakirakirakirakirakirakirakirakira *

Chúng làm ra một biểu hiện gần như là để cầu xin Hiiro mua chúng. Đôi mắt chúng sáng lên lấp lánh như thể chúng là Idol-Beams.

(Idol-Beams:http://s111.photobucket.com/user/DilaZirK/media/Misc/EyeBeam.jpg.html)

Hiiro: (Vâng, điều quan trọng là tôi cũng có vài 'cái chân'. Nhóc này dường như cũng muốn được mua với một số lý do …)

Trong khi cẩn thận kiểm tra tụi Raidpic. Hiiro đã gửi câu trả lời của mình cho Max.

Hiiro: "Bao nhiêu?"

Với điều này, nó bật ra rằng Hiiro đã có một con Raidpic. Con Raidpic đã hạnh phúc đến nỗi mà nó bắt đầu vỗ cánh dù không thể bay với tiếng thuych thuych trong khi chạy vòng vòng chung quanh.

Screenshot_4

Hiiro: "Eei!, thật khó chịu! Nếu mày không im miệng thì tao sẽ rán mày lên thành Yakitori đó!"

Raidpic: "Kuii- !?"

Đối với từ 'Yakitori', con Raidpic đóng băng lại, nó rùng mình với một . Theo dự kiến, nó sợ rằng nó sẽ bị nướng lên. Nó cố sử dụng đôi mắt của mình để cố phản đối lại việc nó có thể bị nướng. Nghĩ rằng đây là một hình phạt, Hiiro nói.

Hiiro: "Chỉ là đùa thôi. Chúng ta sẽ đi vào ngày mai vì vậy hãy chắc chắn rằng mày nghỉ ngơi thoải mái trong hôm nay."

Raidpic: "Kuii-!"

Dù đã được trả lời một cách khẳng định, nó vẫn không ngưng nhìn Hiiro.

Hiiro: "Oi, tao xong chuyện với mày rồi vì vậy mày có thể đi ngủ đc rồi đấy."

Tuy nhiên, nó đã không đáp lại câu trả lời. Nó gửi một ánh nhìn chờ đợi về phía Hiiro, như thể nó đang chờ đợi một thứ gì đó.

Hiiro: "Nó bị cái quái gì thế?"

Max: "Aa, nó muốn cậu cho nó một cái tên."

Hiiro: "Tên?"

Max: "Aa, nếu chủ mới của chúng không cho chúng một cái tên, những con Raidpic này sẽ không chịu nhúc nhích một chút nào."

Hiiro: "Hầy, Con chim này phiên quá đấy."

Bực tức, Hiiro đặt tay lên cằm khi cậu bắt đầu suy nghĩ.

Hiiro: "Để xem..... là 'Chim' ổn không?"

Raidpic: "Kui Kui Kui Kui Kui!"

Con Raidpic lắc đầu phản đối dữ dội. Dường như nó muốn nói rằng nó hoàn toàn không bằng lòng với những gì mà Hiiro vừa nói.

Hiiro: "Thật là một con chim hư hỏng"

(gặp mình là chiên xù nó lâu rồi -_-)

Max: "Gahaha! Nguyên nhân là vì cái tên là một thứ gì đó đại diện cho cá nhân. Nhóc này hi vọng cậu sẽ cho nó một cái tên hay."

Hiiro nhìn chằm chằm vào Raidpic , như thể đang phân tích nó. Một cái mỏ màu vàng và bộ lông màu trắng. Đôi mắt lớn màu đen. Ngoài ra, vì một số lý do, một ký hiệu hình liềm đã có sẵn trên trán nó.

Hiiro: "Ký hiệu này là gì?"

Max: "Nn? Aa, cái này có từ khi nó được sinh ra. Thứ đó giống như là nốt ruồi nếu đem nó so sánh với một con người."

Hiiro: "Hmmhmmm

Khi Hiiro quan sát ký hiệu, cậu gật đầu một cách nhẹ nhàng.

Hiiro: "..... Yosh, bây giờ mày tên là 'Mikazuki'."

Hiiro chỉ đơn giản nói như vậy. Tuy nhiên …

Mikazuki: "Kui Kui Kui kuuuuuuuuui-!"

Nó đã dường như chú ý đến tên của nó khi nó bắt đầu nô đùa. Và Mikazuki có vẻ hài lòng vì nó đã trở về chuồng của mình.

Max: "Gahaha! Để chuyện đặt tên sang một bên, để một con Raidpit vui tới mức nhảy cẳng lên vì cậu như thế, quả như mong đợi từ một người nào đó đã đánh bại con quái vật độc nhất."

(anh Edit dịch giùm chứ em bó tay rồi T-T)

Khi cậu cười một cách chân thành, Max bắt đầu vỗ vào vai của Hiiro. Khi mặt của Hiiro méo đi do bị vỗ lưng đột ngột, cậu bắt đầu quay đi và nói.

Hiiro: "Nhân tiện, tôi muốn trở về nhà trọ."

Max: "Oi, đừng lạnh lùng như thế. Hãy đến chỗ tôi, tôi sẽ đãi cậu một vài cái bánh [Honey Sweets]."

Hiiro: "Hô~."

Hiiro đứng hình và quay lại. Hôm nay, trong một đêm, Hiiro quyết định nghỉ lại nhà của Max.

(thèm dịch thành phá tan tành cho rồi)(Editor : Đôi khi nên biết cắt bỏ những gì không cần thiết :3)

Khi đến ngày tiếp theo, bầu trời hiện ra với thời tiết phù hợp cho một cuộc hành trình. Max ở ngay lối ra của cửa hàng khi anh ấy tiễn Hiiro đi.

Max: "Vậy, cậu sẽ đi đến đâu?"

Hiiro: "Tôi cũng chưa biết."

Max: "Vậy cậu vẫn chưa quyết định à?"

Hiiro: "Tôi là người theo bất cứ nơi nào mà gió đưa tôi đến."

Max: "Tôi thấy rồi. Tự chăm sóc bản thân, được chứ?"

Hiiro: “Aa, cảm ơn đã quan tâm đến tôi.”

Max: “Hãy đến một lần nữa cùng với hai người kia và ăn vài cái [Honey Sweets] nhé.”

Max cười một nụ cười lớn. Hiiro trả lời anh ta trong khi ngồi trên lưng của Mikazuki.

Hiiro: “Chỉ khi có cơ hội.”

Như vậy Hiiro rời khỏi ngôi làng [Doggam].

Hiiro: “Tốt, Giờ thì kiểm tra xung quanh nào.”

Mikazuki: “Kuii-!”

Sau khi có được một bạn đồng hành mới, Hiiro tiếp tục cuộc hành trình của mình. Tự hỏi không biết cuộc phiêu lưu sẽ mang đến thứ gì, Hiiro nhìn về phía trước .

Hiiro: “Tốt, đi bất cứ nơi nào mày muốn. tao sẽ đọc cuốn sách lấy được từ ông chú Gấu .”

Dường như ánh nhìn về phía trước của Hiiro chỉ kéo dài được trong một phần nhỏ của giây. Mikazuki gần như ngã xuống đất vì thái độ của Hiiro, nhưng, nó vẫn tiếp tục theo sự sắp đặt của chủ nhân, nó bắt đầu di chuyển với một tốc độ vừa phải.

Tại Kinh đô của nhân thú quốc: Passion, Leowald, cua của Nhân thú, cuối cùng đã trở về từ những sự kiện bất ngờ trong trận chiến. Mặc dù ông hoàn toàn không hài lòng, sau khi biết con gái của mình, giọng nói của Mimir đã trở lại, thái độ của ông đã hoàn toàn thay đổi khi ông quyết định tổ chức một bữa tiệc lớn để ăn mừng.

Ông đã nghe tin từ những người lính đầu tiên. Tất nhiên, ông không thể tin họ nên đã đi hỏi hoàng hậu Blantha, cũng như công chúa cả Kukklia. Nghe những gì Kukklia đã nói, ông đi thẳng đến chỗ của Mimir.

Sau đó, như một giọng hát thiên thần rót vào tai mình, tâm trạng không tốt của ông đã bị thổi bay, như thể đó là một lời nói dối. Ông bắt đầu hét lên khi ôm lấy con gái yêu quý của mình.

Ông biết ơn đối với [Spirit], thứ đã chữa khỏi giọng nói của Mimir. Leowald đã nói với mọi người rằng [Spirits] luôn là đồng minh duy nhất của họ.

Sau đó, sau khi nâng cốc chúc mừng cho thành phố, lễ hội đã bắt đầu.Tất nhiên, họ cũng đã công bố kết quả của cuộc chiến. Nghe nói rằng [Evila] đã rút lui khỏi cuộc chiến nhiều Gabranth đã bày tỏ sự tức giận và thất vọng. Tuy nhiên, do việc giọng nói được hồi phục của Mimir, mọi người đã vui vẽ trong suốt bữa tiệc.

Leglos: “Cha không thể không làm hư Mimir được nhỉ?”

Khi Lewald đặt Mimir lên đôi vai lớn của mình, ông bắt đầu đi xung quanh như thể khoe con gái của mình. Nhìn cảnh tượng này, vị hoàng tử cả Leglos chỉ có thể nhún vai và lắc đầu.

Lenion: “…. Em thì vẫn lo về chiến tranh.”

Nhị hoàng tử Lenion bắt đầu càu nhàu.

Leglos: “Không, không phải cha không lo lắng về chiến tranh. Lúc chiến đấu, chúng ta chiến đấu. Lúc ăn mừng, chúng ta ăn mừng. Đây là luật lệ của quốc gia này. Ngay lúc này em đang hạnh phúc về việc giọng nói của Mimir đã trở lại, đúng không?”

Lenion: “Hô, anh nghĩ vậy à?”

Lenion nói khi nhìn đi chỗ khác. Tuy nhiên, đã có một sự mềm mại nhất định trong biểu hiện của anh. Ngay cả đến Lenion là một kẻ cầu thả, Leglos cũng đã khẳng định rằng Lenion rất yêu quí em gái của mình.

Leglos: “Tốt hơn hãy bắt đầu suy nghĩ về cuộc chiến sau bữa tiệc. Còn bây giờ là thời gian giành cho bữa tiệc. Đồng ý không, Lenion?”

Lenion: “ Xùy……Anh muốn làm thế nào thì làm.”

Hai người họ cụng ly trước khi uống. Mọi người đều ăn mừng cho việc giọng nói của Mimir được phục hồi. Tuy nhiên, giữa sự phấn khích của mọi người, có một người đã có cái nhìn chằm chằm vào Mimir.

???: (Fumu …… tại sao, mọi thứ có nghĩa là gì? Đối với một thứ gì đó mà mình không thể chưa … có vẻ như cần phải điều tra một chút.)

Một cặp kính tròn lấp lánh, cái miệng đó nhếch lên thành hình lưỡi liềm.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Diễn biến tại Victorias

Một tuần sau khi Hiiro bắt đầu cuộc chu du thứ hai của mình, một lá thư tay từ Chúa Quỷ đã được gửi đến tận tay của Rudolf, vị vua cai trị【Victorias】.

Sau khi kiểm tra bức thư, ông để nó trên bàn làm việc của mình, khuôn mặt lộ vẻ đắng đo. Hiện ông đang ở trong phòng làm việc hoàng gia, cùng với vị tể tướng mà ông tin cậy, Dennis Norman.

"Giờ ta nên làm gì đây…" (Rudolf)

"Thần đã phái người tìm hiểu rõ ràng sự việc, và có vẻ việc Chúa Quỷ đã tự tay phá hủy cây cầu là sự thật." (Dennis)

"Ừ… là Chúa Quỷ…" (Rudolf)

"Không như tên Chúa Quỷ tiền nhiệm, thần nghĩ vị Chúa Quỷ hiện tại vẫn đang thiếu hụt cả tuổi đời lẫn tư tưởng." (Dennis)

"Ta cũng nghĩ vậy. Nếu không, cô ta sẽ không cứ xuất hiện như vậy. Nhưng, nó vẫn…" (Rudolf)

"Chính xác. Cứ như thế, giữa『Gabranth』và『Evila』sẽ càng có nhiều hiềm khích hơn. Mặc dù nếu như bên『Gabranth』chịu chập nhận sự việc, thì mọi thứ sẽ yên ổn." (Dennis)

"… Đúng, nhưng nó sẽ chẳng bao giờ xảy ra đâu." (Rudolf)

"Vâng, điều đó là không thể."(Dennis)

Lần này, hành động từ phía『Evila』đã đánh vào lòng tự tôn của cả loài『Gabranth』.Theo lập trường của Chúa Quỷ, thì việc này mang chiều hướng tích cực, nhưng bên thú nhân lại xem nó là một sự bôi nhọ đối với quyết tâm chiến đấu của họ.

Vậy nên, hiện giờ việc『Gabranth』thay đổi định kiến với『Evila』là không thể nào.

"Ta có thể đoán được ý muốn Chúa Quỷ trong việc này. Nếu lá thư cầu hòa này đúng là thật, vậy thì bên đó đang muốn liên minh với ta nhằm ngăn chặn nguy cơ chiến tranh từ bên『Gabranth』." (Rudolf)

"Đúng ạ. Những chỉ với như thế, thì ta vẫn chưa thể tin vào lá thư đó được. Có thể họ phá hủy cây cầu để rảnh rang tiêu diệt『Humas』chúng ta hơn. Ta nên nghĩ về một số trường hợp khác nữa."(Dennis)

"… Đau đầu đây. Nếu liên minh, thì chúng ta cũng có được một số lợi ích." (Rudolf)

"Nhưng người không muốn xen vào cuộc chiến giữa hai phía kia… đúng chứ?"(Dennis)

"Ta cũng muốn thế. Nhưng nếu liên minh, ta có thể thâm nhập tìm hiểu sâu hơn về nội bộ của bên『Evila』." (Rudolf)

"Nhưng nếu phía kia cũng nghĩ như thế thì sao."(Dennis)

Nếu cả hai liên minh và giao hảo với nhau, bên Humas có thể tìm hiểu và nắm bắt được thông tin của phía còn lại. Và điểm yếu của bên kia sẽ dễ dàng được phát hiện. Nhưng bên『Evila』cũng có thể làm như thế. Nó vừa có lợi lại nhưng cũng vừa bất lợi.

"Bên đó có đưa ra yêu cầu gì về thời gian và địa điểm gặp mặt không ạ?"(Dennis)

"Như ở đây viết thì, chúng ta có toàn quyền quyết định." (Rudolf)

"Ôi, ôi. Bên đó tin tưởng ta như vậy sao, hay họ nghĩ có thể giải quyết mọi sắp đặt của chúng ta…?"(Dennis)

"Có thể là cả hai…"(Rudolf)

"Nhưng nếu có thể quyết định cả thời gian và địa điểm, vậy thì nếu ta đi đúng nước cờ này…"(Dennis)

"Fumu, dù sao thì, giờ vẫn chưa nên quyết định việc này. Kể cả nếu ta chỉ liên minh trên danh nghĩa, thì rất nhiều người dân vẫn sẽ không chấp nhận điều

đó. Ta đã mất đi con gái mình chỉ vì chúng.” (Rudolf)

(Ichime: thật sự mình có nên nói là việc ổng mất mấy đứa con gái là tại chính ổng không nhỉ?)

Rudolf tỏ vẻ cay đắng.

“… Tình hình mấy ‘anh hùng’ hiện giờ ra sao?” (Rudolf)

“Họ vẫn phát triển rất tốt. Nhưng theo Vale báo cáo thì, họ đã đề nghị cái người huyền thoại, Judom Lankars huấn luyện cho mình, Nhưng vẫn chưa nhận được câu trả lời thỏa đáng.”(Dennis)

“Judom…”(Rudolf)

Rudolf nhắm mắt lại, thở dài.

“Người đàn ông đó thật là phiền phức. Có vẻ ông ta ảo tưởng rằng một Guild Master có thể có thẩm quyền tương đương như của nhà vua.” (Dennis)

Dennis tức giận than phiền.

“Trong trường hợp khẩn cấp, ông ta là một nguồn lực rất đáng tin cậy, ông ấy cũng có lòng tin của rất nhiều người. Vị vua trước đã đồng ý cấp cho ông ta một số quyền lực,nhưng dù gì ông ta cũng chỉ là thường dân mà thôi.” (Dennis)

“Dennis, đủ rồi.” (Rudolf)

“… Vâng ạ.” (Dennis)

“Kể cả vậy, ông ta là một người bạn cũ của ta. Đừng cứ nói xấu ông ấy như vậy.” (Rudolf)

“Thần thành thật xin lỗi.” (Dennis)

Ôngcúi đầu tạ lỗi.

“Chắc chắn rằng Judom sẽ biết được tin về cuộc gặp mặt sớm thôi, dựa vào đường dây thông tin của ông ấy. Và chắc chắn ông ấy sẽ bảo ta đồng ý gặp mặt cho xem.” (Rudolf)

Ông ấy cũng đã nói điều tương tự vậy trước đây. Về việc Rudolf nên đồng ý mấy lá thư kiểu này lần này qua lần khác. Ông ấy tuyên bố sẽ bảo vệ nhà vua đến cùng dù cho có chuyện gì xảy ra đi nữa.

“Dennis, gọi Judom đến gặp ta.” (Rudolf)

“… Người chắc chứ?” (Dennis)

“Ừ, dù ta đưa ra quyết định nào, thì ta vẫn cần đến sức mạnh. Đúng chứ… Dennis?” (Rudolf)

“… Thần hiểu.” (Dennis)

Dennis cúi đầu xuống vô cùng thành kính, và rồi rời khỏi phòng.

“Có thêm ‘quân’ thì vẫn tốt hơn. Bốn người ‘anh hùng’,và Judom… Vì vậy, ta nên trì hoãn cuộc gặp mắt lại, và bồi dưỡng các ‘anh hùng’.” (Rudolf)

Ông liếc nhìn ra cửa sổ, mặt đầy nghiêm nghị.

_____

“Chiến tranh kết thúc rồi á ? Bên nào thắng ? (Taishi)

Bốn Anh hùng vẫn tiếp tục khóa huấn luyện hàng ngày. Khi nghe tin từ Vale, người con trai duy nhất trong nhóm với mái tóc nâu bù xù - Aoyama Taishi vừa hỏi vừa lau mồ hôi trên trán

“Có vẻ như không có thương vong cho cả hai bên, và chính Chúa quỷ đã kết thúc cuộc chiến” (Vale)

Sau khi nghe làm cách nào Chúa quỷ đánh sập cây cầu chắc chắn và lớn như vậy, 4 anh hùng chỉ biết nhìn nhau

“Vậy là họ mạnh đến như vậy…”(Chika)

Cô gái đang nói là Suzumiya Chika, mặt cô tái nhợt đi. Để phá hủy lập tức một cây cầu dài 30km thì sức mạnh của Chúa quỷ là không phải bàn cãi

(Editor: và Hiiro thì chỉ mạnh hơn Eveam và Arquinas có vài chục lần thôi, GGWP :v)

“Lượng mana họ dùng chắc chắn là lớn hơn chúng ta rất nhiều. Chưa kể lúc đó #1 của - Arquinas cũng ở đó” (Vale)

“Là người đứng đầu đơn vị anh kể với bọn tôi trước đây hả? “ (Shinobu)

Người đang nói với chất giọng đặc vùng Kansai là Akamori Shinobu

“Phải, họ là những người mạnh nhất của Evila” (Vale)

“Vậy là những người mạnh như vậy có tồn tại, đúng nhưng mình nghĩ…”(Shuri)

Kể cả khi 4 người bọn họ đã mạnh hơn lúc trước, nhưng đứng trước một người có thể đánh sập một cây cầu khổng lồ như vậy trong chớp mắt thì quả là kinh khủng….

“Tôi tự hỏi level của họ là bao nhiêu?” (Taishi)

Câu hỏi của Taishi cũng là câu hỏi chung của 4 anh hùng. Không lạ gì khi thắc mắc với sức mạnh to lớn đó, thì khoảng cách thực tế giữa level của 4 anh hùng và chúa quỷ là bao nhiêu ?

V3_c

Trong tương lai chắc chắn họ sẽ chiến đấu với nhau, nên chắc chắn đó là một thông tin quan trọng. Nhưng Vale lại không biết về những thông tin như thế

“Anh không biết level của họ cao bao nhiêu, nhưng Judom-sama, một cựu thám hiểm gia Rank SSS từng đánh tay đôi với Arquinas, và lúc đó ông ấy đã suýt chết”

“Ah, là Guild Master mà anh luôn nhắc đến đó hả ? Mới lần trước anh đi gặp ông ấy, ông ấy còn từ chối không tiếp. Có vẻ như ông ấy thực sự ghét chúng ta” (Chika)

“Không, anh nghĩ thứ ông ấy ghét duy nhất là hệ thống cai trị của đất nước này.. chắc chắn đấy” (Vale)

Vale vừa nói vừa nở một nụ cười đắng. Thấy vậy, Shinobu vỗ vai Vale từ phía sau và nói

“Thôi nào anh Vale, vui lên nào, đừng quên vị trí của anh ở đây nhé” (Shinobu)

Nhìn nụ cười rạng rỡ của cô, Vale cũng cảm thấy tốt hơn một chút

“Đúng vậy, nếu chúng ta cố gắng, chúng ta có thể làm được”(Shuri)

“Đúng rồi đấy.” (Shinobu)

Shuri và Shinobu mỉm cười với nhau. Nhìn cuộc đối thoại của 2 cô gái, Vale hắng giọng, và bắt đầu nói tiếp

“E hèm, giờ anh nghĩ Judom-sama mới vượt qua mốc level 90 thôi”(Vale)

“90!?”

Taishi đột nhiên cao giọng . Tất nhiên rồi, vì cả 4 người bọn họ mới lên đc một nửa của con số đó mới đây thôi. Và một người với level cao như vậy đã suýt chết khi giao chiến với Arquinas

“Vậy là gã Arquinas đó là dạng trùm cuối rồi à”

“Và đó chưa chắc đã là hình dáng thật của hắn đâu”

Chika nói tiếp câu nói của Taishi. Nhưng Vale không hiểu câu nói đó và chỉ biết nghiêng đầu thắc mắc

“Chúng ta thực sự có thể thắng những người mạnh như vậy không ?”(Shuri)

“Shuri ơi là Shuri, chỉ cần chúng ta cố gắng, chúng ta sẽ thắng, và chúng sẽ không tấn công chúng ta ngay đúng không?” (Shinobu)

“Có vẻ sẽ như vậy” (Vale)

“Vậy thì từ giờ đến lúc đó, chúng ta chỉ cần tập trung vào việc tăng level của chúng ta thôi, phải không nào, và đến lúc đó chúng ta có thể đạt level max và đá đít chúng rồi” (Shinobu)

Shinobu hăng hái giơ nắm đấm lên trời, nhưng Vale lại một lần nữa không hiểu 4 người kia đang nói cái gì, một dấu hỏi trôi lềnh bềnh trên đầu anh (?) .

“À, mà level max là 99 hả anh Vale ?”(Shinobu)

“Không, anh không chắc lắm, nhưng người có thể đánh cho người level 90 suýt chết thì chắc cũng phải hơn 100 nhỉ?” (Vale)

“Còn nữa, thế level cao nhất là bao nhiêu?” (Shinobu)

“Theo những gì anh được nghe thì có những người đã vượt qua mốc level 100 rồi”

“Em hiểu rồi, vậy là ta không có level max”(Shinobu)

“Không phải thế càng tốt sao, chúng ta có thể mạnh hơn nữa, phải không? Nó làm cho việc tập luyện như thế này bõ công hơn đấy” (Taishi)

Taishi vừa nói vừa cười, nhưng Chika chỉ biết thở dài

“Cậu thật sự là quá vô tư đấy Taishi”(Chika)

“Này, tớ không muốn nghe những lời đó từ cậu đâu nhé” (Taishi)

“Cái gì, cậu mới là kẻ suốt ngày thong dong ấy!”(Chika)

“Ý cậu là sao hả đồ ngốc ?!” (Taishi)

“Rồi rồi, nếu hai người thừa thời gian để cắn cấu nhau như vậy, thì tốt hơn hết là đi tập luyện tiếp đi”(Shinobu). Shinobu vừa cười vừa xua tay

“Đ.đúng rồi đấy, chúng ta sẽ cố gắng để không thua”

Nghe 2 người kia nói, Chika và Taishi chỉ biết cúi đầu và thủ nhỏ người lại vì xấu hổ

“Haha, làm việc nhóm tốt lắm. Từ giờ anh sẽ dựa vào các em vậy, hahah” (Vale)

Và ngay khi Vale nói thế, 4 người kia nhao nhao lên đáp lại theo nhiều cách khác nhau

Nhưng Vale không biết rằng, guồng quay của chiến tranh đã bắt đầu, và những trận chiến sẽ sớm xảy ra thôi. Và không một ai biết chiến tranh sẽ gây ra cái gì cho họ. Và cũng không lâu sau đó họ sẽ hiểu ý nghĩa thật sự của chiến tranh

(Editor: cảm giác 4 đứa này như 4 đứa sống nhờ niềm tin là chủ yếu ấy)

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Một tháng sau

“Trúng này!” (Hiiro)

Huych huych huych. Phập, xoẹt …

Hiiro đâm một con chuột khổng lồ bằng thanh katana của mình. Máu phun ra từ người con chuột, nó đổ rạp xuống đất. Cậu vẩy sạch máu còn dính trên lưỡi kiếm trước tra nó vào vỏ

P_083

“Hừm, ở đây nhiều quái vật thật”(Hiiro)

1 tháng sau khi Hiiro đi khỏi Passion. hiện giờ cậu đang đứng ở rừng [Glutton] (Rừng háu ăn). Ở đây có rất nhiều loài quái vật sinh trưởng và phát triển

Chỉ đi bộ một lúc là có thể đối đầu với quái vật. Hiiro bây giờ cũng chỉ có thể tiến về phía trước rất chậm. Tất nhiên điều này khiến Hiiro mất kiên nhẫn

Phía sau lưng Hiiro là hàng đống xác quái vật trên đường cậu đã đi qua. Hiiro giờ muốn gọi con đường mòn này là “Đường mòn quái vật” thay cho cái tên chính thức “Đường mòn Nhân thứ” của nó

“Lại phải cắm trại qua đêm rồi…MP của mình xuống thấp quá, tốt nhất là không nên dùng vào lúc này” (Hiiro)

Hiiro đang muốn đi xuyên qua rừng bằng , tuy nhiên không có gì đảm bảo phía trước có thị trấn hay thành phố nào hết. Có thể còn cả 1 chặng đường dài phía trước, nên tốt nhất là cậu không nên dùng phép thuật một cách bừa bãi

Rắc rắc …

Hiiro rút kiếm ra, thủ thế sẵn sàng

“Kuikuikuikui” (?)

“Oh…ra là mi à.” (Hiiro)

Đó là Mikazuki, con Raidpic đi cùng Hiiro. Một tháng trước nó bắt đầu đi cùng Hiiro với vai trò thú cưỡi của cậu. Mikazuki không thể giúp Hiiro đánh lại quái vật nên Hiiro bảo nó trốn đi mỗi khi cả hai đụng độ quái vật

“Nhớ là trốn gần thôi.” (Hiiro)

“Kui” (Mikazuki)

Cả 2 lại đi tiếp cho đến khi Hiiro dừng lại

“Tốt, rừng thì tối tăm và giờ thì là con quái này…” (Hiiro)

Hiiro nhìn con quái trước mắt cậu, hay chính xác hơn là NGƯỚC lên nhìn

“Vậy đây là con trùm à?” (Hiiro)

“Ku, kukukuikuikui!” (Mikazuki)

Mikazuki vừa nhìn con quái vật khổng lồ vừa kêu thất thanh

Nó cao gần 5 mét, với cánh tay đủ lớn để đánh gãy bay một cái cây và đôi chân cơ bắp không thể bị thương bởi những những đòn tấn công thông thường. Con quái mang những đặc điểm của cả loài gấu và loài Gorila với hàm răng nhọn

Vừa nhìn đối phương, Hiiro vừa lục lại trí nhớ của mình

“Lần đầu tiên mình đụng loài này, nhưng chắc chắn đây là một con Troll rank-S rồi!” (Hiiro)

“GRÀOOOOO” (Troll)

Con quái bắt đầu gầm rú. Đây chắc chắn lãnh thổ của nó và Hiiro thì vừa mới đi vào

Thuỳnh Thuỳnh Thuỳnh Thuỳnh Thuỳnh !

Con Troll bắt đầu dẫm chân xuống đất chuẩn bị tấn công. Tiếng chân của nó khiến Hiiro phải bịt tai lại. Nó bắt đầu tấn công Hiiro bằng hai nắm đấm lớn như những chiếc búa tạ

“Chạy đi!.” (Hiiro)

“Kuiiii!” (Mikazuki)

Theo lệnh của Hiiro, Mikazuki bỏ chạy và nấp gần đó

Cậu né được đòn tấn công của con Troll trong gang tấc, không may, đó lại là một nước đi vô ý

Bùm…Thuỳnh..ầmmmm

Mặt đất nứt ra dưới nắm đấm của con quái, khiến chân Hiiro bị kẹt dưới lớp đất vụn. Cậu bắt đầu thấy hối hận vì không tránh ra xa sau khi né đòn của con quái. Chớp thời cơ, con Troll đưa tay tóm lấy cậu. Hiiro tuy mất thăng bằng nhưng cũng kịp xử lý bằng cách đưa thanh Piecer lên chém mạnh vào tay con quái. Máu từ vết thương bắt đầu phun ra

“Ngon thì nhào vô nào” (Hiiro)

Vết thương và cách di chuyển của Hiiro khiến con Troll nổi điên. Nó đấm liên tục về phía Hiiro, và cậu đã thoát khỏi tầm với của những cú đấm nên cậu có thể dễ dàng né những cú đấm đó. Nhưng áp lực từ những cú đấm vẫn có thể cảm nhận được từ vị trí của Hiiro

Con quái tiếp tục tung những cú đấm về phía Hiiro, tất nhiên với tốc độ của mình, cậu dễ dàng né tránh được chúng. Và…bất ngờ con quái nhảy bật lên cao

"Cái quái…!?"(Hiiro)

Hiiro nghĩ rằng con troll sẽ dùng cả cơ thể để nhảy vào đè nát cậu. Cậu định lợi dụng đòn tấn công đó để dễ dàng tiếp cận và xuyên thanh Piecer vào ngực con quái. Nhưng đòn tấn công tiếp theo của con quái nằm ngoài dự đoán của cậu. Trong khi vẫn còn đang ở trên không, nó rút ra một chiếc răng nanh của mình và phóng chiếc nanh về phía Hiiro

"Chơi thật hả?" (Hiiro)

Bị bất ngờ, Hiiro chỉ còn cách đưa thanh Piecer lên để đỡ chiếc nanh to như viên đạn pháo 122 ly đang phóng tới

Ầmmmmmmmmmmmm

Mặt đất rung chuyển như một trận động đất nhỏ, khói bụi mù mịt. Còn Troll nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc, nó bắt đầu chậm rãi đi về phía Hiiro đã từng đứng ở đó vài giây trước để xác nhận chiến thắng của mình

Tuy nhiên, khi nó đến nơi, Hiiro vẫn đứng đó và không hề có một vết xước trên người. Con quái bắt đầu nổi điên lên lần nữa

"Phải bắt ta dùng đến , mày đáng được xếp vào hàng quái Rank-S đấy."

Khi nhìn kỹ có thể thấy từ『速』được viết trên tay Hiiro. Khi kích hoạt từ đó, Hiiro tăng tốc độ của mình lên gấp nhiều lần và né chiếc răng nanh trong gang tấc trước khi nó chạm vào người cậu

"Chuẩn bị trước không bao giờ là thừa mà." (Hiiro)

Nhìn nụ cười đầy ngạo mạn của Hiiro, còn troll càng điên cuồng hơn (Editor: khi 1 con troll bị troll =))))))), nó tóm lấy một cái cây, nhổ bật gốc và bắt đầu quật tứ tung về phía Hiiro

"Ngươi nghĩ mình đang làm cái gì vậy hả ?" (Hiiro)

Hiiro hiểu nếu cậu bị dính trực tiếp cái thân cây đang đập loạn xạ về phía mình, kết cục sẽ không tốt đẹp chút nào. Cậu cố gắng tạo khoảng cách với con quái, nhưng nó di chuyển quá nhanh

"Con khốn này!" (Hiiro)

Hiiro miễn cưỡng cúi người xuống để né tránh. Chớp thời cơ, con Troll dùng cả hai tay quật mạnh cái cây xuống đầu Hiiro

ẦMMMMMM……

Con troll nghĩ rằng đòn tấn công lần này đã thành công, nó bắt đầu cười khẩy

"keke..hử…!?" (Troll)

P_289

Bụi tan dần, Hiiro lúc này đã né được thân cây, và đưa kiếm chém vào cổ con quái

"Chưa xog đâu!" (Hiiro)

Hiiro rút thanh Piecer khỏi cổ con quái và tiếp tục đâm xuyên tim con troll trong chớp mắt. Ngay sau đó cậu thu hồi thanh Piecer và nhảy ra xa khỏi con quái

Hiiro tránh xa khỏi con quái tránh trường hợp con quái giãy chết một cách điên cuồng. Con troll giãy giụa một lúc thì ngừng hẳn

Tiếng beep báo level up vang lên trong đầu Hiiro. Level của cậu đã tăng đáng kể sau 1 tháng, và cùng với cấp độ là một số thứ khá hay đi kèm

Hiiro Okamura

Lv: 68

HP: 578/1400

MP: 1870/2340

EXP: 364852

NEXT: 15500

ATX: 426 (488)

DEF: 340 (355)

AGL: 546 (548)

HIT: 304 (312)

INT: 477 (481)

Thuộc tính : Không

Phép thuật: Word Magic

(| One-Word Chain (Chuỗi một từ) (Unlocked) | Air Writing (Viết trên không) (Unlocked) | Parallel Writing (Viết song song)(Unlocked) | Two-Word Chain (Chuỗi hai từ)(Unlocked) | Simultaneous Invocation (Kích hoạt đồng thời) (Unlocked) | Invocation Management (Điều khiển kích hoạt(Unlocked) |)

Danh hiệu:

| Innocent Bystander(Người qua đường vô tội) | World Traveller (Người đi khắp thế gian) | Word Master (Bậc thầy Word Magic) | Awakened One (Kẻ đã thức tỉnh) | Ripper (Tử thần) |

| The One Who Imagines (Người tưởng tượng) | Killer of the Unique (Sát thủ quái đặc biệt) | Gourmet Bastard (Kẻ sành ăn) |

| One Who Follows His Own Path (Người đi trên con đường của riêng mình) | Friend of the Fairies (Bạn của Tinh linh) | Mikazuki's Owner (Chủ nhân của Mikazuki) | Monster Slayer (Kẻ diệt quái vật)|

| Wanderer (Kẻ lang thang)|

Guild Card

Tên: Hiiro Okamura

Giới tính: Nam

Tuổi: 17

Xuất xứ : Không xác định

Rank S

Nhiệm vụ:

Trang bị

Vũ khí: Thorn-Piercer

Áo bảo vệ: Áo choàng đỏ

Phụ kiền: Nhẫn tinh linh

Gold: 7854000

Khi Hiiro đạt level 50, cậu mở khóa đc kĩ năng (Kích hoạt đồng thời). Và ở level 60, cậu mở được kỹ năng (Điều khiển kích hoạt).

(Kích hoạt đồng thời) MP tiêu tốn: x 30

Trước đây, mỗi khi Hiiro viết một từ mới và kích hoạt nó, hiệu ứng của từ cũ sẽ bị xóa bỏ. Với kỹ năng này, hạn chế đó đã được xóa bỏ. Giờ đây Hiiro có thể thoải mái viết thêm các từ mới để chuẩn bị sẵn. Nhưng cậu vẫn chỉ có thể kích hoạt một từ trong cùng một thời điểm, nên cậu phải rất cẩn trọng khi chọn từ nào dùng trước, dùng sau. Ngoài ra, khi viết thêm một từ giống từ trước đó, sẽ có hiệu ứng cộng hưởng như của kỷ năng (Viết song song)

(Điều khiển kích hoạt) MP tiêu tốn: 250

Từ giờ Hiiro đã tùy chỉnh số từ viết sẵn lên 5 từ. Và cậu có thể kích hoạt bất cứ từ nào đã chuẩn bị trước tùy thích mà không cần theo thứ tự. Tuy nhiên, kỹ năng này chỉ áp dụng cho kỹ năng (Chuỗi một từ)). Ngoài ra, người sử dụng phải ở trong tầm 300m xung quang vị trí từ được viết để kích hoạt

Khi mà đọc hướng dẫn chả giúp gì mấy, thì việc thử nghiệm hai kỹ năng mới này khá hữu dụng

(Kích hoạt đồng thời) là một kỹ năng đa dụng. Hiiro có thể vừa dùng từ vừa chuẩn bị sẵn từ khác, hoặc cậu có thể dùng liền 2 từ để tăng gấp đôi tốc độ của mình ngay lập tức

Nếu Hiiro không dùng ngay các từ mình đã viết sẵn, cậu cần chú ý đến việc tiêu tốn mana của mình. Cứ mỗi từ được viết sẵn, Hiiro mất 30MP. Và với tối đa 5 từ, mỗi phút Hiiro có thể tốn đến 150MP

(Điều khiển kích họa). Trước đây, khi cậu viết một từ lên không khí và kích hoạt nó, từ đó sẽ luôn giữ nguyên vị trí ban đầu và chỉ biến mất khi thời gian hiệu lực của nó kết thúc. Với kỹ năng này, từ mà cậu viết sẽ biến mất nhưng vẫn còn nguyên tác dụng, nghĩa là những từ đó sẽ ẩn đi và không ai ngoài Hiiro thấy được chúng

Miễn là trong bán kính 300m xung quanh chữ được chuẩn bị sẵn, Hiiro có thể định vị và kích hoạt chúng tùy ý

Ngoài việc sử dụng nhưng những chiếc bẫy, kỹ năng này còn có thể sử dụng trong một đòn tấn công trực diện với sự kết hợp của 5 từ liên tiếp. Hạn chế duy nhất là chỉ dùng được các chuỗi 1 từ. Nếu dùng kỹ năng , các trước đó sẽ bị xóa bỏ. Và nhìn chung thì cái kỹ năng này không khác gì cheat game cả.

(Editor : Tưởng tượng dùng 2 từ Speed và Enhanced để tấn công, thêm 3 cái bẫy Sleep/Silence/Stun xung quanh nữa, RIP kẻ địch. *trên bảng chat in-game… Kẻ địch: ”Hack !! nerf nó ! report nó! F11 nó!!” =]]]]])

Hiiro phải dùng chúng rất cẩn thận bởi nếu cậu bước ra khỏi vòng 300m, từ đó sẽ tự biến mất. Khá đáng tiếc là kỹ năng này chỉ dùng được cho các chuỗi , sẽ còn đa dụng hơn nếu kỹ năng này dùng được các chuỗi

(Edior: OP thế chưa đủ sao mà còn muốn thêm !?!)

Từ trước đó Hiiro dùng có thể kích hoạt ngay lập tức chính là nhờ kỹ năng , kỹ năng này có thể dùng trên cơ thể, trang bị, vũ khí, các vật thể,… nói chung là cái gì cũng dùng được và kích hoạt tùy ý

Trong suốt một tháng, Hiiro tập luyện sử dụng Word magic của mình. Và tất nhiên cậu cũng thử nghiệm hình phạt khi cậu bị phá ngang trong khi đang triển khai kỹ năng

Đúng như trong phần giải thích, trong 6 tiếng cậu không thể dùng Word Magic và bị -50% tất cả các chỉ số. Đây là một hình phạt đáng kể. Thử tưởng tượng nếu cậu bị như vậy khi đang trong trận chiến thì gần như 100% cậu sẽ bị giết ngay lập tức

Mặc dù Word Magic có tác dụng ăn gian như vậy, một sai lầm khi sử dụng có thể dẫn đến những hình phạt nguy hiểm từ . Chính vì vậy Hiiro rất cẩn trọng khi sử dụng phép thuật của mình

“Được rồi, đi khỏi đây và tìm một ngôi làng nào”(Hiiro)

Hiiro còn đụng độ với quái vật vài lần nữa trên đường đi, nhưng không một con nào khỏe bằng con Troll mà cậu vừa tiêu diệt. Một lúc sau thì cậu ra được đến cửa rừng

“Mãi cũng xong, và giờ thì…” (Hiiro)

Cậu bước ra khỏi rừng và nhìn quanh. Trước mắt cậu chỉ là những dải đồi thấp trải dài ra xa

“Không còn cách nào khác nữa nhỉ, haiz..” (Hiiro)

Hiiro muốn tìm làng gần nhất nên viết một chữ lên không khí và kích hoạt nó - (cái này chắc thôi khỏi dịch nhỉ ∠(ᐸ」∠)__). Ngay lập tức, một mũi tên màu xanh nhạt hiện lên trước mắt cậu và chỉ về hướng Đông (Editor: và Hiiro lại phát minh ra GPRS ∠(ᐸ」∠)__)

“Được rồi, đi nào Mikazuki” (Hiiro)

“Kui!” (Mikazuki)

Hiiro nhảy lên lưng Mikazuki, và họ bắt đầu đi tiếp. Hiiro còn khá nhiều MP, nhưng tốc độ hồi MP của cậu vẫn chậm, vậy nên chả có lí do gì để loanh quanh ở khu vực toàn quái vật này thêm nữa

“Cứ chạy thẳng đừng dừng lại nhé Miki” (Hiiro)

Và cậu viết từ lên người Mikazuki

Kuikuikuiiiii!” (Mikazuki)

Ngay lập tức, một nguồn năng lượng tỏa ra khắp người Mikazuki, khiến tốc độ của nó tăng lên đáng kể. Ngồi trên lưng Mikazuki và nhìn quanh, Hiiro thoáng thấy bóng một vài con quái, nhưng với cái tốc độ này, cậu chắc rằng sẽ chả có gì cản nổi cậu thoát khỏi khu rừng

Cả 2 chạy qua những quả đồi. Và rồi Hiiro nhìn thấy ngôi làng phía xa

Mặc dù Word Magic vẫn còn tác dụng, Hiiro vẫn cho phép thuật ngưng hoạt động vì cậu thấy không cần thiết

“Lên nào Mikazuki” (Hiiro)

“Kuiiiii!” (Mikazuki)

___

CounterMAN: Chap này thốn nhất là phần giải thích skill -_-

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tiến về lục địa Evila!

Khi đến được thị trấn tên [Kalent], Hiiro buộc Mikazuki gần quán trọ trước khi đi tìm cửa hàng bán vật phẩm. Tất nhiên là cậu tìm mua các vật phẩm có thể hồi phục MP

Trước đó, Hiiro thử dùng từ [Recovery] để phục hồi MP, nhưng thực tế chỉ có HP của cậu là hồi phục 100%, lượng MP vẫn bị giảm đi. Dù mong rằng sẽ thật tốt nếu MP có thể hồi phục, nhưng Hiiro hiểu dù phép thuật của mình đã giống cheat sẵn rồi thì cũng không thể đến mức phá game như thế được nữa

(Editor : nhưng mà thằng main Han Jee-Han trong The Gamer nó làm được đấy, bật hết đủ loại skill buff với minion + skill kết liễu lên vẫn tiêu tốn ít mana hơn lượng mana từ skill hồi mana của nó :v)

Ngoài ra, Hiiro còn thử làm tăng số lượng vật phẩm bằng hai từ [Replication](nhân đôi) and [Division](Chia tách). Khi cậu dùng những phần được tạo ra bởi 2 từ đó, MP của cậu có tăng lên. Nhưng sau 1 phút, khi mà hiệu lực của 2 từ đó ké thúc thì số MP vừa được hồi phục cũng biến mất theo

Có thể việc tăng MP tạm thời như thế là tốt, nhưng…khi Hiiro thử nghiệm dùng phép thuật sau khi dùng các vật phẩm hồi phục MP được copy ra lúc MP của cậu sắp cạn sạch. Cậu vẫn có thể dùng được phép thuật, nhưng sau một phút, Hiiro nhận ra lượng HP của mình giảm nghiêm trọng xuống còn hơn 1% một chút

Hiiro xác nhận đây là một hiệu ứng của gây ra khi cậu cố sử dụng phép thuật khi không còn MP. Ngược lại, Hiiro nhận thấy đây có thể là phương án cuối cùng của cậu khi cậu có thể dùng chinh lượng HP của mình để sử dụng phép thuật trong trường hợp bị dồn vào chân tường

Hiiro quyết định cậu sẽ dành ngày hôm nay để lấp đầy hành trang của mình bằng các các vật phẩm hồi MP và thức ăn. Cậu nhìn quanh khu phố nơi quán trọ cậu trọ hôm nay…

(Chắc mình sẽ mua thức ăn cho Mikazuiki lúc về vậy)(Hiiro)

Ngoài lề, thức ăn yêu thích của Mikazuki là một loại quả tên [Puryun], nó trong giống hệt như một cái bánh pudding. Mặc dù nó không mềm như bánh pudding thật, nó có vị đặc biệt khi vừa ngọt vừa chua gần giống dâu tây

Khi Hiiro bắt đầu bước đi, có một thứ thu hút sự chú ý của cậu

“Chẳng phải đấy là Thư viện sao ?”(Hiiro)

Mắt Hiiro bắt đầu sáng lấp lánh ~o(◕∀ ◕)~o, cậu lướt như bay đến thư viện. … (Editor :bệnh cuồng sách nó kinh dị thế đấy -_-;)

“Hừm, vậy là ở đây chắc cũng chia ra làm 2 khu “mua” và “mượn” nhỉ ? ”(Hiiro)

Trong thư viện, có hai quầy tiếp tân được tách ra riêng biệt, một bên có biển “Cho mượn” và một bên có biển “Bán”. Hai kệ sách xếp 2 bên tương ứng với 2 quầy “Mượn” bên phải và “Bán” bên trái

Hiiro ngay lập tức lướt đến quầy “Bán”(Editor : phải dùng từ “lướt” mới đủ thể hiện độ cuồng sách của Hiiro (￣∇￣)ノ).Do ngày mai phải lên đường

luôn nên cậu hiện tại chỉ muốn mua vài cuốn sách để đọc khi đi đường

"......Hử..?" (Hiiro)

Vừa lướt, cậu vừa để ý đến một vài tên sách. Hiiro rút cuốn sách khỏi giá để xem rõ hơn

(Đúng như mình nghĩ)(Hiiro)

Vừa nhìn bìa cuốn sách cậu vừa tự gật đầu

("Những cuộc phiêu lưa của Tyn Cal Weikl", bìa thì khác mầu nhưng nội dung thì giống cuốn sách mình từng mượn ở làng Doggam. Tên tác giả cũng giống)(Hiiro)

Hiiro nhớ lại cuốn sách cậu mượn của Max ở làng Doggam. Lúc đó, bìa cuốn sách có khác, nhưng tên tác giả, nội dung, tên sách thì giống cuốn cậu đang cầm trên tay. Nhưng xem ra cuốn sách có vẻ không nổi tiếng lắm khi có đến 5 cuốn khác giống hệt cũng ở quanh đó

(Dù sao thì đây cũng là sách kể về Humas thì khó có thể nổi tiếng ở lục địa của nhân thú Gabrath được)(Hiiro)

Hiiro lại quay về phía kệ sách, tiếp tục tìm kiếm xem có cuốn nào đáng mua nữa không

Trước khi quay về quán trọ, Hiiro cho Mikazuki ăn. Về đến phòng, cậu đổ rạp xuống giường và thở dài, nhắm mắt lại và nghĩ

"Vậy là mai mình sẽ đi tiếp, giờ thì ngủ thôi…" (Hiiro)

Hôm sau, sau khi Hiiro và Mikazuki đi khỏi thị trấn một đoạn , cậu dừng lại

"Được rồi, vậy là đủ xa rồi"(Hiiro)

Mikazuki: "Kui!"

Hiiro bắt đầu dồn mana vào ngón tay và bắt đầu viết một từ. Từ đó là [Teleport] (Dịch chuyển tức thời).

"Đi thôi nào" (Hiiro)

Mikazuki: "Kui!"

Hiiro chạm vào Mikazuki bằng tay còn lại và cho kích hoạt từ [Teleport]

CHÍU..BỤP..

Và cả 2 biến mất

Tại nơi mà Hiiro xuất hiện trở lại, một màu xanh của biển trải dài ra ngút tầm mắt. Hiior hiện ra ở mép vách đá, nhìn sang hai bên là lục địa Victorias trải dài, tưởng chừng như cả lục địa ôm trọn lấy đại dương

"Nơi này không thay đổi gì nhiều nhỉ" (Hiiro)

Đây là nơi Hiiro bắt đầu dùng Word Magic (từ [Fly]) để bay sang lục địa Gabrath sau khi tạm tách Arnord và Muir để vượt qua biên giới giữa Humas và Gabrath.

Có nhiều lí do để Hiiro chọn địa điểm này để dịch chuyển về. Đầu tiên, đây là đoạn mà hai lục địa Gabrath và Humas ở gần nhau nhất. Thứ 2, cậu muốn xem tận mắt nơi mà Gabrath muốn gây chiến. Ngoài ra, cậu còn muốn quay lại lục địa Humas này còn vì vài lí do khác

Cầu [Gedult], cây cầu lớn từng nối liền 2 lục địa [Evila] và [Gabrath], một tháng trước đã biến mất không còn dấu vết xuống đáy biển. Một tháng trước cũng là khoảng thời gian cuộc chiến tranh giữa Evila và Gabrath suýt nữa đã nổ ra. Nhưng giờ thì nó đã đổ sập, tất cả là do Chúa quỷ đã dùng một loại phép thuật rất mạnh để đánh sập nó

Hiiro chưa từng đến cầu Gedult hay đi qua lục địa Evila, và giờ thì nó đã bị đánh sập, nên cậu không thể đi bộ qua hay dùng [Teleport] để dịch chuyển đến Evila được ([từ Teleport chỉ dịch chuyển Hiiro đến những nơi cậu đã từng đến], nên cách duy nhất còn lại là quay trở lại Humas và đi qua cây cầu nối liền Humas và Evila

Kiểm tra xung quanh để chắc chắn không có ai, Hiiro viết từ [Origin] (Nguyên bản) và kích hoạt lên chính mình. Đôi tai và mái tóc bạc của cậu biến mất, trở lại màu đen va đôi tai người bình thường của Hiiro

Sau đó, cậu viết lại từ [Transform], mái tóc của cậu xuất hện vài mảng high-light màu đỏ, và trên trán cậu mọc ra một cái sừng nhỏ màu đỏ, màu da của cậu cũng nhạt đi

"Được đấy, như thế này có vẻ đươc đấy" (Hiiro)

Hiiro_Imp

Giống như lần trước khi bắt đầu đi vào luc địa Gabrath, Hiiro cũng tự tạo cho mình một vẻ ngoài của nhân thú dựa trên hình ảnh của Muir. Lần này, cậu nhớ lại một chủng loài ở Evila để cải trang

"Nhìn thế nào thì ta cũng trông giống một Evila rồi nhỉ ?"(Hiiro)

Vừa nói Hiiro vừa gật đầu hài lòng

Loài Evila mà Hiiro cải trang thành là một loài khá phổ biến ở lục địa Evila. Và nếu cậu có hình ảnh của chúng ở trong đầu, cậu có thể tự biến mình thành chúng bằng từ [Tranform]

Mikazuki: "Kui kui!"

Mikazuiki trả lời lại câu hỏi của Hiiro bằng một cái gật đầu. Thấy vậy, hiiro leo trở lạo lưng Mikazuki và bắt đầu viết từ [Fly] lên lưng Mikazuki. Nó cảm thấy một nguồn năng lượng lan tỏa ra khắp người

Hiiro: "Rồi, đi nào!"

Mikazuki: "Kuiiiii-!"

Mikazuki bắt đầu giang rộng đôi cánh của mình ra.

Mikazuki bắt đầu đập cánh, và người nó cùng Hiiro bắt đầu từ từ bay dần lên

Phạch phạch phạch (Editor : viết như thế này cấm tên nào nghĩ bậy, định dùng âm "Phập phập phập" cơ nhưng xem ra còn tệ hơn, thôi kệ vậy ∠(ᐛ 」∠)＿)

Raidpic ở Gabrath và Humas, giống như loài Đà điểu, sinh ra là một loài chim không biết bay, chúng di chuyển và chạy trốn chủ yếu nhờ vào tốc độ của đôi chân dài của mình. Vậy nên bất cứ ai khi nhìn thấy cảnh này hẳn sẽ vô cùng sửng sốt

Tuy nhiên, theo nghiên cứu của Hiiro, việc Raidpic bay được ở Evila lại là bình thường vì ở đó có những giống Raidpic bay được. Có thể do sự khác biệt về điều kiện sống mà Raidpic ở Evila phát triển đôi cánh của chúng có thể bay được

Vậy nên, kể cả khi cậu và Mikazuki bị nhìn thấy đang bay loanh quanh ở Evila thì cúng không ai chú ý vì đó dường như chỉ là chuyện bình thường ở đây. Và Hiiro quyết định dùng cách này để di chuyển tiếp đến Evila

Khi cả 2 đang bay trên trời, nhìn xuống lục địa Gabarth, Hiiro lẩm bẩm

"Một vương quốc thú vị, nhưng để sau vậy" (Hiiro)

Và cậu đưa mắt lên nhìn ra xa về phía Evila. Đứng trước một cuộc phiêu lưu mới, Hiiro mỉm cười một cách vô thức

Screenshot_4

Mikazuki bay qua bầu trời với một tốc độ ổn định. Mặc dù Raidpic ở Gabrath không bay được, nhưng nhờ phép thuật của Hiiro, giờ Mikazuki có thể bay trên trời. Điều đó khiến nó vô cùng thích thú và thoải mái. Với chủ nhân của mình trên lưng, việc bay lượn trên không khiến nó vô cùng vui thích

Nó rất mừng vì đã gặp được chủ nhân của mình. Mặc dù miệng lưỡi và thái độ của cậu ta khá củ chuối, nhưng Mikazuki được trải nghiệm vô số điều mới lạ và mạo hiểm mà một con Raidpic thông thường không bao giờ có thể mơ đến. Nó tự tâm niệm rằng bất kể hai người có đi xa đến đâu thì nó vẫn sẽ mang chủ nhân mình trên lưng trong suốt cuộc hành trình

(Editor : Riêng cái khoản nghĩ ngợi với tâm niệm này là đủ hint để biết sau này Mikazuki sẽ thành gì rồi nhỉ :trollface:, và cuối chap này mình sẽ có spoil về Mikazuki sau này, nhớ check nếu muốn biết nhé)

"Eh, nếu mi không tập trung là rụng cả hai đấy nhé " (Hiiro)

Mặc dù Mikazuki bay được là nhờ từ [Fly] của Hiiro, nhưng cả 2 tự thử nghiệm và đưa ra kết luận cả 2 sẽ bay nhanh hơn nếu Mikazuki đập cánh của nó, tất nhiên sau đó sẽ rất mệt mỏi

Nhưng, Mikazuki kêu lên một tiếng như thể đang nói "Em không sao" để đáp lại lời của Hiiro

(Kể cả khi mình không quan trọng về tốc độ, thì mình sẽ đến Evila sớm với cái vận tốc này thôi)(Hiiro)

Vừa nghĩ ngợi Hiiro vừa nhìn về phía lục địa Evila đang dần hiện ra trước mắt. Cảnh vật hầu như không khác nhiều so với bên Gabrath, nhưng về màu sắc thì có sự khác biệt rõ ràng

Hồ Đỏ Thẫm và rừng Nhọn Hoắt. Và sa mạc có thể nhìn thấy từ đằng xa. Tuy nhiên, khác với lục địa Gabrath và Humas, Hiiro không thể thấy bất cứ bóng dáng một công trình nào

Có vài ngọn núi chắn mất tầm nhìn của Hiiro. Cậu chỉ có thể nghiêng đầu thắc mắc liệu có bất kỳ làng mạc hay thị trấn nào sau những ngọn núi đó không

Xác định mục tiêu quan trọng tiếp theo là tìm được một thị trấn, thành phố hoặc làng mạc nào đó, Hiiro đảo mắt nhìn xung quanh. Nhưng cậu vẫn không thể tìm được nơi nào suốt thời gian bay trên lưng Mikazuki

(Giờ sao đây, nếu mình tiếp tục bay để tự tìm như thế này thì không ổn, Mikazuki ko thể bay thế này mãi được. … Thoi vậy, dừng lại và tìm thị trấn xung quanh bằng từ vậy)(Hiiro)

Nghĩ vậy, Hiiro ra hiệu cho Makazuki hạ cánh xuống một bờ biển gần đó

—

CounterMAN : Mikazuki là con cái nhé

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Những con Slime khổng lồ

Khi Hiiro hạ cánh xuống bờ biển thì Mikazuki đổ gục xuống mặt đất, đây là lần đầu tiên, nó chưa bao giờ phải bay qua một quãng đường dài như thế. Không biết được cái gì có thể xảy ra, hiiro viết (Phục hồi) lên người nó để hồi sức.

Cậu ta vẫn còn đang phấn khích khi đến cái lục địa mới này nên đã chay quanh bờ biển và hét to. Sau khi đã thỏa lòng, Hiiro sử dụng (tìm kiếm) để kiếm ngôi làng gần nhất.

Ngay khi được kích hoạt, một mũi tên hiện ra trước mặt cậu ta chỉ ra hướng của ngôi làng gần nhất.

"chắc là có một ngôi làng ở phía trước đây nhỉ? "(Hiiro)

Mũi tên chỉ thẳng vào ngọn núi đằng trước

" thế là có làng ẩn bên trong hay ở trên đỉnh núi đây? vậy cả thôi, cần tắc vô áy náy"(Hiiro)

"Kui" (Mikazuki)

Nó gật gật cái đầu và lắc lưng để kêu Hiiro leo lên. Cậu ta đi cạnh nó một lúc trước khi nhảy lên lưng nó và thẳng tiến tới hướng chỉ của mũi tên

Sau khi đi khỏi bãi biển, trước mặt Hirro là một bãi cỏ trải dài bao la bát ngát, xa xa là ngọn đồi và rặng núi cậu ta đã nhìn thấy trước đó.

(giờ yên ắng quá, nhưng mình sẽ chả bao giờ biết trước cái gì sẽ xảy ra)(Hiiro)

Cậu đã đọc về lục địa Evlia này, nơi mà lũ quái vật rất đông và hung hãn hơn nhiều những nơi khác, cậu ta không cảm nhận được lũ quái vật sẽ xuất hiện trực diện và tấn công, tuy nhiên do có thể bị tấn công bất cứ lúc nào nên cậu ta quyết định chuẩn bị trước phòng khi cần đến.

Sử dụng cho phép cậu ta dùng được 5 từ một lúc, cậu ta viết các từ và lên bản thân và Mikazuki. Cậu ta cũng viết lên thanh kiếm , các từ mờ dần vào trong thanh kiếm. Chuẩn bị xong xuôi, giờ cậu ta có thể kích hoạt bất kỳ từ nào tùy ý.

Chưa hết, nếu cậu ta dùng Two-word speell, tất cả những One-word speell cậu ta đã lập ra trước đó sẽ mất đi. Do đó, cậu ta cần phải cẩn thận tránh dùng song tự chú.

"nếu mình lên cấp, chắc mình sẽ có thể làm nhiều hơn thế này, dù thế, tới giờ vẫn phải cảnh giác"

Cái ý nghĩ có thể sử dụng song tự với khả năng hiện tại của mình làm cậu ta hứng thú, cậu ta quyết tâm tiếp tục đi đánh quái luyện cấp.

Đột nhiên, cậu ta thấy một cái gì đó di chuyển phía xa.

-Dừng lại!(Hiiro)

-Kui?(Mikazuki)

Mikazuki phanh gấp lại

-Kui?(Mikazuki)

-nhìn kia kìa! (Hiiro)

Hiiro chỉ tay về con quái đằng trước

Là một con Slime nhưng to hơn 10 lần bình thường, khi nó di chuyển nó tạo ra tiếng động nhão nhoét, toàn thân một màu xanh lá nhưng lại trong suốt, có thể nhìn xuyên qua thấy được phía sau cơ thể. ở phần giữa người nó là một mớ màu đỏ.

"chắc cái thứ màu đỏ ở trung tâm kia có thể là điểm yếu chăng? Thế nào mà đối thủ đầu tiên của mình lại là một con quái không được miêu tả trong sách chứ?"(Hiiro)

Hiiro đã rất bất ngờ vì cậu ta chả biết gì về loại quái này. Có lẽ nó là một loại quái hiếm chăng? cậu ta từng thấy mấy loại đấy rồi nhưng khác với chúng, cái loại đi lang thang một mình thì bọn này lại làm theo bầy đàn.

"Như mình nghe thì bọn quái lục địa Evila không được liệt kê vào bách khoa toàn thư tự điển"(Hiiro)

Cái bách khoa toàn thư tự điển mà cậu ta đã đọc chỉ có tên bọn quái ở Humas và Gabranth thôi, chẳng có gì cho thấy về bọn quái ở Evila

-"mình cần phải tìm một cuốn hướng dẫn thám hiểm ở chỗ này càng nhanh càng tốt"(Hiiro)

Nếu cậu ta không làm thế thì sẽ hoàn toàn bất lợi khi đánh với bọn này. Cậu ta chắc chắn sẽ chuẩn bị tốt hơn nếu cậu ta biết về mấy con quái sẽ phải đối đầu này. Tất nhiên cậu ta có thể dùng từ ma thuật để tìm hiểu về bọn quái, tuy nhiên, làm thế sẽ không phải là cách hay khi dùng mana.

Slime_wallpaper_by_studiokagato-d4gciwf

Do vậy, có một cuốn sách hướng dẫn sẽ tốt hơn nhiều

"đúng thật, nhưng mà trước hết, để xem lần đầu đánh ở Evila ra sao"(Hiiro)

Hiiro nhảy khỏi Mikazuki và rút thanh Thorn-Piecer ra

-lùi lại đi(Hiiro)

-Kui(Mikazuki)

Như đã quen, theo lệnh hiiro, Mikazuki tránh xa khỏi vùng chiến đấu ngay lập tức

"Để xem nào…"(Hiiro)

Khi mà con slime vẫn chẳng để ý hiiro, cậu ta chớp thời cơ viết từ (Dùng để check status) để xem được thông tin của con quái

-"Tên: Grand Slim, cấp S cơ á? Quanh đây có nhiều quái cấp S dạo chơi lắm hả giời?" (Hiiro)

Cậu ta nhìn ngó xung quanh, dừng như chả có con Grand Slim nào khác quanh đây. Trước đây cậu ta đã từng đụng mặt quái cấp S rồi nhưng chúng thường là loại đơn và đi một mình. Tuy nhiên, quả như dự đoán, ở lục địa Evila có rất nhiều quái cấp S

Lang thang

-nếu mà 1 con cấp SS hoặc SSS mà ra đây bây giờ…..

Vài tháng trở lại, hiiro đã đấu với một con quái cấp SS ở lục địa Gabranth. Sức mạnh và sự trâu bò của nó vượt xa hơn nhiều những thứ cậu ta từng đối đầu trước đó, cậu ta hầu như không thể đánh bại nó nếu không sử dụng hoàn toàn được ma thuật tự của mình, nếu có bất kỳ sai lầm nào trong cuộc chạm chán này, cậu ta chắc chắc đã dẹo.

Vào lúc ấy, cậu ta nhận ra mình đang ở cái ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết .

Cậu ta không muốn phải đụng mặt một con quái cấp SS, dựa vào kinh nghiệm với lũ quái và những biểu đồ cậu từng làm việc thì bằng cách nào đó may mắn mà cậu đã chiến thắng . Cậu ta biết rằng còn quá sớm để mình đối mặt một con quái vật cấp SS. Nếu cậu ta không lên cấp nhanh thì lần sau cậu ta sẽ chết chắc.

“Kể từ lúc đó, mình chưa từng nghĩ rằng mình cần Arnold và Muir đi cùng nhiều như thế”(Hiiro)

Mặc dù cậu ta không thể hiện ra khi cùng làm việc với họ, họ rất là hữu ích. Nếu họ ở bên cậu lúc chiến đấu với con quái đó thì trận chiến đã không nguy hiểm như vậy.

Và như thế, bây giờ cậu ta hoàn toàn chỉ có một mình, hơn nữa lũ quái ở lục địa Evila này lại còn nguy hiểm hơn những gì cậu ta gặp trước đây. nếu cấp độ của cậu ta mà thấp thì cậu ta sẽ bị tiêu diệt một cách dễ dàng ngay.

“Nói chung thì, mình không có cách nào khác là phải tăng cấp nhanh hơn nữa” (Hiiro)

Cậu ta có linh cảm rằng về sau cậu ta có thể chiến đấu ngay cả với lũ quái trên cấp SS.

“Vì mục đích đó, chúng mày sẽ feed cho tao !”(Hiiro)

Cảm nhận được sự khát máu, con Slime dừng lại và từ từ quay mặt về cậu ta, tiếp đó, nó bất ngờ nhảy một cái thật nhanh không tưởng vào cậu ta

“Nhanh đấy”(Hiiro)

Mặc dù đó là một cơ thể bồ tượng nhưng mà nó lại có tốc độ của một loài thú nhỏ. Đó là một khu vực trống trải nên hiiro chớp thời cơ mà nhảy qua nó và chém nó bằng kiếm của cậu ta

Tiếng của thanh kiếm chém qua da thịt con slim-Zuba

Cậu ta nghĩ đây là 1 đòn thấm đau cho con quái nhưng không, con quái không hề hấn

“Mình chém trượt sao!?!”(Hiiro)

Hiirp muốn tránh tiếp xúc trực tiếp với sinh vật này nhưng đột nhiên từ trong con quái bắn ra một thứ như đầu đạn thẳng vào cậu ta. Cậu ta dùng cả hai tay, cồng mình lên chuẩn bị đỡ đòn, tuy nhiên nó lại mềm đến nỗi không có chút tổn hại nào

“Cái quái gì đang diễn ra vậy?”

Cậu ta hé mở mắt, tự hỏi cái gì vừa mới xảy ra, tuy nhiên, đúng là có chuyện gì đó đã diễn ra vào lúc đó

Một tiếng “xèo xèo” như một cái gì đó đang cháy vang lên

Những chỗ trên người Hiiro bị đánh bởi con Slime đột nhiên bốc cháy

“Nóng quá!” (Hiiro)

Cậu ta cố dập lửa bằng cách vẩy vẩy nó nhưng không được gì

“Chết tiệt!” (Hiiro)

Cậu ta nằm lăn ra và nhấn chỗ bị cháy xuống đất, lúc này ngọn lửa đã được dập tắt

“hà, hà, hà.. đồ khốn này”(Hiiro)

Hiiro không chỉ bị bỏng một số chỗ mà cái áo choàng đỏ còn bị cháy xém và rách tơi tả. Cậu ta bắt đầu thấy hối hận khi không dùng từ

“Chết tiệt, cái này cũng không phục chế dễ dàng đâu!”(Hiiro)

Cậu ta rút kiếm và chém vào con Slime lần nữa. một lần nữa cậu ta đã đâm thẳng vào người con quái nhưng cũng như lần trước đó, chả có tác dụng gì. Nhìn kỹ hơn, cậu ta nhận ra chỗ câu ta gây tổn thương trên người con đang tự lành lại

“Ra thế, tấn công vật lý không có tác dụng với loại này, giờ sao đây…”(Hiiro) (Editor: đơn giản bỏ xừ, cho nó vài từ có thuộc tính ngũ hành là nó tèo liền :v)

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Quản gia tái sinh ?!?

Hiiro dần hiểu các đặc tính của Grand Slime.

(Hm, nếu mình dùng từ『解析』, có lẽ mình sẽ có thể biết mọi điều về nó. Nhưng mà, nếu mình làm thế, tất cả những từ khác mà mình đã chuẩn bị sẽ biến mất.)

Những giới hạn của kĩ năng hai-từ khiến cậu bực mình, dù vậy, cậu cảm thấy sẽ khá thú vị khi phân tích đối thủ bằng kĩ năng của chính cậu. Cậu cũng có thể biết được khả năng hiện tại của mình.

(Ban đầu, có vẻ như những đòn tấn công thông thường không có hiệu quả gì. Mình sẽ phải…)(Hiiro)

Hiiro đứng cách xa con Slime ra và ngón tay cậu chuẩn bị viết một từ. Con Slime phản ứng bằng cách bắn ra một quả bóng chất nhầy xanh khác vào người cậu. Hiiro biết rằng đỡ nó là vô nghĩa vì vậy cậu khéo léo né nó.

Quả bóng vỡ tung tóe trên mặt đất và bốc cháy thành ngọn lửa. Nhìn vào đống lửa, Hiiro đánh giá rằng từ『火』sẽ không hiệu quả trước con Slime. Cũng khá rõ ràng rằng đó sẽ là một ý tưởng tồi khi cố gắng tiếp cận nó quá mức cần thiết.

Nếu con Slime đốt cháy cơ thể khổng lồ của nó, cậu sẽ không thể tránh thoát chỉ với vài vết bỏng nhỏ nếu cậu ở gần. Vì vậy, cậu đã quyết định rằng tấn công từ xa là cách tốt hơn.

(Đúng như mong đợi ở một cấp S, nó cũng có vài khả năng khó chịu đấy.)(Hiiro)

Nó không chỉ nhanh, mà nó còn có thể nhổ ra các phần cơ thể để tấn công những mục tiêu ở khoảng cách tầm trung. Điều này khiến nó trở nên nguy hiểm và khó mà tiếp cận. Không nghi ngờ gì nữa, con quái vật khó chịu này là một con cấp S.

(Vậy mình nên làm gì bây giờ? Mình chắc chắn rằng phần giống hạch tâm trong cơ thể nó là điểm yếu. Mình có nên đâm xuyên qua nó với kiếm? Nhưng chuyển động của nó thật quá nhanh. Đó là chưa kể đến, nếu thứ đó nổ tung sau khi mình đâm, mọi thứ sẽ trở nên nguy hiểm…)(Hiiro)

Xem xét tất cả những khía cạnh trên, cậu nghĩ ra một kế hoạch. Đầu tiên, cậu sẽ tấn công từ xa, tra kiếm vào vỏ, và viết từ gì đó lên con slime để giải quyết tốc độ của nó. Bởi vì cậu đã chuẩn bị từ ngữ, tác dụng của tan biến.

Cậu quyết định rằng cậu sẽ sử dụng từ để ngăn cản chuyển động của con quái vật và dứt điểm bằng kiếm của mình. Nhưng dù vậy, ngay khi cậu đang chuẩn bị từ ngữ, một thứ gì đó bay về phía cậu từ đằng sau. May mắn thay, nó gần như bắn trượt cậu khi mà vật thể đó vỡ ra trên mặt đất và bùng lên thành ngọn lửa.

Cậu quay nhanh đầu lại. Đúng như cậu nghĩ, có một con Grand Slime khác. Nó có lẽ đã nhận ra trận huyên náo và quyết định tham gia cuộc ẩu đả.

Đối với Hiiro điều này thật bất tiện. Cậu muốn đối mặt với từng con một. Thực tế, nó sẽ khá khó khăn cho cậu khi đối mặt hai con quái vật cấp S cùng một lúc.

Hiiro lắc đầu trong sự giận dữ, kéo dãn khoảng cách để cậu có thể nhìn thấy các kẻ thù. Nhưng cả hai con quái vật lập tức áp sát vào.

"Khốn kiếp, bọn này dai thật!" (Hiiro)

Cậu xoay sở tạo được khoảng trống với bọn Slime, dù vậy, những viên đạn vẫn bắn ra từ cơ thể chúng trong khi Hiiro tuyệt vọng né tránh chúng.

Tình hình bắt đầu trở nên khó chịu. Một đường gân xanh đầy giận dữ xuất hiện trên trán Hiiro, và cậu tặc lưỡi.

"Đừng làm phiền ta nữa, lũ yếu đuối khốn kiếp!" (Hiiro)

Ngay lúc đó Hiiro kích hoạt một chữ và ngay lập tức biến mất khỏi vị trí của mình. Từ Hiiro kích hoạt là từ (Tốc độ). Vì nó đã được đặt ra từ trước, nó có tác dụng ngay tức thì.

Hiiro xuất hiện đằng sau một trong những con Grand Slime và nhanh chóng viết từ (Băng). Ngay lập tức, băng tỏa ra từ vị trí của chữ và đóng băng con Grand Slime. Mặc dù vậy, con Grand Slime kia lại đâm thẳng về phía cậu từ đằng sau.

"Tao biết mày sẽ làm thế mà!" (Hiiro)

Ngay lập tức, Hiiro kích hoạt chữ (Bảo vệ).

Biiinnn (Âm thanh phát ra khi một thứ gì đó đập vào trường bảo vệ)

Một bức tường phép thuật vô hình bao quanh Hiiro, và, với một tiếng nổ, con Grand Slime đang lao đến bị bật lại và bị choáng.

Cùng lúc đó, Hiiro rút thanh gươm của cậu ra và sử dụng chữ (Kéo dài).

Zushin! (Âm thanh phát ra khi một thanh kiếm đâm xuyên qua một vật)

Thanh kiếm khuếch đại trong khi nó đâm qua cơ thể con Grand Slime. Nó cũng khéo léo đâm qua lõi đỏ.

Con Grand Slime ngừng chuyển động.

"Đó hẳn phải là điểm yếu của nó… phải không?" (Hiiro)

Nhưng…

Dokun! (Bùm!)

Giây phút thanh kiếm đâm xuyên qua lõi, cậu cảm giác một luồng rung động trên thanh kiếm.

(Không hay rồi!)

Hiiro ngay lập tức nhảy khỏi vị trí hiện tại.

Bobobob bobobuuuu! (Âm thanh nổ liên tiếp)

Ngay lúc thanh kiếm đâm xuyên lõi của nó, cơ thể con Slime bắt đầu bốc cháy và nổ mãnh liệt. Nếu Hiiro không di chuyển kịp lúc, cậu đã có thể bị liên lụy bởi cảnh tượng trước mắt cậu.

Trong lúc nó tiếp tục cháy, nó để lại một vệt tro đen trên mặt đất. Cậu thở phào khi nó không nổ, khi mà cậu chỉ chạy đủ xa để tránh những ngọn lửa phụt ra theo bản năng.

Hiiro ngoái lại con Grand Slime bị đóng băng. Cậu biết rằng nếu cậu không đánh bại con còn lại trong vòng một phút, nó sẽ phá băng và bắt đầu hoạt động tiếp.

"Thịt con này như con trước nào." (Hiiro)

Hiiro lao đến con Slime bị đóng băng và đâm Thorn-Piercer phiên bản khuếch đại vào lõi của con Grand Slime trước khi đi khỏi đó.

Như dự đoán, con Grand Slime bốc cháy, bén lửa lên mọi thứ xung quanh, bao gồm tảng băng vừa cầm tù nó.

Nghe tiếng chuông báo, Hiiro kiểm tra trạng thái của cậu. Nó đã tăng lên cấp 69. Thật đáng thỏa mãn. Cậu viết chữ (Nguyên trạng) lên thanh kiếm và biến nó trở lại độ dài cũ.

"Phew, vừa rồi cũng khá là phiền phức." (Hiiro)

Khi Mikazuki nghĩ trận chiến đã kết thúc, cô bé đi về phía Hiiro với biểu hiện lo lắng trên khuôn mặt. Hiiro nhẹ nhàng vỗ lên mỏ cô và nói.

"Đừng lo lắng, anh sẽ không thua ở một nơi thế này." (Hiiro)

"Kuii…" (Mikazuki)

Kể cả sau nghe những lời ấy, Mikazuki vẫn có vẻ lo lắng trên khuôn mặt. Cô nhớ đến lần cậu đánh với một con quái vật cấp SS. Lần đó đã cực kì nguy hiểm. Chủ nhân của cô cực kì thảm hại và đã sát bên bờ vực của cái chết. Cậu chỉ suýt soát sống sót.

Khi cô nhớ lại những gì xảy ra ở lần đó, cô trở nên bồn chồn khi nhìn thấy cậu đánh nhau với đống slime. Cảm giác không thể giúp gì cho chủ nhân của mình bên trong cô bắt đầu lớn dần.

"Ừm, tiếp tục nào." (Hiiro)

Kể cả sau đó, cô nhìn Hiiro người đang ở ngay trước mặt cô. Cô không biết liệu cậu có biết cảm giác của cô không. Dù vậy, kể cả nếu cậu biết, cậu cũng sẽ không ngừng tiến về phía trước. Nhìn một chủ nhân bộc trực như vậy, Mikazuki không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phát ra một tiếng thở dài và tiếp tục bước đi.

Hiiro tiếp tục thẳng tiến đến đích đến củacậu, chiến đấu và đánh bại quái vật để tăng cấp độ mình.

Sau thời gian dài trên mảnh đồng bằng, ngọn đồi trước mặt cũng càng lúc càng gần hơn.

Trên đường đi, cậu đã gặp vô số quái vật. Quái của lục địa Evlia hoàn toàn ở một đẳng cấp khác. Đa phần chúng đều là quái Rank A trở lên cả.

Cũng nhờ thế, level của cậu cũng tăng nhanh chóng. Sau khi lên level 70, cậu nghĩ mình sẽ có thêm được một skill mới hoặc được uprate skill nào đó. Nhưng buồn là chuyện đó lại không xảy ra.

Thay vì skill, cậu lại nhận được tittle (Nhanh như chớp)《電光石火》và (Người thông thái)《達人》. Nhìn bảng thông tin của , cậu biết được rằng đây là tittle nhận được khi level tăng cao trong một khoảng thời gian ngắn. Và dường như nó có tác dụng gia tăng thêm số kinh nghiệm nhận được. (+ %exp)

dường như dành cho tất cả những người dùng phép và đạt tới level 70. Người có tiitle này sẽ được tăng lượng MP gốc lên thêm, đây là thứ mà Hiiro luôn chào đón. (+MP)

Vì Hiiro đang muốn học thêm skill mới của dòng Word-Magic, nên cậu xử lí mọi con quái mà cậu gặp được trên đường. Khi level đã cao đến mức này, cậu dường như đã không cần dùng đến Word Magic để giải quyết mấy con quái Rank A nữa.

Dù vậy, cậu vẫn cần đến phép thuật với mấy con Rank S.

Vừa đi vừa giết quái, Hiiro và Mikazuki cuối cùng cũng đến chân núi. Tuy nhiên, cả hai đột ngột dừng lại.

Lí do, là vì trước mặt cậu hiện giờ có một người mặt đang úp đầu xuống đất, bất tỉnh. Theo cái cảnh anh ta bất tỉnh thì có vẻ không phải anh ta đang ngủ rồi .

"..Gã đó chết rồi à?" (Hiiro)

Cậu từ từ cưỡi Mikazuki tiến về phía người kia.

"Lăn hắn qua" (Hiiro)

"Kuii" (Mikazuki)

Mikazuki nghe hiệu lệnh của Hiiro. Nó đưa chân xuống vừa tầm, hơi dùng sức, đá "cái xác" đó lăn qua một bên.

Người đàn ông nằm đó có một mái tóc trắng, vời một bộ ria mép được tỉa chỉnh chu. Nhìn mặt ông ta, Hiiro cảm thấy người này có vẻ cũng lớn tuổi. Nếu là tuổi của con người, thì cũng tầm 50.

Miệng ông ta đang mở rộng, đôi mắt chỉ có thể thấy được tròng trắng. Nhưng người đó có vẻ vẫn còn đang thở. Việc tại sao ông ta lại bất tỉnh ở chỗ này thật sự vô cùng bí ẩn.

Bí ẩn hơn nữa, trên người ông ta là một bộ vest đuôi tôm vô cùng sang trọng, nhìn như một quản gia trong manga hay anime vậy.

"Ông già này, ổng là quản gia của gia đình giàu có nào hả?" (Hiiro)

Dù sao thì, vì nó chả liên quan gì đến mình, cậu thong dong đi qua như không có chuyện gì. (Ichime: main cũng phũ quá nhỉ)

Kuwa! (tiếng gì đó động đậy)

Con mắt trắng tròng trước đó, bỗng sáng lên một chóc, rồi ông ta bỗng lẩm bẩm liên tục một từ. (Ichime: đọc bao rung rọn luôn í)

"Mumumu!" (Quản gia già)

Tiếp theo đó, ông ta bỗng dưng bay lên, thốt lên "Tou!", rồi cơ thể ông quay vài vòng trên trời.

Stashi! (tiếng tiếp đất một cách hoàn hảo)

Ông đáp xuống đất một cách chuyên nghiệp. Cúi người xuống, ông chào Hiiro.

Dogon! (tiếng xác người rời xuống đất)

(Ông già này…Ổng muốn cái gì đây…?)

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Quản gia

Cả Mikazuki và Hiiro há hốc mồm khi nhìn ông già kì dị.

"Megu…." (Ông già)

"Huh?" (Hiiro)

Nghe thấy tiếng gì đó, Hiiro đưa tai gần ông già hơn. Ông phản ứng bằng cách giơ bàn tay run rẩy của mình lên.

"L…...làm ơn……đồ ăn"

Vẫn không thể hiểu được người kia muốn nói gì, Hiiro cau mày đầy nghi ngờ.

GugyurururuU~ (Âm thanh dạ dày réo)

Một tiếng réo to phát ra từ bụng người đàn ông khi ông đang ôm bụng trong đau đớn. Khá rõ ràng là ông ta đang đói.

Nhưng dù vậy, kể cả khi đối mặt với cảnh tượng như vậy, Hiiro không nghi ngờ gì vẫn là Hiiro. Ngay khi cậu hiểu nguyên nhân của sự sụp đổ của ông già kia, cậu khoác thêm một vẻ không thoải mái như đang nói với Mikazuki rằng 'Chúng ta đi' khi cậu bắt đầu bước đi.

Và mặc dù Mikazuki ngầm hỏi 'Liệu có ổn không?' -

"Không có lý do để giúp ông ấy." (Hiiro)

Hiiro lạnh lùng khẳng định. Trong khi chủ nhân cô có vẻ đã quyết định, vì vậy Mikazuki bước đi và đi theo đằng sau Hiiro.

"Làm ơn…làm ơn…" (Ông già)

Hiiro mặc kệ ông ta và cưỡi Mikazuki. Trong khi tiếng ông ta tiếp tục đeo bám như con sâu đang bò, Mikazuki ngập ngừng bước qua ông già.

"Đ…đây…" (Ông già)

Nghe thấy ông già cố nốt chút sức tàn để nói, Hiiro nhướng mày, mở to đôi mắt trong sự tò mò. Tầm mắt cậu dịch chuyển, cậu nhìn thấy ông già đang cầm một quyển sách trông có vẻ to hơn mấy quyển sách rẻ tiền một chút.

"Ng…ngay bây giờ…tôi chỉ có…không gì ngoài nó…rất giá trị…" (Ông già)

Hiiro đối mặt ông già, cái nhìn của cậu khóa chặt vào quyển sách. Có vẻ ông già muốn thương thảo bằng việc trao đổi quyển sách lấy đồ ăn. Hiiro mở miệng và nói.

"Đó là loại sách gì? " (Hiiro)

Nghe thấy giọng Hiiro, ông già tuyệt vọng ngẩng đầu lên, giơ ngón cái lên trong khi vừa nói vừa cười rạng rỡ.

"S…sách porn!" (Ông già) (editor : phải thánh bựa Tomoki (SnO) thì không phải bàn, nhưng rất tiếc Hiiro của chúng ta lại khác =]]]])

"Làm như loại sách đó tồn tại ấy!" (Hiiro)

Hiiro vô ý ném quyển sách trên tay mình đi.

"Bahin!" (Tiếng một quyển sách đập vào vật gì đó)

Quyển sách bay thẳng vào giữa mặt ông già khiến ông bất tỉnh.

"Ây dà." (Hiiro)

Hiiro nghĩ rằng cậu đã vô tình last hit ông già khi tiến về phía ông ta cùng sự thương cảm. Mikazuki cũng nhìn về phía Hiiro, với đôi mắt như đang nói rằng cú đó overkill.

"Kuikuiki." (Mikazuki)

'Anh ít nhất đã có thể cho ông ta ít đồ ăn' là những gì cô bé muốn nói. Kể cả không có một người phiên dịch, thông điệp này vẫn khá dễ hiểu.

"Em biết đấy, anh không có nghĩa vụ phải giúp ông già này. Hơn nữa, có lợi ích gì trong việc chia sẻ nguồn thức ăn ít ỏi của chúng ta với một tên biến thái như thế này chứ?" (Hiiro)

Hiiro bắt đầu tuyệt vọng nghĩ rằng cậu không muốn liên quan đến một tên biến thái đổi sách porn lấy đồ ăn.

"V…vậy thứ này…thì sao?" (Ông già)

Ông già tỉnh lại lần nữa và lấy ra một quyển sách khác. Bởi vì nó cũng cùng cỡ với quyển sách trước, Hiiro ngay lập tức đề phòng.

"Quyển sách này…được viết bởi…Ngài Marquis Bluenote's…" (Ông già)

Nghe thấy cái tên đó, Hiiro híp mắt khi nhìn quyển sách.

"Marquis Bluenote…" (Hiiro)

Đó là một cái tên cậu đã nghe thấy trước đây. Từ những gì cậu nhớ được, đó là tác giả của một bi hùng ca tên (Những cuộc phiêu lưu của Tyn Cal Weikle). Cậu không tin cùng tác giả đó lại viết một quyển sách ero.

"Được rồi… Tôi sẽ cho ông đồ ăn đổi lấy quyển sách đó. Nhưng tôi sẽ không tha thứ nếu như quyển sách đó có nội dung kì dị đâu đấy. Ông hiểu chưa?" (Hiiro)

"C…cảm ơn…cậu." (Ông già)

Ngay lúc đó, ông già đổ sập xuống vì kiệt sức.

"Mogu mogu! Gokunshi! Hamu! Musha Musha! Gogu gogu gogu! Psha!"

(Ichime: ăn một cách xối xả. Mogu mogu=tiếng nhai lớn, Gokunshi=tiếng nuốt thức ăn, Hamu=tiếng cắn xé, Musha musha=tiếng nhai nhỏ, Gogu gogu gogu=tiếng uống nước, Psha=cuối cùng thở phì một cái.)

Khoảnh khắc người đàn ông kia tỉnh dậy, Hiiro chia phần thực phẩm của mình ra cho ông. Ông ấy liền ăn ngấu nghiến, cứ như một con hổ bị bỏ đói ấy. Đống thức ăn biến mất với một tốc độ chóng mặt.

Hiiro và Mikazuki nhìn thấy vậy, mặt cũng ngơ ra. Nhưng ông vẫn tiếp tục ăn, chẳng thèm đếm xỉa gì.

Xong, ông lấy một cây tăm ra xỉa răng, rồi lấy khăn tay ra lau miệng, lấy lượt ra chải lại đầu, rồi sau đó cúi đầu xuống, đến nỗi đầu ông đụng cả xuống đất. Có thể là do ảnh hưởng từ bộ đồ, Hiiro không chắc, nhưng cậu cảm thấy hành động này hoàn toàn hợp với người như ông ta.

"Tôi thành thật biết ơn ngài đã cứu mạng tôi. Tôi được mọi người gọi là Silvan. Rất hân hạnh được gặp và làm quen với ngài." (Silvan)

"À há" (Hiiro)

"Kui…." (Mikazuki)

Dưới cái cử chỉ kì lạ của ông ta, cả hai đều hoàn toàn bất ngờ.

"Nofofofo! Ah, tôi thật xin lỗi vì đã cười. tôi đã nghĩ mình sẽ đi đời rồi, nếu không tình cờ gặp cả hai như thế. Nhờ thế, tôi đã sống lại. Thật là may mắn mà!" (Silvan)

Ông ta nói lớn, đôi mắt tràn đầy vẻ biết ơn.

"Thật là một ngày tuyệt vời! Tôi nghĩ mình đi rồi chứ, nhưng, tôi vẫn sống! Đây chắc chắn là ý trời! Và cuộc gặp này chắc chắn chính là định mệnh. Xin hãy cho tôi được biết quý danh của ngài."

Hiiro tỏ ra không thích lắm. Nhìn thấy thế, ông quản gia hiểu được cậu thấy khó chịu, nên liền lùi xuống vài bước và xin lỗi.

"Tôi thật bất kính, lại làm phật lòng ân nhân của mình như thế. Tuy nhiên, nếu được, ngài có thể cho tôi biết quý danh của mình không?" (Silvan)

Đó là một câu hỏi cậu không thể tránh đi được, nhưng Hiiro cũng đã có biện pháp trong tình huống này.

"T-Tarou Tanaka."(Hiiro)

Cậu dùng một cái tên giả. Cậu nghĩ rằng dùng tên giả cũng chả có vấn đề gì cả, khi mà quan hệ giữa cả hai cũng sẽ chỉ tới đây thôi. Nhưng…

"Mumumu!" (Silvan)

Ông ho nhẹ, nhìn Hiiro với một đôi mặt tinh tường.

"Đó là một cái tên giả, đúng chứ?" (Silvan)

Đôi mắt Silvan hoi sáng lên, nhìn Hiiro nhanh chóng biện luận.

"…dựa vào gì?" (Hiiro)

Hiiro nói một cách bình tĩnh. Silvan đạt một tay trước lên ngực, cúi đầu xuống.

"Mặc dù nhìn tôi như vậy, nhưng tôi đã làm quản gia một thời gian rất dài rồi." (Silvan)

Hiiro rất muốn nói "Tôi biết ông là một quản gia bởi vì ông nhìn y chang" nhưng cậu chỉ liếc nhìn ông ấy mà không nói gì.

"Và, một quản gia cần phải thành thạo nhiều kĩ năng khác nhau. Một quản gia phải có khả năng hoàn thành mọi chỉ thị của chủ nhân mình. Và một trong những kĩ năng vô cùng quan trong cảu quản gia, chính là đọc tâm." (Silvan)

"…ý ông là gì?" (Hiiro)

"Khi một người ham muốn địa vị và danh vọng của một vị chúa tể, người đó sẽ dùng mọi thủ đoạn để đạt được nó. Và đương nhiên, những người như thế vô cùng đông. Đặc biệt, một số trong đó rất thành thạo với những lời dối trá và lừa gạt. Nếu một quản gia không thể đọc được tâm tư, thì họ sẽ không thể phục vụ tốt được chủ nhân của mình. Vì thế, quản gia chúng tôi vô cùng nhạy bén với những lời nói dối." (Silva)

"……." (Hiiro)

"Nói dối thật không tốt. Mặc dù tùy trường hợp, nó là cần thiết nếu muốn kết thúc cái gì đó. Dù vậy, tôi vẫn nghỉ nói dối là không tốt. Nếu hỏi tôi tại sao, thì những người biết được sự thật sẽ luôn mang bên mình một vết thương lòng rất sâu." (Silvan) (Ichime: nghe chưa, các bé không nên nói dối nhé!)

Hiiro có thể thấy được trong đôi mắt Silvan hiện lên một nét buồn và cô đơn. Nhìn vào đôi mắt ấy, Hiiro thở dài, nói nhỏ.

"…Hiiro. Hiiro Okamura" (Hiiro)

Nghe vậy, Silvan cười và rồi lại cúi đầu.

"Một lần nữa, tên tôi là Silva Pultis. Thật là vinh dự khi được biết ngài!" (Silva)

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Một tên biến thái (bạn đồng hành) mới?

"Ừm, tôi đi tiếp đây." (Hiiro)

Cậu đã có quyển sách và chia sẻ bữa ăn. Không còn lý do nào để cậu ở lại đây, vì vậy cậu bắt đầu hướng về phía ngọn núi mà cậu đã chọn làm điểm đến. Nhưng Silva ngay lập tức đứng chắn đường Hiiro.

UDTfR7j

"… Chuyện gì?" (Hiiro)

"Có lẽ nào… ngài định đi về phía ngọn núi đó?" (Silva)

"Yeah." (Hiiro)

"Tôi xin khuyến cáo chuyện đó, thưa ngài." (Silva)

"Ý ông là sao?" (Hiiro)

Silva bắt đầu ho, và sửa lại dáng đứng của ông trước khi nói.

"Ngọn núi đó là【Venom Mountain】. Nó còn được gọi là【Mountain of Poison】. (Silva)

"Núi độc dược ?" (Hiiro)

Trong khi Hiiro nhăn mày, Silva nhẹ nhàng gật đầu.

“Hiiro-sama là người cứu mạng tôi. Vì vậy tôi nghĩ rằng tôi phải cảnh báo ngài.” (Silva)

“Hmm. Tôi hiểu rồi.” (Hiiro)

Nói xong, Hiiro ra hiệu cho Mikazuki tiến về phía trước lần nữa. Đương nhiên, vẫn là hướng ngọn núi. Nhìn thấy vậy, Silva mở to đôi mắt và há hốc mồm. Ông ta đã chắc rằng Hiiro sẽ quay đầu khi biết thông tin đó.

“X-xin hãy chờ đã! Ngài không nghe lời tôi nói sao?” (Silva)

“Chúng thì sao?” (Hiiro)

“Ch-chúng thì sao?” (Silva)

Silva bắt đầu bắt kịp tốc độ Mikazuki trong khi nói.

“Ngài có hiểu không vậy? Tất cả những sinh vật sống trên ngọn núi đó đều mang độc, ngài thấy đấy. Và tất cả chúng đều gây chết người.” (Silva)

“…” (Hiiro)

“Từ những gì tôi nhìn thấy, tôi không tin rằng Hiiro-sama có một thân thể bách độc bất xâm. (:v) Nhưng bởi vì ngài đang đi chu du một mình, tôi cho rằng ngài có chút tự tin vào kĩ năng của mình. Nhưng dù vậy, tôi vẫn kịch liệt khuyên ngài tránh xa con đường này ra.” (Silva)

Nhìn Silva cố gắng trong tuyệt vọng để khuyên can cậu, Hiiro cho rằng ông ta đang nói thật. Nhưng cậu không có ý định đi chậm lại hay quay đầu.

“Ok, tôi đã nghe lời cảnh báo của ông, nhưng nếu ông nói thêm gì nữa, nó sẽ chỉ trở nên khó chịu hơn. Bất kể ông có nói gì, Ông Già ạ, tôi vẫn sẽ đi tiếp.” (Hiiro)

Nghe những lời đó, Silva dừng lại. Dường như đã bỏ cuộc, ông ta phát ra một tiếng thở dài. Rồi bỗng nhiên, ông nói to.

“Vậy thì tôi!” (Silva)

Silva nhảy lên và lộn nhào trên không. Lại một lần nữa ông lại đứng chắn trên đường đi của Hiiro. Mikazuki có vẻ bị kinh ngạc bởi cảnh tượng này và dừng lại.

“… Biến đi. Đừng cản đường tôi nữa.” (Hiiro)

Sau khi lấy lại tinh thần, Hiiro suy nghĩ đến việc thoát khỏi người quản gia. Nhưng Silva lại cúi đầu một lần nữa.

“Uống nước nhớ nguồn, ăn quả nhớ kẻ trồng cây! Nếu tôi, Silva, nghe theo lời của ngài và rút lui tại đây, nếu chuyện gì đó xảy đến với ngài, thì tôi sẽ không bao giờ quên được sự hối tiếc đó. Tôi sẽ mang theo sự ăn năn cho đến cuối đời!” (Silva)

Có lẽ cũng không đến mức đó, Nhưng Hiiro kết luận rằng ông già trước mặt cậu có một tinh thần trách nhiệm rất lớn.

“Nhưng cản ngài lại có vẻ gần như không thể. Vậy thì tôi, Silva, sẽ sử dụng cả mạng sống của mình để hoàn thành nghĩa vụ của mình! Hãy để tôi đồng hành với ngài!” (Silva)

“Không, tôi ổn.” (Hiiro)

Hiiro ngay lập tức bác bỏ đề nghị của ông ta.

“Nghe này. Cuộc trao đổi lúc nãy là kết thúc thỏa thuận của chúng ta. Ông đổi cuốn sách của mình với đồ ăn của tôi. Đó là tất cả. Tôi không muốn cái gì từ ông nữa cả.” (Hiiro)

Quan trọng hơn, cậu không thực sự muốn đi cùng ai đó mà vừa đổ sập giữa đường. Khả năng ông ta sẽ kéo chân cậu quá lớn, vì vậy cậu muốn từ chối ông ta bằng mọi giá.

Với khả năng nhìn xuyên sự dối trá, có vẻ Silva sẽ chút hữu ích. Nhưng điều đó cũng có thể dùng để chống lại cậu. Ngoại hình của Hiiro là của một『Evila』, nhưng cậu là một con người bình thường.

Nếu chuyện đó lộ ra thì cậu sẽ bị bủa vây bởi rắc rối. Cậu không muốn đưa ra bất kì quyết định bất cẩn nào, vì vậy an toàn nhất là từ chối.

“Đừng đi theo tôi nữa, Ông Già. Ông có lý do để đến đây, phải không? Không phải ông nên lo chuyện đó thì hơn à?” (Hiiro)

Mikazuki bắt đầu đi tiếp, và cậu vượt qua Silva.

“Vậy thì đó là điều tôi sẽ làm.” (Silva)

Ông ta lại nói thêm một điều phiền phức. Và lần này, giọng ông ta có vẻ quả quyết hơn. Một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng Hiiro, cậu quay sang nhìn Silva.

“Xin hãy nghe tôi nói! Mục tiêu thực sự của Quản Gia Silva là ngọn núi này!” (Silva)

Đôi mày Hiiro giật giật. Cảm thấy nguy hiểm, Mikazuki dừng lại và quay đầu.

“Ý ông là gì?” (Hiiro)

“Sự thực là…” (Silva)

Và bằng cách nào đó cuối cùng Hiiro ngồi nghe câu chuyện của Silva.

Theo lời ông ta, ông ta chắc chắn đã đổ sụp vì đói. Nhưng ông ta không phải một nhà thám hiểm. Ông ta là, như vẻ ngoài của mình, một quản gia bình thường phục vụ trong một lãnh địa.

Bên kia của ngọn núi là ngôi nhà mà ông phục vụ, và chủ nhân của ông ta yêu cầu ông tìm về một thứ. Thứ đó chỉ có thể tìm thấy bên trong【Venom Mountain】.

Đối với một quản gia, mong muốn của chủ nhân là tuyệt đối. Sử dụng tất cả sức mạnh của mình, Silva nghĩ rằng nghĩa vụ của ông ta là hoàn toàn dâng hiến bản thân mình cho ước muốn của chủ nhân. Vì vậy ông ta đã lên kế hoạch thực hiện công việc của mình mặc kệ hiểm nguy.

“Chủ nhân của tôi có một nhân cách có chút vặn vẹo/biến thái. Ngài ấy luôn đưa ra những yêu cầu không thể thực hiện.. Nofofofofofo!” (Silva) (Tiếng cười)

Hiiro tự hỏi mình có nên vặn lại những lời miêu tả của Silva về chủ nhân ông ta, nhưng cậu lại giữ im lặng và nghe tiếp.

“Nhưng tôi là một người quản gia giỏi. Bất kể vấn đề là gì, tôi đều đã giải quyết chúng. Nhưng chủ nhân của tôi nghĩ rằng điều đó không đủ thú vị, vì vậy những yêu cầu trở nên khốc liệt hơn.” (Silva)

Hiiro kết luận rằng người đàn ông này có được sự thông cảm của cậu.

“Dù sao thì, những thứ không thể cũng bắt đầu trở nên thú vị với tôi… Nó khá kích thích. Và vị chủ nhân người vẫn luôn ném những yêu cầu vô lý cho tôi cũng rất cute, và đáng yêu, cậu biết đấy. Nofofo.” (Silva)

(Mình rút lại lời vừa rồi. Ông ta chỉ là một tên M.)(Hiiro)

Ông ta không hề đau khổ chút nào. Ông ta là kiểu biến sự đau khổ của chính mình thành niềm vui. Hiiro cảm thấy ông già trước mặt cậu thật đáng sợ.

Lão biến thái đi đến ngọn núi ngay lập tức. Nhưng rồi một vấn đề xảy đến.

“Sự thật là, Sky Carriage (Thiên Xa) của tôi không chịu nghe tôi.” (Silva)

“Hmm? Thiên Xa là cái gì?” (Hiiro)

“… Ngài không biết chúng?” (Silva)

(Chết tiệt. Đây chắc chắn là một kiến thức thông dụng ở đây. Không ngờ thân phận mình lại bị lộ nhanh như vậy.)(Hiiro)

Vì Hiiro là lần đầu đến lục địa『Evila』, nên cậu chưa hề nghe qua Sky Carriages bao giờ.

Nhưng lời tiếp theo của Silva đã giúp Hiiro an tâm hơn.

“Vậy à? Nhìn Hiiro-sama có vẻ là người của bộ tộc『Imp』. Tôi nghe nói họ không kết giao nhiều với các bộ tộc khác, có vẻ vì thế mà cậu không biết nhiều về thế giới bên ngoài.” (Silva)

Có vẻ ông ấy đã tự kết luận chuyện đó.À mà, tộc『Imps』là một bộ tộc『Evila』, đặc thù của họ là một làn da màu tối sậm cùng chỗ chìa ra như gai nhọn. Tộc này rất đông, nhưng lại rất nhát gan. Có vẻ như, họ không giao hảo với các bộ tộc khác.

“Sky Carriage được quản lí bởi vương quốc. Một dạng dịch vụ công cộng.” (Silva)

Như tên gọi,Sky Carriages là một dịch vụ vận chuyển đường không. Hàng hóa hoặc quỷ (Ichime: ở đây làm gì có con người) sẽ được đưa đến tận nơi với một mức phí, và mức phí đó sẽ được tính dựa trên quãng đường đi.

Silva đã được tới đây dựa vào phương thức này. Nhưng trong lúc bay đến đây đã xảy ra một sự cố.

“Đột nhiên con tàu bị mất điều khiển, và thế là thay vì được đưa tới đây, tôi bị bỏ lại ở một nơi thật xa, xa về phía đông…” (Silva)

Ông chỉ tay về phía rừng cây mênh mông bên kia.

“Khu rừng phía đông… Còn được biết với cái tên【Beguiling Woods】. Tôi bị đưa đến chỗ đó.” (Silva)

“Ông xui thật.” (Hiiro)

“Vâng… Nhưng tôi là một quản gia. Tôi không thể chỉ vì nhiêu đó mà bỏ cuộc được. Không cần biết tình huống thế nào, thì tôi vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ được giao. Vậy nên, tôi đã một mình đi xuyên rừng.” (Silva)

“Và sau khi đến đây, ông gục luôn?” (Hiiro)

“Đó thật sự là một hành động đáng chê trách của tôi.” (Silva)

Silva thất vọng, hạ thấp vai.

“Nếu đói, sao ông không săn thú đi, hay bức cỏ mà ăn?” (Hiiro)

“Không may là rừng【Beguiling Woods】không tồn tại thứ có thể ăn được. Ở đó cũng có vài thứ giống như đồ ăn đấy, nhưng nếu cậu ăn chúng, cậu sẽ bị nhiễm status mạnh đến nỗi sẽ thay đổi luôn cả tính cách (Trans: ở đây có thể dịch là nhân cách hoặc quỷ cách thì sát nghĩa hơn) của cậu.” (Silva)

Đó là điểm đáng sợ nhất của khu rừng. Ở đó có toàn những loại ‘thức ăn’ hiểm độc. Tất cả chúng đều có tác dụng gây ảo giác, và đều có thể đánh mạnh vào tâm trí của người ăn phải, gây rối loạn tính cách.

(Một đồng bằng đầy một đám quái Rank S, một ngọn núi đầy độc, và một khu rừng của sự dối trá… nơi nay thật sự rất cuốn hút…)(Hiiro)

Không nơi nào có thể coi là an toàn cả. Hiiro quyết định rằng từ nay mình phải cảnh giác hơn nhiều.

Silva cũng có bị thương khi rời khỏi khu rừng. Nhưng cũng vì bị quái vật tấn công liên miên, và không có gì để ăn, nên sau khi lết được đến đây, thì ông cũng gục luôn tại chỗ.

“Ô, tôi nói lạc đề rồi. Dù sao thì, tôi có lí do phải tiến vào ngọn núi này.” (Silva)

“…” (Hiiro)

“Nếu ngài muốn băng qua núi bất kể thế nào, vậy thì tôi nghĩ tốt nhất tôi nên đi cùng ngài.” (Silva)

Silva cũng phải bang qua đấy nếu muốn về nhà. Vì vậy cả hai có cùng điểm đích.

(Nhưng…)(Hiiro)

Vấn đề là cậu không muốn khiêng thêm một người mà có thể sẽ thành gánh nặng cho mình. Ông ấy cũng chả phải đồng đội của cậu, và cậu cũng chả có ‘cảm giác’ gì với ổng cả. Cái cảnh một ông già bị hành và bị ngộ độc cũng không phải là thứ đáng xem.

Mikazuki làm cục thịt thừa là quá đủ rồi… Nhưng rồi, cậu nhận ra cái gì đó.

Ông ấy đã sống sót trong【Beguiling Forest】, và ông đã bị quái tấn công liên miên. Không chừng ông ta có một ít kĩ năng. Ông ta cũng chỉ gục vì quá đói thôi, trên người hoàn toàn không có vết thương nào nặng cả.

Hiiro lập tức nhìn Silva với con mắt khép hờ. Không, một đôi mắt dò xét thì đúng hơn.

(Ông già này… có khi nào…)(Hiiro)

Nghĩ như thế, Hiiro thử bí mật viết từ『Pry (覗)』. Cậu tập trung phép thuật vào đầu ngón tay. Nhưng ngay khoảnh khắc đó, lông mi Silva chợt động, rồi ông liếc nhìn Hiiro. Hiiro ngay lập tức ngưng lại.

“… Chuyện gì vậy?” (Silva)

“… Sao?” (Hiiro)

“Không có gì, tôi chỉ bỗng cảm thấy có một luồng phép thuật thoáng qua.” (Silva)

“!?” (Hiiro)

Thật là đáng kinh ngạc. Có vẻ Silva có thể cảm nhận được điều Hiiro định làm.

(Mình đúng là có tỏa phép ra, nhưng trước giờ chưa ai cảm nhận được cả…)(Hiiro)

Có thể tộc『Evila』,tộc có thiên phú về phép thuật, đều rất nhạy cảm với nó. Cậu sẽ phải cận thận hơn trong việc dùng phép kể từ giờ trở đi. Đến cuối cùng, Hiiro vẫn không thể nhìn bảng《Status》của Silva..

"Không, không phải đâu." (Hiiro)

Cậu giờ chỉ có thể nói vậy. Và Silva cũng không nói sâu hơn về việc này.

"Về việc đó, Hiiro-sama." (Silva)

"… Sao?" (Hiiro)

"Cậu thấy sao? Tôi tin vốn kiến thức của mình sẽ có ích với cậu một lúc nào đó." (Silva)

Đúng là Hiiro hoàn toàn không biết gì về mảnh đất này. Thông tin luôn luôn là thứ tốt nhất là nên có. Nhưng cái ông quản gia này có một thứ gì đó khiến cậu không thoải mái chút nào.

(Ông ta mạnh hay yếu… mình vẫn chưa biết. Ông ta có thể chỉ đường cho mình, nhưng…)(Hiiro)

Nếu vô tình dùng《Word Magic》và bị phát hiện, có thể sẽ phát sinh rắc rối. Nó không phải là thứ phép thuật mà cậu muốn đem ra khoe, vậy nên cậu muốn từ chối, nhưng vì cả hai có chung điểm đến, và Silva cứ muốn trả ơn lại cho Hiiro,thì đầu đuôi thế nào, họ cũng sẽ đi chung với nhau.

(Nếu mình có thể cẩn thận lấy thông tin mình cần từ ổng, và dùngthanh Katana để đối phó với lũ quái…)(Hiiro)

Nghĩ vậy, Hiiro liền quyết định. Cậu quay đầu về phía Silva.

"Được thôi. Tuy nhiên, đừng làm những thứ không cần thiết. Chúng ta sẽ chỉ đi với nhau thôi, được chứ?" (Hiiro)

"Nofofofofo! Vâng. Tôi sẽ trả ơn ngài bằng cả tấm lòng ! Nofofofofo!" (Silva) (Ichime: và tấm thân này) (Editor: LÀM ƠN ĐỪNG REO RẮC MẤY CÁI Ý TƯỞNG KINH HOÀNG ĐÓ VÀO ĐẦU NG ĐỌC CHỨ!)

Ông ấy kính cẩn cúi người.

(Có vẻ lần này gặp một người đi cùng khó khăn đây. Phải thận trọng mới được.)

Hiiro liếc nhìn ngọn núi, trong đầu đầy nghi hoặc. Nhưng đây cũng là một phần của chuyến hành trình. Cậu đá nhẹ vào hông Mikazuki, và tiến về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Núi Venom

【Venom Mountain】được phủ dày bởi thảm cỏ xanh mướt. Ai cũng có thể cảm nhận được con đường Evila không giống như bất kì con đường nào của Gabranth. Những chiếc lá đen mơn mởn mọc đầy trên cành lá, Thâm chí có cả những loài nấm độc nhất tự thích nghi với nơi đây.

"Rõ ràng đấy là nấm độc =3=". (Hiiro)

Vừa nghĩ về điều này, Hiiro vừa tiếp tục đi trên con đường cỏ trong khi đề cao cảnh giác với xung quanh. Trước mặt cậu là Silva, người đang dẫn đường.

"Xin hãy cẩn thận, Hiiro-sama. Những con quái vật sống ở vùng này rất giỏi ngụy trang. Không phải ngẫu nhiên mà có những người bị giết chết bởi những chiếc răng độc ấy trước khi kịp nhận ra." (Silva)

"Ông có vẻ biết nhiều nhỏ?" (Hiiro)

"Vì tôi là một Quản gia, thưa ngài" (Silva)

Khi cậu ta suy nghĩ về lí do ấy, Hiiro nghĩ rằng Silva trước khi đến đây đã điều tra sơ bộ. Ông ta hoàn toàn khác với Hiiro, người luôn tùy cơ ứng biến. Hiiro nghĩ rằng bản thân cần học tập một chút cách thức hoạt động của Silva.

"Xin hãy dừng ở đây!" (Silva)

Khi Silva đột ngột dừng lại, Mikazuki dừng lại theo.

"Có chuyện gì vậy?" (Hiiro)

"Là những nhánh cây này…" (Silva)

Theo hướng Silva chỉ tay, đích thực là có những nhánh cây dày mọc ra từ một cây lớn. Dù vậy, khi nhìn vào nó tất cả những gì Hiiro cảm thấy đơn thuần chúng chỉ là những nhánh cây.

"Ở đó những con quái vật đang ngụy trang thành những nhánh cây. Tôi đoán rằng chúng được gọi là Lugoon." (Silva)

Những hiểu biết về một con quái vật như vậy không tồn tại trong bộ nhớ của Hiiro. Đây có lẽ là một con quái vật đặc biệt ở Lúc Địa【Evila】.

"Xin hãy nhìn xem!" (Silva)

「Gugya-!」

Vừa nói xong, Silva bắt đầu lấy thứ gì đó ra từ túi của mình. Thật lấp lánh làm sao ~~~ một con dao dùng cho ăn uống. Lôi con dao ra, ông ta đâm vào những nhánh cây ông đã chỉ vào trước đấy.

Ở vị trí ấy, một con quái vật to béo trong hình dáng rắn hổ mang xuất hiện, loay hoay quanh đau đớn * kunekune * cùng phần dao nhô ra khỏi cơ thể của nó. Nó cố gắng để di chuyển, tuy nhiên, phần lưỡi dao đã gắn chặt cơ thể của nó vào các nhánh cây nó bắt chước, khiến nó không thể thoát ra khỏi chỗ đó.

Ngay sau đó, dòng máu xanh chảy ra từ con quái vật khi mọi chuyển động dừng lại. Nó chảy ra máu màu xanh lá trong khi chuyển động của nó dừng lại, dường như nó đã đầu hàng.

"Ông am hiểu vầy =)))" (Hiiro)

"Vì tôi là một Quản Gia. Thưa ngài" (Silva)

"……sao cũng được. -_-" (Hiiro)

Hiiro tự thuyết phục bản thân rằng đó là do mắt Silva có tầm nhìn tốt thôi.

"Tiện thể, đống cỏ dại phiền phức này vẫn tiếp tục à?" (Hiiro)

Vì khu vực xung quanh chân không thể được xác định tốt, sẽ rất phiền phức nếu họ bị tấn công từ bên dưới.

"Không, chúng ta sẽ sớm tiếp cận tới một khu vực rộng rãi thôi. Không như khu vực ngập trong cỏ dại và bụi lau này, vị trí ấy có vẻ là một cách đồng. Khi tiến xa hơn, chúng ta sẽ thấy 1 vùng đá granit. Băng qua vùng đá ấy chúng ta sẽ ra khỏi ngọn núi ." (Silva)

"Tôi hiểu. Trong trường hợp này, chúng ta nên nhắm đến khu vucwj rộng ấy hoặc điều gì đấy đâu tiên :?" (Hiiro)

"Thật ra thì. Điều mà tôi đang tìm kiếm đều ở chỗ ý…" (Hiiro)

Dường như Silva đã được chủ nhân giao cho nhiệm vụ tìm kiếm thứ gì đấy. Hirro cũng không hứng thú với chuyện ý lắm nên cậu không hỏi gì thêm. Đi được một đoạn, Silva một lần nữa đột ngột dừng lại.

"Lại 1 con khác à @@?" (Hiiro)

"Xin ngài thứ lỗi …" (Silva)

Mắt Silva nhìn thẳng về trước, ông đột nhiên xin lỗi.

Hiiro:「Chuyện gì?」

Silva:「Có vẻ như chúng ta đã bị bao vây.」

Hiiro:「Sao?」

Nghe vậy, Hiiro ngay lập tức đề cao cảnh giác. Đứng trên lưng Mikazuki (Ichime: con chim khỏe thật)(Editor : Khi ngồi hay đứng thì Hiiro vẫn chỉ nặng bằng đấy chứ có nặng hơn đâu -_-), Hiiro đảo mắt nhìn xung quanh một cách cẩn thận. Tuy nhiên, dù cố gắng thế nào, Hiiro chỉ có thể thấy toàn cỏ dại

ở xung quanh. Theo đó, một chiếc lá bắt đầu bay nhẹ trên không. Hiiro nghĩ rằng đó là do gió.

Nhưng, chiếc lá đang bay về phía Hiiro.

Silva:「xin hãy tránh nó, Hiiro-sama!」

Hiiro:「Eh?」

Ngay khi Hiiro lộ ra vẻ khó hiểu, Silva ném ngay một con dao về phía Hiiro. Đương nhiên, thứ Silva nhắm tới là chiếc lá kia, chứ không phải Hiiro. Con dao chọc xuyên chiếc lá, sau đó cắm thẳng vào cây với một tiếng *ton*.

Sáu cái chân bỗng nhiên mọc ra từ cái lá. Giống như con Lugoon lúc trước, nó cố gắng thoát khỏi con dao, nhưng cuối cùng cũng tắt thở ngay tại chỗ.

Silva:「Đó là một con Venom Insect ngụy trang thành một chiếc lá cây! Có thể nó nhỏ, nhưng lại ẩn chứa độc tính chết người!」

Hiiro:「Cáii-!」

Hiện giờ quanh cậu là cả chùm lá cây đang bay trên không. Cậu đoán rằng cả đám đó đều là cái đám côn trùng độc đó. Nhìn xung quanh, Hiiro bắt đầu suy nghĩ cách để giải quyết cái đống này, và rồi-

Silva:「Có một điểm có thể giúp ta phân biệt chúng với lá thường! Nếu ở giữa chiếc lá có một chấm đỏ, thì đó là Venom Insect!」

Vừa né tránh mấy cái lá một cách uyển chuyển, Silva đâm bọn côn trùng chính xác từng con một. Dù nói như thế nào, phát hiện được bọn chúng trong cái đám lá này vẫn là vô cùng khó khăn.

Hiiro: (Có vẻ mình không có lựa chọn rồi. Nếu mình dùng từ này, thì chắc ông già sẽ chỉ nghĩ nó là một phép thuật bình thường thôi.)

Trong đầu nghĩ thế, Hiiro dùng ngay từ「Fire」|『火』để phóng lửa ra xung quanh. Đương nhiên, cậu đã chỉnh để nó không nhắm vào Mikazuki. Ngọn lửa lan thành một bức tường, thiêu đốt mọi chiếc lá chạm vào nó.

Silva:「Oo! Ra Hiiro-sama là một người dùng Hỏa pháp

Thấy phản ứng như mong đợi, Hiiro thở phào. Khoảng một phút trôi qua, ngọn lửa biến mất vào hư không. Cùng lúc đó, đám lá cây bay trên không trước đó dường như đã bị thiêu sạch sẽ.

Silva:「Nofofofofo! Dù sao thì, thật là ấn tượng. Bình thường, dùng lửa ở đây sẽ dẫn đến bị mất kiểm soát mà lan ra. Tôi đã không nghĩ rằng cậu có thể điều khiển lửa thuần thục đến nỗi chúng chỉ thiêu đốt đúng một khu vực nhất định. Thật phi thường.」

Vì xung quanh đều là cây và cỏ dại, sẽ không lạ gì nếu chỉ một ngọn lửa có thể dẫn đến cháy rừng. Tuy nhiên, vì phép thuật của Hiiro chỉ tạo ra ngọn lửa trong giới hạn một phút, nên cậu không lo về việc đó. Hơn hết, vì Hiiro đã tạo ra ngọn lửa dựa theo chính xác hình ảnh trong đầu mình, Silva đã lầm tưởng Hiiro là một pháp sư dùng lửa có thể hoàn toàn khống chế ngọn lửa của mình, một pháp sư bậc cao.

Hiiro: (Có vẻ vẫn thuận lợi nhỉ.)

Silva:「Với phép thuật trình độ đó, thì kể cả trong tộc『Imp』, ngài cũng phải là một người tài năng, đúng chứ.」

Hiiro làm mặt vui vẻ, trả lời.

Hiiro:「Aa, nếu là dùng lửa, thì tôi chưa bao giờ thua ai cả.」

Mặc dù đây không phải là nói dối, nhưng vì không muốn để lộ ra , cậu đành phải trả lời như thế.

Silva:「Nofofofofo! Thật vậy, thật vậy. Có vẻ một người như tôi thật sự là không cần thiết!」

Hiiro:「Quan trọng hơn, đi tiếp thôi. Có vẻ ta sắp đến đồng cỏ rồi.」

Cả ba tiếp tục đi, cuối cùng họ đã ra khỏi khu đất đầy cỏ dại.

Lời tác giả: có vẻ như ông quản gia có trình rất cao đấy.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Trận chiến với người xương rồng

Như Silva đã nhắc đến lúc trước, khu vực này không có cỏ dại phát triển quá mức. Nhìn vào khung cảnh phủ đầy các loại hoa nở, dường như họ đã lạc vào thế giới khác vậy.

"Xin hãy hành động một cách cẩn thận." (Silva)

"Ông chỉ đang cố nói rằng cũng có những con quái vật bắt chước hình dáng những bông hoa ở đây phải không?" (Hiiro)

"Nofofo, chính xác." (Silva)

Trước cảm nhận của Hiiro, Silva trả lời với một nụ cười tỏa nắng.

Trong khi họ băng qua cánh đồng cùng sự cảnh giác cao độ, Silva bắt đầu trở nên bồn chồn.

"Có phải là vì thứ ông đang tìm?" (Hiiro)

"Đúng vậy. Nó nhẽ ra phải mọc ở đâu đó quanh đây, vậy mà…" (Silva)

Khi ông ta kiểm tra một đám hoa với những màu sắc rực rỡ, ông ta nhìn chằm chằm vào một bông.

"Ồ~, nó đây rồi!" (Silva)

Hiiro cũng chuyển hướng nhìn của mình. Thứ ở đó là một bông hoa chớm nở với những cánh hoa màu vàng kim. Hình dáng và vẻ ngoài của nó có chút gì đó giống với một bông hồng.

"Uu~, cuối cùng tôi cũng lấy được nó rồi cô chủ ơi ~" (Silva)

Rút một chiếc khăn tay từ túi ra, Silva bắt đầu gạt những giọt nước mắt rơi xuống bởi cảm xúc dâng trào. Có lẽ trái tim Silva đã rung động bởi sự thật rằng ông ta đã hoàn thành nhiệm vụ ở một nơi đáng sợ như vậy, một nơi mà ai cũng có thể chết bất cứ lúc nào.

"Nofofofofo! Tôi đã thu thập thành công [Golden Rose]!" (Silva)

Giây phút đó, dường như tâm tình của Silva bị cắt quãng đột ngột-

Gogogogogogogogo

Môi trường xung quanh bắt đầu quay vòng vòng. Mặt đất rung chuyển mạnh đến mức khiến cho bất kì ai cũng phải nghi ngờ rằng liệu có phải một trận động đất cấp 5 đang diễn ra. Tiếp sau đó, một vết rạn chạy dọc mặt đất nơi [Golden Rose] đang mọc. Từ vết nứt, một thứ gì đó có vẻ như đang phòi ra. (Trans: ông có từ nào hay hơn chứ tôi chịu)(Editor: để nguyên như vầy có khi lại kích thích hơn ấy =]]])

"Kiii~!"

Thứ đã kêu một tiếng dị thường như vậy là một con quái vật có tóc là bông [Golden Rose]. (Trans : Hói-chan huê huê)(Editor: mình thì tưởng tượng ra ngay con này- Cactus của Plant vs Zombie : Garden Warfare)

CactusGardenWarfare

Cơ thể con quái vật dài cỡ độ cao một chiếc xe chở khách, và nó có những chiếc gai nhọn che khắp cơ thể. Nó là một con quái vật trông giống một cây xương rồng có tay chân.

"Gi-giống như tôi nghĩ, thứ này đã bị lây nhiễm bởi một cây Parasitic Cactus (Xương Rồng Kí Sinh)!" (Silva)

"Nó là loại quái vật gì?" (Hiiro)

"Parasitic Cactus thường ngủ dưới lòng đất, nhưng mà, chúng thường kiếm ăn bằng cách kí sinh vào những bông hoa có sức sống mãnh liệt để lấy dinh dưỡng! [Golden Rose] thường được nhắc đến như là 'bông hồng không bao giờ tàn phai'. Nó không phải một loài thực vật có sức sống yếu ớt. Hơn nữa, loài hoa này cũng sở hữu khả năng đặc biệt. Tôi đã đoán rằng sẽ có một con Parasitic Cactus kí sinh vào nó, nhưng tôi thực sự mong rằng tôi sẽ không đụng phải một con." (Silva)

"Tôi hiểu rồi." (Hiiro)

Trong khi nhẹ nhàng gật đầu đáp lại, cậu chỉ đạo Mikazuki giữ khoảng cách.

“Vậy thì, mặc dù khó có thể làm gì trước đó, có vẻ như lần này tôi có thể chuyển động như mình mong muốn. Tôi sẽ giúp ông dọn dẹp vụ này.” (Hiiro)

“Xin chờ đã, Hiiro-sama! Nếu như ngài dùng lửa, vậy thì-!” (Silva)

Trong trạng thái hoảng hốt, Silva bắn ra một tràng từ.

“Tôi biết. Ông đang nói rằng tôi sẽ thiêu rụi [Golden Rose] chứ gì? Bình tĩnh đi, tôi sẽ không dùng lửa.” (Hiiro)

Vừa nói, cậu vừa rút thanh [Thorn Sword – Piercer] ra. Nhìn thanh katana này, Silva ấn tượng đến mức trợn mắt nhìn.

“Nofofo, đó là [Thorn Sword – Piercer], phải không!?”

“Nn? Ông biết nó sao?” (Hiiro)

“Đúng vậy. Bởi vì-” (Silva)

Dù vậy, như thể nhắc lại rằng không có thời nhàn rỗi, những chiếc gai của con Parasitic Cactus bay về phía họ.

“Nofo!” (Silva)

“Yotto! Chúng ta sẽ nói sau! Đầu tiên, hãy làm thịt tên này đã!” (Hiiro)

Trong khi hai người né tránh những chiếc gai, họ cách xa dần cây xương rồng.

“Nh-nhưng mà, ngài có chắc chắn về điều này? Đối thủ có kĩ năng không thể coi thường được.” (Silva)

“Fun, nó là một vật tế hoàn hảo để lên level. Oi, Cactus Man! (Người Xương Rồng???) Nếu ngươi định đánh thì lê @ss ra đây!” (Hiiro)

Đối mặt với sự khiêu khích của Hiiro, con Parasitic Cactus tiến đến trong khi gầm gừ một tiếng khá to. Nếu như họ đâm vào nhau, Hiiro không nghi ngờ gì sẽ bị xé rách bởi hàng ngàn cọc gai mọc đầy trên người Cactus Man.

“Những chiếc gai đó có chứa chất độc, xin hãy cẩn thận.” (Silva)

“Đã biết.” (Hiiro)

Nhún mạnh chân xuống đất, Hiiro lăn qua bên trái Parasitic Cactus, quay về phía lưng của nó. Khi Hiiro chuẩn bị đâm thanh katana vào lưng Cactus Man, con Cactus bắt đầu phóng gai từ lưng của nó về phía Hiiro.

“Cái con này!?” (Hiiro)

Trong giây lát, Hiiro tính đến việc cắt những chiếc gai phóng đến với thanh katana của cậu. Dù vậy, bởi vì số lượng gai quá lớn, cậu khẳng định rằng mình sẽ sớm trở thành con mồi của số gai vô tận của Cactus Man, và đó là kết cục của cậu.

(Khốn kiếp! Nếu đã đến nước này, mình nên dùng chữ [Protect] và- !) (Hiiro)

Khi Hiiro định sử dụng《Word Magic》trong lúc khẩn cấp, Silva bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cậu, mở rộng đôi tay như thể nó đang che chắn cho Hiiro.

busubusubusubusubusubusubusu

“Ông Già!” (Hiiro)

Những chiếc gai nhọn tàn nhẫn đâm xuyên qua cơ thể Silva.

Dường như kiệt sức sau khi phóng ra hết tất cả gai nhọn, con Parasitic Cactus dừng chuyển động. Silva hơi mở miệng.

“…Gi-giờ…là lúc…nếu ngài…ngắt…bông hoa trên đầu, thì…” (Silva)

Có vẻ như con Cactus sẽ bị đánh bại nếu như bông hoa trên đầu nó bị cắt. Nghĩ rằng cậu phải làm gì đó với con Parasitic Cactus, Hiiro dồn một lượng lớn sức mạnh trên đôi chân cậu và nhảy một đoạn dài.

Hiiro:「Haa-!」

Hiiro dùng katana cắt phăng cành của cây《Golden Rose》, khiến nó rơi khỏi đầu con Parasitic Cactus một cách nhẹ nhàng. Cả người con Parasitic, trước đó vốn là một màu xanh, bỗng chuyển dần sang màu nâu úa, rồi biến thành một đống tro bụi. Trên đó chỉ còn lại một bông《Golden Rose》.

Nhặt cây《Golden Rose》lên, Hiiro thở dài *Fu~*. Kế đó, như đột ngột nhớ ra gì đó, cậu nhìn qua Silva.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, Hiiro tròn mắt ra kinh ngạc. Tại sao ư? Đó là vì…

Silva:「Fu~.」

Một cách nhẽ nhàng, ông phủi đóng kim độc xuống đất như phủi bủi vậy. Và với cái vẻ mặt thờ ơ đó...

Hiiro:「…ể, khoan đã, còn chất độc?」

Dù nhìn thế nào, Silva nhìn không giống một người đang bị trúng độc cấp tính chút nào cả. Nghe Hiiro hỏi, Silva trả lời với một nụ cười thỏa mãn.

Silva:「Không có vấn đề gì cả.」

Hiiro:「…..hả-?」

Silva:「Bởi vì tôi là một quản gia.」(Ichime: nói thật nếu quản gia được như ổng tui cũng sẽ đi làm quản gia)

Hiiro:「……」

Giống như cái khả năng gian lận đã khiến Hiiro vượt quá 'mức tiêu chuẩn', cậu cảm thấy có một sự liên kết nào đó với cái người cũng quá mức tiêu chuẩn đang đứng trước mặt mình này.

Hiiro:「Này, không phải ông đã kêu la rất thảm thiết trước đó sao?」

Đúng thật, lúc Silva nói cho Hiiro biết yếu điểm của con quái, khuôn mặt ông lúc đó có vẻ vô cùng đau đớn.

Silva:「Nofofofofo……...cậu có thể nói là, tôi đã phản ứng để phù hợp với hoàn cảnh?」

Hiiro:「….ông già này.」

Hiiro nổi gân xanh. Có vẻ ông già đó đã diễn cho hợp với hoàn cảnh lúc đó.

Silver:「Dù sao thì, Hiiro-sama. Cành《Golden Rose》…?」

Hiiro:「…haiz~, đây.」

Kể cả nếu cậu có muốn hỏi sâu hơn, Hiiro chắc rằng Silva cũng sẽ chỉ phán câu 'Bởi vì tôi là một quản gia' để tránh trả lời câu hỏi của cậu. Nghĩ rằng ông quản gia này không muốn tiết lộ thêm quá nhiều, Hiiro cũng không xoáy sâu hơn vào vấn đề này.

Silva:「Oo~, với cái này, cuối cùng tôi cũng có thể trở về dinh thự rồi!」

Hai tay đưa ra nhận cành《Golden Rose》từ Hiiro, ông nâng nó lên, lấy trời làm nền, nhìn ngắm nó.

Silva:「Tôi vô cùng biết ơn ngài, Hiiro-sama! Nhờ ngài mà tôi có thể lấy được vật này mà không bị đến một vết trầy! Nofofofofo!」

Hiiro:「Vậy thì tốt.」

Hiiro trả lời một cách thờ ơ không cảm xúc, cậu thu katana của mình về. Thấy vậy, Silva vỗ hai tay vào nhau, thốt lên「Oo~」

Silva:「Mà nói, về cuộc nói chuyện trước đó của chúng ta…」

Hiiro:「Ah? …Aa, ý ông là cây katana?」

Giữa đường, Silva có đề cập về cây『Thorn Sword – Piercer』. Theo đó, dường như ông rất thân thuộc với nó.

Silva:「Vâng. Và tôi tin đó chính là cây『Thorn Sword – Piercer』, đúng chứ?」

Hiiro:「Aa, thì sao? Nó không phải để bán đâu.」

Silva:「Nofofo! Tôi hoàn toàn không có ý muốn gì với thanh katana đó cả. Chỉ là đã lâu rồi kể từ khi tôi lần cuối nhìn thấy nó thôi. Tôi đã không thể kìm được cảm xúc của mình.」

Hiiro:「Đã lâu rồi? Ông đã thấy qua nó?」

Silva:「Vâng. Thanh katana này là do một người bạn rất thân của tôi rèn nên. Thì,『Thorn Sword – Piercer』chỉ là sản phẩm nguyên mẫu thử nghiệm đầu tiên của cái dòng này, nhưng…」

Hiiro:「nguyên mẫu… đầu tiên …?」

Silva:「Đúng thế. Mặc dù ông ấy là một Gabranth, ông ấy là một thợ rèn katana với tay nghề không ai có thể so sánh được. Thật là hoài niệm~. Không biết hiện giờ ông ấy thế nào rồi…」

Nhìn thấy ánh mắt Silva nhìn xa xăm vào không trung, Hiiro há hốc mồm ra kinh ngạc.

Hiiro:「Đây chỉ là nguyên mẫu thử nghiệm?」

Nếu mà nhận xét thì, độ sắc bén cùng việc nó vô cùng thuận tay đã khiến nó đặc biệt hơn rất nhiều so với các vụ khí cùng dòng. Thanh katana này, không biết đã cứu nguy cho Hiiro không biết bao nhiêu lần. Cậu tin rằng, hành trình của mình đã khó khăn hơn rất nhiều nếu mà thiếu đi nó.

Nghe thấy rằng thanh katana này cũng chỉ là một sản phẩm nguyên mẫu thử nghiệm, Hiiro tỏ vẻ không tin được.

Silva:「Nó chắc chắn chỉ là một nguyên mẫu thử nghiệm. Tôi dám nói vậy vì các sản phẩm hoàn chỉnh luôn có chữ kí của ông ấy khắc trên thân và cán kiếm.」

Xem xét thanh katana một cách tỉ mỉ, Hiiro hoàn toàn không tìm thấy chữ kí hay biểu tượng nào được khắc trên đó.

Silva:「Thêm nữa, nếu đây là một sản phẩm hoàn chỉnh, thì con quái cấp độ này sẽ chỉ cần một nhát là xong.」

Hiiro:「…vậy sản phẩm 'chuẩn' là phải cỡ đó à?」

Silva:「Đúng vậy. À thì, dù chỉ là một bản nguyên mẫu, nhưng katana của ông ấy có xu hướng tự chọn chủ nhân cho mình. Theo tôi thấy thì thanh katana của cậu có vẻ rất hài lòng với chủ nhân hiện tại của mình.」

Nghe như thế, Hiiro bỗng cảm thấy nhột trong người. Cậu thấy rằng nếu cứ nói chủ đề này thì mình sẽ không ổn, nên liền đổi sang chuyện khác.

Hiiro:「D-Dù sao thì. Giờ ông tính đi hướng nào? Ông đã xong việc ở đây rồi mà đúng không Jii-san?」

Silva:「Eh? À, đúng vậy. Nếu cứ đi tiếp, ta sẽ gặp được vùng đá cứng. Và cứ đi xuống theo hướng đó, ta sẽ ra khỏi khu vực của ngọn núi này mau thôi.」

Hiiro:「Thế à, vậy ta nên đi nhanh thôi.」

Silva:「Như cậu muốn.」

Hiiro:「Này, Yodare-Tori! Ra đây coi!」(Yodare=nước dãi, Tori=Chim ; Yodare-Tori=con chim chãy dãi)

Khi nghe Hiiro gọi, Mikazuki từ sâu một cái cây ló đầu ra.

Hiiro:「Giờ nhanh ra khỏi đây nào.」

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương: 65 Biệt thự giữa hồ

Nhờ sự trợ giúp và thông tin cung cấp bởi Silva, Hiiro vượt qua khu vực sỏi đá, đánh bại vô số quái vật, và thoát khỏi núi Venom mà không gặp phải bất cứ vấn đề gì lớn

"Tôi khá ấn tượng về sức mạnh của cậu đấy! hohohoho" (Silva)

"Vậy à, còn tôi khá ngạc nhiên khi một ông già như ông vẫn đánh nhau được đấy. nhưng… " (Hiiro)

Thực sự Silva biết rất nhiều về những con quái vật mag họ đã gặp, ông ta không có bất kỳ một động tác thừa nào khi đối đầu với chúng. Ông ta còn có thể tấn công chính xác vào những yếu huyệt của lũ quái. cách đánh và kiến thức của Silva khiến Hiiro liên tưởng đến một nhà thám hiểm đầy kinh nghiệm

Hiiro hiểu là người Evila có chiến lực rất cao. Ngay cả một người Evila bình thường như Silva mà còn mạnh như vậy, thì khó tưởng tượng được một cao

thủ Evila mạnh như thế nào

Silva không phải là một nhà thám hiểm. Ông ta phải tự lập từ nhỏ, rồi được thuê vào làm ở Biệt thự trong một hoàn cảnh nào đó. Và giờ thì ông ta đang làm một quản gia

Hiiro kết luận rằng kinh nhiệm và kỹ năng của Silva được đúc kết bởi yêu cầu bảo vệ chủ nhân của mình. Và những thông tin trên Hiiro biết được không phải do cậu hỏi, mà do Silva luôn mồm kể về ông ta với lí do "xây dựng một mối quan hệ xã hội"

"Chúng ta sắp đi qua ngọn núi này rồi. Ở bên kia núi có thành phố hay làng mạc nào không?" (Hiiro)

"Thành phố à…hừm.. nếu cậu tìm một chỗ nghỉ chân, thì có một thành phố ở xa phía những ngọn núi kia" (Silva)

"Bao xa?"(Hiiro)

"Rất rất xa " (Silva)

"……." (Hiiro)

Có vẻ là còn cả một chặng đường dài nữa

"Nếu cậu đồng ý, tôi muốn mời cậu về Biệt thự và đãi cậu bữa tối bằng kỹ năng chuyện nghiệp của tôi"(Silva)

"Bữa tối à…"(Hiiro)

Hiiro khẽ động đậy tai và nuốt nước bọt (Editor: Ẹt, lại cái miệng hại cái thân rồi :v)

"Đúng vậy. Dù tôi nhìn như thế này nhưng tôi rất tự hào về kỹ năng nấu nướng của mình" (Silva)

"Thật sao?"(Hiiro)

"Tất nhiên, và có cả quả Puryun nữa"(Silva)

"Kui kui kui kui kui kui!" (Mikazuki)

Ngay khi nghe thấy tên món ăn yêu thích của mình, Mikazuki tỏ ra vui mừng rối rít

"Ông có chắc là ổn chứ, chẳng phải ông cần sự cho phép của chủ nhân ông sao?"(Hiiro)

"Đúng vậy, nhưng tôi nghĩ không cần phải lo về việc đó đâu" (Silva)

"Ở đâu ra cái sự tự tin vô căn cứ vậy ?"(Hiiro)

"Chủ nhân là một người không chấp nhận hay từ chối một ai đó…"

"Hử..?" (Hiiro)

"Nếu người thích ai đó, chủ nhân sẽ bằng mọi cách giữ chân người đó lại"(Silva)

"Chủ nhân của ông là loại người gì mà kỳ quái vậy ?

Và với những gì Silva vừa nói, Hiiro tưởng tượng ra ngay một kẻ chuyên bắt cóc

"Chủ nhân cũng rất kawaii nữa…cũng đã lâu rồi…tôi muốn được nhìn khuôn mặt đáng yêu của chủ nhân càng sớm càng tốt…và để được sai bảo và dẫm đạp…")Silva)

(Tí thì quên, thằng cha này vừa biến thái vừa M nặng)(Hiiro) (M = masochist = cuồng bị bạo dâm)

Nhìn một lão già biến thái đang đỏ mặt lên vì "tự sướng" trong tưởng tượng, Hiiro nhanh chóng lùi ra xa khỏi Silva. Mikazuki cũng làm theo Hiiro sau khi con bé cảm nhận được sự "nguy hiểm" tỏa ra từ người Silva

Tất nhiên, những lời của Silva đã kích thích sự tò mò của Hiiro. Mặc dù có thành phố ở phía sau những rặng núi đó, nhưng có vẻ từ đây đến đó còn rất xa. Cậu nghĩ rằng đi cùng lão già biến thái này để có chỗ nghỉ và tìm thu thập thông tin cũng không phải là ý kiến tệ

Và Hiiro thay đổi địa điểm tiếp theo trong cuộc hành trình của mình là đến nhà của Silva

---

"Cô chủưưư

Một cô bé mặc trang phục hầu gái hớt hải chạy vào phòng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại trên trán cô. Cô bé có hai búi tóc lớn màu hồng, chúng hất qua hất lại khi cô chạy dọc hành lang. Cô bé dừng lại trước cửa phòng, thở hổn hển và mở cửa ra… Nhưng

BỊCH!

Mặc dù không hề có chướng ngại vật nào ở quanh, nhưng bằng một cách nào đó cô bé vẫn trượt ngã, và ngã sấp mặt ngay khi vừa mở cửa

"Ui da…"

Cô bé bắt đầu ngấn lệ và đưa tay lên ôm mũi

"Ư ư ư…đau quá"

Cô bé có vài đốm tàn nhang nhạt trên gò má và một thứ gì đó giống như một viên ngọc màu đỏ trên trán. Cô mang một khuôn mặt đáng yêu với đôi mắt to tròn và nước hơi nâu

Cô bé khoảng 16 tuổi, nhưng cả tính tình lẫn hình dáng thì chả liên quan gì đến độ tuổi cả, và cô bé có vẻ khá lo lắng về điều đó. Tuy nhiên, đặc điểm nổi bật của cô bé lại là cặp dưa hấu của mình. Mỗi khi cô bé bước đi hay chạy, chúng đều nảy "tưng tưng" theo mỗi bước chân (Editor : yeah, BB đầu tiên đã xuất hiện :v)

EsJF33e

Mặc dù có cơ thể cân đối (Editor : cả 2 quả dưa hấu thì cân cái nỗi gì ?!?), nhưng nhìn chung với vóc dáng của mình thì cô vẫn bị coi là thấp bé. Và chủ nhân của cô bé thường xuyên trêu trọc cô vì điều đó, khiến nó trở thành một trong những điều phiền não của cô lúc này

Bước vào căn phòng, bao phủ là bóng tối mờ ảo, là vô số gươm kiếm, đầu lâu, những chiếc mặt nạ kỳ dị và những thiết bị ma thuật để khắp nơi trong phòng. Căn phòng giống như một nơi để người ta luyện tập ma thuật bóng tối

Chính giữa căn phòng là một vòng tròn ma thuật lớn. Và phía trên vòng tròn đó là chiếc giường được bao phủ bởi một tấm màn tối

"Ồn quá đấy Shamoe" (Cô chủ)

Giọng nói phát ra từ chiếc giường. Một dáng người có thể nhìn thấy đằng sau tấm màn. Bóng người đó ngồi dậy với bộ dạng uể oải. Cô hầu gái – Shamoe lúc này đứng nghiêm và nói lắp bắp

"E..e…em xin lỗi! E…e…em lại trượt ngã lần nữa." (Shamoe)

"Bỏ qua chuyện đó đi, có chuyện gì vậy?"(Cô chủ)

Nghe giọng Shamoe, cô chủ chỉ biết thở dài. Với những người vừa ngủ dậy thì tâm trặng thường không tốt, và người đang ở sau tấm màn giờ cũng vậy

"À… đ.đ..đ..đúng…rồi….ummmmmmm!"(Shamoe)

"Được rồi được rồi, bình tĩnh nào"(Cô chủ)

"V..vâng..hít….hà…..hít…hà…."(Shamoe)

Shamoe đưa hai tay lên ngực và hít thở sâu vài cái, hai quả dưa hấu của cô bé lên xuống theo nhịp thở.

"T..thực ra là… h..ọ đang v..về…nhà." (Shamoe)

Cô bé nói với giọng phấn khích và đôi mắt lấp lánh

"Về nhà à ?"(Cô chủ)

"Vâng, chú Silva về rồi ạ" (Shamoe)

"……chết tiệt, sao tên biến thái đó không chết luôn đi cho rồi"(Cô chủ)

Ririn

"Cô chủ vừa nói gì thế ạ ?" (Shamoe)

"À không, không có gì đâu. Mà hắn vào nhà rồi à ?" (Cô chủ)

"À vâng, nhưng mà…"(Shamoe)

“Nhưng cái gì?”(Cô chủ)

“Shamoe đột ngột ngưng lại khiến cô chủ lo lắng”

“Ưmmmm…chú Silva có đưa về một người” (Shamoe)

“…đưa theo một người ?” (Cô chủ)

“V..vâng, là ân nhân cứu mạng của chú ấy, và đã đi cùng chú ấy qua núi Venom. Có vẻ người đó thuộc tộc [Imp]”(Shamoe)

“Thật sao ?”(Cô chủ)

Tính tò mò được khơi gợi, cô chủ nhếch mép cười

“Đầu tiên chúng ta cần chuẩn bị tiếp đón khách…ơ có gì không đúng ạ ?”(Shamoe)

Shamoe hiểu cô chủ của mình đang khó chịu vì bị phá giấc ngủ, thấy cô chủ của mình cười như vậy, Shamoe không khỏi lo lắng nghĩ rằng mình vừa nói gì xúc phạm chủ nhân

“Đầu tiên, chuẩn bị thức ăn cho Silva và người khác đó đi” (Cô chủ)

“R-rồi sao nữa ạ?” (Shamoe)

“À, ta bắt đầu thấy chán rồi. Sẽ khá tốt khi giết thời gian bằng cách vừa ăn vừa nói chuyện với vị khách của chúng ta. kukukuku…”(Cô chủ)

“E..Em đã rõ thưa cô chủ!” (Shamoe

Shamoe cúi đầu chào và đi ra khỏi phòng, ngay khi vừa khuất khỏi cánh cửa, lại một tiếng “Huych!” vang lên. Và Shamoe lại ngã sấp một lần nữa. Ở trong phòng, cô chủ của tòa biệt thự không để ý đến việc đó. Lúc này tâm trí của người đó chỉ tập trung vào vị khách sắp đến

“Kukuku, tên ngốc đó đưa theo một người đi cùng hắn về à … mình tự hỏi người mà hắn đưa về là người như thế nào nhỉ”(Cô chủ)

Trong căn phòng tối, chỉ có đôi mắt của người đang nói sáng lên một cách bất thường

Tác giả (Editor : Tác giả thật của bộ WN KnW này và đây là nguyên văn) : “Các bạn nghĩ sao về nhân vật mới ? lol”

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Bộ ba ồn ào

Hiiro đi vào phòng khách, ngẫm lại hành trình đã đưa cậu đến đây.

Sau khi leo bộ qua núi Venom, một cánh rừng hiện ra trước mắt cậu, đi dọc theo cánh rừng là một cái hồ trải dài hết tầm mắt. Ở giữa hồ là một hòn đảo nhỏ

Cái hồ mang một hình dáng kỳ lạ. Sẽ không lạ gì khi nhìn từ trên cao, cái hồ trông giống như một quả hạch, và hòn đảo thì giống như nhân quả hạch. Nước hồ mang một màu đỏ đậm thay vì màu xanh như bình thường , cùng với hòn đảo ở giữa khiến người nhìn có một cảm giác kỳ quái, choáng ngợp

Lý do của sự choáng ngợp như vậy là do thứ ở trên hòn đảo. Như thể để gây chú ý cho hòn đảo giữa hồ, một biệt thự lớn được xây dựng trên đó. Giống như ở , một khu vườn lớn bao bọc tòa biệt thự. Ở đó trồng những loài hoa rực rỡ và tỏa ra hương thơm ngào ngạt

Silva giới thiệu đó là biệt thự mà ông ta đang phục vụ. Một chiếc thuyền nhỏ được chuẩn bị sẵn. Cả 2 người leo lên và chèo về phía hòn đảo. Mũi chiếc thuyền lúc còn neo ở bờ hướng về phía núi Venom, có vẻ như Silva đã dùng chiếc thuyền này để đi từ đảo sang đây

Trên thuyền, khi cả 2 đang nhẹ nhàng chèo về phía đảo với một tốc độ chậm rãi, Hiiro được giải giới thiệu thêm về biệt thự

Có vẻ chỉ có 3 người sống ở biệt thự đó bao gồm cả Silva. Ở đó bao gồm Cô chủ, Hầu gái và Quản gia.

Khu vườn trước biệt thự được chăm sóc bởi cô hầu gái, và cô ấy làm việc này vì sở thích là chính

Có thể chắc chắn rằng chả có chủ nhân nào sai người hầu của mình đến núi Venom đầy nguy hiểm như vậy. Đó có thể là dấu hiệu của sự tin tưởng của chủ nhân Silva đối với ông ta, hoặc là…

Và khi cậu đang nghĩ đến đấy, chiếc thuyền cập bến. Mikazuki nhìn Hiiro với vẻ mặt lo lắng như thể hỏi xem cô bé giờ phải làm gì. Silva chắc chắn sẽ không thể xin được phép để cho Mikazuki vào biệt thự, vậy nên ông ta dẫn cô bé ra khu vực chuồng. Hiiro đứng đợi Silva quay lại sau khi cho Mikazuki ăn

Nhìn gần, kích thước của căn biệt thự càng lớn. Chắc chắn phải là một đại gia mới có thể xây dựng được một biệt thự lớn đến như vậy. Vậy nhưng chỉ có 3 người ở trong một biệt thự thì quả là kỳ lạ. Hiiro thực ra cũng chả quan tâm và cũng không muốn hỏi han phiền phức

Đi qua khu vườn, Hiiro bắt gặp một cô hầu gái đang quét sân. Nhìn thấy Hiiro và Silva, cô hầu gái réo tên Silva một cách vui mừng. Và tiếp theo đó cô ấy luôn miệng "Cảm ơn chúa, cảm ơn trời đất" với đôi mắt ngấn lệ. Và ánh mắt của cô hầu gái nhìn sang phía Hiiro.

Khi nhận ra Hiiro có thể nhìn thấy mình, cô hầu gái lùi lại và run lên sợ hãi. Hiiro vừa bước lại gần vừa cười gượng gạo khi nghĩ rằng mình ở đây không được chào đón ở đây

Khi Silva giải thích Hiiro là ai, cảm giác sợ hãi của cô hầu gái phần nào được giải tỏa. Nhưng rồi mắt cô ấy chợt mở to ra như chợt nhận ra điều gì đó và bắt đầu lắp bắp " C..c…chúng ta phải báo cáo việc này lên cô chủ!". Sau đó cô hầu gái quay ngoắt lại, mở cửa biệt thự và phóng nhanh vào trong nhà với một tốc độ chóng mặt… và HUỴCH, chỉ sau vài bước, dù không hề có một vật cản nào, cô hầu gái vẫn ngã dúi dụi xuống đất

Silva vừa nhìn vừa cười với một giọng "hơi biến thái"

"Ai da, cô bé đó có cái hấp dẫn riêng, phải không ngài Hiiro?.. Nofofofofo" (Silva)

Khi nhìn gần, có thể thấy má của ông ta hồng lên một chút, cùng với cái mũi phập phồng và đôi mắt đầy vẻ nguy hiểm giống y như một tên biến thái nặng. Hiiro chột dạ lùi tiếp vài bước tránh khỏi ông ta

"Được rồi, giờ thì mời ngài theo tôi, ngài Hiiro"

Hiiro bắt đầu nghiêm túc xem xét có nên đi theo một tên biến thái như thế này không. Nhưng khi đã đi xa như thế này thì đi cho chót, chỉ cần cảnh giác với tên biến thài này nhiều hơn là được

Mặc dù bên trong ngôi biệt thự khá tối, nhưng tất cả các bình, lọ, các bức tranh và đồ trang trí đều sạch bóng không có chút bụi bẩn nào. Việc lau chùi quét tước xem ra được làm khá chu đáo. Khi nhìn tổng thể, cả một ngôi biệt thự lớn như thế này. việc lau chùi quét dọng thường xuyên với chỉ một cô hầu gái quả thật không phải đơn giản

Đi vào phòng khách, Hiiro được chỉ dẫn ngồi chờ tại đây. Cậu ngồi xuống sofa và bắt đầu nghĩ ngợi

"Nhìn thế nào thì biệt thự này cũng khá lớn nhỉ ?" (Hiiro)

Nhìn qua cửa sổ, có thể nhìn thấy cảnh hồ nước. Một biệt thự được bao bọc bởi hồ nước như thế này quả là rất lãng mạn, nhưng Hiiro không thể không tự hỏi tại sao phải xây dựng một biệt thự lớn ở tận ngoài hòn đảo nhỏ đầy bất tiện như thế này. Nó được xây đơn giản là do chủ nhân của nó quá giàu và thích như vậy, hay là còn mục đích nào khác…

"Ờ mà dù sao thì ăn xong là mình té, quan tâm đến việc đó làm gì nhỉ ? " (Hiiro)

Như lúc trước, Hiiro muốn đi một mình trong cuộc hành trình của mình. Và cậu bắt đầu viết các từ bằng Word Magic lên tay

(Để xem nào, cho Mikazuki thì để sẵn Speed」|『速』 and 「Protect」|『防』, cẩn tắc vô áy náy, chuẩn bị sẵn vẫn hơn)(Hiiro)

Những từ Hiiro viết sẵn lên tay là 「Protect」|『防』, 「Speed」|『速』, and 「Pry」|『覗』. . Hai từ đầu để sẵn sàng cho các tình huống xấu có thể xảy ra, trong khi từ thứ 3 được Hiiro chuẩn bị sẵn để kiểm tra của chủ nhân tòa biệt thự. Vì Silva có thể cảm nhận được luồng mana khi sử dụng ma thuật, nên Hiiro nghĩ rằng chuẩn bị trước các từ sẽ hạn chế được việc phép thuật của cậu bị phát hiện

Hiiro tin rằng mình sẽ không được đưa ngap lập tức đến bàn ăn, vì thường thì với các bữa tiệc của giới thượng lưu cần có thời gian chuẩn bị các thông tin cần thiết để có màn chào hỏi nhau. Và việc nếu sử dụng đc từ để đọc được của đối phương sẽ mang lại lợi thế lớn cho Hiiro nếu có bất cứ diễn biến xấu nào xảy ra

Chuẩn bị xong, Hiiro chờ thêm một lúc nữa thì Silva quay trở lại. Có vẻ ông ta đã thay quần áo mới vì bộ đồ quản gia của ông ta lúc về khá bẩn thỉu, nhưng giờ thì đã sạch bong

"Mời ngài đi theo tôi, tôi sẽ giới thiệu ngài với cô chủ của tôi"(Silva)

Đi theo Silva, Hiiro rời khỏi phòng khách. Đi dọc theo một hành lang dài, mùi thơm từ thức ăn bắt đầu bốc lên…

Ục ục ục…

Vì mùi thơm, có tiếng bụng réo lên. Tuy nhiên, người phát ra âm thanh đó không phải Hiiro mà là Silva

"Có vẻ dạ dày tôi nó lại réo rồi, thưa ngài"(Silva)

"Chết tiệt, ông vừa mới xúc hết số đồ ăn của tôi đấy" (Hiiro)

Trước khi 2 người về đến đây, toàn bộ số thức ăn dự trữ của Hiiro đã an nghỉ trong bụng của Silva. Và giờ thì bụng ông ta lại tiếp tục réo lên thì đúng là khó hiểu

"Nofofofofo! Tôi phải chuận bị cho mmoij tình huống có thể xảy ra, bởi vì tôi là Quản gia mà thưa ngài, Nofofofofo!"(Silva)

"Không phải lại thế nữa chứ.."(Hiiro)

Nhìn gã quản gia biến thái đang đói bụng, Hiiro chỉ còn cách thở dài. Hiiro tính tìm một câu châm biến nào đó, nhưng nói với một gã biến thái như thế này thì cũng chả có tác dụng gì

"À, chúng ta đến rồi thưa ngài" (Silva)

Hiiro dừng lại trước cánh cửa, và Silva từ từ mở cửa ra. Bên trong căn trong căn phòng là một bàn ăn sang trọng kéo dài suốt căn phòng. Trên chiếc bàn sang trọng được phủ khăn trải bàn trắng muốt là hàng tá những đĩa thức ăn được bầy biện trên nhưng chiếc đĩa bạc đắt tiền. Chỉ nhìn thôi cũng khiến người nhìn nuốt nước bọt rồi

Ở phía đầu bên kia của cái bàn là một người đang ngồi

"Chào mừng đến với tệ xá của ta hỡi vị khách bất ngờ" (???)

Cô ấy có một mái tóc dài đỏ rực như lửa. Cô nhìn Hiiro với đôi mắt mạnh mẽ, đôi môi đáng yêu như một vầng trăng khuyết . Bộ váy trắng muốt mang phong cách Goth lolita càng làm nổi bật mái tóc đỏ của cô

Mặc dù bị nhìn với một ánh mắt gây khó chịu, vẫn có một thứ làm Hiiro chú ý

(Chẳng lẽ người đó là…)(Hiiro)

Hiiro liếc nhìn sang Silva, ông ta khẽ gật đầu như hiểu ý

Screenshot_1-0

"Xin trân trọng giới thiệu, đây là chủ nhân của tòa biệt thự này, quý cô Liliyn Li Reysis Redrose!"(Silva)

"Nghe lời giới thiệu của Silva, Hiiro nhìn Liliyn một cách cẩn thận

(Đúng như mình nghĩ…nhưng mà lại thế rồi…)(Hiiro)

Một lần nữa nhìn Liliyn, Hiiro khẽ thở dài

(Chẳng phải đó chỉ là một con nhóc sao ?)(Hiiro) (Editor : mi là cái cục nam châm hút loli đấy Hiiro !! (╯°□°)╯ ︵ ┻━┻)

Đúng vậy, vẻ ngoài của Liliyn rõ ràng là mọt cô bé. Tầm vóc chỉ tương đương Muir. À không, có thể Muir thì không đúng lắm, phải là tương đương với với Mimiru

Lúc đầu, Hiiro chỉ có thể thấy Liliyn là một cô nhóc khoảng 10 tuổi, nhưng cậu biết Silva sẽ không tạo ra một trò đùa vô lý như thế này. Vì vậy, cô nhóc trước mặt cậu chính là chủ nhân thực sự của tòa biệt thự này, là người mà Silva đang phục vụ

(Vậy ra con nhóc này là người sai Silva đến cái núi Venom đấy à ?)(Hiiro)

Nghi ngờ về việc đó là bình thường, nhưng lúc này, Silva vẫn thản nhiên rút một chiếc lược ra khỏi túi áo ông ta và bắt đầu chỉnh lại mái tóc của mình.

"Ôi ôi ôi…...Nofofofofo"(Silva)

Ngay khi Silva bắt đầu mở miệng nói , mặt Liliyn nhăn lại với vẻ khó chịu. Có vẻ Silva không để tâm đến biểu cảm đó của chủ nhân, ông ta tiếp tục

"Ôi, cô chủ vẫn xinh đẹp và đáng yêu như mọi khi…" (Silva)

Không hiểu Silva đang nói cái quái gì, Hiiro liếc nhìn ông ta

"À không, là nhầm lẫn của tôi, cô chủ bây giờ đẹp và tỏa sáng như vầng trăng rằm trong đêm đen, sự quyến rũ của cô chủ quá lớn… tôi…tôi…"

Nhìn thấy thế, Liliyn chỉ biết lắc đầu ngao ngán

“TÔI KHÔNG THỂ CHỊU ĐƯỢC NỮAAAAAAAAAAAAAAAAAa !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

(Editor : and here we go again….)

Cơ thể Silva bắt đầu run rẩy, và ông ta bất ngờ nhả bổ vào Liliyn. Tiếp theo đó là…..

“ CÔ CHỦỦỦ

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67:

Một lúc sau, cô hầu gái đã bình tĩnh hơn một chút, cho phép Hiiro hỏi tên cô. Shamoe Arneil. Đó là tên cô ấy. Khi im lặng, không nghi ngờ gì cô là một cô gái xinh đẹp, dù cho có vài vết tàn nhang trên đôi má. Nhưng dù vậy, bởi cô nói lắp liên tục và thường tự dưng ngã oạch ra, cô có thể được coi là chuẩn mực của một cô gái vụng về. (Editor: đấy là do vếu to gây mất thăng bằng đấy chứ :v)

"Được rồi, vậy thì không phải đã đến lúc chúng ta nghe câu chuyện của cậu sao?" (Lililyn)

Đôi mắt Liliyn lấp lánh đầy âm mưu khi cô nhìn Hiiro. Dù thế, Silva, người đã tỉnh lại lúc nào không ai hay, cúi đầu trang trọng.

"Trong trường hợp này, xin hãy cho phép tôi." (Silva)

"…-tch, ngươi tỉnh lại rồi à." (Liliyn)

Trong khi tặc lưỡi, cô buông ra những lời chứa đầy sự chán ghén.

"Nofofo, tốt rồi. Người trước mặt tiểu thư là Hiiro Okamura-sama. Ngài ấy là ân nhân đã cứu mạng tôi ở lối vào núi [Venom]." (Silva)

"Fumu. Ta đã nghe những điều này từ Shamoe. Hiiro hay gì cũng được, kể cả khi ông ta là một tên biến thái, ông ta thuộc quyền sở hữu của ta. Xin hãy nhận lời cảm ơn của ta." (Liliyn)

"Quan trọng hơn, tôi ăn được chưa đây?" (Hiiro)

Dù ở bất kì nơi đâu, Hiiro vẫn luôn thành thật với những ham muốn của mình. Khi mà cậu bị buộc phải chờ đợi trong khi một bữa ăn thịnh soạn đã được dọn ngay trước mắt như vậy, Hiiro đã chạm đến giới hạn. Thứ duy nhất phản chiếu trong ánh mắt của Hiiro bây giờ là những món ăn hấp dẫn trên bàn.

Nghe những lời thô bạo của Hiiro, Liliyn chỉ có thể trợn mắt lên rồi chớp chớp vài lần. Cô hướng cái nhìn về phía Silva. Ông chỉ đơn giản vừa gật đầu vừa cười nhẹ. Dường như ông ta đang muốn nói rằng con người trước mặt họ là một người thú vị.

"Ahahahaha! Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi! Ngươi là một tên nhóc thú vị đấy!" (Liliyn)

Mặc dù bình thường Hiiro sẽ bực mình vì những lời đó, nhưng vì đang phải vật lộn với cơn đói, cậu có vẻ đang trong tình trạng nửa điên nửa tỉnh.

"Yosh, ta đoán chúng ta có thể tiếp tục ăn. Silva, Shamoe." (Liliyn)

"Vâng, như tiểu thư mong muốn." (Silva/Shamoe)

Đúng như dự đoán, hai người họ đều cúi đầu. Tiếp theo đó, Shamoe tiến lại gần Liliyn rồi đưa cho cô một chiếc khăn ăn. Mặt khác, Silva kéo chiếc ghế ngay trước mặt Hiiro như muốn giúp cậu ta. Khi Hiiro đã ngồi xuống, Liliyn bắt đầu nói.

"Hiện tại, bắt đầu nào." (Liliyn)

Dù vậy, trước cả khi cô nói những lời đó, Hiiro đã bắt đầu ăn không ngừng nghỉ.

"…Ư-ừm, ta nghĩ vậy cũng được. Cũng tốt khi có thể thưởng thức bữa ăn một cách trọn vẹn." (Liliyn)

Mặc dù cô choáng váng sau khi nhìn thấy cảnh Hiiro phồng mồm trợn má, cô nhẹ nhàng cười. Có vẻ như hai người kia cũng bị choáng ngợp khi nhìn Hiiro, nhưng dù vậy, Hiiro ếu quan tâm đến họ.

"Kukuku, ta hiểu rồi." (Liliyn)

Liliyn tự mãn trước khi cô bắt đầu ăn. (vl ông tác giả ăn thì nói mẹ là ăn đi cứ đưa đồ ăn lên miệng là tđn @@)

Trong khi Hiiro ăn ngấu nghiến và thưởng thức bữa buffet, cậu bắt đầu nói khi đột nhiên nhận ra một điều khiến cậu thắc mắc.

"Oi, Ông Già và cô hầu gái không ăn sao?" (Hiiro)

"Mu? Ngươi thấy ổn với chuyện đó sao? Bữa tiệc này được làm để cảm ơn ngươi đó, ngươi biết không?" (Liliyn)

"Làm như cô có tư cách để nói câu đấy ấy. Cô cũng đang ăn đó, không phải sao?" (Hiiro)

“Đó không phải điều hiển nhiên sao? Cái gì thuộc về ngôi biệt thự này để là của ta.” (Liliyn)

“Fu~n. Hừm, không phải là tôi quan tâm, nhưng mà có một lượng lớn thức ăn trên bàn. Không phải nếu kể cả nếu họ ăn cùng cũng chẳng ảnh hưởng gì sao?” (Hiiro)

Bởi vì dạ dày Silva réo ầm lên trước đó, có một chút miễn cưỡng nếu chỉ có mỗi hai người họ tiếptục ăn.

“Ta hiểu rồi. Hừm, chuyện là vậy sao. Hai ngươi, ngồi xuống.” (Liliyn)

“Nh-nhưng em-!?” (Shamoe)

“Shamoe, mệnh lệnh của chủ nhân là?” (Silva)

Silva đặt câu hỏi cho Shamoe.

“T…tuyệt đối.” (Shamoe)

Cô ngồi xuống trong khi tự nép mình lại.

“Vậy thì~, Itadakimasu zo~” (Silva)

Silva nói trong vui sướng. Biểu cảm của Shamoe cũng có vẻ gì đó bớt căng thẳng khi cô lấy một vài lát bánh mì và bắt đầu ăn.

“Nhưng ngươi quả thật là một kẻ kì lạ đấy, ngươi biết không?” (Liliyn)

“Nn?” (Hiiro)

“Ngươi biết rằng thông thường mọi người sẽ không để người hầu ngồi chung bàn và dùng bữa với họ, phải không?” (Liliyn)

“Tôi cũng có thể nói lại nguyên câu đó với cô.” (Hiiro)

Trên tất cả, Liliyn là chủ nhân của căn biệt thự. Kể cả như vậy, cô vẫn cho phép những người hầu của mình ngồi ăn chung mà không mấy để ý, một điều có thể coi là bất thường nhất ở đây. Bởi vậy, có thể thấy rằng thay vì khách, vị chủ nhân Liliyn mới là kẻ kỳ dị

“Fun, nếu mọi người cùng ăn, không phải sẽ nhanh hơn sao?” (Liliyn)

“Hừm, tôi đoán vậy cũng ổn. Nhưng không phải hầu hết mọi người đều quan tâm đến thân phận sao?” (Hiiro)

“Đây là biệt thự của ta. Ta không quan tâm mọi người nghĩ gì.” (Liliyn)

Rõ ràng là, người được gọi là Liliyn coi trọng sự tự do của bản thân cô bằng việc chống lại những tên quý tộc hẹp hòi luôn cứng đầu khư khư với vị trí xã hội. Hiiro cảm thấy rằng đó là một thái độ khá hay trong khi tiếp tục nhồi đầy miệng mình với thức ăn.

(Bỏ chuyện đó qua một bên, món cá này thực sự ngon vkl.) (Hiiro)

Hiiro nhìn chằm chằm vào miếng cá phi lê đang bị xiên qua bởi chiếc đĩa của cậu.

“Nofofo, đó là loại cá đặc sản chỉ sống ở hồ này,《Hammock》, và phần thịt trắng của nó chứa đầy protein. Nếu nấu kĩ đến khi thành thịt đen, hương vị nó thậm chí còn tuyệt vời hơn.

“Tôi thấy rồi. Nó chắc chắn không tệ rồi. *hamu* *mogumogu*… đây là món gì?”

Tiếp đó, cậu bắt đầu ăn món gì đó nhìn giống thịt nguội được gói trong nhiều lớp, tạo thành hình ống. Tò mò, cậu hỏi nó là món gì.

“Ồ vâng, chúng là《Grand Slime Spring Rolls》.” (Silva)

“Gohho! Gohogohogoho! Ông vừa nói cái gì cơ!?” (Hiiro)

Hiiro cảm thấy cậu đã nghe thấy một từ cậu không thể bỏ qua.

“Quả thực chúng là《Grand Slime Spring Rolls》.” (Silva)

“……” (Hiiro)

Có vẻ như Hiiro đã không nghe nhầm. Sau khi quan sát kĩ thì món ăn có màu đỏ và cực kì giống thịt nguội, mặc dù nó cũng có vẻ hơi giống thạch. Hơn nữa, thể theo trí nhớ của Hiiro, Grand Slime nhẽ ra có màu xanh.

“Mặc dù hầu như cả người con Grand Slime không ăn được, có một phần ở lõi, được gọi là《Red Sphere》, được biết đến là một món ăn ngon.” (Silva)

Hiiro đột nhiên nhớ ra rằng Grand Slime sở hữu một phần màu đỏ làm lõi. Cậu cũng có linh cảm rằng sau khi tấn công phần đó, nó sẽ bùng cháy thành ngọn lửa.

"Vì lẽ đó, đó là một công thức khá khó làm. Ngài có biết rằng《Red Spheres》sẽ phát nổ khi bị kích thích một cách bất cẩn." (Silva)

"Aa, giống như tôi nghĩ trên đường đến đây. Tôi biết nó quá rõ mà." (Hiiro)

Liliyn nhướng mày khi nghe Hiiro nói. Đương nhiên, Hiiro chẳng hề chú ý.

"Vậy sao? Để nấu《Red Sphere》, cần phải om nó trong nước sôi trong vài giờ. Sau khi chuẩn bị xong, ngài phải cắt nó sao cho quả cầu không phát nổ. Sau đó, vị của nó-" (Silva)

Silva ném《Red Sphere》vào miệng mình.

"Nofofofofo! Vị mạnh đến mức có thể làm tan chảy vị giác của bất cứ ai~!" (Silva)

Hirro cũng theo đó, dùng thử. Lúc đầu, cậu có hơi lo là nó sẽ bỗng dưng cháy bùng lên, nhưng sau khi cảm nhận được hương vị tuyệt diệu nơi khoang miệng, cái cảm giác lo lắng đó tức khắc tan đi.

Hiiro: (Món này thật sự rất ngon. Cái độ giòn này, không ai có thể nghĩ rằng đây là món chế biến từ một slime quá cỡ cả. Cứ như đang ăn sụn vậy.Càng nhai, thì hương vị lại càng nồng và thơm hơn.)

Ngay lúc Hiiro nghĩ về việc có thể dùng món này kèm với rượu sake, cô nhóc kia liền lấy ngay một bình rượu ra, nhắm với《Red Sphere》.

Hiiro: (Mình đã nghĩ con thỏ lùn là một ngoại lệ, nhưng mà…mấy cô gái nhỏ ở thế giới này đều là bợm rượu hết hay sao?)

Nhớ lại, Thỏ lùn là sư phụ của Arnold, tên là Rarashik,với bộ dạng của một cô bé năm tuổi, trên tay luôn cầm một bình rượu. Cái hình tượng đó của cô đối với Hiiro đúng thật là vô cùng 'hư cấu'.

Tuy nhiên, cái cảnh tượng Liliyn nốc cạn chai rượu đó thật sự lại không có vẻ gì là lạ. Có vẻ cái phòng ăn này cũng đã quen với việc này rồi.

Liliyn:「Kukuku, nhân tiện, Hiiro hay gì đó, Ta nghe nói ngươi cũng không dạng vừa đâu, có thể nói sơ qua không?」

Có vẻ như cô nàng nhận ra Hiiro đang liếc mình, Liliyn nhìn thẳng vào mắt cậu ta và nói.

Hiiro:「Nói về cái gì?」

Liliyn:「Đừng giả ngu nữa. Theo ta thấy, ngươi là một tên『Imp Race』, tuy nhiên, bọn này thường đi theo số đông. À, ta có nghe nói có lúc họ cũng tách ra. Được, vậy coi như ngươi là một tên Imps đi một mình đi. Dù vậy cái việc ngươi ở chỗ ngọn núi đó thật sự là rất quái dị, đúng không?」

Hiiro:「…sao lại thế?」

Liliyn:「Kukuku, ngươi vừa bảo rằng ngươi có đánh với bọn Grand Slimes đó thôi?」

Hiiro:「Aa.」

Liliyn:「Cũng có nghĩa là, ngươi đến từ phía ngoài khu【Gloomy Grasslands】, đúng chứ?」

Hiiro:「Đúng.」

Không hiểu cô ta đang muốn nói gì, Hiiro cau mày.

Liliyn:「Khu đó đúng là địa bàn của bọn Grand Slime. Tuy vậy, quái Rank S ở đó cũng đông vô số. Còn nữa, ngươi cũng đã đi qua ngọn núi đầy độc kia để đến đây.」

Hiiro:「…」

Liliyn:「Ngươi cũng ghê gớm đấy. Có thể nuốt trôi được cái món ác mộng nhất chủng tộc『Imp』, 《Red Sphere》.」

Hiiro:「-!?」

Hiiro tỏ ra căng thẳng. Có vẻ như, Liliyn đã nghi ngờ về thân phận của Hiiro. Nhưng mà, những lời đó cũng có thể không phải là sự thật. Vì thế, cậu vẫn phải giữ mặt lạnh.

Soi kĩ càng mặt Hiiro, Liliyn cười khúc khích, rồi phá ra cười lớn.

Liliyn:「Aa. Nhân tiện, khi ta nói ác mộng, ý ta không phải mấy thứ ghê gớm bình thường gì đâu. Sau khi ăn món đó, cơ thể『Imp Race』sẽ chống cự

mạnh đến nỗi có thể dẫn đến cả tử vong… đó là thứ ác mộng mà ta muốn nói đấy.」

Tệ rồi. Mặc dù không biết điều cô ta vừa nói đúng hay không, nhưng nếu là đúng, thì cái vỏ bọc『Imp Race』này sẽ bị phanh phui ngay.

Hiiro: (Cái vụ quan trọng này lại không được nhắc trong sách là sao?! Tên tác giả khốn khiếp đó!)

Mặc dù Hiiro hiện giờ rất muốn đốt trụi cái cuốn sách hình đó, vấn đề bây giờ là làm sao thoát ra khỏi tình huống hiện giờ.

Liliyn:「Dù vậy, ngươi không ngần ngạibỏ miếng《Red Sphere》đó vào miệng. Thật ra thì, cái việc ngươi không hề biết về nó thì còn lạ hơn. Kể cả khi ngươi có đề kháng với nó, việc không biết gì về điểm yếu chí mạng của tộc mình thì đúng là rất kì lạ....」

Đúng như cô ấy nói. Hiiro bắt đầu bị dồn vào chân tường.

Liliyn:「Aa. Còn nữa, mấy con《Hammock》chính là thiên địch của『Imp Race』đấy.」

Hiiro: (Con nhóc này…)

Hiiro nhận ra rằng toàn bộ bữa ăn này hoàn toàn là một cái bẫy. Liếc mắt nhìn hai người kia, Hiiro nhận thấy, ngoại trừ Liliyn, vẻ mặt cả hai vô cùng hối lỗi. Có vẻ cả hai cũng đã biết cái vụ này.

Hiiro nắm chặt tay lại,lặng lẽ đưa ngón trỏ ra thủ sẵn, để có thể dùng phép thuật bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Hiiro, Liliyn cười lớn như rất phấn khích, nói.

Liliyn:「Kukuku, đừng hiểu lầm. ta không quan tâm liệu ngươi có phải thuộc『Imp Race』hay không đâu.」

Hiiro:「…?」

Liliyn:「Ngươi chỉ khiến ta tò mò thôi. Sao ngươi lại đi vòng vòng với cái bộ dạng đó chứ…ngươi không thuộc『Imp Race』, đúng không? Eeh? Vị khách bất thường?」

Hiiro nhớ ra là cô ta đã sung cụm từ 'vị khách bất thường' khi chào mình. Cậu liền nhận ra là,từ giây phút gặp mặt, cô ta đã lên hết kế hoạch để lôi mình ra.

Hiiro:「Tôi đâu phải nói với cô chuyện đó chứ!」

Liliyn:「Fumu. Đúng thế. Tuy nhiên, đây là 'pháo đài' của ta, và chúng ta thì đang ở trung tâm nó. Và ta không phiền dùng đến, gì nhỉ… biện pháp mạnh?」

Hiiro bỗngcảm giác như có người đang nhìn mình từ phía sau. Cậu nuốt nước bọt (Ichime: lần đầu thấy main 'sợ' đấy). Tiếp đó, Hiiro nghe thấy một tiếng ho nhẹ. Cậu ngoắc đầu về sau, cảnh Silva cúi đầu xuống đập vào mắt Hiiro.

Silva:「Xin thứ lỗi cho sự vô lễ của tôi, Hiiro-sama.」

Hiiro:「…」

Silva:「Tuy nhiên, tôi thật sự mong cậu có thể trả lời câu hỏi của chủ nhân. Tôi cũng rất muốn biết thân phận thật của cậu, người đã cứu mạng tôi.」

Hiiro:「Jii-san…」

Silva:「Thực tế, 『Imp Race』là tộc có kháng tính cực thấp với độc. Vậy mà, khi Hiiro tiến vào ngọn núi độc, cậu lại vô cùng bình tĩnh. Việc này đã khiến tôi băn khoăn rất nhiều.」

Thời khắc đó, Hiiro như chợt nhớ ra gì đó. Silva tỏ vẻ vô cùng tuyệt vọng khi cô gắng can ngăn Hiiro tiến vào ngọn núi. Việc này chắc chắn là vì ông ấy đã nghĩ Hiiro, một『Imp Race』, sẽ chết ngay tại chỗ.

Silva:「Tôi cũng đã hơi băn khoăn rằng liệu cậu có phải là một『Imp Race』. Và chủ nhân của tôi có đôi chút e ngại về cậu khi biết được cuộc hành trình qua núi độc đó. Vậy nên cô ấy đã dựng nên bữa ăn thăm dò này.」

Tuy nhiên, trong vụ này, nếu Hiiro thật sự là một『Imp Race』, vậy thì sẽ ra sao? Không phải cậu ta sẽ chả còn mạng sao?

Silva:「Tuy nhiên, xin cứ thả lỏng. Những món ở đây đều được nấu bởi chuyên gia, vì vậy nếu một『Imp Race』ăn nó, thì cơ thể họ cũng sẽ chỉ đau một chút khắp người thôi.」(Ichime: nói nghe đơn giản nhỉ :v)

Hiiro:「Khoan, dù ông nói là chỉ thì-」

Hiiro xen vào ngay lập tức. Mặc dù việc cậu không chết là tốt, cậu muốn chỉ ra việc họ hoàn-toàn-không-sao-nếu-gây-đau-đớn-lên-ân-nhân-của-mình.

Silva:「Dù thế, đúng như tôi nghĩ. Hiiro-sama có vẻ như không phải một thành viên『Imp Race』.」

Cả ba đưa mắt nhìn Hiiro. Hiiro không nói gì, yên lặng một lúc lâu. Rồi cậu xoa đầu mình,vừa nói vừa thở dài.

Hiiro:「Aa, đúng thế. Tôi không phải là một『Imp Race』.」

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Quản gia tinh ý

Giây phút đó, Hiiro nhận thấy rõ đôi mắt Liliyn đang sáng lên. Có vẻ như Liliyn có tính cách tương tự như Rarashik.

Nếu ai đó bằng một cách nào đó phát hiện ra cậu không phải là một Evila, việc đó sẽ trở nên rắc rối trong tương lai.

(Mình nên làm gì…) (Hiiro)

Cậu không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi của cô, dù thế, không giống như Rarashik, người trước mặt cậu hung hãn, xảo quyệt, và nói chung là không thể kiểm soát được.

(Nếu đã đến nước này, chắc là mình nên chuồn với từ [Teleport] (Dịch chuyển tức thời)) (Hiiro)

Hiiro hít một hơi thật sâu. Cậu chỉ vừa nhớ ra rằng cậu không biết Mikazuki đang ở đâu. Silva dẫn cô bé tới nơi chăn thả gia súc gần đây. Nhưng dù vậy, nhớ đến những từ mà cậu đã chuẩn bị trước đó, Hiiro nhận ra rằng cậu có thể dùng chúng để ước lượng vị trí của Mikazuki.

Nhắm mắt lại, cậu có thể cảm nhận vị trí ma thuật của mình. Cậu cảm nhận hai từ ở gần đó. Không nghi ngờ gì đó là Mikazuki. Cô ở gần đó, dẫu vậy, không có cách nào để xác định chính xác địa điểm của cô trừ khi cậu thoát ra khỏi ngôi nhà. Vì vậy, cách tốt nhất là thoát khỏi ngôi nhà trước khi sử dụng phép thuật.

(Tệ rồi đây. Kể cả nếu mình dịch chuyển ra ngoài, sẽ cần kha khá thời gian để tìm ra Mikazuki. Mình cũng cùng cần dùng từ [Teleport] lần nữa để thoát khỏi nơi này. Nhưng…) (Hiiro)

Nó sẽ tốn quá nhiều thời gian. Cậu cần một khoảng thời gian dài để viết từ. Khả năng cao là cậu sẽ bị bắt khi đang làm vậy. Hơn nữa, nếu cậu sử dụng một từ hai chữ, tất cả những từ một chữ sẽ biến mất. Điều này cũng bao gồm cả những chữ được đặt trên Mikazuki.

Hơn nữa, đối thủ của cậu là những người có thể nhận thấy dù là một lượng rất nhỏ ma thuật. Nếu cậu bị phát hiện, họ sẽ ngay lập tức cảnh giác và khống chế cậu ngay.

(…Thật tốt nếu mình có thể hoàn thành từ [Teleport] với ít nét hơn.) (Hiiro)

Mặc dù nó là một từ với một công dụng vô cùng hữu ích, nó cần một thời gian dài để viết do số lượng nét để hoàn thành từ.

(Bỏ qua chuyện đó, cái con người quái quỷ này. Điều gì sẽ xảy ra nếu mình thể hiện sự thù địch…) (Hiiro)

Vì vậy, mặc dù từ duy nhất cậu có thể sử dụng là [Pry] (do thám), cậu không thể dùng nó do tình hình này. Rõ ràng là giây phút Hiiro giải phóng năng lượng ma thuật của mình, cậu sẽ bị phát hiện. Do đó, điều này có thể bị nhìn nhận rằng Hiiro đang có những hành động thù địch, khiến cho tình hình còn trở nên khó chịu hơn nữa.

Hiiro tuyệt vọng tìm một cách giải quyết hòa bình cho tình hình này, nhưng cậu vẫn không thể nghĩ ra.

“Vậy, ngươi là tên quái nào?” (Liliyn)

Hiiro nhìn vào đôi mắt đầy tò mò của Liliyn.

“…Tôi là tôi, không hơn không kém.” (Hiiro)

“Kukuku, ngươi nghĩ rằng ta sẽ thỏa mãn với cách chơi chữ đó hả?” (Liliyn)

Giây phút đó, Hiiro cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Mặc dù không khí đe dọa xung quanh cô khác với Rarashik, cậu vẫn có thể cảm nhận được áp lực từ cô.

"Fuuuueeeeeeee…" (Shamoe)

Shamoe nhìn qua nhìn lại giữa chủ nhân của cô và Hiiro trong khi khóc trong bối rối. Giây phút đó, Silva đứng thẳng lên và nói.

"Mumumu!" (Silva)

Silva đột nhiên lấy thứ gì đó ra từ ngực. Ba người còn lại tập trung nhìn vào ông ta.

"Tốt! Những thứ này thật tốt!" (Silva)

Silva có vẻ đang nhìn vào quyển sách, tuy nhiên, lỗ mũi ông ta phồng ra khi làm vậy.

"Nofo! Nofo! Nofo Fofofo! Nó đây rồi!" (Silva)

"……" (Những người khác)

Không thể hiểu nổi ông ta, ba người kia chỉ có thể nhìn chằm chằm vào ông.

"…Ngươi đang làm gì vậy, Silva?" (Liliyn)

Không thể chịu được tình hình này nữa, Liliyn hỏi. Silva mở cuốn sách ra và đưa ra tấm hình một người phụ nữ mặc đồ bơi. Theo ngôn ngữ Trái Đất thì nó là một tấm ảnh gravure. Silva hét lên trong sự vui sướng.

"Xin hãy nhìn này thưa công chúa! Đường cong trên chiếc hông… một đường cong tuyệt đẹp!" (Silva)

"……" (Liliyn)

"Hãy nhìn vào cơ thể hấp dẫn đó, một cơ thể đẹp đến không thể ngờ chứa đựng đầy ước mơ. Aah, tôi đã luôn mong ước được chôn mình trong những đường cong tuyệt diệu đó…" (Silva)

"…Ta…ta hiểu rồi…" (Liliyn)

Cô xoay vai và rồi,

Shun~ (một chuyển động nhanh gọn)

Một thứ gì đó lao vào ngực Silva.

Bogo~! (Một thứ gì đó đập mạnh vào một thứ khác)

"Nyo he~!" (Silva)

Như một nhà vô địch quyền anh thế giới, Liliyn làm một một cú móc hàm Silva.

Baki! (Tiếng nứt cổ)

Đầu Silva bay lên và chôn chặt trong trần nhà.

"Nếu ngươi muốn được chôn, vậy hãy chôn trong đó đến hết đời đi!" (Liliyn)

"Fuuuuuueeeeeeeee~!? Silva-samaaaaaa!" (Shamoe)

Shamoe la lên trong hoảng hốt, cố gắng xác định sự an toàn của Silva. Nhưng có vẻ như ông ta lại trở nên im lặng một lần nữa.

"……Phew, ta đã mất hứng rồi. Shamoe, ta sẽ quay lại phòng ta. Hãy chăm sóc những vị khách khi họ thấy mệt." (Liliyn)

"Tôi h-hiểu." (Shamoe)

Hiiro liếc nhìn cô gái vừa rời khỏi phòng ăn và đi về phòng mình. Cậu thở dài nhẹ nhõm.

(GG. Mình bằng cách nào đó đã thoát cơ mà…)

Hiiro nhìn vào lão biến thái, người mà cơ thể vẫn đang đung đưa với cái đầu cắm trong trần nhà.

(Ông già này, ông ta cố tình chuyển chủ đề…)

Mặc dù điều này không mang lại lợi ích gì cho ông ta, ông ta làm gián đoạn cuộc hội thoại của chủ nhân của mình và cứu Hiiro. Có vẻ như nguyên nhân là do Hiiro là ân nhân của ông ta. Tuy nhiên, kể cả tính điều đó vào, Hiiro vẫn cảm thấy rằng Silva có tinh thần trách nhiệm cao.

"Nofofofofo! Tôi nghĩ mình sẽ ngủm rồi chứ! Nofofofofo!" (Silva)

Sau khi Hiiro đi về phòng ngủ cho khách của mình, Silva cũng đi theo, trên người không có lấy một vết xước. Nhìn thấy Silva như thế, cậu vô cùng hoài nghi không biết cơ thể ông ấy làm từ cái gì.

"Tôi nghĩ tôi nên… cảm ơn?" (Hiiro)

"Nh? Về cái gì?" (Silva)

Có vẻ ông ấy hoàn toàn không chú ý gì vụ đó cả. Mà nếu ông ấy có ý không cần quan tâm, thì Hiiro cũng sẽ diễn theo, xem như vụ trước đó chưa hề xảy ra.

"Tôi có thể hỏi vài câu được không?" (Hiiro)

"Vâng, cậu cứ hỏi. Tôi sẽ trả lời cậu mọi thứ tôi biết về cơ thể của một người phụ nữ." (Silva)

"Tôi không cần biết mấy thứ đó." (Hiiro)

"…nếu ngài đã nói vậy." (Silva)

Cậu muốn chỉ trích ông ta, nhưng cậu có vài thứ muốn hỏi bây giờ.

"Ông thấy vậy không sao à? Đưa một người đáng ngờ như tôi về đây?" (Hiiro)

"Đáng ngờ?Ý của ngài là sao?" (Silva)

"Một người không phải Imp-Race mà lại có hình dáng của tộc đó,như tôi này. Ông để cho một người cực kì đáng nghi như vậy tiếp cận chủ nhân của mình rất là thản nhiên đấy, ông biết chứ?" (Hiiro)

"Fumu……mumumu" (Silva)

Silva đặt tay lên cằm, ậm ừ, và rồi, khoảnh khắc mà Hiiro nghĩ sẽ nhận được câu trả lời, thì Silva lại lấy ra một quyển sách.

Bokon! (tiếng cú đầu)

Hiiro nghĩ rằng ông ấy đang tính đọc sách, nên đã cho Silva một đấm lên đầu.

"Nofofofofo! Nó đau đấy, ngài biết chứ?" (Silva)

"Đừng nói như thể ông biết đau vậy! Nhanh trả lời tôi coi nào, ông già!" (Hiiro)

"Hoàn toàn chả sao cả. Từ hồi đầu gặp ngài, thì tôi đã định dẫn ngài về đây rồi." (Silva)

"……?" (Hiiro)

"Là một quản gia, hiểu được người khác là một kĩ năng rất quan trọng." (Silva)

Hiiro nhớ là hình như ông ấy cũng nói tương tự vậy trước đây.

"Nếu tôi thấy rằng ngài sẽ gây nguy hiểm cho chủ nhân mình, thì tôi đã không đưa ngài về đây làm gì." (Silva)

"……" (Hiiro)

"Vì tôi biết đem ngài về cũng chả xảy ra chuyện gì rắc rối, tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn của mình hết mức có thể." (Silva)

Dù sao thì, cái vấn đề này cũng không được Silva quan tâm quá sâu. Lời giải thích của Silva gần như là 'nói như không', nhưng cũng giúp Hiiro đỡ lo lắng.

"Thêm vào đó, điều quan trọng nhất vẫn là trái tim. Không chỉ tôi, mà chủ nhân cũng vậy, và cả Shamoe nữa." (Silva)

"Nhóc Aka-loli đó?" (Hiiro)

"Nofo!? Aka-loli?" (Silva)

Silva mặt cứng đờ, tỏ vẻ sửng sốt. Tiếp sau đó, ông thở dài, nói.

"Nofofofofo! Gọi chủ nhân của tôi như thế, ngài thật là một quý ngài táo bạo đấy. Nofofofofo!" (Silva)

"Bộ lạ lắm sao? Cô ta lùn và có mái tóc đỏ, vậy nên là Aka-loli. Đấy? Vậy không phải dễ nhớ sao?" (Hiiro)

"Nofofofofo! Thông thường nếu có người xúc phạm chủ nhân, thì tôi sẽ xử lí ngay. Nhưng mà, nghe chính ngài nói ra cái này, nó lạ lùng một cách buồn cười! Nofofofofo!" (Silva)

"Tôi chả biết có gì buồn cười cả, nhưng như ông nói đấy, yếu tố quan trọng nhất của một người chính là trái tim. Liệu cái cô Aka-loli cũng tin vậy ư? Tôi không chắc lắm đâu?" (Hiiro)

Liliyn như dạng người sẽ dùng mọi biện pháp để xử lí kẻ nào chống đối mình, nên Hiiro không nghĩ rằng cô ta thật sự tin vào 'trái tim'.

"Không, không. ngài hiểu lầm rồi. Nếu chủ nhân tôi không như vậy, thì chúng tôi đã bị đá ra khỏi đây từ lâu rồi." (Silva)

"Vậy à?" (Hiiro)

"Vâng" (Silva)

"Fu~n" (Hiiro)

Có vẻ như cả hai người họ đều có hoàn cảnh riêng, nhưng Hiiro cũng chả quan tâm mấy.

"Thôi dẹp nó qua một bên đi, tôi đã ăn no rồi nên giờ tôi sẽ rời đi, được chứ?" (Hiiro) (Ichime: Phũ!)

Nếu Hiiro ở lâu hơn nữa, Liliyn sẽ lại bày trò thêm cho xem.

"Vâng, tôi cũng không phiền đâu, tuy nhiên, trời cũng sắp tối rồi. Sẽ có rất nhiều quái Rank S đi ra ngoài lúc trời tối đấy."

"Như mấy con Grand Slimes hồi trước ấy hả?" (Hiiro)

"Không, những con mạnh hơn nhiều" (Silva)

Đồng cỏ hồi trước với Hiiro cũng đã rất nguy hiểm. Nghĩ đến việc cậu có thể sẽ gặp phải những con quái mạnh hơn nữa, cậu quyết định tốt nhất không nên ra ngoài.

"Tòa biệt thự này an toàn chứ?" (Hiiro)

"Vâng, chủ nhân đã thiết lập một màn chắn quanh đây." (Silva)

"…… Nhóc Aka-loli đó mạnh đấy chứ" (HIiro)

"Đúng thế…tiểu thư có sức mạnh khiến một con rồng cũng phải rung sợ… tôi nghĩ cũng gần như thế?" (Silva)

Ông ấy không biết nên miêu tả sức mạnh ấy như thế nào nữa. Những cô gái nhỏ ở thế giới này dường như vô cùng mạnh, khiến ai cũng phải sợ hãi đề phòng họ. Nghĩ về sức mạnh mà Rarashik và Liliyn có, Hiiro thở dài, chả nhẽ mấy cô gái nhỏ khác ở thế giới này cũng mạnh cỡ đó sao.

"Nếu đã vậy, sẽ thật tốt nếu Hiiro-sama có thể chú ý đến tâm trạng của chủ nhân tôi." (Silva)

Sau lời đó, Silva dẫn Hiiro về phòng, chào cậu và rồi rời đi. Từ giờ, sẽ là đêm tối. Hiiro nằm dài lên giường, thở dài.

(Hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện quá nhỉ…)

Hiiro có thể rời đi mọi lúc trong màn đêm, nhưng nghĩ đến món cá tuyệt vời mà cậu ăn hồi nãy, cậu thật sự muốn ở lại để thưởng thức nó thêm nữa.

Nếu có xảy ra vấn đề gì, cậu tin rằng mình có thể dùng Word Magic để giải quyết. Trong đầu suy tính về việc rời đi vào ngày mai, cậu nhắm mặt lại và chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, khi mà mọi người đều đã ngủ say, cửa phòng Hiiro lặng lẽ mở ra…

Lời tác giả: Có vẻ ai đó vừa tới.

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69 : Cô bé quái vật - Shamoe

Hiiro đang chìm trong giấc ngủ, nhưng cậu cảm thấycơ thể trở nên nặng trĩu. Hiiro tức tốc mở mắt và giật mình bởi những gì cậu thấy. Không thể hiểu nổi từ lúc nào và ai đã cưỡi lên người cậu. Cậu cố gắng cất tiếng nói.

"Cá…"(Hiiro)

Tuy nhiên ~pụp~ Cậu đã bị ai đó dùng tay bịt miệng lại.

(Tại sao người này lại ở ...đây!?)(Hiiro)

Cậu bị sốc khi thấy những người ở đây. Cho dù cậu không thể nhận ra đó là ai ngay lúc này, cậuchắc chắn có thể nhận ra hai dải tóc được buộc trên đầu. Đúng vậy, cô ta chính là người hầu có tên là Shamoe.

Tuy nhiên, không khí quanh cô lúc này rõ ràng là trái ngược với khi ở bữa tối.Mái tóc màu hồng trước đó của cô giờ đã chuyển sang một màu đen kịt. Đôi mắt nhàn nhạt giờ đã sáng quắc như một con thú, ánh ra những tia vàng sắc lẹm.

Hơn nữa, rõ ràng cô sở hữu những thứ cô rõ ràng không có lúc bữa tối. Đó chính là đôi tai thú và chiếc đuôi.

(Cô ta đang cố gắng làm cái quái gì vậy?) (Hiiro)

Cô nhìn vào Hiiro như một con thú săn đã tìm thấy con mồi của nó. Cô nhìn xuống Hiiro và nhếch mép, liếm môi mình trong sự sung sướng. Hiiro cảm thấy choáng váng với những thay đổi quá sức tưởng tượng so với lúc ở bữa tối.

(Mình vẫn không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra nhưng hiện tại-!) (Hiiro)

Cậu cố gắng chụp đôi bàn tay đang bịt miệng mình lại, đó là một phản ứng tự nhiên khi một nạn nhân cố gắng vật lộn để thoát ra. Dù vậy, bàn tay Shamoe như thể được làm bằng sắt kẹp chặt lấycậu. Hiiro cảm thấy áp lực này gần như làm những chiếc răng trong miệng cậu vỡ nát.

(Loại sức mạnh kinh khủng gì đây!?)(Hiiro)

Hiiro không còn cách nào khác ngoài việc sử dụng nắm đấm.Nhưng Shamoe đã phản ứng nhanh hơn. Shamoe giữ cả hai tay Hiiro và cụng đầu cậu.

"Ga-!?"(Hiiro)

Hiiro cảm thấy choáng váng vì cú va chạm. Tiếp đó, người nữ hầu bắt đầu siết chặt cổ cậu bằng cả 2 tay.

"Gu……ga……Ha……-!"

Cô ta sở hữu sức mạnh phi thường. Nếu Hiiro lỏng tay ra dù chỉ một chút thôi, cậu cũng có thể bất tỉnh ngay lập tức. Vì tình hình sẽ trở nên cực kì tồi tệ nếu cứ tiếp diễn, Hiiro liền kích hoạt từ [Protect](bảo vệ) cậuđã chuẩn bị từ trước mà không quan tâm đến hậu quả.

Những kí tự cậuviết ở cánh tay xuất hiện với một tiếng "powa"… một bức tường ánh sáng với màu xanh mờ ảo xuất hiện trước mắt Hiiro.

(Choeng!)

Shamoe, nhận ra những phép thuật ,nhảy ngược lại, tránh xa chiếc giường.

"Gohogoho-!"

Khi Hiiro đã nhắm một mắt, cậu ho trong khi xoa xoa cổ họng.

"Gururururu" Shamoe gầm gừ với Hiiro.

Dường như cô ta là một con thú đói bụng, Shamoe gầm gừ trong khi cô chậm rãi rình quanh phòng trên bốn chân. Trông cô giống như đang tìm cơ hội để vồ lấy mục tiêu. Thật ra, đó chính xác là những gì cô ta đang làm. Đôi mắt đang nhìn chằm chằm về phía Hiiro, chứa đầy sát khí.

(…nếu mình không làm việc này một cách nghiệm túc, chuyện này sẽ tệ đấy…)(Hiiro)

Nhảy ra khỏi giường ngay lập tức, Hiiro chộp lấy thanh "Thorn Piecer" đang dựa vào bên giường. Cho dù Hiiro rất cảnh giác với đối thủ, Shamoe dường như vẫn duy trì khoảng cách đó và tiếp tục liếc nhìn chằm chằm cậu với ánh mắt sắc lẻm.

(Có vẻ cô ta có trực giác tốt. Cô ta có lẽ đã cực kì cảnh giác với màn chắn ma thuật này)(Hiiro)

Từ[Protect] chỉ còn có tác dụng trong một thời gian ngắn. Sau khi đối mặt với một đòn tấn công thần bí như vậy, Shamoe cho rằng sẽ vô nghĩa khi tiếng gần lại lúc này, dường như cô ta dựa vào bản năng động vật thuần túy.

Bởi vì thế bế tắc còn tiếp diễn một lúc nữa, Hiiro sử dụng cơ hội đó để một lần nữa sắp đặt từ [Protect] lên tay. Ngay khoảnh khắc Hiiro viết xong, màn bảo vệ ma thuật bảo vệ cậu cho đến giờ biến mất.

Ngay lúc đó, đôi mắt của cô hầu loé lên trong khi chân cô đạp vào sàn nhà, phóng thân mình vào Hiiro. Hiiro nghiến răng, cậu chuyển thế đứng để chuẩn bị vung kiếm. Nhưng trong khoảng khắc đó…

"Xin chờ đã!!" (???)

Đột nhiên, cánh cửa bật tung ra trong khi Silva đứng ở ngưỡng cửa thét to. Tay của Hiiro không tình nguyện chững lại. Khi mà quyết định tấn công của Hiiro chững lại vì lời nói của Silva, cậu hoàn toàn không thể chống lại được sự tấn công của Shamoe, và hậu quả là vai trái của cậu ta đã phải hứng chịu một vết cắn.

"Gu-a!" (Hiiro)

(Gu…… c-cái thứ khốn kiếp này-!) (Hiiro)

Vì cậu đang bị cắn, Hiiro kích hoạt từ đã chuẩn bị trước đó, [Speed] và bắt đầu bay về phía trước với hết tốc lực. Rất tự nhiên, họ di chuyển với vận tốc cực lớn.

baki-!

"Kyan-!"

Lưng của Shamoe đập vào tường, cô phun ra một chút máu trước khi đổ sụp xuống đất.

Hiiro dùng từ [Speed] để tăng tốc về phía bức tường. Khi Shamoe vừa đập vào bức tường, Hiiro đâm cán thanh katana vào bụng Shamoe. Hiển nhiên là lượng sát thương gây ra khá lớn đến mức chân cô khuỵ xuống rồi ngã xuống sàn nhà.

Sau đó, mái tóc đen của cô đã trở lại màu hồng mà Hiiro đã thấy trong lần gặp đầu tiên. Bộ Kemonomimi và chiếc đuôi cũng co lại.

"Haa, haa, haa……"

Hiiro loạng choạng nắm cánh tay bị thương của mình.

"Hiiro-sama!" (Silva)

Silva đỡ Hiiro từ đằng sau bằng cả hai tay.

"Ku…… Ô-ông tốt hơn hết là giải thích chuyện này, ông già." (Hiiro)

Trong khi Silva ra dấu xin lỗi, cậu khẽ gật đầu đáp lại. Tuy nhiên, người còn lại của căn biệt thự bắt đầu lên tiếng.

"Hãy để ta giải quyết chuyện giải thích." (???)

Đó là Liliyn. Mặc chiếc váy ngủ màu đen, cô đang ôm theomột chú gấu teddy sang trọng, có một chút bông lòi ra ở cổ của con gấu. Mặc dù vẫn ngái ngủ, sau khi nhìn thấy Shamoe nằm bất tỉnh trên sàn nhà, cô bực tức càu nhàu.

"Silva, mang Shamoe về phòng của con bé. Sau đó, bắt đầu băng bó vết thương cho cậu ta."

"Như tiểu thư mong muốn."(Silva)

Lặng lẽ trả lời như vậy, Silva buông Hiiro ra và đưa Shamoe trở về phòng của cô . Sau đó, Liliyn tiến lại gần ghế sofa và bật đèn.

"Giờ thì, cứ ngồi xuống đi đã. Ta có nhiều vấn đề cần giải thích. Chưa kể đến việc ta cũng có vài điều muốn hỏi."(Liliyn)

Biểu hiện của cô hiện giờ không hề giống nụ cười đáng ngờ trong suốt bữa tối. Đôi mắt cô nheo lại, cô khép hờ đôi môi một cách thận trọng.

Hiiro cũng ngồi xuống ghế sofa trong khi cố nén cơn đau. Vì chỉ còn lại hai người bọn họ, cậu ngồi đối diện để họ có thể bắt đầu cuộc đối thoại mặt đối mặt.

Trong lúc đó, Silva đã trở lại, trong tay ông là một hộp sơ cứu y tế. Bình thường, cậu không cần mấy thứ phiền phức đó. Nếu cậu dùng từ "Healing" thì vết thương sẽ được xử lí ngay. Nhưng, vì không thể dùng phép thuật ở đây, cậu đành phải chữa thương theo cách này.

Đợi sau khi Silva băng bó xong cho Hiiro, Liliyn bắt đầu mở lời.

"Ta xin mở lời trước. Ta thay mặt thuộc hạ thánh thật xin lỗi ngươi." (Liliyn)

Hiiro thấy có chút bất ngờ. Kể từ lúc mới gặp tới giờ, cậu luôn nghĩ rằng cô gái này là dạng người có chết cũng sẽ không nói những lời như xin lỗi. Vì thế, giờ Hiiro đã biết rằng cô nàng này cũng biết phép tắc, dù có thể chỉ là một chút.

"Không sao, giải thích tôi nghe chuyện gì vừa xảy ra là được. Thế quái nào mà cô ấy lại qua đây tấn công tôi thế? Và còn hình dáng đó nữa……" (Hiiro)

"Umu. Không cần quýnh lên thế đâu. Chuyện này hoàn toàn do ta đã quá bất cẩn. Dù sao thì, ta cũng sẽ giải thích rõ ràng." (Liliyn)

Lúc cô ấy đang nói, thì Silva, có vẻ như vừa đi khỏi một một cách lặng lẽ tới nỗi không ai biết, đã chuẩn bị trà và tách cho cả hai người.

Liliyn một tay cầm tách trà lên, uống một ngụm trà, rồi thở nhẹ. Sau đó, cô từ tốn nói.

"Ta tin rằng ngươi đã biết nơi này chính là Quỷ giới." (Liliyn)

Có vẻ nhưloài [Evila] gọi thế giới riêng của họ là Quỷ giới, loài [Gabranth] gọi của mình là Dã thú giới, và loài [Humas] thì là Nhân giới.

"Mặc dù những người sống trên vùng đất này phần lớn là [Evila], vẫn có những loài khác sinh sống ở đây một cách bí mật."

Đây không phải là một câu chuyện quá mới. Ở Human Continent cũng có một vài Gabranth sinh sống, và ngược lại. Vì Demon World có khí hậu khắc nghiệt và nhiều quái vật mạnh, nên có vẻ việc các loài khác sống ở đây là rất hiếm thấy.

"Với những gì ta nói, ngươi cũng có thể đoán được, rằng Shamoe không phải là một [Evila]. Thật ra thì, nói cô ấy không có dòng máu thuần chủng thì chính xác hơn." (Liliyn)

"Thuần chủng?" (Hiiro)

Nghe thấy một từ thú vị, Hiiro hỏi lại.

"Shamoe là con lai giữa một [Evila] và một [Gabranth], cô ấy là một đứa bé bị ruồng bỏ." (Liliyn)

"……vậy ra cô ấy là con lai?" (Hiiro)

"Đúng. Nếu phân loại, thì cô ấy thuộc tộc Majuu (Demon Beast)." (Liliyn)

Vì Hiiro cũng đã nghĩ đến sự tồn tại của chủng tộc này, và vì việc này cũng giải thích tại sao Shamoe lại có tai và đuôi, nên cậu cũng chấp nhận lời giải thích đó.

"Nhưng lúc đầu tôi gặp, cô ấy đâu có tai và đuôi thú, đúng chứ?" (Hiiro)

Đúng. Dù nhìn thế nào, ngoại hình cô ấy chỉ như một người bình thường thôi.

"Chủng tộc [Majuu]có thể được chia làm 2 nhánh: nhánh với dòng máu trội về phía [Evila] và nhánh trội về phía [Gabranth]. Shamoe ở trong nhóm [Evila],vì thế nên bình thường cô ấy không có tai thú." (Liliyn)

"Ra thế. Vậy? Lí do nó bỗng dưng mọc ra?" (Hiiro)

"Ta đã bất cẩn. Đêm nay là đêm trăng tròn." (Liliyn)

"Ah?" (Hiiro)

Thấy Liliyn nhìn ra cửa sổ, Hiiro cũng nhìn theo. Cậu thấy trên bầu trời đen kia, là vầng trăng tròn với kích thước vô cùng lớn, mặt trăng ở Nhật Bản thật không thể đem ra so sánh được.

"Vào đêm trăng tròn, có vẻ như dòng máu [Gabranth] sẽ mạnh lên. Nhưng đừng hiểu lầm? Không phải [Majuus] nào cũng trở nên mất kiểm soát như Shamoe. Cũng có một số có thể kiểm soát tốt cả hai dòng máu, tránh tình trạng này." (Liliyn)

Nói cách khác, Shamoe đơn giản là vẫn chưa đủ trưởng thành. Dường như vẫn có những [Majuus] đã có đủ sức mạnh và hiểu biết với cơ thể mình, và có thể kiểm soát hoàn toàn dòng máu của mình. Tuy nhiên, vì Shamoe vẫn chưa trưởng thành, cô ấy vẫn chưa đủ khả năng và ý chí để tránh tình trạng mất kiểm soát.

"Mặc dù gần đây, con bé dường như đã dần kiểm soát được trạng thái của mình. Có thể bởi vì hôm nay đã diễn ra quá nhiều chuyện, khiến cho tâm

trạng của con bé bất ổn.” (Liliyn)

“Thật xin lỗi.” (Silva)

Silva cúi đầu xin lỗi. Có vẻ đây là lần đầu tiên cô ấy tiếp đón một vị khách.Và khi Silva, người mà cô ấy vẫn luôn lo lắng, đã trở về được từ ngọn núi đầy độc kia, lòng cô ấy cũng đã nhộn nhạo lên.

Bởi vì trong lòng cô ấy không ổn định, nên đã không thể kiểm soát được bản năng của mình như thường ngày. Và cuối cùng, dẫn đến vụ tấn công vừa nãy.

“Nhưng, tại sao lại là phòng của tôi? Cả hai cũng đã bị nhầm tới chứ đúng không?” (Hiiro)

“Đúng như ngươi nói. Ta đúng ra phải là người được thăm hỏi, ngươi biết đấy, như mọi lần vậy.” (Liliyn)

“Thật ra thì tôi rất muốn cô ấy đến thăm tôi hơn đấy.” (Silva)

“Câm đi, dâm tặc!” (Liliyn)

“Gibyo-!” (Silva)

Và đầu Silva lại cắm lên trần nhà. Dù ở đâu thì, Silva vẫn là Silva.

“Bản năng [Gabranth] của con bé rất mạnh. Nó thường phản ứng với những mối nguy hiểm xung quanh. Và trong vòng tòa nhà này, mục tiêu của Shamoe thường luôn là ta.” (Liliyn)

Nghĩ đến việc này, Silva có nói rằng sức mạnh của Liliyn đến rồng cũng phải run sợ. Nếu thật là vậy, thì việc bản năng Gabranth , cô ta là mục tiêu cũng là chính xác.

“Nhưng hôm nay……đã xảy ra một chuyện lạ.” (Liliyn)

Nói đến đây, Liliyn nhíu mày.

“Người mà Shamoe cho là nguy hiểm lại không phải ta, mà là ngươi.” (Liliyn)

Hiiro bỗng dưng cũng nhận ra. Đúng như lời Liliyn nói. Bản năng của Shamoe đã báo rằng rằng Hiiro là mối đe dọa cao hơn cả Liliyn.

“Ngươi thật sự rất bí ẩn đấy. Kể cả khi không thuộc [Imp Race], nhưng ngươi lại có hình dáng của họ. Chưa kể vụ vừa rồi với Shamoe nữa.” (Liliyn)

Nghĩ rằng mình đã bị nhìn thấu, Hiiro nghiến răng chặt lại.

“Ngươi, ta nghe Silva nói ngươi là hỏa thuật gia nhưng ta lại không cảm ứng được tí lửa nào trong ngươi cả. Mặc dù vậy, vẫn có dấu hiệu phép thuật nào đó đang được kích hoạt. .” (Liliyn)

“……” (Hiiro)

“Còn cái biểu hiện lúc gần cuối đó của ngươi nữa. Dường như năng lượng của ngươi bỗng tăng vọt trong khoảnh khắc đó. Và lúc đó, tay ngươi cũng sáng nhẽ lên.” (Liliyn)

Nói tới đó, Liliyn chỉ thẳng vào tay Hiiro.

“Thay vì ta, thì Shamoe lại cảm ứng là ngươi nguy hiểm hơn. Bản năng cho con bé biết là bắt buộc phải khử ngươi. Cả ta cũng chưa tới mức đó.” (Liliyn)

Giọng cô ấy có chút giận dữ. Khi nghĩ rằng Shamoe đã chọn Hiiro thay vì mình, Liliyn đã tỏ ra hơi ghen tị. Tuy nhiên, có vẻ cô còn sốc hơn khi chứng kiến [Word Magic] của Hiiro.

“Ta sẽ hỏi lại lần nữa, nhóc? Rốt cuộc ngươi là ai?” (Liliyn)

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 70: Loli tóc đỏ - mạnh hay yếu ?

Lần này cô không hỏi vì tò mò mà vì đề phòng. Hiiro nuốt nước bọt và tập trung nhìn vào cô.

(Cố gắng lừa cô ta… có thể sẽ nguy hiểm) (Hiiro)

Cậu cảm nhận được rằng lần này cô ta có thể sẽ ép buộc một câu trả lời từ cậu. Cậu không có lỗi lần này, nhưng với họ không nghi ngờ gì sự tồn tại của cậu quá kì lạ.

Hơn nữa, vì lý do này hay lý do nọ, có một điều gì đó khác làm cậu khó chịu. Cậu quyết định rằng cho đến khi cậu biết đó là gì, cậu sẽ không để lộ gì về bản thân cho họ.

Tuy nhiên, trước đó, cậu vẫn cần chuẩn bị một chút bảo hiểm cho mình. Nghĩ vậy, Hiiro khoác lên một vẻ sắc sảo và…

"Cô còn không thể quản lý tốt người hầu của chính mình. Tôi không thể tin được." (Hiiro)

"Ngươi nói cái gì…?" (Liliyn)

Đúng như cậu dự đoán, Liliyn nhăn mày với vẻ không vui trên mặt khi lườm Hiiro.

"Để nghĩ rằng cô sẽ thể hiện sự thù địch đối với một vị khách với những hành vi thấp kém như vậy. Tôi không còn lời nào để nói." (Hiiro)

"M-Muu…" (Liliyn)

Những điều Hiiro nói đều chính xác, và Liliyn không thể phản bác lại.

"Và trên hết, cô yêu cầu tôi tự khai báo về mình? Cô đang nói mơ à?" (Hiiro)

Hiiro và Liliyn đang nhìn chằm chằm vào nhau và Silva, người đang đứng gần đó, có một vẻ phức tạp trên khuôn mặt.

"Cho tôi một vài lời xin lỗi nửa vời. Nếu như cô định xin lỗi, vậy sao không cho tôi thấy một chút chân thành đi." (Hiiro)

"Ku…" (Liliyn)

Mặc dù đó là lỗi của cô, Liliyn bắt đầu cảm thấy khó chịu khi bị lên lớp quá nhiều bởi một người thô lỗ và trẻ hơn cô như Hiiro.

Hiiro nhìn chằm chằm vào cô bé như thể đang quan sát cô. Rồi đột nhiên, Hiiro đứng dậy và đi về phía góc phòng, cách xa khỏi hai người kia.

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Liliyn nín thở và nhìn theo Hiiro. Mặc kệ cái nhìn của cô, Hiiro tập trung ma lực lên đầu ngón tay mình.

Hiển nhiên là nhận ra hành động của cậu, ánh sáng trong mắt Liliyn sáng mạnh hơn và Silva lập tức đứng trước mặt cô như để che chắn cô.

(Ồ, mọi chuyện diễn ra khá êm xuôi) (Hiiro)

Cười thầm trong bụng, cậu bắt đầu viết một từ trong khi đảm bảo rằng họ không thể thấy nó. Từ cậu viết là [Transfer] (dịch chuyển). Với nó, cậu có thể trốn thoát bất kì lúc nào.

Sự thật thì, những hành động của cậu là một canh bạc. Sẽ rất nguy hiểm nếu họ tấn công cậu ngay khi họ cảm nhận thấy ma thuật. Bởi vì cậu không hiểu Silva và Liliyn mạnh cỡ nào. Không, Liliyn không nghi ngờ gì cực mạnh. Cô mang một bầu không khí tương tự như Rarashik. Nếu họ đối đầu trực diện, Hiiro sẽ không có một cơ hội chiến thắng nào cả.

Đó là lý do vì sao Hiiro cực kì căng thẳng khi cậu viết từ đó. Chỉ mình cậu biết rằng cậu nhẹ nhõm thế nào khi hoàn thành nó.

(Giờ, mình đã có quân bảo hiểm. Tiếp theo là…) (Hiiro)

Hiiro muốn hỏi về điều cậu nghĩ đến vừa rồi. Cậu chuyển cái nhìn về phía hai người , họ đang chăm chú theo dõi Hiiro.(?)

"Oi, không phải cô nên nói gì đó sao?" (Hiiro)

Nếu như cô ta không nói gì cậu sẽ hành động như kế hoạch cậu vừa nghĩ ra. Kế hoạch của cậu là nếu họ vẫn thể hiện sự thù địch đối với cậu và từ chối nói chuyện thì cậu sẽ dùng [Transfer], đi đến chỗ Mikazuki, sau đó thoát khỏi hòn đảo. Có vẻ như ngoài kia có khá nhiều quái vật khoảng cấp S lởn vởn xung quanh, nhưng Hiiro quyết định rằng ở đó còn an toàn hơn ở lại đây. Hiiro thận trọng khi quan sát hai người kia. Và rồi…

"Nofofo, đúng như những gì ngài nói." (Silva)

Với một nụ cười nhẹ nhàng, Silva bỏ tư thế chiến đấu và nhẹ nhàng cúi đầu.

“O-Oi Silva…” (Liliyn)

Nhìn những hành động của ông ta bây giờ, kể cả đôi mắt của Liliyn cũng trợn lên.

“Tiểu thư, mọi điều Hiiro-sama nói đều là sự thật.” (Silva)

“Ha?” (Liliyn)

“Ngài ấy là khách của chúng ta. Ngài ấy cũng là ân nhân cứu mạng của tôi. Ân trả ân, một mạng trả một mạng. Thật không thỏa đáng khi quên điều đó.” (Silva)

“…” (Liliyn)

“Chúng ta mời ngài ấy tới ngôi biệt thự này, rồi chúng ta làm vài thứ để thử ngài ấy, và sau đó một người hầu của biệt thự làm ngài Hiiro bị thương. Xem xét tất cả những chuyện đó, với chúng ta khi cư xử với phong thái như vậy, sẽ không tốt cho cả tương lai lẫn tham vọng của Tiểu thư.” (Silva)

“…” (Liliyn)

“Tiểu thư, tôi tin rằng tiểu thư biết rằng mình phải làm gì.” (Silva)

Liliyn trở nên im lặng một lúc sau khi nghe Silva nói. Hiiro nhìn chằm chằm vào Liliyn mà không đổi thái độ, nhưng đột nhiên một vẻ sốc hiện lên mặt cậu.

Về phần tại sao…

“Uu…” (Liliyn)

Liliyn’s eyes were teary.

Đôi mắt Liliyn đầy nước mắt.

(Eh? …Ha? Cô ta đang khóc?) (Hiiro)

Kể cả Hiiro cũng không ngờ đến tình huống này và do dự.

Vụ việc chưa đến mức để cô ta phải roi nước mắt nhưng cô giờ trông giống một đứa trẻ đang buồn nhưng đang cố không khóc, và…

“I-im đi! Ta biết rồi!” (Liliyn)

Cô ném con búp bê trên tay về phía Silva với một *dosu* và quay ngoắt về phía Hiiro.

“Ta xin nỗi! Ta sai rồi! Hãy tha nỗi cho ta!” (Liliyn)(Editor : Chả biết trans viết sai hay do đúng là Liliyn nói lắp lúc khóc nữa :v)

Cô không cúi đầu, nhưng nhìn cách cô bĩu môi và lời xin lỗi tuyệt vọng, cô có vẻ như đã hết tức giận.

(Ch-chuyện gì xảy ra với cô ta… Nó gần như là…) (Hiiro)

“Nofofofofo! Cô giống như đứa trẻ vậy, khóc một cách trẻ con như vậy.” (Silva)

Silva nói những gì Hiiro muốn nói.

Một cú đấm giáng vào bụng ông ta *dosu* và Silva rên rỉ và lăn ra sàn.

Nhưng nhìn vào cô ta, Hiiro nghĩ rằng cô ta thực sự là một đứa trẻ. Cậu từng nghe rằng cô đã sống rất lâu. Qua cách nói của Silva, nó có vẻ là thật. Tuy nhiên, cô không nhận được nhưng gì mình muốn, hơn nữa bị mắng bởi một trong những người hầu của mình, và cuối cùng cô thể hiện vẻ ủy mỵ không hợp với tuổi của mình.

Nhìn vào cô, những cảm giác xấu hổ bắt đầu hiện lên trong Hiiro vì đã sợ và đề phòng trước một cô bé như vậy.

Mặc dù cô lớn tuổi hơn cậu rất nhiều, có vẻ như cô vẫn còn là một đứa trẻ. Cô yêu cầu ai đó nói cho cô điều cô muốn biết , và cô trở nên xúc động khi ai đó mắng cô. Kiểu trẻ con đó.

(Oi oi, vậy còn giải pháp của mình đến giờ…) (Hiiro)

Cậu trở nên bớt căng thẳng và những từ viết sẵn gần như biến mất, vì vậy cậu nhanh chóng tập trung vào nó lần nữa. Nếu cậu để nó biến mất mà không kích hoạt, cậu sẽ phải hứng chịu và trong sáu tiếng cậu sẽ bị yếu đi và không thể sử dụng . Cậu chắc chắn không muốn chuyện đó xảy ra.

Tuy nhiên, cậu nghĩ rằng với tình hình này cậu có thể hỏi điều cậu thắc mắc lúc nãy, vì vậy cậu bắt đầu nói.

“Chờ một chút?” (Hiiro)

“C-có chuyện gì!” (Liliyn)

Cô nhìn cậu với đôi mắt hoi bốc hỏa. Cậu không hề sợ cô một chút nào nữa. Nếu có bất kì cảm giác nào, hiện tại không khí xung quanh cô khiến hầu hết mọi người chỉ muốn vỗ đầu cô và khiến cô cảm thấy an toàn.

“Haa, ừm, sao. Tôi đã tạm thời chấp nhận lời xin lỗi của cô, vì vậy về vấn đề lúc trước…” (Hiiro)

“Ngươi sẽ nói với ta sao!?” (Liliyn)

Cô đột nhiên đổi thái độ, nhưng cô nói với một nụ cười trên môi. Nhìn thấy vậy, Hiiro nở một nụ cười đắng chát và…

“Trước đó, nói cho tôi biết một điều.” (Hiiro)

“Mu…” (Liliyn)

Cô nhăn mày với một vẻ không vui, như thể muốn nói “ngươi vẫn còn muốn nói cái gì à?”.

“Tiểu thư” (Silva)

Silva, người đột nhiên sống lại, nói ra để kiềm chế Liliyn. Cô thở dài và xua tay.

“Okay okay, ta hiểu. Tuy nhiên, sau khi ta trả lời câu hỏi của ngươi, ngươi sẽ nói cho ta biết về ngươi, phải không?” (Liliyn)

Cô lườm Hiiro với một cái nhìn có thể giết người.

Có lẽ bởi vì cậu đã nhìn thấy cô khóc lúc nãy, nhưng Hiiro không hề cảm thấy bị đe dọa chút nào. Cậu chỉ có thể thấy nó giống như một đứa trẻ đang giả vờ làm người lớn.

“Điều đó phụ thuộc vào cách cô trả lời câu hỏi của tôi.” (Hiiro)

“…Fun, rất tốt. Không như những người khác, ta rất cởi mở. Ta sẽ để người hỏi trước.” (Liliyn)

Liliyn nói một cách trịch thượng, và Silva cúi đầu xin lỗi.

“Vậy, câu hỏi của tôi. Loli tóc đỏ, cô…” (Hiiro)

“Khoan đã.” (Liliyn)

“Có chuyện gì?” (Hiiro)

“Ngươi vừa nói c-cái gì?” (Liliyn)

“Ha?” (Hiiro)

“Ý ng-ngươi là g-gì khi nói ?” (Liliyn)

Silva, người đứng cạnh cô, toát mồ hôi như thác đổ. Ông ta đang hoảng hốt vì có vẻ như tất cả Địa Ngục sắp được thả ra.

“Đương nhiên tôi đang nói đến cô. Cô có mái tóc đỏ và cô là một con nhóc, vì vậy, Loli tóc đỏ.” (Hiiro)

“Hohou… Có vẻ như ngươi muốn ta nghiền ngươi thành bột…” (Liliyn)

Bất kì ai cũng có thể cảm nhận được một luồng hào quang kì dị ầm ầm sau lưng cô *gogogogogogo*, nhưng người duy nhất để ý đến nó và toát mồ hôi lạnh là Silva.

“Làm sao, cô không thích nó à?” (Hiiro)

“Đương nhiên ta không thích rồi! Chứ ngươi nghĩ ta là ai hả!?” (Liliyn)

“Một cô nhóc khóc nhè.” (Hiiro)

“Ugu… Ng-ngươi…” (Liliyn)

Khuôn mặt Liliyn đỏ lên và đôi mắt cô chứa đầy sự giận dữ.

“Cô ghét nó đến vậy sao? Vậy Akaloli thì sao?” (Hiiro)

“Ha? Hm? Ngươi nói cái gì? ‘Akaloli’? ‘Akaloli’ là gì vậy, Silva?” (Liliyn)

“Huh? H-Ha! Um, đó là… Err, Akaloli là…” (Silva)

Trong thâm tâm ông ta tin rằng nó rất có thể nói đến một bé loli tóc đỏ, nhưng ông không thể nói nó thành lời. Không biết phải làm gì, ông tuyệt vọng vắt óc ra nghĩ.

“Mumumu, phải! Đúng vậy! ‘Akaloli’ là một lời khen, Tiểu thư!” (Silva)

“Mu? Nh-như vậy sao?” (Liliyn)

“V-vâng! Theo lời đồn, ‘Akaloli’ là một cái tên được dành cho những cô gái ngọt ngào và xinh đẹp!” (Silva)

“Hou, một từ như vậy đang trở nên nổi tiếng ở ngoài kia, như vậy phải không.” (Liliyn)

Cô gật đầu ra chiều hiểu. Hiiro nhìn chằm chằm vào hai người với vẻ trống rỗng trên khuôn mặt.

“V-vì vậy, không phải là điều tốt khi chấp nhận nó sao?” (Silva)

“M-Muu… Như vậy sao…” (Liliyn)

(Editor : trăm tuổi mà vẫn bị dắt mũi, loli vẫn cứ là loli thôi, haiz :3)

Hoàn toàn không có từ nào là Akaloli cả. Vì sao? Vì Hiiro chỉ vừa chế nó ra thôi. Và nó cũng không phải là lời khen ngợi gì, mà chỉ là một cái biệt danh dễ nhớ thôi. Liliyn, cô nàng ngây thơ vô số tội này, lại không hề biết việc đó.

“Umu, vậy thì ta sẽ cho phép ngươi gọi ta là Akaloli! Bởi vì ta rất rộng lượng mà! Ahahahaha!” (Liliyn)

“Đ-điều này không tuyệt sao! Nofofofofo!” (Silva)

Silva thật sự mừng rằng đầu óc Liliyn đơn giản như vậy.

“Này, thế ta hỏi được chưa?” (Hiiro)

“Mu? Được rồi, hỏi gì hỏi đi.” (Liliyn)

Hiiro nhẽ cả người, cuối cùng cũng có thể về lại chủ đề chính.

“…Vậy để tôi hỏi. Cô có phải loại người phân biệt đối xử chủng tộc không?” (Hiiro)

“Ha? Ý ngươi là sao chứ.” (Liliyn)

Hiiro vẫn im lặng, nhìn thẳng vào mắt của cô ấy. Liliyn thấy vậy, cũng tỏ ra nghiêm túc.

“Chủng tộc gì cũng chả quan trọng. Ta chỉ quan tâm tới kẻ mạnh thôi. Nếu ta phân biệt đối xử, thì cũng là dựa trên sức mạnh, rõ chưa nhóc.” (Liliyn)

Vẻ mặt của một người từng trải bỗng xuất hiện trên gương mặt cô. Hiiro hiểu rằng đó chính là câu trả lời chính cô đã đúc kết lên sau bao nhiêu chuyện. Cậu không thể tin được đây chính là cô gái mà trước đó đã khóc chỉ vì bị mắng.

“…Tôi hiểu” (Hiiro)

Cũng không khó hình dung lắm. Cô ấy là dạng người mà đối với một người, hoặc hứng thú hoặc không, và liệu người đó mạnh, hay yếu. Một người dưới con mắt của cô ấy, thì chỉ cần nhiêu đó thôi.

Silva nhìn cô ấy, vẻ mặt hiền hậu, như là một người cha đang nhìn con gái mình vậy. Hiiro thấy thật đáng tiếc khi ông lâu lâu lại giở chứng biến thái, nếu Silva cứ giữ phong thái chuẩn mực như lúc này thì thật tốt biết mấy.

(Mặc dù cảm giác có hơi khác so với ông chú già kia và Muir, nhưng chắc nói một chút ra với họ cũng chả sao. Tuy nhiên, mình phải bắt họ hứa trước.) (Hiiro)

Nghĩ vậy, Hiiro đặt tay mình lên chỗ vết thương mà Silva đã băng bó.

“Này, trước khi tôi nói ra thân phận mình, hãy hứa với tôi rằng cả hai sẽ không tiết lộ với ai khác!” (Hiiro)

“Đừng khinh ta thế chứ. Nhìn ta có giống mấy đứa chuyên đi buôn chuyện lắm à, tên xấc xược này!” (Liliyn)

“Nofofofofo! Nếu Hiiro-sama đã nói vậy, tôi sẽ giữ mãi bí mật này xuống mộ” (Silva)

"…Được rồi" (Hiiro)

Hiiro chậm rãi tháo bang ra. Hai người kia nhìn cậu một cách bối rối.

"Ng-ngươi đang tính-" (Liliyn)

"Im lặng và xem đi" (Hiiro)

Pishun!

Hiiro thoáng cái đã biến mất, khiến Liliyn và Silva trợn mắt ra kinh ngạc.

"Hai người nhìn đi đâu thế?" (Hiiro)

Cả hai quay người lại, nhìn về hướng giọng nói vừa phát ra. Bằng cách nào đó, Hiiro, người vừa lúc nãy còn đang dứng ở góc phòng, lúc này lại đang ngồi êm ái trên sofa.

(Nhiêu đây chắc đủ rồi, mà sẵn tiện, mình cũng nên xử lí cái này luôn. Nhìn cái mặt ngạc nhiên đó của hai người họ cũng vui đấy chứ) (Hiiro)

Lơ hai người kia đi, cậu nhìn vào bả vai vẫn còn rỉ máu của mình, Hiiro một lần nữa tập trung phép thuật vào ngón tay.

(Nếu chỉ nhiêu đây thì chả phải dùng đến kí tự kép… Không, trước đó nên…) (Hiiro)

Cậu viết từ gì đó lên tay mình. Từ đómcó vẻ như là một từ được kích hoạt sẵn, vì nó biến mất ngay lúc đó, như bị hút vào trong cánh tay vậy.

Sau đó, cậu viết [Heal] và kích hoạt nó lên cánh tay. Vết cắn trên vai cậu từ từ mờ dần, rồi biến mất hẳn.

Liliyn và Silva nhìn cảnh tượng trước mặt mà cứng cả người, cứ như thời gian đã dừng lại vậy. Liliyn thất thần, đưa tay lên cằm, tự mình lẩm bẩm với vẻ mặt trầm tư.

"Phép thuật chữa trị…? Không, phép chữa trị có thuộc tính ánh sáng,không thể nào một Evila lại có thể dùng nó được. Mình cũng không cảm nhận được dao động thuộc tính ánh sáng nào. Và còn, mấy cái hành động đó… nó có nghĩa gì?" (Liliyn)

Trong lúc cô vẫn đang lẩm bẩm, vết thương của Hiiro đã hoàn toàn hồi phục. Liliyn nói, tay cẫn còn trên cằm.

"Giải thích coi. Vừa nãy… chuyện gì đã xảy ra?" (Liliyn)

"Kể cả nếu cô hỏi thế, thì tôi chỉ có thể nói, đó là phép thuật của tôi." (Hiiro)

"…Ý ta là, tại sao một Evila lại có… không, khoan đã. Ta hiểu rồi. Ngươi, đó là một người dung ma thuật đặc biệt, đúng không?" (Liliyn)

Silva, như thể cuối cùng cũng đã nhận ra, nhìn về phía Hiiro và nhẹ nhàng gật đầu.

"Aah, đúng vậy. Nó tên là. Tôi không thể nói chi tiết hơn, nhưng cái tính đa năng chính là cái tuyệt vời ở nó." (Hiiro)

"Giải thích cho ta nghe xem" (Liliyn)

"Tôi từ chối. Tôi không có nhiệm vụ phải cho cô biết thêm gì nữa. Nhiêu đây đã là nhiều lắm rồi." (Hiiro)

"Mu, ngươi…" (Liliyn)

Liliyn nhìn cậu tràn đầy bực tức. Hiiro, tuy thế, không thèm quan tâm, nói.

"Cô có hay kể với người lạ về khả năng của mình không? Tôi nói nhiêu đây với cô cũng chỉ vì tôi muốn thôi. Tôi sẽ không nói thêm gì về sức mạnh của mình nữa, chỉ tới ngưỡng này thôi. Chuyện đó bình thường mà, đúng không?" (Hiiro)

"Mu…" (Liliyn)

Có vẻ vì thấy rằng quyết định của Hiiro là thường tình, cô khống chế mình lại. Nhưng có vẻ vẫn như cô muốn nghe thêm về nó, cô nhìn Hiiro với con mắt chờ mong. Cậu có thể hiểu được sự tò mò của cô ấy, nhưng cậu không định tiết lộ thêm điều gì nữa.

Thật tế thì, cậu cũng chỉ vừa muốn tiết lộ thân phận ngay lúc đó thôi. Cậu đã tính rằng nếu Liliyn là người quan tâm tới vấn đề chủng tộc, thì cậu sẽ dịch chuyển và ra khỏi đây ngay.

Tượng tự như loài Gabranth tìm kiếm chiến tranh, nếu cô ấy có ý nghĩ rằng chủng tộc của mình là tối cường và muốn diệt hết các chủng tộc khác,thì cậu nếu cứ ở đây, chắc chắn sẽ xảy ra xung đột.

Kết quả lại ngoài dự đoán, Liliyn hoàn toàn không hứng thú gì với khái niệm chủng tộc. Cô ấy chỉ quan tâm đến vấn đề mạnh hay yếu mà thôi. Nó đơn giản, nhưng là một câu trả lời dễ hiểu, và để lại một ấn tượng rất tốt.

Đây là việc mà Hiiro muốn biết sau khi nghe về Liliyn từ Silva. Cậu muốn biết cô ấy nghĩ thế nào, và đã tính hỏi trong lúc còn ở đây.

"Nói cách khác, phép thuật của ngươi là một ma thuật đặc biệt. Ngươi có thể tạo ra lửa, ngươi có thể tăng khả năng vật lí của mình, và ngươi còn có thể chữa thương nữa. Nếu như vậy… ta hiểu rồi, cả vẻ ngoài đó nữa?" (Liliyn)

"Ai biết?" (Hiiro)

"Trả lời nhiêu đó thì cũng có mất gì đâu" (Liliyn)

"Tôi nói rồi, tôi không phải một [Imp]. Nhiêu đó là đủ rồi, đúng chứ?" (Hiiro)

"M… Mu" (Liliyn)

Liliyn vừa nhìn Hiiro,vừa nhảy tưng tưng. Không như lúc trước, giờ cô ấy cứ như một đứa nhóc vừa bị lấy đi đồ chơi vậy, tự nhiên cũng khiến Hiiro cũng trở nên bớt nghiêm túc hơn.

"Nofofofofo! Đúng là tôi đã nghĩ cậu không phải một người bình thường, nhưng là một người có ma thuật đặc boeetj thì…! Nofofofofo!" (Silva)

"IM Đi, Silva! AAh, Ta muốn biết! Ta sẽ dùng biện pháp mạnh để-" (Liliyn)

"Việc đó là không đúng, tiểu thư. Cậu ấy là khách của chúng ta. Chúng ta cũng đã khiến cậu ấy gặp phải một ít rắc rối rồi" (Silva)

"Mu…" (Liliyn)

Liliyn không thể cãi lại lờigiải thích của Silva.

"Không phải như vậy rất tốt sao! Ở đây có toàn những người kì lạ và lập dị. Không phải ngài luôn nhắc đến việc đó sao, tiểu thư? Không phải nó rất tốn công nếu cứ tìm hiểu hết những người lạ mặt mà ta gặp sao?" (Silva)

"Đúng la vậy, nhưng… Mu" (Liliyn)

Tuy nhiên, có vẻ cô ấy không thể bớt được sự tò mò của mình với người kì lạ như Hiiro. Cô nhìn Hiiro chằm chằm, cắn móng tay.

Ngay lúc đó, Hiiro cười thầm trong bụng.

(Được rồi, có vẻ mọi việc vẫn suôn sẻ) (Hiiro)

Đối với cậu thì, cậu vẫn có thể biết thông tin về Liliyn và Silva. Nhờ vào bảng của họ.

Lúc dùng [Heal] cậu cũng đã ngay lập tức kích hoạt [Pry] mà cậu đã chuẩn bị trước. Cậu đã không có cơ hội dùng nó trong bữa ăn, nhưng nhân cơ hội vừa nãy, cậu đã kích hoạt cả hai từ. Như thế, họ sẽ không biết được rằng cậu đã dùng [Pry].

Ngoài ra, khi cậu kích hoạt từ kép thì những từ cậu đã chuẩn bị sẵn trước đó sẽ biến mất, nhưng đây là từ mà cậu đã chuẩn bị trước cả khi dùng [Heal]. Việc này là để cả hai không cảm ứng được chuyện lạ gì.

Liliyn Li Reysis Redrose

Cấp độ: 148

HP: 6733/6733

MP: 5876/5876

EXP: 2796139

NEXT: 98022

ATK: 977

DEF: 944

AGL: 1159

HIT: 1220

INT: 1476

(Thuộc tính ma thuật) : None (Không)

: Dream Illusion Magic (Ảo mộng thuật) (Dream Eater, (Kẻ ăn giấc mơ), Bewitching (Quyến rũ) , Confinement (Giam cầm), Ethereal Construction (Thanh khiết))

>: One Who Lives Among Illusions (Người sống trong ảo mộng) | Little Girl(Loli!) | Crybaby(Khóc nhè) | Connoisseur of Wine(Nát rượu) | Seeker (Người tìm kiếm) | Manipulator (Người điều khiển) | Monster Slayer (sát thủ quái vật) | Killer of the Unique (sát thủ quái đặc biệt) | Demon Who Shreds (Quỷ xé xác) | Transcendent (Siêu nhiên) | Permanence Devil (Quỷ trăm tuổi) | Redrose Witch (Phù thủ hồng đỏ) | One Who Seeks the Strong(Người đi tìm sức mạnh) | An Unusual Person (Người kỳ lạ)

Silva Plutis

Cấp: 80

HP: 1250/1250

MP: 6000/6000

EXP: 604441

NEXT: 23000

ATK: 430

DEF: 355

AGL: 490

HIT: 333

INT: 1000

(Thuộc tính) : Bóng tối

: Pool ball (Dark – Attack) (Phép tấn công – bóng đen) | Dark Gate (Dark – Movement) (Phép dịch chuyển – cánh cổng bóng tối) | Black Out (Dark – Attack) (Phép tấn công – Màn đêm mù mịt) | Fear Cremation (Dark – Attack) (Phép tấn công – Sợ hãi) | Shadow Create (Dark) (Phép bóng tối – Tạo bóng đêm)

> (danh hiệu): Spirit of Darkness (Linh hồn bóng đêm) | Tribe That Sees (Tộc nhìn thấu tất cả) | Heretic (Dị giáo) | Perverted Butler (Quản gia biến thái) | Immortal Lolicon(Lolicon bất tử-(Vãi!)) | Playboy(dân chơi) | Feminist(Bình quyền cho nữ giới) | Old Man of Sexual Harassment (Lão già thích quấy rối)| The Enemy? Ally? of Women (Kẻ thù/đồng minh của phái nữ ?!)| Sage(Nhà thông thái) | Omnipotent(Quyền năng vô hạn(!?) | Pacifist(Người yêu hòa bình) | Faithful(Tin tưởng) | White-Haired Demon(quỷ tóc trắng) | The Strongest Shield(Tấm khiên mạnh nhất)

Bạn đang đọc truyện *Konjiki no Moji Tsukai Convert* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.